

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ενα απόκομμα έφημερίδας μέσα σε φάκελλο, που έρχεται από την Τρίπολη. Το απόκομμα με φιλά γραμματα και με τον τίτλο: «Διότι δεν του έδινε χρήματα». Πολύ απλή και πολύ σύντομη ή ιστορία. Ένας σύζυγος, που μαχαιρώνει τη γυναίκα του, γιατί δεν του έδινε τα χρήματα, που της ζητούσε.

Που βρήκε την πρωτοτυπία ο αναγνώστης, ο οποίος υποβλήθηκε στον κόπο να ταχυδρομήσει το έντυπο; Τίποτε πιο συνηθισμένο απ' αυτό. Δέρνουν, τραυματίζουν, σκοτώνουν, έπειδη δεν τους δίνουν χρήματα. Η γυναίκα που δεν έχει να δώσει ή έχει και αρνείται να δώσει, μπορεί να είναι ή νόμιμη ή παράνομη σύζυγος. Μπορεί να είναι ή τίμια σύζυγος, που εργάζεται για να καλύψει τα κενά του οικογενειακού προϋπολογισμού.

Μπορεί όμως ν' ανήκει και στις άλλες, σ' αυτές που έμπορεύονται τα θέλημά τους, για να παραδώσουν το τίμημα της αμαρτίας στον απεχθή εισπρακτορά. Και, όταν ή αμαρτωλή αρνηθή ν' αμαρτήσει, ή όταν θέληση να κρατήσει για τον εαυτό της τη συγκομιδή της ανομίας της, τότε ο «άντρας» βγάζει το μαχαίρι του.

Η ζωή του υποκόσμου, θα πείτε. Και θα σ' απαντήσω, ότι κόσμος που ζή ανάμεσα μας είναι και ο υποκόσμος. Αλλά θα σ' απαντήσω ακόμα, ότι και σε άλλα στρώματα, λιγώτερο χαμηλά, και μέσα σε οικογένειες, θα ήθελε τον άντρα ν' αποσπεί από τη γυναίκα τα εισοδήματά της, ή να την εξωθή ν' αποκτήσει με ακάθαρτα μέσα εισοδήματα. Πυκνές εκδηλώσεις οικογενειακού και έλευθερου ζιγκολισμού.

Ας ονομάσουμε γυναίκουσντήρητους αυτούς που θεωρούν τη γυναίκα υποχρεωμένη να τους τρέφει. Και είναι αδιάλλακτοι. Δεν δέχονται υπεκφυγές και άναβολές. Ζητούν την άμεση καταβολή του παρά. "Αν τους την αρνηθούν, δέρνουν ή σκοτώνουν.

Κοζερή της εβδομάδας

Από το εργοστάσιο ύφαντουργίας όπου δούλευε, επέστρεψε ή εργάτρια. Το μεροκάματο της ζήτησε ο σύζυγος για να το παίξει στα χαρτιά.

— Και τί θα φάνε τα παιδιά; — ρώ-

τησε ή γυναίκα.

Στην άπορία αυτή ο άντρας απάντησε με το μαχαίρι του.

Διαβάξω τη δραματική ιστορία και, άσχετα με την κοινωνική πλευρά του ζητήματος, σκέπτομαι πόσο μεγάλη διαφορά υπάρχει στα έλατήρια, που οδηγούν στο έγκλημα τον άντρα και τη γυναίκα. Δεν θέλω να κάνω τον έξ επαγγέλματος συνήγορο της γυναίκας. Αλλά πώς να μη σημειώση κανείς στην περίπτωση αυτή την υπεροχή της;

Σκοτώνει κάπου-κάπου και ή γυναίκα τον άντρα. Τόσο σπάνια... Μας λείπουν οι στατιστικές. Είναι όμως ζήτημα αν στους εκατό φόνους, που διαπράττει ο Έλληνας, αντιστοιχεί ένας φόνος με δράστη τη γυναίκα και θύμα τον άντρα.

Πολύ πιο άραια από μας και μόνον όταν καίεται από το πάθος της σκοτώνει ή γυναίκα. Σκοτώνει από ζήλεια, σκοτώνει όταν ή άγαπητή της, πληγωμένη από την περιφρόνηση του άντρα, μεταβάλλεται σε μίσος που την τυφλώνει. Το δικό της έγκλημα πηγάζει από μέσα της, από τον έσωτερό της κόσμο. Ένα ήφαιστείο βράζει μέσα της και κάποια στιγμή ξεσπά και ρίχνει τη λάβα του. Δεν έγκληματεί για να τακτοποιηθή απέναντι της κοινωνίας, για να πλύνει, όπως λένε, στο αίμα την υπόληψή της, όταν ή υπόληψη αυτή λερώνη από τον άντρα.

Τέτοια έγκλήματα και τέτοιες τακτοποιήσεις τις άφίνει στο σύζυγο, στον άδελφό, στον πατέρα της, που την παραμονεύουν —

— ίδιος στην ύπαιθρο — με το δίκαννο στο χέρι. Δε σκοτώνει για «λόγους τιμής» ή γυναίκα. Δεν ακολουθεί αυτή τη βάρβαρη παράδοση, που τόσο διάδοσι έχει στον τόπο μας. Δε

σκοτώνει γιατί νοιώθει ότι οι άταξίες του άντρα της την έκθετούν απέναντι του κόσμου. Βαδίζει στο έγκλημα, γιατί πονά ή ίδια. Και ανάμεσα στα δυο αυτά έλατήρια των φόνων, υπάρχει διαφορά.

Ο σημερινός όμως φονιάς δεν έχει για έλαφυντικό ούτε τους «λόγους τιμής». Σκοτώνοντας τη γυναίκα του, δεν πειθαρχήσει σε μία παράδοση διψασμένη για αίμα. Καλή, έργατική, τίμια, νεο-κοκυρά ήταν ή νεκρή. Αφροσύμη στο σπίτι, στη σκάφη, στην κουζίνα. Ο τύπος της γυναίκας, που ανήκει στις λαϊκές τάξεις και μοχθεί για ν' άμβλύνει τα δεινά της φτώχειας. Δουλειά έξω από το σπίτι, δουλειά μέσα στο σπίτι. Δεν υπάρχει γι' αυτήν στιγμή χαράς και αναπαύσεως.

Κι' έρχεται από πάνω ο άντρας να της ζητήσει την εισπραξι που αποκομίζει από την τραχεία εργασία της στο ύφαντουργείο, για να την μετουσιώσει σε κρασί, ή να την άκουμπήσει στο βωμό της τράπουλας. Όταν δε έκείνη άρνείται να του παραδώσει όσα προορίζει γι' αυτόν τον ίδιο και για τα παιδιά τους, τότε ο «άντρας» βυθίζει το μαχαίρι του στα σπλάχνα της.

Νά, μία ακόμα διαφορά. Ξέρετε γυναίκα που πιστόλιζε τον άντρα της γιατί την άφησε νηστική, γιατί δεν ίκανοποίησε μία άναγκη ή μία ιδιοτροπία της; Και δεν είναι λίγες... Πόσες γυναίκες κακουχημένες από την άνείχεια, που μαζεύουν τα παιδιά γύρω τους και περιμένουν την έπιστροφή του πατέρα...

— Όπου και νάναι θάρρη...

Μάννα και παιδιά, ζωωμένοι στο υπόγειό τους, περιμένουν ν' άκούσουν τα πέλματα του πατέρα. Λιγοστό ήταν το μεσημεριάντικο γεύμα

Τίποτα δεν άπόμεινε για το βράδυ. Κι' ο πατέρας άργεί άπόψε, όπως άργησε και χτές. Κάποτε φτάνει. Φτάνει τρικλίζοντας και με άδεια χέρια. Του άπορρόφησε το μεροκάματο ή ταδέρνα.

Αλλά, έννοια σας, δεν πρόκειται να γίνη φόνος. Είναι γυναίκες γεννημένες για να πειθαρχούν στις βουλές του συζύγου τους και να δέχονται μοιρολατρικά την κατάσταση. Είναι κι' άλλες που δημιουργούν σκηνές, φωνάζουν, γκρινιάζουν, διεκδικούν το δικό των παιδιών τους.

Ένα μόνο δεν κάνουν: Νά πάρουν το μαχαίρι και ν' άφαιρέσουν τη ζωή του ανθρώπου που προτίμησε να ίκανοποιήση το πάθος του, παρά να έκτελέση την υποχρέωσή του. Δε σε σφάζει ή γυναίκα που την άφησε νηστική. Σφάζει όμως ο άντρας τη γυναίκα που δε δέχεται να του καταθέση τα λίγα ψίχουλα που άπεκόμισε από τον κάματο της ήμέρας της.

Μιά διαφορά που άξίζει να την προσέξουμε και να την καταγράψουμε στα κατάστιχα με το ένεργητικό και το παθητικό της γυναίκας.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Πώς είδα τις Εύρωπαιές

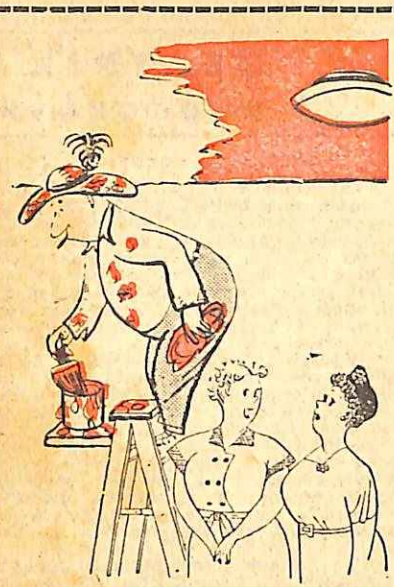
Ένας από τους μεγαλύτερους ράφτες της Αυστραλίας, που έπισκέφθηκε πριν από λίγο καιρό την Εύρωπη, δημοσίευσε σε μία έφημερίδα της Μεμβούρνης τις έντυπώσεις του, που συνοψίζονται στα έξης:

- 1) Οι γυναίκες της Σουηδίας έχουν τα πιο άρμονικά σώματα. Είναι γεννημένες για μαννεκέν.
- 2) Οι Ιταλίδες είναι οι ωραιότερες ανάμεσα στις Εύρωπαιές.
- 3) Οι Γαλλίδες είναι οι πιο κομψές.
- 4) Οι Άγγλίδες ντύνονται πιο άκομψα και πιο άκαλαίσθητα από όλες τις Εύρωπαιές.

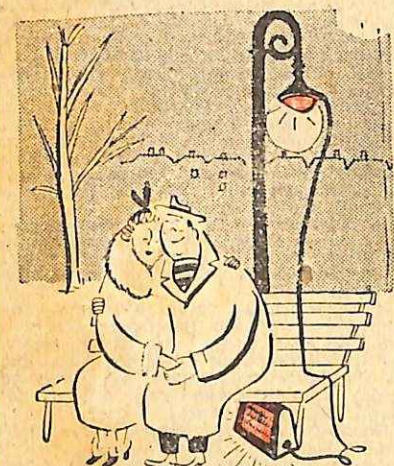
ΚΑΠΟΙΟΙ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Στην άπορία της γυναίκας ο άντρας απάντησε με το μαχαίρι του

— Πρώτη φορά, Καίτη μου, που ο άντρας μου βρήκε το γούστο του, ένα καπέλλο μου !...

Ο έρωας είναι πάντα έφευρετικός !...

Τα τελευταία νύκτινα φύλλα...

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Εύθυμα ένσταντανε

Φορολογούμενος πολίτης μπαίνει σ' ένα ύπουργείο και ζητάει κάποιο έγγραφο — ή μάλλον κάποια αίτηση του. Αλλά οι υπάλληλοι του χαρτοβασιλείου τον παραπέμπουν με άδιαφορία απ' τον Άννα στον Καίσαρα κι' ο άνθρωπος έπί πολλή ώρα περιφέρεται άπελπιισμένος από γραφείο σε γραφείο χωρίς να μπορεί να κάνει την δουλειά του. Άπάνω στην άπόγνωση του, όμως, βρίσκει κι' ένας πρόθυμος: — Τί θέλετε, κύριε;

— Τό και τό. — Έλάτε. Έγώ θα σ'ας τό βρω! Κι' άνασκουμπώνεται με ζήλο για να του βρη το έγγραφο. Σε μία στιγμή, όμως, ο πρόθυμος υπάλληλος σταματά το ψάξιμο και του ύποβάλλει το άπροσδόκτο έρώτημα: — Τί είστε, κύριε; — Τί θα πη «τί είμαι»; — Ποίου άρροκεύματος; Λιγάκι άπορημένος ο πολίτης άπαντά στον υπάλληλο: — Χριστιανός όρθόδοξος. Γιατί με ρωτάτε; — Αλλά ο πρόθυμος υπάλληλος έχει έκτρανη: — Χριστιανός! Χριστιανός! Και τολμάτε να τό λέτε; Έξω κύριε! Έξω! Κι' ένθ οι άλλοι υπάλληλοι έδιναν έξηγήσεις στον κατάπληκτο άνθρωπο όταν έπρόκειτο περi λοζού υπάλληλου έκείνος κάνοντας τον σταυρό του: — Μη χειρότερα! Ένας βρήθηκε να με έξυπνηρήσει κι' αυτός τρελλός!

ΣΤΟ Λεωφόρειο. Κοντά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο κάθεται μία ήφαιστεϊώδης ύπαρξις, που διαθέτει τά...

όφθαλμοφανή προσόντα νι στραμπουλήνη μαζεμένες έλες άρες κατά καιρούς παρασπασσε και παριστά-νουνε τις φάριες και μοι-ραίες στον κινηματογρά-φο. — Αχ! αυτό το παράθυ-ρο! Ψιθυρίζει μέ... ζαχα-ρκαντιοπαράπονο μ'όλις εκκινάει το λεωφόρειο... Και έπεσινει στους ίππό-τες, που δείχνουν πως είναι έτοιμοι να ζιφουλκώσουν για να εξουδετερώσουν κά-θε κίνδυνο που την άπει-λει: — Κάνει πολλή ψύχρα, φυσάει και είμαι κρυμέ-νη. Και οι άγνωστοί της ίπ-πότες, φιλοδοξώντας προ-φανώς να γίνουν... γνω-στοί της, έπιπίπτουν ακά-δεκτοι έναντιόν του παρα-θύρου! — Αλλά έκείνο — βρε τό ά-ναθεματισμένο! — δεν έν-νοεί να κλείση, Ο πρώτος

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΛΑ 5 Θ ΙΗΛ. 27-135—29-967 Θ ΙΙΜΗ ΔΡ. 5000

Ιππότες, άφου παρ' όλιγο να διαρραγούν οι μαγουλάρες του από την ύπερμαρία που προκάλεσε ή άκαρπη προ-σπάθειά του, παραιτείται καποκυμένος του άγώνος. Το ίδιο κι' ο δεύτερος, κι' έ τρίτος, κι' ο τέταρτος κι' ο πέμπτος! — Τότε παρεμβαίνει ο χιου-μορίστας εισπρακτωρ: — Για να δούμε μήπως τά καταφέρω καλύτερα, που έχω... φάει ρεθύθια! — Και ή! του θάυματος! Το παράθυρο κλείνει, ένθ οι ίπποτες σκύβουν ντρο-πισμένοι τα κεφάλια τους και αναλογίζονται τό... ρε-ύθυροζελίκι τους !...

γνωστού ευύποληπτου και νομοταγούς φορολογουμέ-νου συμπόλιτου είναι πολύ φοβητιάρας. Κι' ένας θειος του προσπαθεί να λύση το μυστήριο του πρωτοφα-νούς αυτού φόβου. — Της άρέσει της μαμάς ν' έ μάς τρομάζει, του άπο-καλύπτει ο μπέμης. — Νά σ'ας τρομάζει; — Ποιους δηλαδή; — Έμένα και τό μπαμπά. — Όταν βελι να τρομάζει έ-μένα μου λέει: ο άρά-ρης! — Κι' όταν θέλει να τρομά-ζει τό μπαμπά σου; — Του φωνάζει: ο... έφο-ρος!

— ΛΑΧΕΙΑ Σύντακτων! Το Λαχείον με τά σπι-τάρια! Κραυγάζει ο λα-χειοπώλης. — Και άπευθύνεται σ' ένα βαρύθυμο διαβάτη: — Πάρτε, κύριε, τό λα-χείο με τά σπία! — Αι! έννοια σου και ρούπεσε το λαχείο με τά σπία, του παρατρεί με-λαγχολικά. — Και δείχνοντας μία γε-νιωνυμική και δίνει...

...ηπα παρ' έντε νά... έ-λαττώση τον αριθμό των προ-βών ενός διαβάτου, που τότε μέμφεται έλληνοπρε-πέστα! — Νά, βρε στραβάδι! — Ο «κατοαριδούχος» εξα-γριώνεται και δίνει... έν κι-νύσει την άπάντησι: — Μάθε να περπατάς, βρε έρνιο! — Ακολουθές «αράζει» τό αυτοκινητό του στην πλα-τεία Κλαυθμώνος και όπει-δει να περάση απέναντι. Αλλά ή φορά του άνακό-πεται από ένα ταξι, προς τόν σωφέρ του όποιου εκ-τοξεύει την άγανακτοί του: — Νά, βρε στραβάδι! — Καμμία διαφορά, όμως κα: στην άπάντησι: — Μάθε να περπατάς, βρε έρνιο! — Κι' έτσι μπορεί να γίνη ευκολώτατα ο διαχωρισμός...

...ρομένη «φρενάδα» που ηλασιάζει προς τό μέρος του, έξηνει στον κατάπλη-κτο λαχειοπώλη: — Νά τό... λαχείο που ρούπεσε! Λαχείο πραγμα-τικό με δύο σπία προ-νά!... Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΞΩ ΦΤΩΧΕΙΑ!... — Η ζωή αλλάζει άρδην, έπειδη παρακαλώ, θα μάς αντικαταστήσουν την οκά με τό... κιλό! Έσώθηκα, που λέτε με τά χιλιογράμια μας και... σταθμόν θ' άποτελέσουν τά κινουόμενα τά... (σταθμά μας!) — Μέτρον άριστον, καθ' όλα, τέτοιο μέτρον θεωρείται για να μη στενοχωριόσε και να μη μεμψιμοιρήσει! Κι' αν ως είθισται, συμβαίνει ή ζωή μας ν' άκριαίνη κι' αν τυχόν ή αγορά μας γίνη μαύρη σαν κατράμι μη σ'ας νοιάζει ούτε... δράμι! Τραγουδήστε μ' όλα ταυτα κι' όλοι πέστε: «Τρα-λάλα» (λάλα) — Τι ώραία τι καλά ή ζωή μας θα κυλά τώρα πούδουμε... κιλά! Γ. Θ-ς

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Όταν ο Ρού έπαψε να παίζει στο πιάνο του, απόμεινε ακίνητος για λίγο κι' έπειτα ακούμπισε τον ιδρώτα του μ' ένα μαντήλι. Τότε τον φώναζε γλυκά:

— Ρού!...

— Ο, Βαρβάρα, είπα κα-
μογελώντας, εδώ είσαι; Κα-
λωσόρισες!

— Σ' ευχαριστώ, απάντησα,
αν και θα προτιμούσα να με
είχαες συγχάρει για το δι-
πλώμα της Ιατρικής, που εί-
χα πάρει εδώ και λίγες μέ-
ρες. Τί θεια μουσική Ρού!

— Έσύ την έγραψες;
— Φυσικά. Έχει για τί-
τλο: «Η πόλη τη νύχτα».
Μου έφτασε να ζωω μια
βδομάδα τη νυχτερινή ζωή
μιας πόλεως, για να την αι-
σθανώ και να την αποδυ-
σάω...

— Έκείνη τη στιγμή πρέ-
σε στο μυαλό μου ο Ρόμπινσον,
ο φημισμένος μουσικός έκ-
δότης, που ο πατέρας μου
τον είχε ενχειρίσει εδώ και
λίγες μέρες από ένα απο-
σπμα.

— Ρού, κάτι θα κάνω για
ένα... του είπα.

— Ο Ρόμπινσον μ' άφησε να
του μιλήσω δίχως να με δι-
σκοψεί. Άγαπώσα το Ρού
κι' ήθελα απωσθήσομαι να
του φανώ χρήσιμος. Ένιω-
θα γι' αυτόν ένα άγνο έ-
ρωτικό σίσθημα, που σίγου-
ρα κι' εκείνος το είχε κα-
ταλάβει...

— Άφου ενδιαφερόσεθε τό-
σο πολύ γι' αυτό το νέο,
μυ είπα ο Ρόμπινσον, δεν
θα σας άρνηθώ τη χάρη να
κάνω κάτι γι' αυτόν. Άλλα-
στε δεν ξεκινά πώς είστε η
χορηγού γιατρού που μου
έσωσε τη ζωή!

— Σας ευχαριστώ πολύ, κ.
Ρόμπινσον.

— Μόλις θα είμαι εντελώς
κολά, θα δώσω μια δεξίωση
και θα καλέσω πολλούς καλ-
λίτέχνες. Φυσικά, ούτε ο
πατέρας σας ούτε οίς θα
λείψετε κι' έτσι θα χέσετε την

ευκαιρία να μου γνωρίσετε
τον προστατευόμενο σας...

— Η βραδυά στο σπίτι του
Ρόμπινσον ήταν, αλήθεια, έ-
ξαιρετική. Η ώρα ώστόσο
περνούσε και όμως κανείς
δεν είχε άσכולηθί με το
Ρού που καθόταν συνεσταλ-
μένος σε μια γωνία. Κά-
ποια στιγμή πλησίασε το
Ρόμπινσον και του παρου-
σίασε το φίλο του.

— Ο νεαρός μουσικός!
του είπα.

— Α! ναι, αλήθεια, το εί-
χα ξεχάσει. Έμπρός λοι-
πόν, νεαρέ μου! Τόπο στους
νέους!

— Ο Ρόμπινσον παρουσίασε
το Ρού στους καλεσμένους
του μ' ένα σωρό εγκωμια-
στικά λόγια.

— Ελα τώρα, νεαρέ μου,
είπε ο Ρόμπινσον στο Ρού.
Παίξε μας κάτι στο πιάνο!

— Έκείνος άρχισε ν' αυτο-
ακροάσει και η μελωδία α-
ναβλύζε άμορφα απ' την ψυ-
χή του. Όλοι τον άκουγαν
έκστατικοί και πρό παντων
η Εύα, μια ώραία και πλου-
σια κοπέλλα, κορή ενός με-
γαλοδουλιχάνου. Όταν ο
Ρού τελείωσε, όλοι ξεσπα-
σαν σε χειροκροτήματα.

Τον πλησίασε και του έφι-
ξε κι' ενώ το χέρι.

— Είμαι πολύ ευτυχισμέ-
νος, Βαρβάρα, μου είπε.
Όλοι στάθηκαν πολύ ευγε-
νικοί μαζί μου και πρό παν-
των η δεσποινίς Εύα, πρόσ-
θεσε, κινδυνάζοντας την μέσ'
στά ματιά.

— Είναι ένας νέος Γκέρ-
σουλν είπα η Εύα με πεποι-
θμοί, κινδυνάζοντας κι' αυτή
μ' ενδιαφέρον το Ρού.

— Άπο εκείνο το βράδυ ο
Ρού έγινε άμεσως γνωστός
κι' όλοι οι έφημερίδες άρ-
χισαν να γράφουν πως ήταν
έναν νέος μουσουργός με
μεγάλο ταλέντο.

— Η Εύα κι' ο Ρού παντρε-
θηκαν έπειτα από ένα χρόνο
και στο μεταξύ η φίλη του

νέου συνθέτου είχε άπλωθί
όχι μόνο στην Αμερική, άλ-
λά και στην Ευρώπη. Έ-
πειτα κι' η Εύα έφυγε για
μια καλλιτεχνική περιοδεία.

Όταν ζαναγουριαν στην
πόλη μας, ο Ρού έδωσε μια
θριαμβευτική συναυλία στο
Δημοτικό θέατρο. Ένώ δεν
έπληγα να τον άκούσω, πρ-
τα γιατί είχα πένθος απ' το
θάνατο του πατέρα μου
κι' έπειτα γιατί είχα άνα-
λάβει τη διεύθυνση της κλι-
νικής του.

Πέρασαν άκόμα μερικά
χρόνια δίχως να δώ το Ρού,
αλλά έδώ κι' έπτα μήνες ξα-
νοείδα τυχαία την Εύα. Αυ-
τή έγινε στην κλινική μου,
όπου είχαν μεταφέρει στον
θάλαμο 85 κάποιον τραυμα-
τία, που λεγόταν Μπίλ Άλ-
λινσον.

Όταν μπήκα στο 85 για
να τον δω, παρατήρησα
εκρυμμένη στο προσκέφαλο
του μια γυναίκα, που δεν θα
την άναγνωρίζα, καθώς μου
γύριζε τις πλάτες, άν δεν
άκουγα τη φωνή της και τα
λόγια της.

Μπίλ, τούλεγε η Εύα,
Μπίλ, πρέπει να γίνεις κα-
λά, είδεμθ θα πεθάνω! Και
μτζί μου θα πεθάνω! Και
μτζί μου έχω στα σπλάχνα
μου.

— Ο τραυματίας, κυρία, εί-
πα πλησιάζοντας την Εύα.
Δεν πρέπει να έχω επισκέ-
ψεις...

— Έσείς έδω! Ψιθύρισε η
Εύα έκπληκτη.

— Δεν βλέπω γιατί ξαφνί-
ζεστε, τη στιγμή που η κλι-
νική είναι δική μου...

— Δεν σας νωμίζω άρε-
τά, είπα η Εύα, για να κα-
τάλαβω ποιά θα είναι τώρα η
συμπεριφορά σας άπέναντί
μου...

— Έγώ όμως τώρα σάς
γνωρίζω άκοκτά, κυρία μου.
Και σάς λέω, 'τι η δική μου
σας υπό προσέχει άπδια...

Κι' έφυγα.

— Λίγους μήνες άργότερα,
ζαναείδα και τους δυό. Η
Εύα ήταν κιόλας στο κρε-
βάτι στο θάλαμο 52, περι-
μένοντας τον τοκετό. Η
ταν πολύ αδύνατη και χλω-
νη. Ο Ρού ήταν κοντά της
και τη χάρεινε με τρυφε-
ρότητα. Όταν με είδε, ένα
χαμόγελο φώτισε το πρό-
σωπό του και μου είπε:

— Ο Βαρβάρα, άνησυχώ
πολύ! Η Εύα έχει τρομέ-
ρους πόνους, υποφέρει...

— Όλες οι μπίρες υπο-
φέρουν στον τοκετό.

— Πρέπει κάτι να κάνω
γι' αυτή, Βαρβάρα, ό,τι μπο-
ρείς!

— Θα κάνω ό,τι μπορώ...
Και πρόσθεσα:

— Γιά ένα.

Μα ο Ρού ήταν άναστα-
τωμένος και δεν κατάλαβε
τί ήθελα να του πω.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ Παρασκήνιο

Πιχάντικο δεσποτάς

Η κωμωδία του συνεργάτου μας κ.
Δ. Ψαθά, που πραγματοποιεί τις μεγα-
λύτερες εισπραξεις από όλα τα νέα έρ-
γα της χειμερινής περιόδου, εξακολου-
θεί να παίζεται πάντοτε με πολλή επι-
τυχία στο θέατρο «Κοτοπούλη».

Στο μεταξύ τα δύο άλλα θέατρα, τις
εισπράξεις των οποίων έπηρεασε ση-
μαντικά η άνωτέρω επιτυχία, έτοιμα-
ζουν καινούργια έργα.

Ετσι το θέατρο «Μουσούρη» θα ά-
νεόσσει την έρχόμενη Τετάρτη, το πε-
ρίφημο «Ρομαντζό», με την Εάσω Μα-
ντλίδου στο ρόλο της κ. Κυθελής, με
τον οποίο η τελευταία πριν αρκετά χρό-
να έσπασε μια από τις σημαντικώ-
τερες επιτυχίες της. Στο «Ρομαντζό»
θα έχη ένεργο ρόλο και ένας τρωφίος
της... ζουγκλάς! Πρόκειται για ένα
«χιμπάτζη» που θα φέρη στην π-
δόμοάδα από την Αίγυπτο ο κ. Ο Κρί-
τας.

Ο τετράπονος ήθοποιός του θεάτρου
«Κυθελής» θα εμφανίζεται στη σκηνή,
με ειδικό γούνινο κοστούμι, γιατί είνε
γνωστό ότι δεν άντέχει στο κρύο.

Για την άλλη Παρασκευή άνηγγέλ-
θη ότι θα δοθί στο θέατρο «Κυθελής»
η πρώτη της άμερικανικής κωμωδίας
του Χίου Χέρμπερτ «Γαλάζιο φεγγάρι»,
που σημειώνει μεγάλη επιτυχία στη
Νέα Υόρκη. Χαρακτηριστικό του έργου
το οποίο παίζουν μόνον 4 ηρώοι, είνε
ότι όλη η υπόθεση του εκτυλίσσεται,
στην τωράτα ενός ουρανοξύστη!

Οι βεντέτες του μουσικού θεάτρου
«Άννα και Μαρίκα Καλουτά» ύστερα από
σειρά συναυλιών, που έδωσαν στο Χαρ-
τούμι, στο Πόρτ Σουδάν και στην Αου-
ρα, βρίσκονται τώρα στην Αδύς Αι-
γύπτου. Οι δημοφιλείς πρωταγωνίστριες
της ελληνικής σκηνής δίνουν παντού
και ειδικά ρεσιτάλ για τους ξένους με
διεθνές ρεπερτόριο.

Το τοίρικο «Απολλώ» που άπασχο-
λεί προσωπικό από 200 περίπου πόσω-
πα, έχει ειδική ύπηρεσία, που φροντί-
ζει όποκαίσιτικά για το διακόλόνιο των
τρωφίμων του.

Χαρακτηριστικό είνε ότι το τοίρικο
χρειάζεται περίπου 100 άκόδες βωδίνου
κρέατος την ήμερα για τα 10 λιοντά-
ρια του, που χωρίς αυτό, θη ήταν έτοι-
μα να... κατασπαράξουν όχι μόνο τον
νεαρό θηριοδωμάτη τους, αλλά και
τους... θεατάς άκόμα.

Αντίθετα οι έλεσσαντες είνε πολύ
λιτοδίαιτοι, άφου τρώνε μόνο κόρτο. έ-
νω οι άλεπούδες τρέφονται με φάρι.

Η γνωστή ήθοποιός του Χάλλινουοντ
Έλλεν Ντριού, στην οποία οφείλεται η
πρόσκλησις της Νινής Ζαχά στην Α-
μερική, έστειλε στην τελευταία το σε-
νάριο της πρώτης ταινίας, στην οποία
θα παίξη. Το σενάριο τύπου των γνω-
στών φίλμ της Ντιάνας Ντάρμπυ έχει
τίτλο «Τρέλλες κοριτσίνες».

Οι θεατρικοί μας έπιχειρηματίαι
βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις με έ-
να περίφημο συγκρότημα, το «Βιέννα
Άις Ρεβιού», που άποτελείται από 50
ωριότατους χορευτρίες, οι όποιες πα-
ρουσιάζουν θεαματικά άκροβατικά χο-
ρευτικά με πατίγια.

Το Βιεννέζικο αυτό συγκρότημα είνε
εφωδιασμένο με ειδικό μηχανήμα, που
μπορεί να μετατρέπη οιάδήποτε σκηνή
θεάτρου σε πανώμενη πίστα!

Η Καίτη Έπισκόπου σημειώνει επι-
τυχίες στο κέντρο «Σεμίραμις» της
Κωνσταντινουπόλεως, με τραγούδια του
Άττικ και του Χαίροπούλου. Η Έπισκό-
που θα μεταθί κατοπιν στην Κύπρο.

Την έρχόμενη έβδομάδα φεύγει
για την Νέα Υόρκη η γνωστή τρώου-
διάτην Λέλα Μαρτίνι προκειμένου να
ντεμπούταρη κατά τις γιορτές στο έκει
κέντρο «Αθηνάϊκή γωνία».

Σημειώσμεν ότι το όνομα Μαρτίνι δεν
είνε παρά καλλιτεχνικό ψευδώνυμο,
που οφείλεται στον Χαίροπούλο. Ο δη-
μοφίλης συνθέτης, θέλοντας να λανσα-
ρη πριν 4 χρόνια την τότε καινούργια
μαθητρία του, μ' ένα έντυπωστικό όνο-
μα, σκέφθηκε να της δώση το! Το πε-
χεί το περίφημο Ιταλικό ποτό! Το πε-
ριεργο είνε ότι και στη Γιουγκοσλαβία,
μία από τις πιο γνωστές τραγουδίστριες
λέγεται Ντράντισκα Μαρτίνι!

Η Ιωάννα Άλθα, που βρίσκεται
στην Αμερική, πρόκειται, ως παραφο-
ρμένη, να έγκατασταθί μόνιμως έ-
κεί.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Φ ΤΡΧΟΙ άνθρωποι! Το τί στενοχωρίες
μου προξενείτε έδώ εις την πτωχικήν
Ελλάδα δεν περιγράφεται! Και τί
πταίω έγώ εάν όλοι σας είσθε δυστυ-
χείς και πειναλέοι; Ο κόσμος αυτός
είναι έτσι. Άλλοι πτωχοί και άλλοι πλου-
σιοι. Τρώμε έμεις οι πλούσιοι και κυττά-
τε έσείς οι πτωχοί. Άλλα άρμπως δεν σας
υποστηρίζομεν; Η έξοχότης μου, του
λάχιον - το γνωρίζετε πολύ καλά -
καθιέρωσε «ζούρ φιξ φιλανθρωπίας» και
μαζεύονται όλοι οι πειναλέοι εις τας κου-
ζίνας μου για να φάνε από τα πεταμέ-
να. Μέχρι και διανομή άσκατων έχω κά-
μει για να φάνε και οι πτωχοί μερικά ά-
στακουδάκια να δούνε τί γεύσι έχουν.

Τέλος πάντων από φαί κάτι ήμπορώ να
σας κάνω. Άλλα από λιμουζίνες. Δεν ήμ-
πορώ, βέβαια, να κάνω και «διανομή λι-
μουζίνων». Αυτό δά μάς έλειπε! Διότι
όταν άποκτήσουν και οι ευπρόλητοι λιμου-
ζίνες τότε τί διαφορά θα έχωμε έμεις η
ύψηλη άριστοκρατία από τον πειναλέο
λαστυζικό; Εάν έσχατα ένας πτωχός ά-
ποκτήση λιμουζίνη, το πράγμα θα είναι
πολύ άστειον να μπαίνει μέσα και να παι-
ζη η κοιλιά του ταμπουρά! Μα τον θεό
τόν Κολωνάκιου και της άριστοκρατίας,
πολύ δισκοδεάζω και να το σκέπτωμαι
μόνοκα.

Και όμως - φαντασθήτε άναιδεία -
πολλοί πτωχοί έχουν βάλει στο μάτι τις
λιμουζίνες μου και ο φθόνος φθάνει μέ-
χρι σημείου να μου δημιουργούν διαρκές
ζήτημα. Πότε το ένα και πότε το άλ-
λο. Και κάθε τόσο δόσους η Έφορη να
ζητά λεπτά και η ύψηλότης να πληρώνη
και να μη χορταίνουε. Μά είναι τρώε-
ρον! Γνωρίζετε ότι του λόγου μου έν ά-
νθρωπος, «χρητ τα πετά» από το παραθύρο
και δεν ήρνε το αυτί μου από τέτοια. Άλλα να
μου γίνωνται ταμπούρι! Έπί τέλους
έχουν να παραμείνω εις την Έλλάδα
ή να τα μαζεύω και να φύγω και να ρι-
ξώ μαύρη πέτρα όπισθ μου!

Ίδου, λοιπόν, ότι μου εμφανίζεται έ-
πρόχτις άναιδέστατος και άλλος υπάλ-
ληλος, πτωχός και πειναλέος κατά
την συνήθειαν των υπαλλήλων:

— Κυρία μου, λέει καθυστερείτε κάτ.
φόρους και πρέπει να τους πληρώσετε
γιατί θα αναγκασθώμε να τους παρα-
πέμψω στην άστυνομία.

— Ζευγαφέ! —
— Προσέξτε, κυρία μου.

— Βρε πειναλέε, του λέω, με ποιά ά-
στυνομία με φοβερίζεις; Με την έλλη-
νική!

— Φυσικά!
— Βρε πειναλέε, του λέω, έμένα μου
έκανε υποχρέωσις μια Σκωτλανδ Γυάρδ
και μια Έφ Μπί Άι, γνωρίζεις από δαυ-
τά; Και θα με άπειλήσας με την άστυ-
νομία της ψυροκώστανας;

— Μα δεν σας άπειλω, κυρία. Σας άνα-
φέρω μοναχά ότι έχετε έπίτα λιμουζί-
νες...

— Σου μπαίνουν στα μάτια σου, ή μό-
δελλον πανομοιότυπον της πεινάς; Πε-
ρσας στίς κουζίνες μου να φας από τα
πεταμένα. Έχωμε και περιεσώματα ά-
στακουρές, που δεν τις έφαγες, ούτε
εις τους γάμους σου!

— Άλλα ο πειναλέος υπάλληλος ούτε
θυμάνει, ούτε αντίλαμβάνεται. Και συνε-
χίζει το βιολί του.

— Έχετε έπίτα λιμουζίνες, κυρία και
πρέπει να πληρώσετε τον άναλόγο φό-
ρο προς το δημόσιο.

— Άνόντε τύπε, δεν πρόκειται για τα
λεπτά, γιατί έγώ και τις κόττες μου ά-
κόμη τις ταίζω δολλάρια. Πρόκειται, ό-
μως, περί του ότι οι λιμουζίνες μου έχουν
παναιμαϊκές σημαίες.

— Κυρία μου, έξηγει άναιδέστατα ο
πειναλέος, αυτό δεν μπορεί να ίσχυση
για τις λιμουζίνες.

— Πείνας!
— Όχι, σας είπα.

— Γιατί δεν ίσχυει για τις λιμουζίνες;
— Γιατί τέτοιες σημαίες μπαίνουν σε
βαπόρια, που ταξιδεύουν σε ξένες θα-
λάσσες.

— Και τί θέλεις βλάξ; Να ταξιδέψουν
εις θάλασσας και οι λιμουζίνες; Άνόν-
τε! Γελοίο τύπε!...

Οί παναιμαϊκές σημαίες

— Πτωχοί άνθρωποι διατί δεν αντίλαμ-
βάνεσθε στοιχειώδη πράγματα; Διά κα-
κομεταχειρισμόν υπαλλήλων δεν πτώξω έ-
γώ. Είναι υποχρέωσις των πρωτοκόλλων
μου.

— Ύστερα μου λένε:
— Γιατί δεν θέλετε να πληρώσετε φό-
ρους;

— Η έξοχότης μου: Άστειον πράγμα!
— Άς έλθθ ο ύπουργός των Οικονομικών
αυτοπροσώπως και να τον πνίξω εις τα
δολλάρια. Να μη μου στέλνθ όμως, ρε-
τάλια.

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

ή άριστοκρατία του Κολωνάκιου και πα-
ρομοίως οι φαρισκοίτες και άλλες βρά-
ζουν από το κακό τους και τον θάουον
και άλλες τσακίζονται να παραστήν. Ό-
σον άφορά τους έπίσημους, ύπουργούς,
πρεσβευτάς κ.λπ. έτοιμάζονται πυρετω-
δώς.

Και φθάνει η άριμένη ήμερα. Το πρό-
γραμμα της έορτής συντάχθη από τον
μεγαν πρωτοκόλληρον μου και καθώρι-
σε τα πάντα λεπτομερικώς. Έπίτα λι-
μουζίνες άπαστράπτουσιν άγκυροβολούν
έξω από τα άνακτόρα μου και παραλλή-
λως εις όσας προσοχής με τας μεγά-
λως εις τας στολάς: 1) 'Ο μέγας πρωτοκό-
λληρς. 2) 'Ο μέγας σφεραρχής. 3) 'Ο
μέγας σολονάρχης. 4) 'Ο μέγας έπιστο-
λάρχης. 5) 'Ο μέγας κορπαρχής (διά
τα παρατάγους). 6) 'Ο μέγας θυράρ-
χης.

Παρομοίως παρατάσσεται εις δύο στί-
χους το κατώτερον προσωπικόν των κου-
ζίνων μου με επί κεφαλής τον άρχιμα-
γειρον πασών των κουζίνων.

Και καταπλέουν! Και τί δεν καταπλέ-
ουν. Το κωμικόν και λάιφ της πτωχής Α-
θηνάς, άριστοκρατία πειναλέα, με μι-
ζουδάκια και γουναρικά (άπο αυτά που
φορούν οι ύπηρεσίες μου) και έργοστα-
σιάρχει και πρεσβευτά και έπίσημοι. Η
ύψηλότης μου εμφανίζεται, φυσικά, προς
γενικήν καταπλήξιν με τρομέρο γονα-
κό, μυθώδους αξίας, που το βλέπουν οι
φαρισκοίτες και ζευατίζονται.

— Μεγάλε πρωτοκόλληρς διατάσσω,
υψώσε τας ελληνικές σημαίας εις τον
στόλον των λιμουζίνων. Και άκολουθήσθ
ο ύπουργός των Οικονομικών να περάσθ
αυτοπροσώπως εις τον μεγαν άρχιλογ.

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

— Ύστερα μου παραπονούνται περί τις
παναιμαϊκές σημαίες και μου λένε ότι σάν
Έλληνας που είμαι δεν έπιτρέπεται να
έχω παναιμαϊκά σημαία και ότι έχω ύ-
ποχρέωσι να υψώσω σημαία ελληνική για
να δώσω το καλόν παράδειγμα στην ά-
ριστοκρατία.

— Σκέπτομαι όλίγον κι' ύστερα λέω:
— Ο - κεί!
— Θα υψώσετε μαντάμ;

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μανδάμ Σουσου

Πρό ήμερών, ή έμπνευσις, ή θαύμα των θαυμάτων!
έσκέφθην μετά πνεύματος έξύπνου κι' ευθαρρούς
όπως εις τον κατάλον των πολλαπλών θαμάτων
προσθέσω και το όνομα της Μανδάμς Σουσους.
Έφ' ή λαβών τηλεφώνων ταχέως κι' έσπευσμένως:
— Μανδάμ! τις είπον σχετικώς, είμι νοητευμένος
με το λαμβρῶδες ύφος σας, το έξοχον το μὲν
κι' ές άλλου με το κάλλος σας και με το φασμαίν!
— Ο, πλὴξ! απάντησεν αυτή και δη μετ' άκκισμών
κι' αὐτίκα μετ' έξάρσεως και συναφών τιμών:
— Εισθ' ο προσδύωψ; έκραξεν (τον προσθευτην νοούσα)
— Ο, πλὴξ! απάντησεν αυτή και δη μετ' άκκισμών
— Εμπρός λοιπόν! Τί κάθεστε; μοι είπεν τελικώς.
»Σας άναμένω σίκαδες άριστοκρατικώς!
»Εφ' ή προς ταυτην έσπευσον την έξευγενισμένην
βολών την ρενδίκωτταν μου την πεπα-
λαιμένην.

Κι' ιδών, ή Δία, την Σουσου έν μέσω
καμαριερών, μαγειρισών και όκτώ θα-
λαμπελών πενδάκις υπεκλήθηκον μετά χαράς τι-
νός

— Ποίος πτωχός είσθε ύμεις;
— Πλὴν, ή Θεοί, έπέμεινον ό τάλας κε-
— Ποίος πτωχός είσθε ύμεις;
— Πλὴν, ή Θεοί, έπέμεινον ό τάλας κε-
— Ποίος πτωχός είσθε ύμεις;
— Πλὴν, ή Θεοί, έπέμεινον ό τάλας κε-

— Ποίος πτωχός είσθε ύμεις;
— Πλὴν, ή Θεοί, έπέμεινον ό τάλας κε-
— Ποίος πτωχός είσθε ύμεις;
— Πλὴν, ή Θεοί, έπέμεινον ό τάλας κε-

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Ρωμαίος Μοντέκας και η Ιουλιέττα Καπουλέτο αγαπιούνται μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Ο Καπουλέτος, που υποπεύεται την αλήθεια, θέλει γι' αντιπερισπασμό να παντρεύει την κόρη του με τον Πάρη, συγγενή του Αρχοντα της Βερόνας. Για ν' αποφυγή το γάμο αυτόν, η Ιουλιέττα πίνει ένα φίλτρο, που της στέλνει ο σοφός καλόγερος Πάτερ Λαυρέντιος με την πίστη της παραμύθι, και κοιμάται μ' έναν βαθύ ύπνο που μοιάζει με θάνατο. Το σκέδιο είναι να ειδοποιηθεί ο Ρωμαίος, και να πάει να την πάρει μέσα από το κεντάφιο όπου θα την έκοιμη κλεισμένη, την ώρα που εκείνη θα ξυπνήσει. Ο Καπουλέτος όμως διατάζει να πάρουν την παραμύθι που θα πηγαίνει να ειδοποιήσει το Ρωμαίο και τη βασανίζει για να μην μιλήσει. Εκείνος για δηλητηρίαση, η παραμύθι, πριν πεθάνει μαρτυρεί ότι ο Λαυρέντιος της έδωσε το φάρμακο που ήπια η Ιουλιέττα. Υστερα από αυτό, ο σοφός καλόγερος συλλαμβάνεται και οδηγείται μπροστά στον Αρχοντα Έσκαλο που τον ανακρίνει. Στην ανακρίση είναι παρών κι ο Καπουλέτος, που αναγγέλλει στο Λαυρέντιο ότι η παραμύθι βασανίστηκε πριν πεθάνει...

21^{ον} —Ο Θεός να σε συγχωρήσει άρχοντα Καπουλέτο... μουρμούρισε. Γιατί δεν είναι πια δικαίωμα των ανθρώπων να συγχωρούν τέτοια εγκλήματα!...

—Εξάλλος, ο Καπουλέτος άρπαξε το Λαυρέντιο από το λαιμό:

—Δεν έχω ανάγκη να με συγχωρούν, ούτε οι άνθρωποι, ούτε ο Θεός!... φώναξε. Έσένα όμως να δούμε ποιος θα σε συγχωρήσει, όταν η Ίερα Έξέτασις θα σε στειλήσει σε λίγο απάνω στον τροχό!...

Δεν έκανε καμμία προσπάθεια για ν' αμυνθεί ο Λαυρέντιος... Άφισε τον Καπουλέτο να του σφίγγει, να του σφίγγει το λαιμό, χωρίς διαμαρτυρία καμμία να βγεί από τα χείλια του...

Τότε όμως, ανακατεύτηκε αποφασιστικά ο Αρχοντας:

—Μην τον πνίγεις, Καπουλέτο... του είπε, τραβώντας το χέρι του από το λαιμό του Καλόγερου. Η Ίερα Έξέτασις ξέρει και να τον τιμωρήσει, και να του βγάλει από το στόμα όσα δε θέλει να πη...

Ξεσφίχτηκεν τα δάχτυλα του Καπουλέτου από το λαιμό του Λαυρέντιου, κι έτσι, εκείνος ο φτωχός μπόρεσε ν' ανασάνει έλευθερα...

—Κόθαρμα!... είπε με σφιγμένα χείλια ο σκληρός άρχοντας. Θα μου το πληρώσεις αυτό που μου κάναες!...

—Ηρεμος, γεμάτος ανεξικακία και αξιοπρέπεια, ο Λαυρέντιος αποκρίθηκε:

—Είμαι έτοιμος να λογοδοτήσω όπουδήποτε... Δεν έκανα κανένα κακό... Μάρτυς μου ο Θεός, ότι όλες οι πράξεις μου ήτανε για το καλό των συνανθρώπων μου...

—Ναί! Είσαι άγιος άνθρωπος!...

Και τη δυστυχισμένη που την κόρη για το καλό της τη δηλητηρίασες!...

—Δεν τη δηλητηρίασα... Πρόθεσί μου ήτανε να της χάρισω την εύτυχία...

—Ναί! Στην άλλη ζωή!...

Αφρισμένος, ο Καπουλέτος γύρισε στον Έσκαλο:

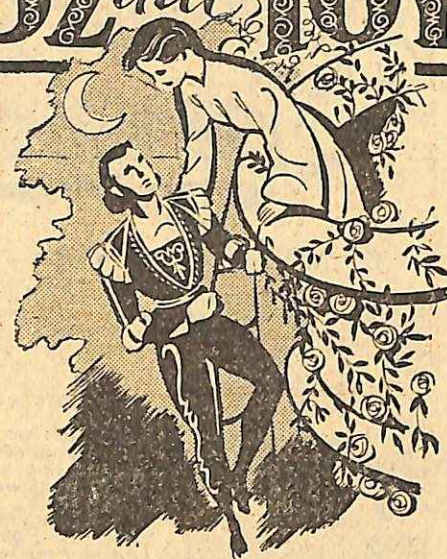
—Αρχοντα... είπε. Ο άνθρωπος αυτός προσβάλλει το ράσσο του Ιεραμένου! Πρέπει να τιμωρηθεί σκληρά...

—Δε θές να μιλήσεις;... ρώτησε για μιά φορά ακόμα ο Έσκαλος το Λαυρέντιο.

—Απάνω σε τί;...

—Η παραμύθι της πεθαμένης κόρης του Καπουλέτου σε κατηγορήσε πριν πεθάνει! αυτή ότι έσύ της προμήθεες το δηλητήριο πουδωσε στη δυστυχισμένη της κυρά!... Τι απολογείσαι;...

—Είμαι άθώος!...

Χτύπησε τα χέρια του ο Έσκαλος. Παρασιώστηκε ένας αξιωματικός του.

—Πάστε τον αυτόν τον άνθρωπο και ρίξτε τον στη φυλακή, ώπου να παρουσιάστει μπροστά στο δικαστήριο της Ίερας Έξέτασεως...

Ο αξιωματικός πήρε το Λαυρέντιο και τον τράβηξε. Εκείνος γύρισε για μιά φορά ακόμα στον Καπουλέτο:

—Για το καλό σου, για το καλό της κόρης σου, του είπε, πρέπει να μείνω έλευθερος...

Ο Καπουλέτος γέλασε μ' ένα γέλιο γεμάτο τραγικό σαρκασμό:

—Για το καλό της κόρης σου!... είπε. Δεν είσαι μόνο έλευθερος κακούργος, είσαι και αναιδής!... Τολμάς, άθλιε, να είρωνεύεσαι τον πόνο μου, να φτύνεις το πένθος μας... Για το καλό της κόρης σου!... Μά, για την κόρη σου, δεν υπάρχει πια ούτε καλό, ούτε κακό...

Οί ίκεσιές

Ο παμπόνηρος Ρεγκίδης έχει μανία με το φάρμακο. Τά φάρμακα όμως με κανένα τρόπο δεν ταίριαζαν!

Κι' αφού επί μιά ολόκληρη ημέρα βασανίζεται να πάσει κανένα φάρμακο, φωνάζει το βλέμμα του στον ουρανό και με μεγάλη ταπεινότητα λέει:

—Θεέ μου! Σου υπόσχομαι να σου άναψω μιά λαμπάδα τόσο (και δείχνει τη σπιθαμή του), αν πιάσω ένα φάρμακο! (και δείχνει το μπράτσο του).

Ξαναρίχνει ύστερα το άγκιστρο του στη θάλασσα και περιμένει.

Περιμένει όμως πολύ. Και τότε σκέφτεται δεύτερα ίκεσία.

—Μεγάλε και πανάγαθε Θεέ, ψιθυρίζει, όρκίζομαι να κάψω μιά λαμπάδα τόσο μεγάλη (και δείχνει το μπράτσο του) αν καταφέρω και πιάσω ένα τόσο δα φάρμακο! (και δείχνει το δάχτυλο του)!

Δεν προφτάνει λοιπόν να τελειώσει τα λόγια του και άμέσως νοιώθει κάτι να ταμπάει την άκρη του άγκιστρίου του. Σπώνει την πετονιά ψηλά και τότε βλέπει πως έχει πιάσει ένα μεγάλο και θαυμάσιο φάρμακο.

Ο πονηρός Ρεγκίδης κλείνει κοροϊδευτικά το μάτι του στον ουρανό και χαμογελώντας λέει:

—Ε, Θεούλη μου, σε (τουμπάρισα).

Σαφνικά όμως, το φάρμακο τινάζεται απότομα και πέφτει πάλι μέσα στο νερό.

—Μπάρ! φωνάζει τότε ο Ρεγκίδης. Δεν παίρνεις Θεούλη μου, από άσπεια;

Ο ΦΑΚΟΣ

—Δε με καταλαβαίνεις Καπουλέτο, κι ούτε μπορώ να σου δώσω να με καταλάβεις... αποκρίθηκε ήρεμα ο καλόγερος. Όμως, πρέπει να μείνω έλευθερος — τουλάχιστον για σήμερα και γι' αύριο...

—Για να φύγεις;... Να το σκάσης μακρυά από τη Βερόνα;...

—Γιατί δεν τσάκασα και χτές;

—Γιατί δεν ήξερες ότι η έλευθιρή συνήγός σου, η παραμύθι, θα μιλούσε για να σε κατηγορήσει... Αλλά, βλέπεις, υπήρχαν και τα βασανιστήρια που της λύσανε τελικά τη γλώσσα... Όπως θα λύσουνε και τη δική σου, διαβολοκαλόγερε!...

—Πάρτον στη φυλακή! πρόσταξε ο Έσκαλος τον αξιωματικό του.

Αυτή τη φορά, ο Λαυρέντιος δεν έφερε αντίρρηση, δε διαμαρτυρήθηκε. Ακολουθώντας τον αξιωματικό έβγαλε από το δωμάτιο του Αρχοντα της Βερόνας.

Βγαίνοντας από το παλάτι, ο άγιος άνθρωπος ένοιωσε να χαρύνεται μέσα στο κεφάλι του ένα πλήθος σκέψεων. Σε λίγες ώρες, η Ιουλιέττα θα ξυπνούσε... Ποιος θα βρισκότανε δίπλα της για να την εγκαρδιώσει, να της δώσει φάρμακο, μέσα στους τάφους, μέσα στη βαρεία απότομια του θανάτου που θα τριγύριζε τη φτωχιά ζωτάνη κοπέλλα;...

Η παραμύθι της, η πιστή της παραμύθι της, δεν είχε χωρίς άλλο ειδοποιηθεί ότι ο θάνατος της λατρευτής του Ιουλιέτας ήτανε μόνο ένας βαθύς κι' απάτηλος ύπνος... Αυτός ο ίδιος, ο Λαυρέντιος, δεν ήτανε πια έλευθερος. Η Ιουλιέττα θα ξυπνούσε μόνη της μέσα στο κεντάφιο των Καπουλέτων!...

Φοιχτή η μοίρα της φτωχιάς κοπέλλας!... Πως να τη βοηθήσει ο πάτερ Λαυρέντιος;... Μιά λύσι μόνο του έμνε: Να μιλήσει, να πη όλα, να τα όμολογήσει όλα στον Αρχοντα της Βερόνας και στον Καπουλέτο... Να πη ότι, ναι, αυτός είχε στείλει στην Ιουλιέττα το μαγικό φίλτρο που είχε χαρίσει στην όμορφη κόρη αυτόν τον ψεύτικο θάνατο... Ότι ο ύπνος της δε θα βαστούσε παραπάνω από σαρανταδυό ώρες, κι' ύστερα η Ιουλιέττα θα ξαναγύριζε στη ζωή, φρέσκια, δροσερή και ξεκούραστη, όπως ήτανε πριν... Κι' ότι γι' αυτό έπρεπε να τρέξουνε στο κεντάφιο των Καπουλέτων, να τη βγάλουνε από τη φρικαστική κατοικία των νεκρών, να τη φέρουνε στο σπίτι της, στο κρεβάτι της, και να περιμένουν εκεί με ύπομονη το ξύπνημά της...

Ναί, μά, αν τάλεγε αυτά, δε θυσίαζε για πάντα την εύτυχία της Ιουλιέτας;... Όλ' αυτά πούχανε τόσο επίτηδεια σκηνοθετηθεί, και το φίλτρο, κι' ο ψεύτικος θάνατος, και η κηδεία της, όπως και ο θάνατος — ο πραγματικός, αλλά μόνο, ο άξυπνητος...

—της πιστής της παραμύθις, δεν πηγαίνανε χαμένα;... Ακόμα και η δική του η σύλληψη, του Λαυρεντίου, κι' η στέρσι της ζωής του — γιατί ήτανε βέβαια ότι η Ίερα Έξέτασις δε θα τον συγχωρούσε — γινόντουσαν θυσίες χωρίς πραχτικό αποτέλεσμα... Ο λόγος όλης αυτής της συνωμοσίας ήτανε η ένωσι της Ιουλιέτας με το Ρωμαίο... Όταν όμολογούσε όμως την αλήθεια ο Λαυρέντιος, η ένωσι των δυό αυτών τόσο βασανισμένων έραστών ξεγράφτανε για πάντα... Η Ιουλιέττα θ' άναγκαζότανε να παντρευτεί τον Πάρη... Κι' ίσως τότε ζητούσε τη βοήθεια του πραγματικού θανάτου για να σωθή από το μισητό σύζυγο...

Αυτές οι σκέψεις είχαν κλείσει επίμονα τα χείλια του Λαυρεντίου, και δεν τον είχαν άφισει να όμολογήσει στον Έσκαλο και στον Καπουλέτο την αλήθεια... Αιταηρούσε πάντα στα βάθη της ψυχής

του μιάν άμυδρή έλπίδα ότι θα κατάφερνε τελικά να ειδοποιήσει το Ρωμαίο να τρέξει στο νεκροτάφιο την ίδια αυτή νύχτα, και να ξυπνήσει την Ιουλιέττα με τα φίλιά του... Για τη δική του τύχη, ο άγιος εκείνος άνθρωπος δεν άνησυχούσε καθόλου. Κι' αν τον βασανίζανε, κι' αν τον καίγανε οι Ίεροεξεταστές, η θυσία του θα έδωσει την παντοτεινή εύτυχία στο Ρωμαίο και την Ιουλιέττα...

Ενώ προχωρούσε με τον αξιωματικό προς τη φυλακή, ο Λαυρέντιος έκανε μιά προσπάθεια άπεγνωσμένη. Γύρισε στον άξιωματικό του Έσκαλου και του είπε:

—Αν έχης καρδιά ανθρώπου μέσα στο στήθος σου, άσε με να λείψω για λίγη μόνο ώρα...

—Να λείψεις;... τον έρώτησε φιλόποτα ο άξιωματικός.

—Ναί!... Μόνο για λίγη ώρα... Και σου όρκίζομαι στη σωτηρία της ψυχής μου ότι θα έρθω πάλι όπου μου πης, για να κλειστώ χωρίς διαμαρτυρία στη φυλακή, να παραδοθώ στα πιο φριχτά μαρτύρια...

—Αστείευσαι, βέβαια!... του είπε ο άξιωματικός.

—Δεν άστείεύομαι διόλου... Η ζωή ένός ανθρώπινου πλάσματος εξαρτάται από την έλευθερία του μισής ώρας...

—Ποιό είν' αυτό το πλάσμα;...

—Δε μπορώ να σου πώ!... Δε μου επιτρέπεται να μιλήσω... Όμως, αν μου άρνηθης αυτό που σου ζητώ, καταδικάζεις στον πιο φριχτό θάνατο μιάν άθώα κοπέλλα, και, μαζί μ' αυτήν, καταδικάζεις κι' εκείνον που την άγαπάει!...

Ο άξιωματικός γέλασε:

—Κοροϊδεύεις;... ρώτησε.

—Όχι! Σου όρκίζομαι στο Θεό ότι σου λέω την αλήθεια!... Άσε με έλευθερον μισή ώρα, και δάξής σάσει δυό άθώα πλάσματα από την άπόγνωσι κι' από το θάνατο...

Ο τόνος του καλόγερου κλόνισε λίγο τον άξιωματικό.

—Πολύ βάθλα να σ' εύχαριστήσω, είπε στο Λαυρέντιο ύστερα από κάποια σκέψη, όμως εγώ δεν έχω δικαίωμα να κάνω αντίθετα από ό,τι με πρόσταξε ο Αρχοντας... Εγώ είμαι στρατιώτης... Άν θές, να σε πάω πίσω στον Αρχοντα να του πης αυτά που λες σε μένα...

—Όχι!... Όχι!... Σε σένα μόνο τα λέω... Άν θές, έσύ μόνος σου άποφάσισε!...

—Εγώ λυπάμαι πολύ, αλλά δε μπορώ ν' άποφασίσω... Με διατάζανε να σε πάω φυλακή, πρέπει να σε πάω...

—Εσκέψε το κεφάλι του ο Λαυρέντιος, κι' άκολουθούσε μηχανικά τον άξιωματικό...

Και μόνο όταν βρέθηκε κλειδωμένος στο κελλί της φυλακής όταν είδε τη σιδερένια πόρτα να κλείνει κι' άκουσε το κλειδί να γυρίσει στην κλειδαριά, ένοιωσε ότι όλα είχανε τελειώσει, ότι όλες του οι έλπίδες είχανε πνιγεί... Σε λίγο, η Ιουλιέττα θα ξυπνούσε μέσα στον τάφο της, μόνη της, χωρίς έναν άνθρωπο ζωντανό δίπλα της... Θα ξυπνούσε άναμεσα στους νεκρούς, άναμεσα στα σωριασμένα κόκκαλα, μέσα στην άσφυκτική άπόπνοια των πτωμάτων...

Ξετρελλαμένος από τον πανικό του γι' αυτό το φοβερό που δε μπορούσε μοιραία παρά ν' άκολουθήσει, ο Λαυρέντιος άρχισε να χτυπά μ' όλη τη δύναμι τα χείρια του και τα πόδια του και να φωνάζει:

—Ανοίχτε μου!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

—Αλλοίμονο, όμως η πόρτα ήτανε σιδερένια κι' τοίχοι χοντροί κι' άδιάπεραστοι... Κι' ύστερα, οι δεσμοφύλακες δεν έχουν αυτιά, δεν έχουν εύαισθησία... Είνε συνηθισμένοι από κάτι τέτοια ξεσπάσματα των φυλακισμένων τους...

Κανένας δεν ήρθε ν' άνοίξει το κελλί... Κι' ο Λαυρέντιος, άπογοητευμένος, στά νύχτα της πιο μαύρης άπελπισίας, έπεσε άπάνω στο ύψρο άχυρο που βρισκότανε άναμεσα σε μιά γωνιά του κελλιού του, σωριασμένο σε μιά γωνιά του κελλιού του, αντί για μοναδικό καθίσμα και για κρεβάτι, κι' άρχισε να κλαίει με άκράτητους όσο κι' άνώφελους λυγμούς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΣΤ'

Βαρεία όμίχλη σκέπαζε το νεκροτάφιο, ο τόπος των νεκρών ήτανε βαρύς και σιωπηλός.

Κάθε έβδομάδα

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη
έκτύπωσι

Φωτο - Όφσετ

Σελίδες

84

ωπλός. Οι τάφοι προβάλλανε μέσα στο σκοτάδι με τα κάτασπρα σκελετωμένα χείρια των σταυρών...

Δυό σκιές φάνηκαν να γλιστρούνε άναμεσα στα μνημάτα. Σε μιά στιγμή, μιά λάμψη φωτίσε το πυκνό σκοτάδι. Ένας δαυλός έλαμψε στο χέρι του ένός από τους δυό λυγερώνους έπισκέπτες της κοιτιάς των πεθαμένων...

Η δεύτερη σκιά κοντοστάθηκε. Μιά φωνή άκούστηκε σιγανή να ψιθυρίζει στο ατί εκείνου που κρατούσε τον άναμμένο δαυλό:

—Δώσε μου το δαυλό, παιδί, και πήγαινε να σταθής πιο πέρα...

—Καλά, άφέντη Πάρη!...

—Η, πιο καλά, σόυσε τον... Είδαμε που βρισκόμαστε, προσανατολιστήκαμε... Ξαπλώσου τώρα χάμω, κάτω από εκείνο εκεί το πεύκο και κόλλησε το ατί σου καταγής!... Έτσι, μόλις πατήση πόδι άνθρωπου άπάνω σ' αυτό το χάμω, πούναι κούφιο από το άδιάκοπο σκάσιμο των τάφων, έσύ θ' άκούσης... Τότε άμέσως σφύριξε μου για να καταλάβω ότι ζυγώνει κάποιος... Δόσε μου τώρα τα λουλούδια!...

Το παιδί βαστούσε μιάν άγκυλιά φρέσκα, όλόδροσα λουλούδια. Τάδωσε στον Πάρη, που τά πήρε κι' άπομακρύνθηκε άμέσως...

Ο μικρός ύπνρέτης διευθύνθηκε εκεί που τούχε πη ό άφεντικός του. Ξαπλώνοντας όμως κάτω από το ψηλό εκείνο πεύκο, ένοιωσε ένα όδυνο ρίγος στη ραχοκοκαλιά του... Τα δόντια του χτυπούσαν από το φόβο. Ψιθύρισε πολύ σιγά:

—Πόσο φοβάμαι που βρίσκομαι μό

νος μέσα στους τάφους!... Ίδέα που τούβε, όμως, του άφέντη μου να κάνη αυτό το λυγτερόν περίπατο!...

Το άκουσμα της ίδιας του της φωνής του προκάλεσε πιο μεγάλο φόβο... Σώπασε λοιπόν, μαζεύτηκε στη ρίζα του δέντρου, και δε μίλησε άλλο, περιμένοντας με το κορμί του πούτρεμε να ξαναγυρίσει ό άφέντης του, να τον πάρη και να φύγει...

Ο Πάρης προχώρησε με βήμα που κλονίζότανε προς το κεντάφιο των Καπουλέτων, που ξεπροβάλλε έπιβλητικό, μαρμαρίνο, πανύψηλο μέσα στο σκοτάδι...

Φτάνοντας μπροστά του, σταμάτησε.

—Ανός μου ώραίο!... μουρμούρισε. Στο νυκτικό κρεβάτι σου άνηθ σκροτάω!...

—Ανός μου ώραίο, που... ό θλίψη!... πέτρες και χάμω το σκεπάζουν!...

Σκόρπισε τα λουλούδια άπάνω στο κεντάφιο, κι' έμεινε γι' άρκετή ώρα σιωπηλός, βυθισμένος στις πονεμένες του σκέψεις...

Τις νύχτες με δροσόνερο θα τά ραντίζω τά άνηθ που σου φέρνω... συνέχισε ο νέος. Κι' αν αυτό μου λείψη, με τά δάκρυα, που πικρά θα σταλαζούνε από τους στεναγμούς μου... Άνθος μου ώραίο, η λατρεία μου για σένα θάβει να σου σκορπώ τις νύχτες άνηθ και να κλαίω...

Εκείνη τη στιγμή, ένα σφύριγμα σιγανό, μα διαπεραστικό άκούστηκε από τη ρίζα του πεύκου όπου είχε μείνει ο μικρός ύπνρέτης.

Ο Πάρης άναταράχτηκε:

—Τί τρέχει;... μουρμούρισε, κυττώντας γύρω του άνησυχά, και προσπαθώντας να κλέψη από τη νύχτα το μουσικό του έρχομου του άγνωστου έπισκέπτη!...

Το παιδί μου μνηάει πως κάποιος είναι! Ποιό καταραμένο πόδι έρχεται άπόψε έδω για να ταραξή τη θλίψη μου και το εύλαδικό μου προσκύνημα στον τάφο της λατρεμένης μου άρραδωνιαστικής;...

Μιά αδύνατη λάμψη φάνηκε να προχωρή άναμεσα στους τάφους...

—Νάτονε... ψιθύρισε πάλι ο Πάρης. Κρατάει και δαυλό!... Κρύψε με νύχτα μέσα στα πυκνά σου πέπλα!...

Κι' άμέσως τραβήχτηκε πίσω από το κεντάφιο των Καπουλέτων...

Ο δαυλός πλησίασε. Τον κρατούσε ένας άνθρωπος, πούδειχνε από το ντύσιμό του πως ήταν ύπνρέτης. Δίπλα του περπατούσε ένας όρεός νέος, που σε κάθε βήμα του κλονίζότανε και κρατιότανε από το μπράτσο του ύπνρέτη του για να μην πέσει!...

Ο Ρωμαίος!... μουρμούρισε με σφιγμένα δόντια ο Πάρης, πιάνοντας με λύσσα τη λαβή του σπαθιού του.

Ήτανε πραγματικά ό περιήφανος άπόγο-

—Ανοίχτε μου!... Βοήθεια!... φώναζε ο Λαυρέντιος.

νος των Μονταίμων... Μόλις όμως που μπορούσε κανείς να τον αναγνωρίσει κάτω από το χλωμό φως του δούλου, τόσο το πρόσωπό του ήταν χλωμό και καμμένο από τη φοβερή λύπη...

— Δώσε μου το λουσό και την αξίνα, Βαλτάσαρ... πρόσταζε βραχνά τον υπηρέτη του.

— Ορίστε, αφέντη μου... του αποκρίθηκε ο υπηρέτης, δίνοντας του το λουσό και την αξίνα που κρατούσε.

Τα πήρε και τα δυο ο Ρωμαίος, και ταπαιζε σπασμωδικά μέσα στα δάχτυλά του, σά να περίμενε από αυτά τα κρύα κομμάτια του σιδήρου τη μεγάλη παρηγοριά στη φριχτή του θλίψη.

— Καί, νά, πάρε αυτό το γράμμα... πρόσθεσε ύστερα από λίγο, βγάζοντας από την τσέπη του ένα άσπρο χαρτί και δίνοντάς το στον υπηρέτη του.

Ο Βαλτάσαρ το πήρε.

— Τί να το κάνω αυτό το γράμμα, αφέντη Ρωμαίο;... ρώτησε.

— Νά το πές στον πατέρα μου αύριο το πρωί.

— Γράμμα στον πατέρα σου, αφέντη;... απάντησε ο υπηρέτης. Καί... πώς δεν του τα λές αυτά που του γράφεις με το στόμα; Μήπως δεν τον βλέπεις κάθε μέρα;...

— Αποτομία ο Ρωμαίος αποκρίθηκε:

— Κάνε όπως σε προστάζω, και μην πολυσηλιάζεις.

Μαζεύτηκε ο υπηρέτης φοβισμένος:

— Καλά, αφέντη Ρωμαίο... Θα κάνω ό,τι μου είπες.

— Καί δόσε μου τώρα το φώς...

Πήρε το δαυλό από τα χέρια του υπηρέτη του ο ώριος νέος, και πρόσθεσε σιγά:

— Σ' εξορκίζω στη ζωή σου, πιστέ μου Βαλτάσαρ, να μην ανακατευτείς ό,τι κι αν δής απόψε...

— Αφέντη μου!... Τί λογαριάζεις να κάνεις;... τον έκοψε φοβισμένος ο υπηρέτης, άρπάζοντας τα χέρια του και σφίγγοντάς τα σπασμωδικά.

— Νά μείνεις μακριά, ό,τι και να δής, ό,τι και ν' ακούσεις... συνέχισε σκοτεινός ο Ρωμαίος.

— Δεν ξέρω αν πρέπει να κάνω όπως μου λές!...

— Άγριος, ο Ρωμαίος τράβηξε το μαχαίρι του:

— Άκουσε!... του είπε σιγά, απειλητικά. Αν δεν εκτελέσεις ό,τι σε προστάζω θεληματικά, θα σε ξαπλώσω χλωμό νεκρό, και θα κάνω μόνος μου αυτό που θέλω!

Ήτανε τρσή η τραγική αποφασιστικότης των λόγων του Ρωμαίου, που ο Βαλτάσαρ αποκρίθηκε τρέμοντας σύγκορμα:

— Καλά, αφέντη μου... Θα κάνω ό,τι με προστάζεις... Μη θυμώνεις...

— Θα μείνεις μακριά, και δε θα μ' επιποδίσεις να κάνω ό,τι θέλω, ό,τι έχω αποφασίσει να κάνω;...

Ο υπηρέτης σήκωσε τους ώμους του:

Σά να μονολογούσε ο ευγενικός νέος, συνέχισε πιο σιγά:

— Αν κατεβαίνα εδώ σ' αυτή την κλίνη του θανάτου, το κάνω γιατί θέλω να ξαναδώ για μία φορά ακόμα, τη στερνή, το λατρευτό πρόσωπο εκείνης που χάθηκε μέσα από την αγκαλιά μου, τόσο τραγικά, τόσο αναπάντεχα... Θέλω να φιλήσω για μία φορά ακόμα, τη στερνή, τα χλωμά της χείλια, που τα σφράγισε ο φριχτός μου αντίζηλος, ο Χάρος, με το παγερό του φιλή...

— Αφέντη μου... ψιθύρισε συγκινημένος ως τα τριςδαθα της ψυχής του ο υπηρέτης.

Δάκρυα ζεστά κυλούσανε στα μάγουλά του.

Ο Ρωμαίος γύρισε και τον κύτταξε με βλέμμα άγριο:

— Αν όμως σε σπρώξω ή περιέργεια να γυρίσεις να δής τί άλλο θα κάνω, ψιθύρισε με σφιγμένα χείλια, τότε σου το όρκίζομαι, θα σε κόψω κομμάτια, και θα σπείρω μ' αυτά τουτό το νεκροταφείο!...

— Έδεσε τα χέρια του σε μία στάσι ικετευτική ο τρομαγμένος υπηρέτης:

— Όχι... Όχι... Δε θα'χω περιέργεια καμιά... μουρμούρισε. Δε θα δώ τίποτα...

Υποχώρησε ένα βήμα ο Ρωμαίος και είπε σά να μονολογούσε τραγικά:

— Η νύχτα είναι άγρια... Κι' αυτό που πάω να κάνω όμως είν άγριο και τρομερό!... Πιο τρομερό από το πέλγος που μουγκρίζει... Πιο άγριο κι' από την πεινασμένη τίγρι που τριγυρίζει στην έρημο...

— Έννοια σου, αφέντη μου... είπε ο υπηρέτης, που δεν είχε ακούσει απ' τα απειλισμένα λόγια του αφέντη του, παρά ένα μπερδεμένο ψιθύρισμα. Φεύγω και δε θα γυρίσω πίσω να δώ... Δε θα ταραξώ διόλου τη μοναξιά σου, αγαπημένε μου κύριε...

— Μπαράδο, Βαλτάσαρ... του αποκρίθηκε ο Ρωμαίος με πικρή ικανοποίηση. Έτσι θα μου αποδείξεις την αγάπη σου...

— Σ' αγαπάω πολύ, αφέντη μου... Και δεν ξέρω αν, έπειδη σ' αγαπάω, δεν πρέπει να σε παρακαλώ...

Πετάξανε πάλι φωτιές άγριεμένες τα μάτια του Ρωμαίου:

— Μη θέλεις να κολάσω την ψυχή μου!... του ψιθύρισε απειλητικά. Μη θές να προσ-

θέσω στα κρίματά μου έναν ακόμα έντελως άσκοπο φόνο!...

— Καλά... Καλά, αφέντη μου... Νά με συμπαθάς... Δεν θα σε παρακούσω...

— Καί νά... Πάρε αυτό... είπε ο Ρωμαίος, πετώντας στον υπηρέτη του ένα χοντρό πονγγί. Καί, έχε γεια, καλέ μου φίλε!... Ζήσε ευτυχισμένος...

Εσφίξε σπασμωδικά ο Βαλτάσαρ το πονγγί, που έκλεινε μιάν δολόκληρη περιουσία, και αποκρίθηκε κλαίγοντας με δυνατούς λυγμούς:

— Αντίο, καλέ μου αφέντη...

Απομακρύνθηκε ο Ρωμαίος προς το κεντάφιο των Καπουλάτων, κι' ο Βαλτάσαρ τον παρακολούθησε σιγά μονολογώντας:

— Η ματιά σου πόσο με φοβίζει!...

Οι σκοπιές σου με δάζουν σε υποψία... Όσο και να με απειλήσεις, εγώ θα σε παρακούσω!... Θα κρυφώ εδώ κοντά για να δώ τί θα κάνεις. Κι' ίσως ακόμα και για να σε σώσω από καμμία τραγική σου απόφασι...

Στο διάστημα αυτό, ο Ρωμαίος προχώρησε προς το κεντάφιο, και στάθηκε μπροστά του. Το κύτταξε για πολλή ώρα σιωπηλός, κι' ύστερα τα πανιασμένα χείλια του κουνήθηκαν για να ψιθυρίσουν:

— Στόμιο φριχτό!... Κοιλιά του θανάτου!... Έσύ που'χεις χορτάσει με τού κόσμου το ακριβώτερο πλάσμα, έτσι σου άνοιγω τα σάπια σαγόνια σου, για να σου χώσω ακόμα, θές δε θές, κι' άλλη σάρκινη τροφή!...

Με την αξίνα και με το λουσό άνοιξε το μνήμα. Η καγκελλόπορτα παραβιάστηκε κι' άνοιξε.

Ο Πάρης βγήκε σιγά-σιγά από την κρυψώνα του, σά φάντασμα του νεκροταφείου... Έτριξε τα δόντια του γεμάτος μίσος, και ψιθύρισε:

— Αυτός είναι ο έλεεινός εξόριστος, που βρίσκεται ακόμα εδώ, στη Βερόνα, περιφρονώντας τη διαταγή του Άρχοντα!...

Αυτός σκότωσε της Ιουλιέτας τον ξάδερφο, τον καλό μου φίλο, τον άξεχαστο Τιβάλδο!... Αυτός προκάλεσε τη βαθεία θλίψη, που ώδηγησε την πεντάμορφη άρραβωνιαστικά μου τόσο πρόωρα στον τάφο!...

Κι' αυτός ο ίδιος έρχεται να κάνει τώρα στο νεκρό της ποιος ξέρει ποιά καινούργια προσβολή!... Ά! Μα ο Θεός τόν στέλνει μόνο στα χέρια μου!... Δε θ' άφισμα αυτή την ευκαιρία για να τον εκδικηθώ!...

Τράβηξε αποφασιστικός το σπαθί του ο Πάρης και βγήκε από τον κρυψώνα του:

— Στάσου, άτιμε Μονταίρη!... φώναξε δυνατά, άγρια.

Κατάπληκτος, αλλά καθόλου φοβισμένος, ο Ρωμαίος, γύρισε και κύτταξε αυτόν που τον προκαλούσε:

— Ποιάς είσαι και τί θές;... ρώτησε σιγά.

— Σταμάτησε το βέηλο έργο σου!... ξανάπε πιο δυνατά, πιο άγρια ο Πάρης. Τί θές εδώ;... Μήπως νομίζεις ότι η θέσι σου βρίσκεται δίπλα στο άδω θύμα σου που ξαπλώσες τόσο πρόωρα στον τάφο;...

— Ο Πάρης!... μουρμούρισε ο Ρωμαίος, κάνοντας ένα δήμα πίσω και μισοτραβώντας κι' αυτός το σπαθί του από τη θήκη του.

— Μήπως θές να συνεχίσεις την εκδίκησή σου και πέρα από το θάνατο;!

— Πάρη... ψιθύρισε σιγά, λυπημένα ο Ρωμαίος. Άνώφελα με θρίζεις, κι' ανώφελα με προκαλείς... Τί θές από μένα;... Έγώ έκλεισα πιά τους λογαριασμούς μου με όλους τους ζωντανούς...

Τό γέλιο του Πάρη άκούστηκε τραγικό μέσα στα μνήματα:

— Τί θέλω, ρωτάς;!... Άθλιε, έπαναναστάτη, έλεεινε κατάδικε;... Μά, θέλω να σε πιάσω, να σε παραδώσω στη δικαιοσύνη του Άρχοντα!...

— Γιατί να βάλεις σε κόπο τόν Άρχοντα, Πάρη;... Η δικαιοσύνη του δε μπορεί να μου επιβάλει πιο άυστηρή ποινή από αυτή που θα επιβάλω εγώ ο ίδιος στον έαυτό μου...

— Άσε τις ψεύτικες τραγωδίες!

— Άγριέψε ο Ρωμαίος:

— Δε σου επιτρέπω ν' άμφιβάλλεις στα λόγια μου!... είπε με συγκρατημένον άκόμα θυμό. Πήγαινε κι' άφισέ με... Σκέψου λίγο τους πεθαμένους που μάς τριγυρίζουνε και φοβήσου!...

— Δε φοβάμαι τίποτα!... Σε μισώ μόνο!...

— Έγώ δε σε μισώ πιά, Πάρη... Ένώ το φυσικό θάνατο να σε μισώ... Όμως, όλα πιά, έχουνε πεθάνει μέσα μου, βαθεία μου όλα... και αγάπη και μίσος... Δεν το καταλαβαίνεις και μόνος σου αυτό;...

— Άλλοιώς, αν δεν ήταν έτσι, εδώ και τόσην ώρα, θα'χα τραβήξει το σπαθί μου και θα σ' είχα περάσει πέρα για πέρα!... Σεβάσου το πόνο μου, Πάρη, κι' ευχαρίστησε τον που σε σώζει από το έκδικητικό σπαθί μου!...

— Φυλάξου! στρίγγλισε ο Πάρης στο Ρωμαίο. Είσαι ο μισητός μου αντίπαλος!...

Αυτός πούκλεψε την καρδιά της κόρης που αγάπησα και που όνειρευτηκα να κάνω γυναίκα μου!...

— Αναμμένος, με τα μάτια του που πετάγανε φοβερές φωτιές, ο Ρωμαίος αποκρίθηκε, αφιόνοντας το θυμό του να ξεχυθή σε κοφτερά λόγια:

— Καί σύ, άθλιε, είσαι εκείνος που έγινες ο εφιάλτης της φωτιάς της καρδιάς... Είσαι έσύ που φύσηξες μέσα της την άπόνυμνη αν παγερή πνοή που θανατώνει την αίσιοδωξία!... Ήσουν η παντοτεινή άπειλή της λατρευτής μου, έσύ, που ο έλεεινός εγκληματίας, ο πατέρας της, είχαν άρρισει για σύζυγό της παρά τη θέλησή της!...

Είσαι έσύ που μάς ανάγκασες να καταφύγουμε σε όλες τις πονηρίες και σ' όλους τους δόλους, για να κλέψουμε την ευτυχία. Και δεν το καταφέραμε, βλέπεις, άτιμε, δόλιε, εκδίασθη του έρωτα!... Γιατί η φτωχιά μου Ιουλιέττα ξαπλώθηκε στον τάφο για να γλυτώσει από την προσβολή του βρώμικου φιλιού σου, κι' εγώ έτοιμάζομαι τώρα να την ακολουθήσω!...

— Νά σε βοηθήσω τότε, μ' όλη μου την προθυμία!... φώναξε με άγρια χαρά ο Πάρης, τρίζοντας τα δόντια του. Φυλάξου, γιατί σε τρύπησα πέρα για πέρα!...

— Για τελευταία φορά, σε συμβουλεύω να μη με προκαλές!... Είνας φοβερός ένας άνθρωπος αποφασισμένος να πεθάνη!... Εί- ναι άπίστευτη η δύναμή του και δε νικιέται εύκολα... Άσε με να δώ για τελευταία φορά την Ιουλιέττα μου, και να πεθάνω ύστερα απάνω στο λατρευτό πτώμα της!...

— Νά σ' άφισμα να τη δής για τελευταία φορά;... Ποτέ!... βρυχήθηκε ο Πάρης. Η Ιουλιέττα είναι γυναίκα μου, είναι δική μου, δεν έχεις καμμία θεσι έσύ, ούτε κοντά στο άσπιλο πτώμα της...

— Άγριος, άφρισμένος, ο Ρωμαίος, πέταξε το δαυλό που κρατούσε και τράβηξε κι' αυτός το σπαθί του:

— Πέθανε, λοιπόν, μισητό σκουλήκι! φώναξε. Δεν ήταν η λύπη ιδίως που με παρακινούσε να μη σε σκοτώσω; ήταν η έπιθυμία να μη σε δώ νεκρόν άνάμεσα στην Ιουλιέττα και σε μένα!... Δεν ήθελα τών τριών μας το αίμα ν' ανακατευτεί... Δε μπορώ όμως να κάνω άλλοιώς; θα σε σκοτώσω, γιατί με αναγκάζεις να σε σκοτώσω!...

Τα δυο σπαθιά ένωθήκανε με τρομερή κλαγγή, εκεί, μέσα στο νεκροταφείο, πάνω από τους τάφους!... Και οι δυο αντίπαλοι ήταν αποφασισμένοι να περιφρονήσουνε το θάνατο, άρκει να νικούνε!... Τό μίσος τους, τό τυφλό κι' άσδυστο μίσος τους, νικούσε κάθε διαταγή: χτυπούσαν αλύπητα με τόν κουφό πόθο να σουν ο ένας τόν άλλον, άδιαφορώντας έντελώς αν θα σκοτωθούν!...

Από τό πεύκο του που καθότανε, ο μικρός υπηρέτης του Πάρη, άκούγοντας τους κρότους των σπαθίων, και βλέποντας τις σπίθες τους να τρυπάνε τό σκοτάδι, πετάχτηκε όρθός... Νόμιζε ότι βρυκόλακες είχανε βγή από τα μνήματα και χτυπιόντουσαν αλύπητα... Τόβαλε, λοιπόν, στα πόδια, σκουντουφλώντας απάνω στις ταφόπετρες και φωνάζοντας μ' όλη του τη δύναμη:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο Βαλτάσαρ από την άλλη μεριά, πιο τολμηρός και λιγώτερο προληπτικός, προχώρησε λίγα βήματα προς τό μέρος του φοβερού άγώνα...

— Ο άφέντης μου χτυπιέται με κάποιον!... ψιθύρισε. Ποιάς νάναι αυτός, μέσα στο νεκροταφείο;... Πεθαμένος μιά φορά, δε μπορεί νάβγει, γιατί οι πεθαμένοι δεν έχουνε σπαθιά...

Μονολογώντας, προχώρησε, ώσπου έφτασε σε μικρή απόστασι από τους δυο αντίπαλους. Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, τό άνικητο σπαθί του Ρωμαίου, χανόταν ολόκληρο ως τη λαθή μέσα στο στήθος του Πάρη!...

Ο πληγωμένος έβγαλε ένα πνιγμένο μουγκρητό, άφησε να πέση τό δικό του τό σπαθί, χτύπησε με τα δυο χέρια του τό κενό, κι' έπεσε βαρύς στο χλωμό, σκορπίζοντας άφθονο τό αίμα του απάνω στη διαψασμένη γή...

— Αφέντη!... άκούστηκε μιά φοβισμένη φωνή πίσω από τό Ρωμαίο. Τόν σκότωσες!...

Γύρισε άργά τό κεφάλι του ο Ρωμαίος, και κύτταξε τόν υπηρέτη του που'χε πλησιάσει.

— Έσύ είσαι;... του είπε. Κι' όμως, σε είχα διατάξει να μη με παρακολουθήσεις με κανέναν τρόπο!...

— Αφέντη μου... Έφευγα, όταν άκουσα τόν κρότο των σπαθίων σας... Νόμισα ότι σου είχαν έπιτεθή ληστές, και γύρισα πίσω για να σε υπερασπιστώ...

Χαμογέλασε τραγικά ο Ρωμαίος:

— Ληστές στο νεκροταφείο;... Όχι, Βαλτάσαρ!... Κι' αυτοί φοβούνται τους βρυκόλακες...

— Καί τώρα;... Αυτός εδώ ο χριστιανός πούφαγε τό σπαθί σου ως τη λαθή;...

— Άνάψε τό δαυλό, να δούμε αν μπορούμε να τού προσφέρουμε καμμία βοήθεια...

Σήκωσε τό δαυλό από χλωμό ο Βαλτάσαρ και τόν ξανάναψε. Έσκυψε και φωτίσε τόν Πάρη. Τα μάτια του πεσμένου νέου καρφωθήκανε γυάλινα, φρικιαστικά, απάνω στα μάτια του υπηρέτη!...

— Παναγία μου!... Πεθαμένος είναι!... φώναξε εκείνος, τρέμοντας σύγκορμος.

Κούνησε τό κεφάλι του μελαγχολικά ο Ρωμαίος:

— Ένας ακόμα πεθαμένος μέσα στους τόσους που μάς τριγυρίζουνε!... Τί σημασία έχει;...

— Αφέντη μου!... Πώς τόν σκότωσες;... Τώρα θα βρης μελεάδες!...

Τό μελαγχολικό χαμόγελο έγινε στα χείλια του Ρωμαίου τραγικός σαρκασμός:

— Σχάσε, Βαλτάσαρ!... Δε θα βρώ κανένα μελεά... Τώρα όμως δόσωμ πάλι τό δαυλό και φύγε!... Οριστικά όμως αυτή τη φορά!...

— Νά φύγω;...

— Χωρίς συζητησι καμιά, χωρίς άντίρρηση, χωρίς άναβολή!... Νά φύγεις και να μην κυττάξεις πίσω σου!... Άλλοιώς... Δες τόν τόν πεθαμένο!... Αν με παρακούσης, όρκίζομαι ότι μνήμη της λατρευτής μου Ιουλιέτας, ότι σε λίγο θάσαι ξαπλωμένος δίπλα του, απάνω στο ίδιο αίματοποτισμένο χλωμό!...

Τό πτώμα του Πάρη έκανε τόν υπηρέτη να χάσει και τό τελευταίο του θάρρος... Χωρίς να συζητήσει άλλο, χωρίς να κυττάξη πίσω του, τόσκασε κι' έφυγε μ' όλη τη γρηγοράδα των ποδιών του...

Ο πανικός φτέρωνε τό τρέξιμό του!... Ήθελε να βγή μιά ώρα αρχύτερα από αυτό τό φοβερό, τό έφιαλτικό μέρος...

Ο Ρωμαίος πέταξε τό σπαθί του δίπλα στο πτώμα του Πάρη:

— Μάρτυς μου ο Θεός, μονολόγησε, ότι πρόθεσι μου δεν ήταν να σε ξαπλώσω πεθαμένο, όσο κι' αν ήσουν ο πιο μισητός μου έχθρος!... Έπεσε, όμως, ο ίδιος απάνω στη σουδερλή μνήτη του σπαθιού μου και τρυπήθηκες... Τό δρυμτικό σου μίσος σε παρέσυρε στον όλεθρο... Δε φταίω εγώ για τό θάνατό σου!... Άς με συγχωρήσει ο άγαθός Θεός, που σε λίγο θα φανώ μπροστά του!... Ο θάνατος ο δικός σου είναι τό μόνο κρίμα που δε βαρύνει τη συνείδησι μου...

Κύτταξε λίγο ακόμα τό ακίνητο σώμα του νεκρού του αντίπαλου, και πρόσθεσε πιο σιγά:

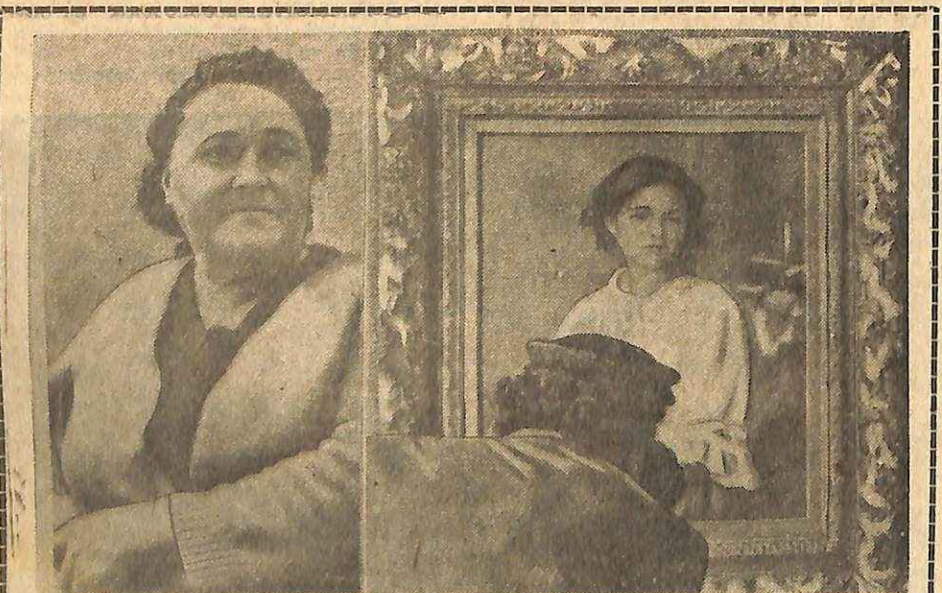
— Πόσο αίμα χυμένο όμως γύρω από αυτόν τόν δυστυχισμένο έρωτα!... Τα λευκά φτερά του έχουνε κοκκινίσει, βουτηγμένα στο αίμα!... Πόσα κορμιά έχει στρώσει τό θανάσιμο πέρασμά του!... Νά, κι' αυτός εδώ ο άκριτος πεισματάρης, ήτανε νέος, ήταν άρσιος, ήτανε πλούσιος... Τώρα, δεν είναι πιά τίποτ' άλλο από λίγες ματωμένες σάρκες, που θα σαπίσουνε σιγά-σιγά, για ν' άφίσουνε κατάλευκα τα κόκκαλά του στην αϊωνιότητα...

Άναστένανε ο Ρωμαίος, κι' έκανε ένα βήμα προς την άνοιχτή καγκελλόπορτα του κεντάφιου:

— Μήπως κι' η φτωχή μου Ιουλιέττα δεν ήτανε κι' αυτή νέα;... Ήταν ένα παιδί, ένα μπουμπουκι ολόδροσο!... Κι' όμως, στρώθηκε αλύπητα στην κρύα άγκαλιά της γής...

Έκανε άλλο ένα βήμα προς την πόρτα και πρόσθεσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια...

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΟΥ ΡΕΝΟΥΑΡ

Επί 42 χρόνια τώρα οι επισκέπτες του Μουσείου του Αρσέρου θαυμάζουν έναν πίνακα του ζωγράφου Ρενουάρ (δεξιά), που φέρει τον τίτλο «Γαβριέλλα». Όπως απέκάλυψε όμως τελευταία η μαγείρισσα του διασημού ζωγράφου, η προσωπογραφία έπρεπε να λέγεται «Ελένη», γιατί ο Ρενουάρ χρησιμοποίησε για μοντέλο του την αδελφή της «Ελένη». Δεν έδωσε όμως το όνομά της στον πίνακα, γιατί η «Ελένη» φοβόταν τόν... κουσμπολιό των συνχωριανών της στο Καν σερ Μέρ. Άριστρά ε στη φωτογραφία μας η «Ελένη» (όπως είναι σήμερα) η οποία επέθεσε το γεγονός.

Η ΜΑΡΙΑ - ΚΑΡΜΕΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ 200 ΜΠΑΜΠΑΔΕΣ

Έδώ κι' ένα χρόνο, όταν τό άμερικάνικο άντιτορπιλικό «Τζώρτζ Νταβίς» βρισκόταν στη Νεάπολι της Ιταλίας, τό πλήρωμά του, που αποτελείται από 200 άνδρες, υιοθέτησε έπίσημα μία όρφανή Ναπολιτάνα, τη μικρούλα Μαρία Καρμελά. Όταν τό άντιτορπιλικό άπέπλευσε ο πλοίαρχος τό αλληλογραφούσε συχνά με τη Μαρία και τα γραμμάτά της, κάθε τόσο, διαδίδονταν σ' όλο τό πλήρωμα - σ' όλους τους υπαυπάδες της δηλαδή - με τό μεγαφώνιο!... Η μικρούλα Μαρία έφτασε έσχάτως στη Νέα Υόρκη. Στο πλοίο πήγαν και την παρέλασαν έξ όνόματος όλων των άλλων υπαυπάδων της τρία μέλη του πληρώματος του «Τζώρτζ Νταβίς», ο Ούώλτερ Πρέτς, ο Τζίν Γκολντμπεργκ και ο Κλίφορντ Πάμπαν.

ο θαυμασιώτερο ΦΥΤΟ

Ήταν το «μάννα» των
Εβραίων;

Δεν υπάρχει σχεδόν αέρας ούτε νερό πάνω στον Άρη. Η θερμοκρασία βρίσκεται δεκάδες βαθμούς κάτω από το μηδέν. Κι όμως, οι αστρονόμοι έχουν παρατηρήσει με τα τηλεσκόπια τους ότι μεγάλες εκτάσεις του πλανήτη αυτού αλλάζουν χρώμα σε ώριμες εποχές του έτους. Πιστεύουν δε ότι ο μεταχρωματισμός αυτός οφείλεται στη βλάστηση φυτών που αντέχουν στις δυσμενέστερες κλιματολογικές συνθήκες.

Τέτοια φυτά λοιπόν υπάρχουν και στη Γη. Δεν είναι άλλα απ' τις κοινές «εισκήνες», που φυτρώνουν πάνω στους βράχους. Η φυσική αυτή οικογένεια είναι η πιο διαδεδομένη στη Γη. Τη συναντούμε παντού, απ' τις ζούγκλες της Νοτίου Αμερικής ως τη Σαχάρα, απ' τις κορυφές των Βραχχών Όρειων ως τον Άνταρκτικό... Έχει πάνω από 10.000 μέλη, που αμφιφούν όλα τα κλίματα κι όλες τις καιρικές συνθήκες, ακόμη και τις πιο καταστροφικές για άλλα είδη φυτών.

Κανείς δεν ξέρει από πόσους αιώνες υπάρχουν οι λειχήνες. Πιστεύουν όμως πως είναι οι πρόγονοι του φυτικού κόσμου. Φυτρώνουν σ' οποιοδήποτε είδος βράχου — σε άσβεστολίθο, σε σκληρό γρανίτη — ταυμέντο, όπου κι αν πέσουν οι σπόροι τους, που τους μεταφέρει ο άνεμος. Άλλοτε μάλιστα, πιστεύουν ότι οι ίδιοι οι βράχοι δημιουργούν τις λειχήνες!

Με ώριμες χημικές ουσίες που παράγουν οι λειχήνες προκαλούν σιγά-σιγά τη φθορά, το τριψίμο των βράχων. Στα μέρη λοιπόν εκείνα σχηματίζονται με τον καιρό λάκκοι με γονιμο χυμό, όπου μπορούν πια ν' αναπτυχθούν άλλα ανώτερα φυτά, αφού οι ταπεινές λειχήνες τους άνοιξαν το δρόμο.

Μά κι' όταν ακόμη οι συνθήκες δεν είναι ευνοϊκές ούτε καν για το δικό τους πολλαπλασιασμό, οι λειχήνες δείχνουν μια εκπληκτική ικανότητα επιβίωσης: Ζαρώνουν δηλαδή, μισοξερραίνονται και περιμένουν... να φτιάξουν τα πράγματα!

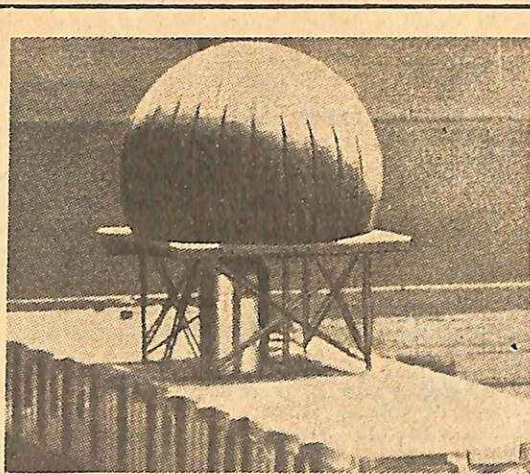
Όχι λιγότερο περιεργή για τους επιστήμονες είναι η διαπίστωση αυτών των φυτών: Άποτελούνται δηλαδή από δύο φυτά μαζί. Ένα μύκητα κι' ένα φύκη, που συνεργάζονται κι' αλληλοβοηθούνται. Ο μύκητας γαντζώνεται στην επιφάνεια ενός βράχου ή ενός δέντρου κι' εκκρίνει οξέα και ένζυμα, που το έ-πιτρέπουν να παίρνει θρεπτικές ουσίες από ένα φαινόμενο άγνωστο υλικό. Το φύκη πάλι χρησιμοποιεί το ηλιακό φως, τόν δέρε και το νερό για να παράγει υδατανύρακες, που χρειάζονται και στα δύο φυτά.

Οι επιστήμονες πειραματίζονται τώρα για να χρησιμοποιήσουν κατά πόσο φέρους τρόπους τις λειχήνες. Ένα πρό-τόν των φυτών αυτών είναι βασικό υ-λικό της αρωματοποιίας, αρωματικών του άρωματος. Μ' ένα άλλο, βάφεται ωριμμένο είδος μάλλινων άγγλικών υ-φοσιμάτων.

Οι παλαιότεροι Εφτιαναν διάφορα φάρμακα από λειχήνες. Ένα απ' αυτά εθεωρείτο ωφέλιμο κατά της φυμα-τιώσεως. Τώρα λοιπόν ο δόκτωρ Φλα-ρένσιο Μπουστίντζα, του Πανεπιστημίου της Μαδρίτης, παρασκεύασε ένα εκ-χύλισμα από ώριμες λειχήνες που, σε άραιωση 1 προς 50.000, εμποδίζει την ανάπτυξη των βακίλων της φυμα-τιώσεως, σ' εργαστηριακές καλλιέργειες.

Ακόμη σπουδαιότερες, όμως είναι οι δυνατότητες να χρησιμοποιηθούν οι λει-χήνες για τη διατροφή της πενιμαμένης ανθρωπότητας, εφόσον μπορούν να ευ-δοκιμήσουν και να πολλαπλασιασθούν σε οποιαδήποτε έδαφος. Η χημική ανάλυ-σις απέδειξε ότι ώριμες απ' αυτές περιέχουν πολύτιμες βιταμίνες και πρω-τεΐνες. Παρασκευάζουν δε και πολλές ε-κβολές στην ένοσηρότητά τους, γιατί όταν ξεραθούν πίνουν πολύ λιγότερο κρύο, και δεν αλλοιώνονται, αποδίδουνε καιρό κι' αν μείνουν φυλάγμένες.

Σύμφωνα με μια έκδοσή, το «μάν-να» του οράσιου που έβρισαν οι Εβραί-οι, ήταν πενία στην έρημο, δεν ήταν παρά ξερά κομμάτια από άσπρες λειχήνες, προσεγγισμένες απ' τους βρα-χώδεις λόφους της Παλαιστίνης. Και ση-μερα ακόμη, παρασκευάζονται τέτοια κομ-μάτια απ' τον άνεμο και συγκυτρά-νονται μέσος σε σιγασίες των βράχων. Οι κάτοικοι της περιφέρειας τ' αλέθουν και φτιάχνουν μ' αυτά ψωμί.

ΑΜΥΝΤΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ

Από την Άλσκα και τα νησιά Μπάρτερ ως τη Γροιλανδία οι Άμερικανοί εγκατέστησαν μια αλυσίδα από ραντάρ, που θα τους προειδοποιεί σε περίπτωση επίθε-σης, διά μέσου του πόλου. Οι κεραίες των ραντάρ αυτών είναι εγκαταστημένες επάνω σε λαστιχένιους θόλους. Με την αποκάλυψη του δικτύου κατασκοπείας, που δρούσε στον πειραματικό σταθμό του Αμερικανικού στρατού, στο Φορτ Μοντάν του Μιού-Τζέρσεϊ, διε-πιστώθηκε μεταξύ των άλλων πως και το σύστημα αυτό αμύνης της Αμερικής είναι γνωστό στους Ρώσους. Μ' άλλα λόγια, η κατασκοπεία θαυματουργή και σ' αυτή την περίπτωση κι' ελάττωσε σημαντικά την αξία ενός αμυντικού συστήματος, που κόστισε μεγάλα ποσά.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ

Πολλές, πολλές φορές σε συλλογίζομαι
και λέω: Μή τυχόν με κοιτούν;
Και όταν το πιστένω, απελίζομαι
και τότε ναυών σκέψι με παιδεύει...
Πολλές, πολλές φορές σαν είμαι μόνος μου
κιντώ να σκεφτώ κάθε σου λέξη
και κάποια συμβουλή μου δίνει ο πόνος μου
και άθελα ένα δάκρυ μου θά τρέξει!

Και όταν πάλι, αγάπη μου, βοισκόμαστε
μαζί, όλα τα βλέπω αλλοιμένα
κι' εκείνες τις στιγμές που αγκαλιαζόμαστε
μού φαίνονται όλα πιο χαριτωμένα...
Τότε λουλούδια γύρω μου ανθίζουν
κι' οι ώρες τόσο ξένοιαστε περνάνε
και όλες μου οι σκέψεις λουλουδιζούν
κι' απελπισίες δεν με τυραννάνε!

Όμως πολλές φορές που σε φαντάζομαι
πως κάπου αλλού τα χόδια σου σκορπίζεις,
πικραίνομαι σ' αλήθεια, και κουράζομαι
κι' ενώ ελπίζω, πάλι μ' απελπίζεις.
Πολλές, πολλές φορές με τρώει η έγνοια σου
και λέω: «Μή τυχόν αυτά τα χόδια
που βγαίνουν απ' τα χέρια τα κοινένια σου
πηγαίνουν σ' άλλη αγάπη, άλλα βράδια».

Και πάλι δίπλα μου είσαι κι' έτσι σβύνουνε
αυτές μου οι σκληρές αμφιβολίες,
μα οι σκέψεις μια στιγμή δεν μ' αφήνουν
και φέρνουν στη ζωή μου ανωμαλίες.
Και πάλι δίπλα μου είσαι και τα γέιλ μου
δεν πιαίνε τα φιλιά σου απ' την πηγή τους
ζωηρεύνοντας τα όνειρα τα χίλια μου
σαν δείχνουν οι ματιές σου τη στοργή τους!

Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να πω τί γίνεται
στο βάθος της καρδιάς σου, δεν το ξέρω...
Η αγάπη μου δεν κρίνει μόνο κρίνεται
Κι' εγώ... εγώ μονάχα υποφέρω.
Πολλές, πολλές φορές... και τέτοια λέγοντας
της μούσας καρτερώ την ειρωνεία
και πάντα ζω, ελπίζοντας ή κλαιώντας
και σ' αγαπώ μ' αυτήν την αγωνία!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η «ΟΡΑΣΙ ΔΙΧΩΣ ΜΑΤΙΑ»

Η επαναστατική θεωρία ενός
υπνωτιστού

Μας είναι απαραίτητα τα μάτια, για
να δούμε;

Η έρωτησι αυτή θα σάς φανή ίσως
κωμική εκ πρώτης όψεως. Κι' όμως, εί-
ναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι, υπό ω-
ρισμένες συνθήκες, μπορεί κανείς
να δει δίχως μάτια. Μήπως δεν
συμβαίνει αυτό π. χ. με τους ύπνοδά-
τες, που περπατάνε πάνω σε στέγες ή
σε στενές κορνίζες πανώλων σπιτιών,
με τα μάτια κλειστά; Είναι μάλιστα
ασφαλέστεροι έτσι, γιατί, αν τυχόν ά-
νοιγαν τη στιγμή εκείνη τα μάτια τους,
θα πάθαιναν ήλιγγο και θα γκρεμίζον-
ταν στο κενό.

Έχουμε ύστερα το τόσο συνηθισμένο
φαινόμενο της «ειδωρύσεως»: Ένα άτο-
μο, υπνωτισμένο, με κλειστά τα μάτια,
άποκτά την ικανότητα να «ιδει» τι έχει
μέσα στις τσέπες του ή υπνωτιστής ή
κάποιος άλλος από τους παρόντες.

Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, το
άτομο δεν βλέπει με τα μάτια του, αλ-
λά με το υποσυνείδητό του.

Για να εξηγήσει τα φαινόμενα αυτά,
ο διάσημος — νεκρός σήμερα — υπνω-
τιστής Άλφρεντ Έρσκιν διατύπωσε μια θεω-
ρία αληθινά επαναστατική, που είναι
όμως η μόνη που παρέχει μια ικανο-
ποιητική εξήγηση: Παραδόξως, πώς
κάθε έπαση μας με τον εξωτερικό κό-
σμο γίνεται απ' το υποσυνείδητό μας.

Τι κάνουμε, όταν χτυπήσει το κου-
δούνι της πόρτας; Πάμε να δούμε ποί-
ος είναι. Δεν έχει ωστόσο το κουδούνι
καμία δύναμη, καμία ικανότητα να
μας κινήσει προς την πόρτα. Άπλως
μόνον, μ' ας ελδοποιεί ότι είν' έξω
κάποιος επισκέπτης.

Κατά τον ίδιο λοιπόν τρόπο, όταν το
μάτι μας δέχεται τους αλληπαλλήλους
οπτικούς ερεθισμούς, είσοδοι το υπο-
συνείδητό μας να δει τι συμβαίνει. Δεν
έχει δηλαδή την ικανότητα της όρα-
σεως αυτό το ίδιο το μάτι. Είναι απλώς
το «κουδούνι» που στέλνει το είσοδο-
πτήριο σήμα: «Προσοχή». Εκείνο που
βλέπει, σε κάθε περίπτωση — είτε ζυ-
πητοί είμαστε, είτε υπνωτισμένοι — εί-
ναι το υποσυνείδητό μας.

Το ίδιο ισχύει, φυσικά, για την ά-
φή, την αφή. Το ότι η α-
φή μας στέλνουν είσοδοιτηρήση σήμα-
τα, και το υποσυνείδητό μας δημιου-
ργεί τις αισθητικές εντυπώσεις.

Για την όρα, δεν ξέρουμε παρά ε-
λάχιστα πράγματα για το υποσυνείδη-
τό. Δεν μπορούμε λοιπόν να κατανοή-
σουμε και να εκμεταλλευτούμε τις εκ-
πληκτικές του δυνατότητες.

Υπάρχουν ωστόσο περιστατικά που
στηρίζουν την παραπάνω επαναστατική
θεωρία του Έρσκιν. Συμβαίνει π. χ.
να έχω να χάσω ένας άνθρωπος την ό-
ρασή του, από έλλειψη συντονισμού και
συνεργασίας των ματιών και του έγκε-
φάλου. Το μάτι λειτουργεί στην εντέ-
λεια, το οπτικό νεύρο είναι άθικτο, κι'
όμως δεν υπάρχει όραση.

Τα 90% λοιπόν των πειρατισμών αυ-
τών θεραπεύονται με τον υπνωτισμό. Α-
φού κοιμηθεί τον τυφλό, ο υπνωτιστής
του λέει ότι, όταν ξυπνήσει, θα βλέπει
κανονικά. Το υποσυνείδητο υπακούει τό-
τε, ξέρει πια τι πρέπει να κάνει, κι' ο
τυφλός ξαναβρίσκει την όρασή του.

Εκπληκτικότερες ακόμα είναι οι πε-
ριπτώσεις που τα μάτια έχουν κατα-
στροφή, ή αφαιρεθεί τελείως. Και τότε
ακόμη, μπορεί κάποτε ο τυφλός να
δει!

Ο Έρσκιν διηγείτο το άπιστευτο πε-
ριστατικό μιας νεογέννητης που έπα-
νε από αλευκή άποψη των ματιών.
Ήταν τελείως τυφλή απ' το ένα μάτι,
κι' απ' το άλλο δεν εχώριζε τίποτε
καθόλα. Ο Έρσκιν την υπνωτισ-
της υπέθελε να βλέπει όταν θα ξυπνού-
σε. Σε 10 λεπτά, την ξύπνησε. Έ λοι-
πόν, η νεογέννητα μπορούσε τώρα να
διαβάξει ένα κείμενο με μεγάλα τυπο-
γραφικά στοιχεία!

Τ' άλλο πρωί, έχασε και πάλι την ό-
ρασή της. Το εκπληκτικό είναι όμως πως
την είχε αποκτήσει, έπαι και πάλι
όρες. Γιατί ο αμφιβλυστημένος χιτών
της είχε καταστραφή τελείως!

Η μερική αυτή επιτυχία αποδεικνύει
ότι η θεωρία της «ειδωρύσεως» δίχως μά-
τια δεν είναι καθόλου «νιμισία». Ίσως
σ' ένα μέλλον όχι πολύ μακρινό, οι τυ-
φλοί θα πηγαίνουν σε μιά ειδική κλι-
νική, θα υπνωτίζονται, κι' όταν ξυπ-
νάνε θα έχουν ξανακτήσει την όρασή τους.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ

Είναι ένα κλειδί. Ένα συνηθισμένο θηλυ-
κό κλειδί, παλιού συστήματος, ξη-
πούς μακρός. Αυτό το κλειδί τόχω περα-
σμένο στο χαλκά μου, μαζί με πέντε — έξη
άλλα και προρίζεται ν' ανοίγει το μεσαίο συρ-
τάρι του γραφείου μου. Όταν μου είπαν
«αυτό είναι το γραφείο σας», μουδωσαν δυο
κλειδιά:

— Αυτό είναι για τ' άκρινά σουρτάρια και
το άλλο για το μεσαίο.

Είχαν περάσει κάπου τρία χρόνια από τότε
που τόχα και μια μέρα ο Μηνάς, ο αντικρινός
μου συνάδελφος, κάνοντας να δγάλη τα κλει-
διά του, λέει απελπισμένος:

— Φτώ να πάρη ο διάολος! Ξέχασα τα
κλειδιά μου στο σπίτι. Και τώρα πως άνοι-
γουν τα συρτάρια;

Άρχισα να τα θρονιάζω από κάτω και να
τα παρακουνάω, μήπως και μ' αυτό το τρέ-
μουλα φιλοτιμηθούν οι κλειδαριές κι' άνοι-
ξουν μονάχα τους. Μά δχι. Έκείνες δεν ένοι-
οούσαν να συμμορφωθούν.

— Άδικα παιδεύεσαι, δεν άνοίγουν έτσι οι
κλειδαριές, είπε ο Κοσμάς, ο άλλος συνά-
δελφος. Για δοκίμασε κανένα ξένο κλειδί. Νά,
τά δικά μου.

Τού πέταξε την άρμαθιά με τα κλειδιά. Κα-
νένα δεν έκανε.

— Για δόσε μου και τα δικά σου, Εύρυσθε-
νη, είπε σε μένα κατόπιν ο Μηνάς.

— Από πού κι' ως πού θα κάνουν τα δικά
μου; παρατήρησα. Κάθε κλειδαριά έχει τον
τρόπο της.

— Δεν ξέρεις καμιά φορά.

— Πάρτα.

Και εφώνησε ο Μηνάς βγάζει μια χαρού-
μενη φωνή:

— Ά! Νά το! Άνοίξε καλύτερα κι' από
το δικό μου.

Πραγματικά, το μεσαίο συρτάρι του γρα-
φείου του είχε άνοίξει.

— Για στάσου να ιδώ μήπως άνοίγουν και
τ' άκρινά, είπε ο Μηνάς.

Και το θαύμα έγινε. Με το ίδιο κλειδί
τακτοποιήθηκαν και τ' άλλα συρτάρια.

Αυτό είναι καταπληκτικό! λέει ο Μηνάς.
Γιατί άλλο νούμερο είναι η μεσαινή κλειδαριά
και άλλο οι άκρινες. Για να ιδούμε κι' εδω,
στο ντουλαπάκι μου.

Και τσίκι! άνοίγει και το ντουλαπάκι που
είχε κι' αυτό άλλο νούμερο κλειδαριά. Όλοι
άπορησαν.

— Μου το δίνεις να το δοκιμάσω και στα
δικά μου συρτάρια; λέει ο Κοσμάς.

Και το δοκιμάζει, λοιπόν, κι' άνοίγουν με
το κλειδί μου και τα συρτάρια του Κοσμά,
άλλα και η μικρή βιβλιοθήκη που είχε δεξιά
του. Και να σκεφτής πως όλες αυτές οι κλειδα-
ριές είχαν διαφορετικά κλειδιά.

Αυτό είναι καταπληκτικό κλειδί! είπε
με θαυμασμό ο Κοσμάς. Και δεν μάς το λές
τόσο καιρό.

Σάμπως τόξερα κι' εγώ; Πρώτη φορά
μου άποκαλύπτεται.

— Λοιπόν, νάχουμε το νού μας! είπε ο Μη-
νάς, χαμογελώντας ειρωνικά.

Χαμογέλασα κι' εγώ για το άστείο. Κι'
έπειτα βάλθηκα ν' άσχολούμαι με το μαγικό
μου κλειδί. Δεν είναι δά και μικρό πράμα
νάχρησεν ένα τέτοιο κλειδί, που άνοίγει τόσα
συρτάρια. Κάθε κλειδί έχει άρμοδιότητα να
εξεκλεδώνει μόνο μια κλειδαριά κι' άχι όποια
ερεθί μπροστά της. Όμως το δικό μου ήταν
προκείμενο από τη φύση μ' αυτό το σπάνιο
χάρισμα.

Από κείνη την ημέρα άρχισα τη δοκιμή.
Στο σπίτι μου, σε ξένα σπίτια, το δοκίμα-
σα σε διάφορα συρτάρια και ντουλαπία, με προ-
σοφική επιτυχία. Δεν έβλεπα νάμαι υπερβολι-
κός, μα οι επιτυχίες μου ήταν δογδόντα τοίς
εκατό, που πάει να πη πως στα δέκα συρτά-
ρια άνοίγαν τα όχτώ. Τα δυο φέρναν αντί-
στας και δεν έπέμεναν, άχι για κανέναν άλ-
λο λόγο, παρά μονάχα για να μη μου σπάση
το κλειδί μου κι' έπειτα τι θα γινόμουν.

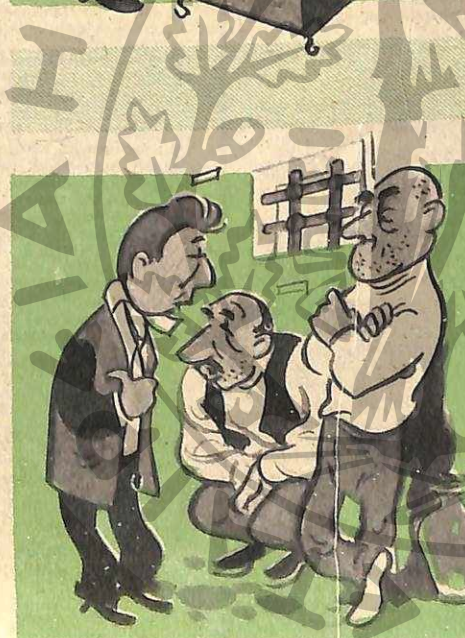
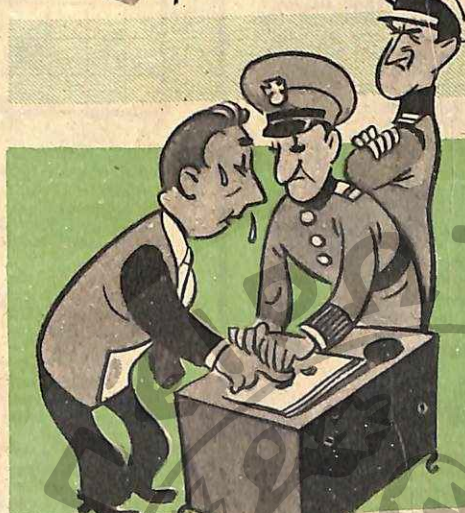
Ξέχασα να σάς πω και τ' άλλο. Πως δο-
κίμασα τα κλειδιά του Μηνά και του Κοσμά
στο δικό μου συρτάρι, μα δεν έκαναν. Λογι-
κό ήταν να σκεφτείς πως, αφού το κλειδί
του συρταριού σου κάνει στα ξένα, πρέπει και
το ξένο να κινείται στο δικό σου. Μα ούτε
τα ξένα άναρχνται καν! Ένώ το δικό μου σχε-
δόν παντού, σαν παπουτσι για όλα τα πόδια.

Το κλειδί μου είχε γίνει ζήτημα σ' όλο το
γραφείο. Πολύ συχνά έρχόντουσαν κι' από τα
δίπλα, όπου έτυχε να είχε ξεχάσει κάποιος
το δικό του και μούλεγε:

— Εύρυσθενι, μου δίνεις το κλειδί σου για
ένα λεπτό, σε παρακαλώ!

Ήμουνα έλος χαρά και υπερφάνεια κάθε
φορά που φανόμουνα χρήσιμος στους άπορη-
μένους συναδέλφους μου. Ή δεσποινίς Φω-
δοκίμασα και μια πίκρα. Ή δεσποινίς Φω-
δό, στο λογιστήριο, είχε χάσει ένα ρολογάκι
φω, στο χέριό μέσος από το συρτάρι της.

— Τόχα κλειδώσα χτες το βράδυ, φεύγου-
τας, για να το πάω σήμερα για έπισκευή.
μας είπε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Μήπως είχατε αφήσει το συρτάρι σας ά-
νοιχτό; ρώτησα.

— Καλέ τί λέτε, καλέ! Θυμάμαι καλά πού
το κλειδώσα. Κάποιος το πήρε. Κάποιος που
έμεινε άργότερα από μένα και είχε άντικλειδί.

Οι άλλοι υπάλληλοι με κάρφωσαν με τα
βλέμματά τους — βλέμματα γεμάτα ύποψια.

— Δεν φαντάζομαι να βάζετε στο νού σας έ-
μένα! διασαυρήθηκα.

— Όχι, βέβαια, κύριε Εύρυσθενι. Διη-
γή άχι ότι θά το κάνατε έπίτηδες. Άλλά λέω
μήπως το κάνατε γι' άστέιο. Για φάρσα να
πούμε. Έσείς είσαστε και λίγο άστείος τύπος!

— Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς Φωφό, άλ-
λά τα δικά μου άστέια είναι καλύτερα ποί-
ητος!

— Ναι, πετάχτηκε ο Μηνάς — ένα άντιπα-
θητικό μούτρο με πολύ χοντρά γυαλιά — άλλα
υπάρχει και άλλο ενδεχόμενο: Μήπως έδωσες
σε κανένα το κλειδί, όπως το δίνεις πάντα, κι'
έγινε η δουλειά! Άκουσία συνενοχή, έννοεις;

— Μάλιστα, έννοώ! Μόνο σε σένα τδωσα
κύριε Μηνά, άν θυμάσαι!

— Έγώ είμαι γνωστής έντιμότητος! φώνα-
ξε ο Μηνάς και τα γυαλιά του χοντρήσαν πε-
ρισσότερο από θυμό.

— Ά! Όχι, άχι! συμφώνησε και η Φωφό.
Ο κύριος Μηνάς είναι άνώτερος πάσης ύπο-
ψιας.

— Κι' εγώ γιατί είμαι κατώτερος; Κυ-
τάξτε, δεσποινίς Φωφό, να βρήςτε το ρολόι σας.
Κάπου τόχτες ξεχάσατε.

Την άλλη μέρα το μυστήριο φωτίστηκε. Η
δεσποινίς Φωφό βρήκε το ρολόι της στην τσάν-
τα. Μου ζήτησε συγγνώμη:

— Και σάς είχα ύποπτευθ, ξέρετε! Βλέ-
πετε, μόνο έχετε άυτό το κλειδί που κά-
νει για όλα τα συρτάρια.

Η τιμή μου άποκαταστάθηκε.

Πριν από ένα μήνα έτυχε να βρεθώ σε κά-
ποιο συμβολαιογραφείο. Ένας φίλος μου, ο
Σπύρος, ήθελε να ύπογράψω ως μάρτυς σ' έ-
να συμβόλαιο. Ο κ. Στραβοκώτσος — ο συμ-
βολαιογράφος — πρέπει ν' άνοίξει το συρτάρι
του, για να βγάλη τ' άσχετικά χαρτιά.

— Βρέ τί έπαθα! λέει ψάχνοντας τις τσέπες
του. Κάπου έχασα τα κλειδιά μου. Θά μου
πέσανε στο τράμ!

Είναι πολύ στενοχωρημένος για το πάθημά
του. Άλλά είναι και τυχερός που βρήκε ένα
έγώ έκει, για να τον θωλώ από τη δύσκολη
θέσι του.

— Για σταθήτε, κύριε Στραβοκώτσος. Έχω
εγώ ένα κλειδί που κάνει σε πολλά συρτά-
ρια. Ίσως να σάς φανή χρήσιμο. Όρίστε.
Αυτό εδω είναι.

Ο κ. Στραβοκώτσος βάζει το κλειδί, το
γυρίζει και να το συρτάρι. Άνοίγει άμέσως.
Ο ενθουσιασμός του συμβολαιογράφου δεν πε-
ριγράφεται.

— Η θεία Πρόνοια σάς έστειλε ν' άνοι-
ξετε το συρτάρι μου κι' έχω και τριάντα έκα-
μυρία μέσα! Μα τι περίεργο κλειδί είν' αυτό;

— Κλειδί που έχει έλευθέρια είσοδο σε όλα
τα συρτάρια, κύριε Στραβοκώτσος.

Μπράβο, Μ' αυτήν την ευκαιρία άς άνοι-
ξω και τ' άλλα.

Κι' άνοίγουν όλα! Ο κ. Στραβοκώτσος με
εύχαριστεί πολύ για την εξυπηρέτησή που τού
παρέχω κι' έπειτα με καλεί να ύπογράψω το
συμβόλαιο. Η δουλειά τελειώνει γρήγορα και
συμφορα. Κι' εγώ είμαι πολύ εύχαριστημένος
γιατί φάνηκε χρήσιμος σε δυο ανθρώπων! μα-
ζί.

Στο φίλο μου το Σπύρο και στον κ.
Στραβοκώτσο. Πάντα μ' άρσει να έξεμεινεί
συμβολαιογράφος. Παίζουν πολύ σπουδαίο ρό-
λο στην κοινωνία.

Δυο μέρες άργότερα, ενώ κατέβαινα πρωί
από το σπίτι μου για να πάω στο γρα-
φείο, βλέπω έναν πόλιμαν στην πόρτα.

Ο κ. Εύρυσθενίτης;

— Μάλιστα.

— Μπορείτε ναρθήτε έως το Τμήμα;

(Τα τμήματα είναι κάτι ιδρύματα όπου πο-
τέ δεν σε φωνάζουν για καλό).

— Τι συμβαίνει;

— Τίποτα. Μία πληροφορία θέλουν να δώ-
σετε.

— Θα περάσω τ' άπόγευμα.

— Όχι τ' άπόγευμα. Τώρα πρέπει ναρθετε.

Τι να κάνω; Άκούουθ τον κ. πόλιμαν,
που δεν έννοει με κανέναν τρόπον να μου πη-
τήν αλήθεια της εύγενούς αυτής προσκλήσεως,
για να προσποιηθώ ψυχολογικά. Είμαι πολύ
άνησυχος. Μπαίνουμε στο Τμήμα.

— Από δώ!

Με περνάει σ' ένα γραφείο, όπου κάθονται
δυο άνώτεροι.

— Τόν έφερα! λέει ο πόλιμαν.

Ο ένας άνώτερος κάνει νόημα στον πόλι-
μαν. Νόημα που δεν καταλαβαίνω τη σημα-
σία του.

— Από δώ! λέει πάλι ο πόλιμαν και με

δραγεί σ' ένα άλλο γραφείο. Εκεί είναι ένα τραπέζι, 'Ο πολισμάν τραβάει δύο κόλλες χαρτί με κάτι τετραγώνια, μου παίρνει τα δαχτυλά, τους περνάει μαυρή μπογιά κι' έπειτα τα πιέζει ένα-ένα απάνω στα τετραγώνια.

— Δακτυλικά αποτυπώματα : Γιατί; διαμαρτύρομαι.

— Θά μάθης σε λίγο. Κάτσε εδώ.

Κάθονται σε μία καρέκλα και στριφογυρίζω το καπέλλο μου στα χέρια. Άγανία. Σε λίγο να 'ο πολισμάν.

— Έλα μέσα.

Περνάω στον άνωτερο. 'Ο άνωτερος μένει για λίγο σκυμένος στα χαρτιά του κι' έπειτα σηκώνει τα μάτια του σε μένα :

— Έσύ έχεις κάτι κλειδιά απάνω σου. Για φέρτα εδώ.

— Ορίστε, κύριε άστυνόμε.

— Ποιά είναι; ρωτάει καθώς τα παίρνω. Ποιά είναι αυτά που ανοίγει όλα τα συρτάρια;

— Έτοτο εδώ.

— 'Ο κ. άνωτερος βάζει το κλειδί στην κλειδαριά του. Άνοίγει. Το βάζει σε άλλο συρτάρι. Άνοίγει. Το δοκιμάζει σ' ένα ντουλαπάκι. Άνοίγει.

— Μπαράβ! μου λέει. Τόχεις κάνει ειδική παραγγελία;

— Όχι, κύριε άστυνόμε. Στην τύχη το πήρα.

Και πόσα συρτάρια έχεις άνοιξει με δαύτο;

— Μέχρι διακόσια πενήντα.

— Συμπεριλαμβανόντα κι τα συρτάρια του συμβολαιογράφου Στραβοκώτσου;

— Βεβαίως! "Άνοιξαν κι" αυτά μία φορά.

— Όχι μία. Δύο άνοιξαν. Τη μία παρουσία του κυρίου Στραβοκώτσου. Την άλλη έρμητην.

Δέν σάς ένωώ, κύριε άστυνόμε.

— Θά μ' έννοησες σε λίγο.

— Υστερα δίνει το κλειδί στον πολισμάν και του λέει :

— Πήγαινε ως το γραφείο του κ. Στραβοκώτσου. Ξέρεις;

— Μάλιστα, κύριε άστυνόμε.

Το όργανον επιστρέφει σε είκοσι λεπτά, και παραδίνει το κλειδί.

— Κάνει και στην πόρτα του γραφείου! δηλώνει.

— 'Ο άνωτερος χαμογελάει πονηρά. Κι' άμέσως απευθύνεται άυστηρά σε μένα :

— Χωρίς πολλές κουβέντες. Φέρε τα τριάντα έκατομμύρια.

— Ποιά τριάντα έκατομμύρια, κύριε άστυνόμε; Άστειεύσεθ.

— 'Ο κ. Στραβοκώτσος είχε στο συρτάρι του γραφείου του τριάντα έκατομμύρια. Αυτά τα έκατομμύρια έκλάπησαν!

— Κι' έγώ τί φταίω;

— Μην κάνης τον κουτό και 'ο μολόγησε, για να γλυτώσης. 'Ο κ. Στραβοκώτσος μάς δήλωσε πως δέν θα σε μνηύση άν του τα επιστρέψης αύθρομήτως.

— Για το Θεό, κύριε άστυνόμε.

— Υπάρχουν ύποψιες εναντίον μου;

— Υπάρχουν άποδείξεις! Έπιγες προχτές στο γραφείο του Στραβοκώτσου.

— 'Ο Στραβοκώτσος έχει χάσει τα κλειδιά του.

— Έσύ τότε λές στο Στραβοκώτσο πως έχεις ένα κλειδί, που κάνει για όλα τα συρτάρια. 'Ο Στραβοκώτσος παίρνει το κλειδί κι' άνοίγει. Και λέει 'ο Στραβοκώτσος πως έχει και τριάντα έκατομμύρια στο συρτάρι του. Είνε άληθη πάντα αυτά ή όχι;

— Άληθέστατα.

— Και φεύγεις από το γραφείο του Στραβοκώτσου. Και 'ο Στραβοκώτσος χτές το άπτόγημα άνοίγει για να πάρη τα τριάντα έκατομμύρια και δέν τα βρίσκει. Λοιπόν ποιάς τά πήρε;

— Αυτό διερωτώμαι κι' έγώ.

— Του λόγου σου τά πήρες. Άκούς ότι υπάρχουν τριάντα έκατομμύρια. Στρογγυλό ποσό, αϊ; Κι' άμέσως σου έρχεται ή όρεξη να τά βάλης στο χέρι. Κάνεις, λοιπόν, το σγέδιό σου. Περιμένεις την άλλη μέρα το μεσημέρι να φύγη 'ο Στραβοκώτσος. Έρμηος 'ο διάδρομος. Άνοίγεις την πόρτα. Μπαίνεις. Άνοίγεις το συρτάρι. Τσεκλώνεις τα τριάντα έκατομμύρια και φεύγεις σαν κύριος!

— Κύριε άστυνόμε...

— Σιωπή! Έχουμε και τά δα-

κτυλικά σου άποτυπώματα, που βρέθηκαν άπάνω στο γραφείο του Στραβοκώτσου. Τι σημαίνει αυτό;

— "Ότι το γραφείο του κ. Στραβοκώτσου δέν ξεσκονίζεται τακτικά!

— Μην αλλάζης κουβέντα. Άμφισβητείς τά δακτυλικά σου άποτυπώματα; Όρίστε! Είναι τά ίδια ή όχι;

— Μάλιστα. Άλλά τ' άποτυπώματα είναι από προχτές, που άκούμησα τά χέρια μου άπάνω στο γραφείο. Στανικές συμπτώσεις, κύριε άστυνόμε.

— Δέν σε άφειλε ή άρνησις. Όμολόγησε και κατέβαινε τά τριάντα έκατομμύρια, να ήσυχάσουμε.

— Δέν τά πήρα, κύριε άστυνόμε!

— Άρνείσαι, λοιπόν; Έν τάξει και χτύπησε το κουδούνι. "Στο κρατητήριο" διάταξε τον πολισμάν που παρουσιάστηκε.

— Θά διαμαρτυρηθώ στον Άρειο Πάγο! φώναξά, καθώς μ' έ-παίρναν.

Στο διάδρομο συγαντώ τον κ. Στραβοκώτσο.

— Δέν ντρέπεσαι, κύριε Στραβοκώτσο; του λέω. Με κατηγορείς ότι σ' έκλεψα;

— Όχι ακριβώς, κύριε Εύρυσθενίδη. Έγώ άπλώς άνάφερα τά περιστατικά...

★

Πρώτη φορά στη ζωή μου βρέθηκα σε κρατητήριο. Είναι λιγάκι στενόχωρα. Εύτυχώς δέν ήμουν ά μόνος μου. Είχα καλή παρέα, κάτι παιδιά "τζιμάνια", που λέγε. Με ρωτήσανε πως και τί. Τους είπα.

— Σπουδαίο κλειδί! λέει ένας τύπος βούρς, με πρησμένα μάτια και κατεσασμένο μουστάκι. Πού είπες πως κάθασαι;

— Όδός τάδε άριθμός δείνα.

— Εμείνα στο κρατητήριο δύο μέρες. Και να μην έχω το κλειδί μου ν' άνοιξώ και να βγώ! Έπειτα με έκλειδωσαν και με παρουσίασαν στον άνωτερο.

— Έλεύτερος, μου λέει. Πάρε και τά κλειδιά σου.

— Έλαμψε ή άδωότης μου;

— Πήγαινε τώρα. Φτηνά τη γλύτωσες!

— Είπα τί είχε συμβή. Στο ίδιο μέγαρο, όπου ήταν το γραφείο του Στραβοκώτσου, έγιναν κατόπιν κι' άλλες διαρρήξεις.

— Άρα δέν ήμουν έγώ. Στο γραφείο μου έκαναν θερμή ύποδοχή. Μόλις με είδαν, φώναξαν :

— Το νου σας στα πορτοφόλια σας!

Και κουμπώθηκαν όλοι — άστεία τάχα.

★

Είχα αποφασίσει να πετάξω το μαγκιό κλειδί σ' έναν όπόγειο, για να μη με βρούν τίποτα χειρότερα. Άλλά, λίγη ώρα πριν έκτελέσω την άπόφασί μου, δέχομαι μία θηλυκή επίσκεψη.

— Όχι από μία θηλυκή επίσκεψη, κύριε μου. Είναι μία κοντόχοντρη ξανθή, με βραχρή φωνή :

— Έσείς έχετε ένα κλειδί που σάς έδωσε με μπελά;

— Μάλιστα.

— Έρχομαι συστημένη από κάποιο πρόσωπο να μου το πουλήσετε.

— Πιό είναι το πρόσωπο; Έκείνος.

— 'Ο Έπαμεινώνας. Έκείνος, που γνωρίσατε προχτές στο κρατητήριο.

— Ά! Αυτός με τά πρησμένα μάτια.

— Μάλιστα. Λοιπόν, θά λάβής ένα τρακοσάρι και θα μου δώσης το ποσόγυα.

Εύκαιρία να παζαρέψω το έμπορεύμα μου.

— Τέτοιο κλειδί τριακόσιες; Για κορόιδα φάνε;

— Τι ζητάς, δηλαδή;

— Ένα έκατομμύριο.

— Σάν πολλά τά βάνεις, ρε φίλε.

Τέλος, κλείσαμε στις πεντακόσιες. Έδωσα το κλειδί και του εύχθηκα καλή τύχη. Είμαι βέβαιος πως το κλειδί μου θαχη σπουδαίο μέλλον. Κανονικά, βέβαια άπόρροπε να το πετάξω, ως έντιμος άνθρωπος. Άλλά τώδωσα, για να έκδικηθώ την άστυνομία!

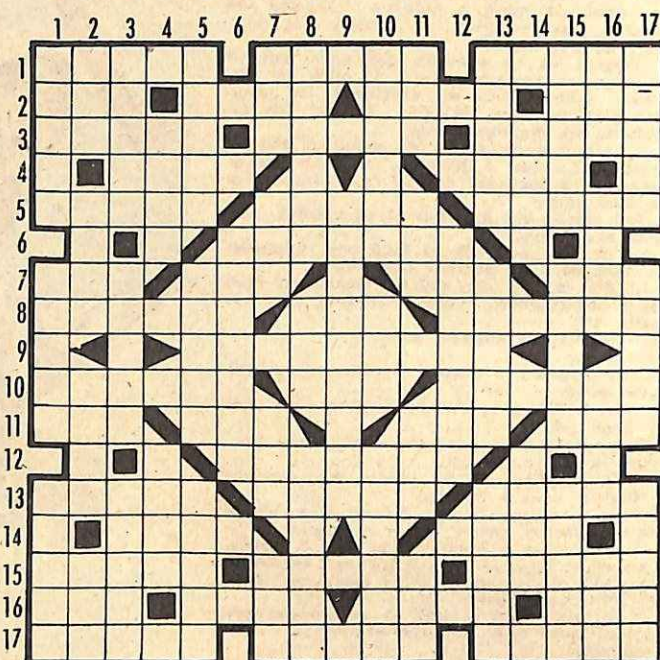
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 463

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ζών. Βρίσκεται επί κεφαλής. — Παιγνίδι.
- Λατρευόταν στο παρελθόν. Παίρνει μέρος σε στρατιωτικές ή άποκρητικές παρελάσεις. — Προσάναμμα.— Σ' αυτόν όφείλονται οι τοιογραφίες του Πανεπιστημίου Αθηνών.
- Διευθύνει. — Άσπιτες. — Τό ήμισυ ενός ζεύγους.

- Σύλο με κανονικό σχήμα.— Πιο γνωστός ως πατητήρι.— Ποταμός της Μ. Άσίας, αλλά και νησί της Δωδεκανήσου.
- Άρχαίος ναός των Αθηνών.
- Χρονικό επίρρημα (δημ.).— Πολεμικό παράγγελμα.— Ό νομα (γαλλ.). — Θεός της μυθολογίας μας.
- Μη Μουσουλμάνος. Όθωμανός ύπηκοός. — Άρχικά όρ-

- Κάθε πράγμα έχει τη δική του. — Άνοιγοκλείνουν μαζί με τά καταστήματα.
- Φιλοξενεί συχνά έρωτευμένους. — Υπάρχει σε κάθε παπούτσι. — Νησάκι της Άλβανίας.
- Φούντα.
- Προηγείται συμπεράσματος. — Ηρώς του Σαίξπηρ.— Χρονικός σύνδεσμος. — Άριθμητικός.
- Άποραίπτος στο μάθημα της γεωγραφίας. — Κενόν. — Ψάρι με φοβερό όπλο.
- Διάσημος αϊρεσιάρχης του Ε' αιώνος.
- Φροντίζουν την υγεία μας. — Μπότερα όλων μας. — Επικινδύνα στην υγεία.
- Τσάπα των γεωργών. — Κτητική άντανυνμία. — Πράγμα (λατινικά). — Τιμητικός τίτλος.
- Δέν έχουν μόνιμη κατοικία.
- Μέρος του καπέλλου.— Βρίσκεται κοντά σ' ένα μαγκάλι. — Όνομασία του Β.Α. τμήματος των Ινδιών.
- Περίφημο τοίρκο. — Δέντρο με όμύνυμο καρπό.
- Μιλάει ώραία.— Εύτραφής. — Ιταλική ναυτική βάση.
- Άνεστραμμένο προσκαλεί. — Καγιάκι.— Πέρος ποιητής. — Όργανον αισθήσεως. — Πρόθεσις.
- Οικοδόμημα κατάλληλο για την φορτοεκφόρτωση και έναποθήκευση οχημάτων. — Πέφτει τον χειμώνα. — Ποταμάκι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Θεά της μυθολογίας μας. — Νομός της Πελοποννήσου. — Άποκροστικό.
- Άντιθετικός σύνδεσμος. — Μουσικό όργανο. — Βεβαίως. — Η πρώτη από τις λέξεις, που είπε ο Χριστός πάνω στο Σταυρό του.
- Νύμφη των πηγών.— Προτέριμα. — Προσηγορία ιερών.
- Μπαίνει στη σαλάτα. — Μοιράζω.

Το μέτριο κάπνισμα δέν βλάπτει τις έγκύους γυναίκες, ούτε κι έχει καμμία επίδρασι στο γάλα που θά δώσουν στα παιδιά τους. Με τη λέξη «μέτριο», έννοούμε έξέως δέκα τσιγάρα την ήμέρα. Άντιθέτως, άπαγορεύεται το κάπνισμα άπόλυτα και άστυπρά σε γυναίκες που πάσχουν από καρδιακές ασθένειες, άσθμα και χρόνια μολύνσεις του αναπνευστικού συστήματος.

Τά πρώτα κρύα

του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— Εϊδάτε τί ζεστό που είναι το σπίτι μας, κύριε Μάκη;

— Ζεστάθηκες τώρα, «ντάρλιγκ»;...

— Χειμώνας πιά!... Κι' ό διευθυντής μας αλλάζει δακτυλογράφο... Μπαίνει ή χειμωνιάτικη!...

— Ρε πατρίδα, πάλι εδώ έδωσες τό...ραντεβού σου;

— Περικλή, κύττα να καθαρίσης καλά τά μπουριά της σόμπας!...

— Άν πάμε έτσι όλο το χειμώνα, καλά θα είναι!...

1

1) 'Η ηλεκτρική αποτρίχωση θα σας απαλλάξει από τις απειθαρχησες μικρές τρίχες που φυτρώνουν συχνά στη ρίζα των μαλλιών και καταστρέφουν το κτενισμό σας.
2) 'Ο γιατρός με το ένα χέρι κρατάει τη λαβίδα και με το άλλο χώνει τη βελόνα μέσα στο δέρμα.

Πρό παντός, λοιπόν, η υπερτρίχωση πρέπει να καταπολεμηθεί με την κατάλληλη ορμονοθεραπεία.

Η ορμονοθεραπεία μπορεί να σταματήσει την υπερβολική ανάπτυξη των τριχών. Δεν είναι, όμως, σε θέση να εξαφανίσει και τις τρίχες που έχουν αναπτυχθεί σε υπερβολικό βαθμό στο πρό-

2

Γιατί μερικές γυναίκες έχουν στο πρόσωπο άφθονες τρίχες, που τις κάνουν να μοιάζουν με άνδρες. Και γιατί έχουν επίσης άφθονο τρίχωμα στα χέρια, στους μηρούς, στο στήθος κλπ.

Το τρίχωμα, τόνον του προσώπου, όσον και του υπολοίπου σώματος, βρίσκεται σε άμεση εξάρτηση από τους αδένες και ειδικότερα τους σεξουαλικούς.

Αλλ' από την άποψη των αδένων, κανείς από μας δεν είναι ολόκληρα άνδρας ή γυναίκα. Έχουμε όλοι αδένες και των δύο φύλων. Στους άνδρες υπερσχύουν οι ανδρικοί. Στις γυναίκες οι θηλυκοί.

Αυτή η υπεροχή, όμως, δεν είναι σταθερή. Σε ώριμες στιγμές της ζωής της, η γυναίκα έχει περισσότερους αδένες του αντίθετου φύλου, παρ' ό,τι πρέπει. Στις περιόδους αυτές, το τρίχωμά της γίνεται άφθονότερο και τείνει να μοιάσει με το ανδρικό.

Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται π. χ. κατά την εποχή της διακοπής των εμμήνων. Έλαττώνεται τότε η έκκριση των θηλυκών ορμονών, ενώ, αντίθετα, αυξάνεται η έκκριση των θηλυκών. Πολλές γυναίκες, κατά την εποχή αυτή, βγάζουν... μουστάκι και γένεια.

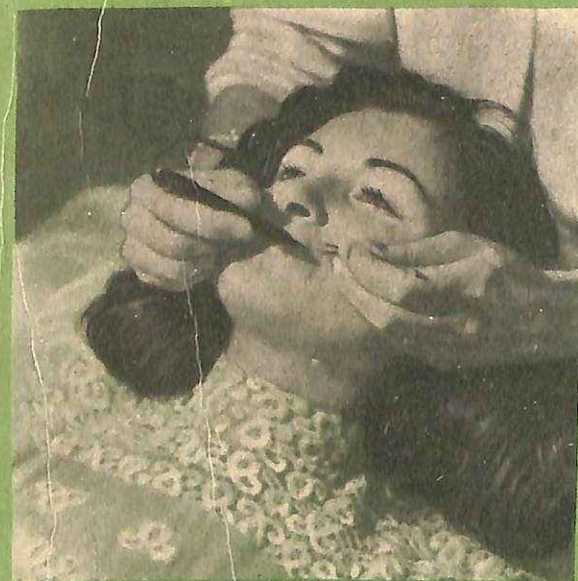
Αλλά και πολλές άλλες αιτίες μπορούν να προκαλέσουν τη διασάλευση της ισορροπίας μεταξύ αρσενικών και θηλυκών ορμονών, π. χ. η παρουσία μιας κύστεως στις ωθήκες ή μια ωθηκική ανεπάρκεια κλπ.

Εκτός από τους σεξουαλικούς και άλλους αδένες μπορούν να προκαλέσουν υπερβολική ανάπτυξη των τριχών, όπως οι επινεφρίδιοι και η υπόφυσις. Μια δυνατή συγκίνηση, ένα ψυχικό τραύμα, είναι δυνατόν επίσης να διασάλευσουν τις εκκρίσεις των αδένων και να προκαλέσουν το ίδιο αποτέλεσμα. Πολλές τέτοιες περιπτώσεις παρατηρήθηκαν κατά τον πόλεμο.

Μια άλλη αιτία, είναι ο ήλιος κι' ο καθαρός αέρας της έσοχης. Αυτό δεν πρέπει να σας φανη παράξενο. Πολλές γυναίκες, που γυρίζουν με ξανανειωμένο το πρόσωπο και ανανεωμένες τις δυνάμεις τους από την έσοχη, δοκιμάζουν έπειτα από λίγο καιρό μια πολύ δυσάρεστη έκπληξη: βλέπουν το πρόσωπό τους να γεμίζει από τρίχες.

Ο ήλιος κι' ο αέρας δεν επιδρούν άμεσα στην ανάπτυξη των τριχών. Διηγείρονται, όμως, τους αδένες και με τον τρόπο αυτό επενεργούν στο τριχοποιητικό σύστημα.

Αλλά και οι λιπαρές κρέμες που χρησιμοποιείτε το καλοκαίρι για να προστατεύσετε το δέρμα σας από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου, ευνοούν επίσης την ανάπτυξη των τριχών.

Το μουστάκι, τρώγος τσων γυναικών, εξαφανίζεται οριστικά, χάρις στην ηλεκτρική αποτρίχωση.

φουν μόνον το εξωτερικό μέρος της τρίχας, χωρίς να λογαριάσουμε ότι, πολλές φορές, ερεθίζουν το δέρμα. Δεν πρέπει, άλλωστε, να χρησιμοποιούνται ποτέ για το πρόσωπο.

Η αφαίρεση με το τσιμπιδάκι, μπορεί να είναι χρήσιμη μόνον όταν πρόκειται για μεμονωμένες τρίχες. Δεν μπορούμε, όμως, να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη μέθοδο για ν' αποσιλώσουμε το έπ'άνω χείλος π. χ. ή τα μάγουλα.

Όσο για το κερί, είναι προτιμότερο από πολλές άλλες μεθόδους. Αλλά κι' αυτό ερεθίζει το δέρμα και δεν μπορεί, άλλωστε, να χρησιμοποιηθεί στο πρόσωπο.

Η καλύτερη μέθοδος αποτρίχωσης είναι, λοιπόν, η ηλεκτρισμός.

Οι ειδικοί επιστήμονες χρησιμοποιούν διαθερμικό ρεύμα υψηλής τάσεως, που καταστρέφει διά ηλεκτροπήξεως το βολδό, μέσα στον όποιον βρίσκεται η ρίζα της τρίχας.

Για το σκοπό αυτό, χρησιμοποιείται μια λεπτοτάτη βελόνα με μόνωση, εκτός από το κατώτερο άκρο της, που είναι ελεύθερο. Το ρεύμα διοχετεύεται σ' αυτήν, όταν η σίχη βρίσκεται μέσα στον βολδό. Δεδομένου ότι, όπως είπαμε, ολόκληρη η υπολοιπη βελόνη περιβάλλεται με μονωτικό περιβάλλωμα, ο κίνδυνος να προκληθεί εγκαύμα στο δέρμα, αποφεύγεται τελείως.

Ο γιατρός, με μια λαβίδα που κρατάει

Απαλλαγείτε

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ!

Η ορμονοθεραπεία και η ηλεκτροπηκτική μέθοδος

σωπο, τους μηρούς ή τα χέρια σας. Για ν' απαλλαγείτε απ' αυτές, χρειάζονται τα τοπικά μέσα.

Στο ζήτημα αυτό, οι γυναίκες πέφτουν συχνά σε πολύ μεγάλα λάθη. Γιατί, θέλοντας να καταπολεμήσουν την υπερτρίχωση, φθάνουν πολλές φορές στο αντίθετο αποτέλεσμα: ευνοούν την ανάπτυξη των τριχών του προσώπου ή του σώματός των.

Και, πρώτα-πρώτα, δεν πρέπει να ξυρίζετε ποτέ τις περιττές τρίχες. Το παράδειγμα των ανδρών θαπρεπε να σας καταστήσει προσεκτικές. Οι τρίχες που τις κόβουμε με το ξυράφι, ξαναφυτρώνουν πιο γρήγορα και γίνονται πιο σκληρές.

Τα αποψιλωτικά, έξ' άλλου, καταστρέ-

στο άριστο χέρι, πιάνει την τρίχα και την τεντώνει για να βρή την ακριβή διεύθυνσή της. (Η εξωτερική διεύθυνση μιας τρίχας δεν δείχνει πάντοτε την ακριβή θέση της ρίζας). Έπειτα, με το δεξί χέρι, χώνει τη βελόνη στο δέρμα, ώσπου να φτάσει στη ρίζα. Τη στιγμή αυτή, πιέζει το «πεντάλ» που διοχετεύει το ρεύμα. Παράγεται τότε ένας ηλεκτρικός σπινθήρ, που καταστρέφει άμεσιστώς τον βολδό.

Ο γιατρός δεν έχει τότε να κάμει τίποτε άλλο παρά να τραβήξει με τη λαβίδα την τρίχα που βγαίνει μαζί με τη ρίζα της.

Η εργασία αυτή είναι τόνον απλή, που ένας ειδικευμένος επιστήμων, μπορεί να καταστρέψει εκατό περίπου τρίχες σε διαστήματα δέκα λεπτών.

Όπως είπαμε, ο σπινθήρ παράγεται κάτω από το δέρμα. Για το λόγο αυτό, ο πόνος είναι ανεπαίσθητος, ενώ, από τ' άλλο μέρος, δεν υπάρχει κίνδυνος να προκληθούν εγκαύματα.

Με τη μέθοδο αυτή, οι τρίχες δεν ξαναφυτρώνουν. Ένα άλλο σημαντικό πλεονέκτημά της, είναι ότι δεν αφήνει ίχνη. Πρέπει, όμως, να εφαρμόζεται μόνον από ειδικούς επιστήμονες, γιατί είναι εξαιρετικά λεπτή και μπορεί ν' αποβή επικίνδυνη στα χέρια ενός μη ειδικού.

Μεγάλη προσοχή απαιτείται, έξ' άλλου, στον κανονισμό του ρεύματος που ενδείκνυται σε κάθε ειδική περίπτωση. Το ρεύμα αυτό πρέπει να είναι αρκετά ισχυρό, ώστε να καταστρέψει το βολδό. Αν, όμως, ξεπεράσουμε τα όρια, υπάρχει φόβος να προκληθούν εγκαύματα στο δέρμα.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να απελπίζεσθε, αν έχετε υπερβολικές τρίχες στο πρόσωπο ή άλλα εμφανή μέρη του σώματος. Η ορμονοθεραπεία από το ένα μέρος και η ηλεκτροπήξη από το άλλο, θα σας απαλλάξουν απ' αυτές.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ

Μεταξύ όλων των άλλων των βασάνων των μυριών, βασανίζει το μυαλό μας κι' ο θεομώρνος τεκμηρίων, επειδή, αγαπητοί μου, τα τεκμήρια σε περιμένουν. ότι φόροι επί φόρων και τελών σε περιμένουν. Αύστηρη φορολογία σε προσμένει, δηλαδή, αν τυχόν της Έφορίας κέποιος κέρδερος σε δηλ. νάχης κάτι παραπάνω απ' αυτό που έχουν άλλοι κι' εαν κάνης απ' τοις άλλους περισσότερη σπατάλη!

Οι τρεις κόσμος όλος, πλέον, για να μπούμε στην ουσία, αποφεύγει να σου κάνει επιδείξεις δημοσίων. Κι' εξ αιτίας του μπαμπούλα, που τεκμήριον καλείται, ο Ντιντής που για μεγάλος ερωτόληπτος θυλείται, αναγκάζεται να κρύβη της καρδιάς του τους καύμους και τους αναστεναγμούς και με χίλιες προφυλάξεις κι' ασφαλείας μέτρα χίλια τις αι' πες του να βλέπη μόνο πίσω από τη... γούλια! Δεν τολμά τα ινδάματά του να τα βλέπη εκ του πλησίον και... ανθέων μπουκετάκια να προσφέρει φανερά, μή τυχόν τον πιάσουν λόγω «αίσθημάτων του... πλουσιών» και τα οικονομικά του του τα βρούνε... ανθηρά!

Τα τεκμήρια φοβίζουν και τον γόητα τον Ντίνο, που έχει βάλε, από χρόνια, τα γυαλιά στον Βαλεντίνο κι' αποφεύγει να συχνάξη στού Συντάγματος τα μέρη και στού «Ζόναρς», ή άλλου, με τη Δέλα, την Αγγέλα, με την Κάκια και τη Μαίρη, την Διλή και τη Λουλού, γιατί αν πηγαίνη έτσι, δεν αρκεί και δεν του φτάνει το ποσόν που καταβάλλουν στους έφορους οι... Σουλτάνοι!

Η ψιά μας κινδυνεύει το τεκμήριον να γίνει και πολύ επηρεάσει και της Τζέννης τη σαγήνη, ή όποια μέσ' στα κέντρα προσπαθεί θυσία πάση, τα ώραία της τα πόδια και τα πάντα να σκεπάσει, γιατί αν δεν τα καλύνη τα... τεκμήρια εκείνα και τ' αφήση νάναι στόχος των απέναντι βλεμμάτων θα κληθή στην Έφορία κι' απ' τον έφορο τον δένα και τον φόρο θα πληρώση «δημοσίων βεαμάτων»!

Ετα κρυφά, λοιπόν, οι πάντες προσπαθούν κατόπιν να χαρούν και ν' απολαύσουν οιονδήποτε τους (τούτεν, πλούτον!

Κι' η Έλένη που τρελλάνει έβδομηνητα παραλήδες και σαράντα Χάν 'Αλφδες, παριστάνει κατ' ανάγκην τη Σουζάνα την 'Αγνή, τη σεμνή και ταπεινή, για να δείξη, προφανώς, πώς των φίλων της ο κύκλος είναι πάντοτε στενός και γλυτώνει, τέλος πάντων, με το ύψος της ούσιας, τον... συνθετικό της φόρο και τον... κύκλου εργασίας!

Αλλ' εκτός των δεσποινίδων των σεμνών κι' όλων των άλλων, συναντάς στην εποχή μας και ανθρώπινα πολλά, που περνάνε τη ζωή τους πονηρά κατά το μάλλον ή και λιαν... παραλά! Και σε τέτοιες περιπτώσεις, ο Έκείνος προσπαθεί «εις το ύψος», όπως λέγε, της... τιμής του να σταθή, μα ο φόρος διαφεύγει αβυσθυσίως τον σκοπό του και απροκαλύπτως σπεύδει ποικιλίαν... τεκμηρίων να του βρή στο... μέτωπό του!

Οι πληθός παντρεμένων και συζύγων αμετρούτων καταβάλλουν άγρυπνους τους «συνθετικούς» τους φόρους. τον «κεφαλαιών» επίσης και τους φόρους «υπερ... τριτών»! Κι' επειδή συμβαίνει νάναι μερικοί τους κι' ώριμοι, από έρωτα σφοδρό τους και μεγάλον παντρεμένοι, αποκλείεται να τυχόν οι φτωχοί επαινείας και πληρώνουν επί πλέον και τον φόρο της... βλακείας.

Ευνογραφίας Σμα. Γαλάζια. Σουζάνα Τ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

νεθ, ἐνῷ τις δεσμίβιδες τις μοίρασε στοὺς ἀλλοὺς τρεῖς γὰρ νὰ μὴ φου-
σκῶνουν οἱ τσέπες τῆς στρατιωτικῆς τοὺς φόρμας. Εὐτυχισμένοι σχε-
δὸν ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη βοήθεια ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Κέσσελ, ἔπασαν μὲ

Εμοίαζε σαν πεθαμένος. Γιατί ήταν βέβαιος ότι το άδοξο τέλος του
είχε φτάσει!...

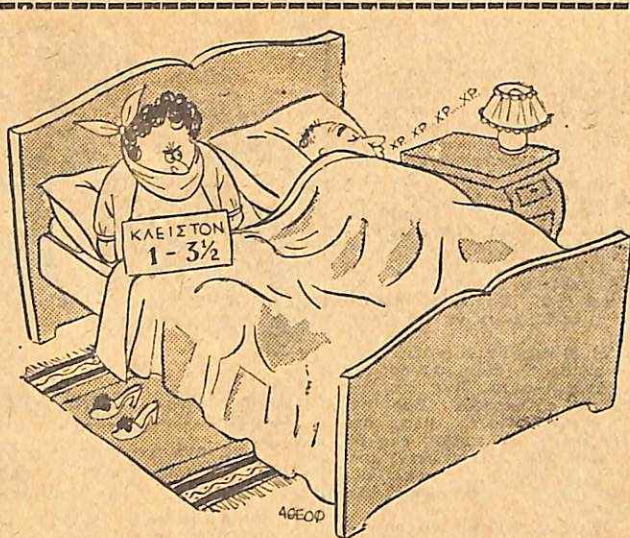
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Τὸ πρὸς εὐτυχισμένον ζευγάρι
τοῦ Χόλλυγουντ

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γούνα ίσως ό-
χι. Ή αγάπη ζεσταίνεται και
μέ κουβέρτες... και μ' ένα ά-
πλό παλτό...

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): Δεν θέλω ποιητικές έκφρασεις και σχήλες, Κώστα μου.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' αρέσει το «Κώστα μου».
ΕΚΕΙΝΗ: Μά ετσι σε λέω πάντα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλάς μηχανικά...
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρω πώς μιλάω. Πάντως δεν θέλω να φύγουμε από το θέμα...
ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολόι): Ναι, να μη φύγουμε γιατί ο τμηματάρχης θα γίνει έξω φρενών.
ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι αυτός ο τμηματάρχης! Ο πατέρας μου έχει χιλιάδες εργάτες κι' εκατό τμηματάρχες.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπεις ότι έμένα δεν με προσέλαβε!...
ΕΚΕΙΝΗ: 'Ελπιζαμε κι' οι δυο στην προίκα. Κι' όχι να σε πάρη υπάλληλο!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καίτη, ποτέ μου δεν θέλησα προίκα. Κι' όταν σε γνώρισα κι' αγαπηθήκαμε στη φοιτητική συντροφιά, ούτε φανταζόμουν πώς ήσουν πλούσια. Τό ξέρεις. Ο πατέρας σου είναι διαρκώς «Σία». Δεν έχει τ' όνομά του πουθενά. Κανείς μας δεν ήξερε πώς ή δεσποινίς Καίτη 'Αλεξάκη είναι κόρη ενός μεγάλου βιοη-
χάνου. Λοιπόν, δεν έλπισα στην προίκα.
ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όταν τόμα-
θες; Καί κλεψτήκαμε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό,τι σου είπα τότε, σου λέω και τώρα. Υ-
πάλληλος είμαι! Θά πάω μπροστά. Θά ζήσουμε με τη δέση της άαχνης μας και με μια φτηνή σόμπα, μέτρια κι' ευτυχισμένα. Αν ο πατέρας σου μ' έπαιρνε υπάλληλο, θα προσπαθούσα να δουλέψω το ίδιο, μπορεί και περισσότερο, για να φτάσω ψηλά στην ιε-
ραρχία...
ΕΚΕΙΝΗ (άποτομα): Να τελειώνουμε, Κώστα! Γιατί σε περιμένει κι' ο τμηματάρχης! Πες του, ότι άλλη φορά δεν θα χρειαστή να του ζητήσεις άδεια για να κατεβείς στο καφενείο. Έγώ Κώστα, βαρέθηκα. Τίς θερμές άγάπες, που παγώνουν τα πόδια και τα χέρια, τις «χαριτωμένες» γκαζιέρες που βρωμάνε πετρέλαιο και το γλυ-
κό μου μωρό, που δεν έχει νταντά. Είμαι μια γυναίκα δ-
μορφη, που την κυττάζουν πολ-
λοί. Ήμουν τίμια μαζί σου. Τώρα όμως...
ΕΚΕΙΝΟΣ (ξέλλα): 'Υ-
πάρχει άλλος;
ΕΚΕΙΝΗ (ξερά): Ναι.
ΕΚΕΙΝΟΣ (άγρια): Ποι-
ός; Ποιος θα σε πάρη από μένα;
ΕΚΕΙΝΗ: Θά σου πάω και το παιδί.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Το παιδί μου;
ΕΚΕΙΝΗ: Ναι.
ΕΚΕΙΝΟΣ (τρέμοντας): Πες μου ποιος είναι. Θά κάνω έγκλημα... Πες ποιος είναι!...
ΕΚΕΙΝΗ: Ο πατέρας μου.
ΕΚΕΙΝΟΣ (βουρκώνει, νοι-
ώθει κάποια «μείωση», κάποια πίκρα, κάποια γλύκα, κάποια έλπίδα και κάποια παρηγο-
ριά)... Καίτη... με περιμένει ο τμηματάρχης!... Νά μου τηλε-
φώνη, έ;
ΕΚΕΙΝΗ (καταπίνει ένα λυ-
μό): Κάθε μέρα, άγάπη μου.
Ενός φεύγει του φωνάζει). Κι'
Θεός θα τ' αφέρη δεξιά...
(Αυλαία)
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο καταστηματούχος - στο σπίτι του...
(Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

Επίκαιροι στίχοι:

ΠΑΛΗΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Της παλαιάς μας της Βουλής το κτίριον, εν γένει,
προς σχετικόν ευπρεπισμόν... κι' ανθρωπισμόν πηγαίνει.
Αλλάζουν όρτες, πρόσφυς, περίβολοι και δώματα,
καθώς και τ' απερίγραπτα τα γύρω κυκλιδώματα!

Φεύγει ο Τρικούνης από εκεί κι' ο Δηληγιάννης ίσως,
που άλληλοκυντάγονται και... πέτρινοι με μίσος!...
Και κατά το σχεδιάγραμμα, που είναι στα σκαριά,
μπροστά της μένει επ' άπειρον ο Γέρος του Μωριά!

Όσο είμαι βέβαιος πως η παλιά Βουλή
δεν θα θυμίζει αργότερα ιδώματα ρωμεία
και θα βυολογήσετε, χωρίς υπερβολή,
πως έλειψαν τα χάλια της τ'... Κολοκοτρωνεία!

ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ...

Δρόμους, άλση και μπαξέδες περιμέναμε προθύμως
και μ'ς έκαναν μονάχα περιβολί την καρδιά
επειδή μ'ς είπαν, ότι εφάλισαν ο Δήμος
και την πόρτα του θα κλείση και θα πάρη τ'... κλειδιά!

Ευπατίρισε περίπου κι' έχει φτάσει στο σημείον
να μην έχη, τελευταίως, δεκαράκι στο ταμείον!
Έτσι λές, χωρίς να θέλεις: «Βρέ τί κακοδαίμονία
και της τυχής ειρωνεία!
Νά σου τάξη ο δήμαρχός σου... λεωφόρους να σου φτιάση
και ο Δήμος, αιφνιδίως, σ' αδιέξοδο να φτάση!».

ΦΩΣ ΦΑΝΕΡΟΝ

Το Πανεπιστήμιό μας και αυτό με τη σειρά του,
άπειλει να μανταλώση το πορτοπαράθυρό του,
γιατί έφτασε, μοιραίως, εις το αδιέξοδόν του
και στερείται και των πόρων των άπλωσ στοιχειωδών του!

Στων εξόδων τον τομέα και τον οικονομικόν
συντομώτατα κι' εκείνο να βουλιάξη κινδυνεύει
γιατί, ναι, ως ιδρύμα μας, είναι μ'ν... πνευματικόν,
μα χρειάζεται και... ύλη στις σχολές να προταυνεύη!
Δηλαδή, για να τα πούμε περισσώτερον σαφώς,
είν' αδύνατον τ'... φώτα να σου δίνη δίχως... «φώς»!

ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Την θαύμαζαν άπειρώς τα προάστεια του Βόλου
την πανέξυπνη Τσακίρη και την «κάλισα του διαβόλου»,
ήγεις με τα μαγικά της, τα σοφά κατά κανόνα,
έξασφάλιζε στις νέες πλουσιώτατον... νυμφώνα!

Αλλ' ή μαγομέθοδός της ή σοφή και θαυμαστή,
ως και στην Άστυνομία την κατέστησε γνωστή
κι' αὐθωρεί και παραχρήμα,
μᾶλλον ως διά μαγείας τσουβαλιάστηκε στο Τμήμα!

Έτσι γλύτωσαν για μήνες απ' τη σύγχρονη Κασσάνδρα
...Πορταριά, Λαχόνια κι' όλα του Πηλίου τα χωριά
κι' η παιμάνη Τσακίρη, κλειδωμένη πιά στην «μάντρα»,
του κελιού της βλέπει μόνον την βαρειά τήν... πορταριά!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Κληρονομίες... ΜΕ ΒΑΣΑΝΑ

Εξωφρενικές άπαγορεύσεις
και περιορισμοί

Θά δεχόσαστε ν' αλλάξετε τ' όνομά σας, για να πάρτε μια ά-
ξιόλογη κληρονομιά; Σ' αυτό το
δίλημμα βρέθηκε τελευταίως ο
Άγγλος λοχαγός Ρίτσαρντ Ντίλ,
όταν έμαθε ότι είχε κληρονομήσει
ένα μεγάλο κομμάτι απ' το κτή-
μα του παππού του - άξίας 773.
000 λιρών - αλλά με τον όρο να
πάρη τ' όνομα Μούρραϊν.

Έξ' άλλου, δυο άδελφες κληρο-
νόμησαν ένα σπίτι κι' ένα ισό-
γειο εισόδημα 1440 λιρών το χρό-
νο, αλλά μόνον εφόσον θα μείνουν
πάντα άνυπαντρες.

Δεν σκοπεύουν ωστόσο να προ-
βάλουν τη διαθήκη, όπως γίνεται
σε πολλές άλλες ανάλογες περι-
πτώσεις. Αυτό έκαμε π.χ. ένας
Άγγλος, που θα κληρονομούσε
12.000 λίρες, την ημέρα που θα-
παίρνε διαζύγιο ή θα πέθαινε ή
γυναίκα του. Και το δικαστήριο
ακύρωσε τον όρο αυτό, γιατί έ-
κρινε πως μπορούσε να εξωθήσει
ακόμα και σε φόνο τον υποψήφιο
κληρονόμο.

Στο Σάουθπορτ της Άγγλιας,
ζούνε δυο γέροι, που δεν μπο-
ρούν ν' αλλάξουν τις μακρείες
κουρτινές των μπροστινών παραθύ-
ρων του σπιτιού τους, γιατί άλλοι-
ως θα χάσουν 2 λίρες της βδομά-
δας. Έτσι όριζε ή διαθήκη του
άδελφού τους, που τους άφισε έ-
να έτησιο επίδομα από 416 λίρες.
Αν ποτέ αλλάζον τις κουρτινές,
το επίδομα θα ελαττώνεται σε
316 λίρες.

Δυσκολότερα είναι τα πράγμα-
τα για κάποιον Έντσαρντ Πόν-
σονμπι, που κληρονόμησε ένα κτή-
μα έκτασως 2.000 στρεμμάτων,
στο Χαμπσάιρ, με τις φέρμες του
και με μια άραια βίλλα. Αυτός
κινδυνεύει να τ' αφήσει όλα, αν
επιτρέψη να πατήση το πόδι του
στο κτήμα κάποιος Λέοναρντ Λό-
ου. Ο Πόνσονμπι αγνοεί ποιος
είναι αυτός ο Λόου. Ρώτησε δ-
μως το δικαστήριο μ' όλο του το
δίκιο.

Τί θα μπορούσε να κάνει, αν
πρόκειται π.χ. για τον άστυνόμο
του τόπου, ή για τον οικονομικό
έφορο; Πώς θα του άπαγορεύσω
να μπη στο κτήμα;

Ο δικαστής πρόβλεψε και μιά
άλλη πιθανότητα: να εισχωρήση
μιά νύχτα κρυφά στο κτήμα αυ-
τός ο άγνωστος Λόου, με το σκο-
πό να κάμη τον Πόνσονμπι να
χάση την κληρονομία!

Δεν έβγαλε δέ ακόμη την από-
φασί του, για την άκανθώδη αυ-
τή υπόθεση.
Η κόρη του Αμερικανού έκ-
τομμυριούχου Φράνκλιν Γίγερ
κληρονόμησε το εισόδημα ενός κε-
φαλαίου από 900.000 δολάρια,
αλλά μόνον εφόσον δεν θα ήταν
καλόγρια. Δεν έπηρε όμως πο-
τέ στην κατοχή της αυτά τα χρή-
ματα, γιατί είχε ήδη μπη σε μο-
ναστήρι.

Κάποιος άλλος ιδιόρρυθμος Ά-
μερικανός άφισε την επικερδέστα-
τη ασφαλιστική επιχείρησί του
στο μικρότερο άδελφό του, μαζί
με τη διαταγή να μη προσάθη
ποτέ στη δουλειά του γυναίκες έ-
λαφρότερες από 72 κιλά! Ακο-
λουθώντας πιστά αυτή την έντολη,
ο άδελφός δεν προσέλαβε ποτέ λε-
πή υπάλληλο, και ζυγίζε πάντα
μ' επιμέλεια τις υποψήφιες που
παρουσιάζονταν για μια άδειαν ή
θέσι!

Μιά γυναίκα έσπευσε να παν-
τρευτή, την ίδια μέρα της κηδείας
ένος στενού συγγενούς της, για-
τί είχε πληροφορηθή πως θα γινό-
ταν γενική κληρονομία του. έ-
φόσον θα ήταν παντρεμένη την ή-
μέρα που θ' άνοιγόταν ή διαθήκη.

Αντίθετα, κάποιος Τζόννυ Γκί-
λαγκερ, μέσκοπος γερόντοπαλλή-
καρο, δεν δέχτηκε με κανένα τρό-
πο να παντρευτή μέσα σε 12 μή-
νες, για να κληρονομήση 166.000
λίρες. Φρόντισε μάλιστα να κρυ-
φτή, για ν' αποφύγη τα δηλικά
που πρόδλεπε πως θα τον πολιορ-
κούσαν!..

Η Αθήνα ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Η κυβέρνησις εγκαθίσταται στη νέα πρωτεύουσα

Την 1ην Δεκεμβρίου 1834, έφτασε ο "Όθων από το Ναύπλιο στην Αθήνα, για να εγκατασταθή στην όριστική πιά πρω-
τεύουσα της Ελλάδος.

Δεν ήταν όμως ή πρώτη φορά, που ο νεαρός βασιλιάς έπισκε-
πτόταν την «πόλιν της Παλλάδος». Η πρώτη του επίσκεψι είχε
γίνει στις 11 Μαΐου του 1833, όπου ο άθηναϊκός λαός τον υπο-
δέχτηκε μ' ένθουσιασμό και συγκίνηση. Στην επίσκεψι του αυτή, ο
"Όθων συνοδεύονταν κι' από τον άδελφό του, το διάδοχο της Βασι-
ρίας Μαξιμίλιανό. Στο Δαφνί τον προϋπάντησαν οι αρχές κι' έγινε
κατόπιν πανηγυρική ή είσοδος στην Αθήνα. Οι Άθηναίοι, κρατών-
τας κλωνάρια από δάφνες κι' έληές, τον αποθέωσαν.

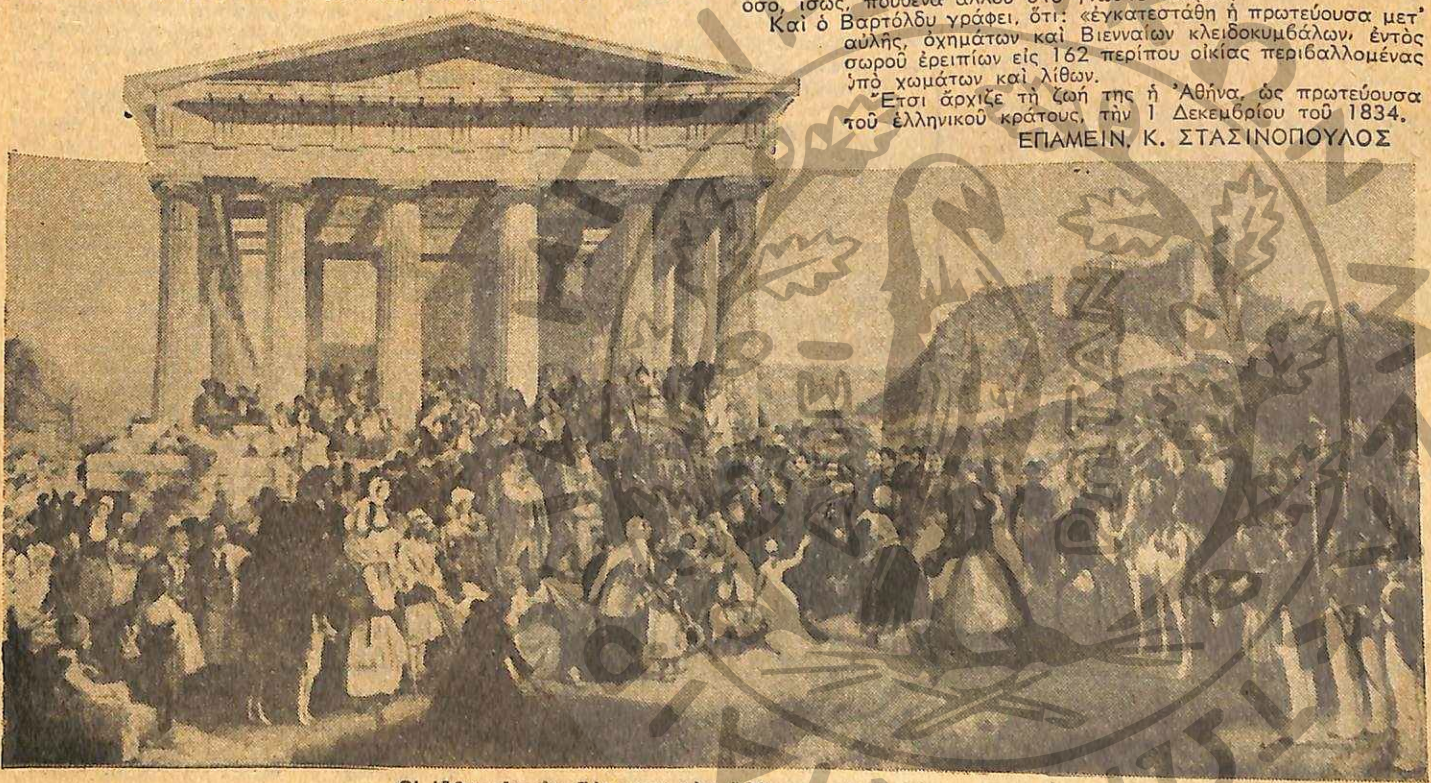
Την πρώτη αυτή επίσκεψι, την ακολούθησαν και δυο άλλες επί-
σκέψεις του "Όθωνος στην Αθήνα. Η μία έγινε το Φεβρουάριο του
1834 και ή άλλη τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου. Στην τρίτη αυτή
επίσκεψι, που πήρε και τον πιο πανηγυρικό χαρακτήρα, ο Πρόε-
δρος της Δημογεροντίας Ι. Βλάχος, που τον υποδέχτηκε στην
Πύλη του Άδριανού, του πρόσφερε μιά κουκουβάγια - σύμβολο
σοφίας. Την κουκουβάγια αυτή τη βαλσάμωσε κατόπιν ο "Όθων
και την πήρε μαζί του και στην εξορία. Έπειτα την έδωσε στο
μουσείο του Μοναχου, όπου βρισκόταν ως τον τελευταίο πόλεμο.

Αγνωστο αν υπάρχει ακόμα.
Στην επίσκεψι αυτή του "Όθωνος έγινε και μιά ωραία γιορτή
στην Ακρόπολι από το σχολείο του Αμερικανού Ιεραπόστολου
Χίλλ, που είχε άρχισει τη λειτουργία του ένα χρόνο προηγου-
τερα. Οι μαθητρες, ντυμένες με άσπρα και στεφανωμένες με μυρτιές,
ξανάφερναν και πάλι στην έλευθερη πιά Αθήνα, την παλιά πα-
ράδοση των Παναθηναίων με τις πεπλοφόρες και κανηφόρες παρ-
θένες.

Ο "Όθων, στη γιορτή αυτή, έδωσε έντολη να καθαριστή ο Ίε-
ρός Βράχος από τα τούρκικα σπτίτια, που υπήρχαν ακόμα δίπλα
στον Παρθενώνα, και ν' άρχίσουν άνασκαφές κι' αναστηλώσεις των
αρχαίων μνημείων.

Λιγώτερο όμως πανηγυρική από τις προηγούμενες άφίξεις του
"Όθωνος στην Αθήνα, ήταν ή είσοδος του στην έλληνική πρω-
τεύουσα.

Η μεταφορά του επίσημου κράτους από το Ναύπλιο σ' αυτήν,
είχε γίνει κάπως βιαστικά και προηγήθηκε μερικές ημέρες πριν από
το Βασιλιά. Άρχεαι, ύπουργοι και υπάλληλοι, φορτώθηκαν σε
καΐκια και σε μιά κορβέττα του στόλου και αποβιβάστηκαν στην
έρμη τότε ακτή του Πειραιά. Τα μόνα κτίρια που υπήρχαν στην
πειραική ακτή, ήταν ένα παλιόσπιτο, που χρησιμοποιε για έλληνικό

Οι Άθηναίοι υποδέχονται τον "Όθωνα στο Θησείο το 1834.

τελωνείο, αφού επί πολλά χρόνια είχε χρη-
σιμεύσει προηγούμενως για τούρκικο - ή
περίφημη Δογάνα - και ή παράγκα του
Τσελέπη, που αποθανάτισε τ' όνομά του στη
σημερινή δωάννη παραλία του Πειραιά.

Ο Τσελέπη - που θεωρείται και πρώ-
τος οίκιστής του Πειραιά - είχε εγκαταστή-
σει ένα είδος πανδοχείου, όπου κατέφευγαν
οι ταξιδιώτες, όταν έφταναν στον Πειραιά,
ώπου να έτοιμαστούν τα υποζύγια και να
τους μεταφέρουν στην Αθήνα.

Στην παράγκα, λοιπόν, του Τσελέπη, κα-
τέφυγε και το... ύπουργικό συμβούλιο, μαζί
με τους άλλους ανωτάτους υπαλλήλους, προ-
τού «να δδεύσουν προς την πρωτεύουσάν».

Την 1 Δεκεμβρίου έφτασε και ο "Όθων στον Πειραιά. Η Βάρκα
που τον έβγαζε, κάθησε στα ρηγά, κι' ο Βασιλιάς άναγκάστηκε
να βγί στην παραλία, όχι «αδρόχοις ποσίν». Άρχισε κατόπιν ή
άνοδος προς την Αθήνα, από την όδω Πειραιώς, που βρισκόταν σε
άβλια χάλια. Ο Ραγκαβής, που την είχε περάσει, γράφει στα απο-
μνημονεύματά του, ότι: «τοιαύτη ήν ή κατάσταση, ώστε τα κτήνη
ήμων είχαν σχεδόν μεταβληθή εις ίπποποτάμους, έχοντα ύδωρ και
λίην μέχρι της κοιλίας».

Οι Άθηναίοι μαζεύτηκαν στον Κεραμεικό για να υποδεχτούν το
Βασιλιά και την κυβέρνησι. Οι περισσότεροι όμως άπογοητεύ-
θηκαν, γιατί, αντί λαμπράς συνοδείας, είδον μίαν παράδοxon
πομπήν, της οποίας το μεγαλύτερον μέρος άπετελείτο από τας
φορτωμένες εις υποζύγια άποσκευάς του Βασιλέως και της κυ-
βερνήσεως.

Όταν ο "Όθων έφτασε στην Αθήνα, πήγε στο Θησείο, που ήταν
από τον καιρό της Τουρκοκρατίας εκκλησία άφιερωμένη στον Αι-
Γεώργη. Έκει έγινε ή επίσημη δοξολογία για την εγκατάστασι της
πρωτεύουσας.

Η δοξολογία αυτή ήταν ή τελευταία λειτουργία, που έγινε στον
αρχαίο αυτό ναό του Ήοσιού. Από τότε το Θησείο έπαυσε να
είναι χριστιανική εκκλησία και ξαναδόθηκε στους παληούς του
θεούς.

Μετά τη δοξολογία, ο Βασιλιάς εγκαταστάθηκε στο προσωρινό
του «ανάκτορο», σ' ένα μονόροφο σπίτι του Κοντόσταυλου, που
βρισκόταν εκεί που είναι σήμερα ή παλιά Βουλή, στην όδω Στα-
δίου. Το σπίτι έπισκευάστηκε πρόχειρα για να δεχτή το Βασιλιά.

Στο «ανάκτορο» αυτό ο "Όθων έμεινε τρία χρόνια. Πήρε κα-
τόπιν τρία συνεχόμενα σπτίτια στη σημερινή πλατεία του Κλαυ-
θμώνος και τα χρησιμοποίησε για βασιλική κατοικία, όπου να
χτιστούν τα παλιά ανάκτορα. Τα σπτίτια ήταν του Δεκόζη Βούρου
και του Αφθονίδη. Το ένα σώζεται και σήμερα και πιστοποιεί την
απλότητα και πενιχρότητα των πρώτων βασιλικών ανακτόρων.

Ο πρέσβυς της Αυστρίας Πρόκεν "Όστεν αναφέρει σε έκθεσί
του για την καινούργια πρωτεύουσα πως «δεν είναι τίποτε άλλο
παρά σωροί από βρώμικα έρείπια που βρίσκονται γύρω από με-
γαλοπρεπή λείψανα και που τα διακόπτουν εκατόν πενήντα, πε-
ρίπου, σπτίτια που χτιστήκαν με μεγάλη σπουδή. Τα καινούργια
αυτά σπτίτια, είναι σπαρμένα σε μεγάλη σχετικώς έκτασι και κα-
ταχιστούν τα παλιά ανάκτορα. Τα σπτίτια ήταν του Δεκόζη Βούρου
και του Αφθονίδη. Το ένα σώζεται και σήμερα και πιστοποιεί την
απλότητα και πενιχρότητα των πρώτων βασιλικών ανακτόρων.

Και ο Βαρτόλδν γράφει, ότι: «έγκατεστά ή πρωτεύουσα μετ'
αυλής, όχημάτων και βιενναίων κλειδοκυμβάλων έντος
σαυρο έρείπιών εις 162 περίπου οίκιας περιβαλλομένης
ύπο χωμάτων και λίθων.

Έτσι άρχισε τη ζωή της ή Αθήνα, ως πρωτεύουσα
του έλληνικού κράτους, την 1 Δεκεμβρίου του 1834.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σαντρίγκο βέβαιος ότι γλύτωσε ό-
ριστικά από τον Σκαλαμπρίνο πηγαίνει
την άλλη μέρα στο δογικό ανάκτορο και
πειθεί τον όσκαρι να τον ονομάσει υ-
πολοχαφόν των τοξοτών, με την υπόσχε-
ση ότι θα απέλευθέρωνε το Βέμπο κι' ό-
τι θα έπιανε και τον ίδιο το Ρολάνδο Καν-
διάνο. Έφωδιασμένος λοιπόν με το έγ-
γραφο του διορισμού του, πηγαίνει κατο-
πιν στο σπίτι της Ίμπερια και της παρουν-
ιάς και να ζητήσει το χέρι της κόρης της. Η
Ίμπερια θαυμάζει την άρρενωπη φυσιο-
γνωμία του, που ακτινοβολεί από δύναμη
και αυτοπεποίθηση. Και δεν σκέφτε-
ται πια την κόρη της. Βλέπει στον Σαν-
τρίγκο τον ώριμο άντρα, που μπορεί να
της χαρίσει όμορφες στιγμές.

Τα μάγουλά της είχαν γίνει
κατακόκκινα και τα μάτια της
γυάλιζαν.

— Νά, λοιπόν, που γίνετε αξιω-
ματικός, είπε με φωνή που έτρεμε. Είναι
πολύ μεγάλο και πολύ όμορφο αυτό που
πετύχατε. Είμαι βέβαιη πως θα φτάσετε
πολύ ψηλά. Είπατε πως σώσατε τη δημο-
κρατία και το δόγη;... Δεν μ' ενδιαφέρει
να μάθω με ποιό τρόπο... Πόσο θα πρέπει,
στ' αλήθεια, να σάσετε δυνατός!... Βλέπω
τους ισχυρούς της ημέρας να τρέμουν μπρο-
στά σας...

— Αναστρέναζε.
— Γιατί να μην σας συναντήσω πρωτί-
τερα, την εποχή που βρισκόσαστε στα
στενά του Πιάδε; συνέχισε σε λίγο. Σας
φαντάζομαι τρομερό και αλύγιστο... Πόσο
θα σας αγαπούσε η έταίρα Ίμπερια!

Έκαμε δυο βήματα προς το μέρος του.
Το στήθος της ανεβοκατέβαινε με όρμη κι'
η ανάσα έδινε λαχανιασμένη από το
στόμα της.

— Άλλά ποτέ δεν είναι άργα, πρόσ-
θεσε με βραχνή φωνή. Και τότε και τώρα
και πάντα, η Ίμπερια θα μπορούσε ν' α-
γαπήσει έναν άνθρωπο σαν και σας...

Απλώσε τα χέρια της και τύλιξε μ' αυ-
τά το λαιμό του Σαντρίγκο.

Είσασε ο άνθρωπος που ζητούσα
πάντα να βρω, είσασε ο άνθρωπος που
μου ταιριάζει, ψιθύρισε. Έσεϊς κι' εγώ εί-
μαστε πλάσιμένοι από την ίδια ζήμη και
θα μπορούσαμε να καταλάβουμε ό ένας τον
άλλον...

Μιλούσε την αιώνια γλώσσα της έταί-
ρας, που υπακούει τυφλά στο πάθος της
και που προσφέρεται χωρίς ντροπή, άσυ-
νειδίτητα...

Ο ληστής ένοιωθε από κάμποσα λεπτά
μια περιεργή συγκίνηση. Και, ξαφνικά, ά-
πλωσε τα χέρια του και τράβηξε πάνω του
τη νέα ακόμα αυτή γυναίκα, με το αγαλ-
ματένιο κορμί και τη φλογερή ιδιοσυγκρα-
σία...

Μητέρα και κόρη

Η νύχτα είχε προχωρήσει πολύ όταν ο
Σαντρίγκο έτοιμάσθηκε για να φύγει από
το σπίτι της έταίρας.

Οι ώρες που είχαν κυλήσει ήταν υπέρο-
χες. Άλλά δεν μπορούσε να μείνει περισ-
σότερο κοντά στην Ίμπερια. Είχε υπο-
σχεθεί στο δόγη πως θα έλευθέρωνε τον
Βέμπο και πως θα τον ξανάφερνε στη
Βενετία. Κι' έπειτα αγαπούσε τη Μπιάνκα.
Ο φλογερός έρωτας της μητέρας της δεν ή-
ταν εκείνο που ποδούσε.

Οι σκέψεις αυτές τον έκαναν ν' άποτρα-
δηχτεί από την άγκαλιά της σειρήνας.
Είχε ξαναβρή τώρα τον εαυτό του.

— Κυρία, είπε ψυχρά, δεν απαντήσατε
άκονη στην ερώτησή μου.

— Ποιά; ρώτησε η Ίμπερια.

— Θα δώσετε την κόρη σας στον αξιω-
ματικό Σαντρίγκο;... Άν ναι, η Μπιάνκα
θα βρίσκεται έπειτα από μια ώρα στην
άγκαλιά σας.

Η Ίμπερια τύλιξε τα χέρια της γύρω

στο λαιμό του κι' έφερε τα χείλη της πολύ
κοντά στα δικά του.
— Θα σου δώσω όχι μόνο την Μπιάνκα,
άλλά κι' ό,τι άλλο μου ζητήσης, αγαπημένη
μου, απάντησε. Άπ' αυτή τη στιγμή, η Ίμ-
περία σου άνήκει!

Ο Σαντρίγκο έφυγε τρέχοντας από το
μέγαρο της έταιρίας. Βιάζονταν να φτάσει
στη «Χρυσή Άγκυρα», για να πάρη από
κει την Μπιάνκα και να την πάη στη μητέ-
ρα της.

Είχαν περάσει τρεις ημέρες από τη στι-
γμή που έφτασε μαζί της στη Βενετία.

Όλες αυτές τις ημέρες η Μπιάνκα βρι-
σκόταν σε θανάσιμη άγωνία.

Για ποιο λόγο τάχα την είχαν πάρει ά-
πό το σπίτι όπου έμενε μαζί με τη Ζου-
άνα και τον τυελό γέρο; Και που την εί-
χαν οδηγήσει; Ποιος ήταν ο άνθρωπος που
της είχε εμφανισθεί σαν άπεσταλμένος της
μητέρας της;

Σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις δεν μπο-
ρούσε να δώσει καμιά άπάντηση.

Το μόνο συμπέρασμα που έβγαζε ήταν
ότι ο άνθρωπος που την είχε πάρει από το
Μέστρε δεν είχε κακούς σκοπούς. Τούλαχι-
στον για τη στιγμή.

Το δωμάτιό όπου την είχαν κλείσει ή-
ταν μικρό. Μια υπηρέτρια, που θα την νο-
μίζε κανείς για κωφόλαλη, γιατί δεν άνοι-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κοιτάδες

Μ' έχεις φροσάκι μου, σταυρώ-
αφότου μέσ' στο «Θησαυρό»
έδοξάσες και είδες,
ότι καμπίσες Ευρωπαϊ-
φορνε σήμερις καπέ-
και οκούφους με... κοιτάδες!

*

Τέτοιο καπέλλο, τό λοιπός,
μου κοπανάς ανελλιπώς
πως θέλεις να κοτόαρης
και με μια τέτοια συσκευή
μέσα στην πίσια, παλαδής,
να βγής να σουλατσάρης!

*

Κι' αυτό τό θέλεις, έπειδή
θαρρείς πως όποιος θά σε δή
θα σκηματίση ιδέα,
πως άπ' τα χρόνια τά μικρά
είσαι μεγάλη άριστο-
κρά-
κι' από γενιά σπουδαία.

*

Μά για να πούμε την
μόνο σαν... λέξα τό
(πολύ,
θα σε λοξοκυττάη,
καθ' ότι ξέρει, βρέ ά-
(λεπού,
όλος ό κόσμος από
ή... σκούφια σου κοα-
(τάει!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

γε ποτέ τό στόμα της, ούτε έδειχνε πως ά-
κουγε τις ερωτήσεις της νέας, της πήγαι-
νε δυο φορές την ημέρα τό φαγητό της,
που ήταν άφθονο, αν όχι έκλεκτό. Έκτός
άπ' αυτή τη γυναίκα κανείς άλλος δεν έ-
μπαινε στο δωμάτιό της.

Έκείνο τό βράδυ, όμως, η πόρτα άνοι-
ξε ξαφνικά κι' ένας άντρας μπήκε μέσα
στο δωμάτιο.

Η Μπιάνκα μόλις είχε ιδή στο φώς της
μικρής λάμπας που φωτίζε τό δωμάτιό της
στο Μέστρε τον άνθρωπο που την άπήγα-
γε. Και δυσκολεύτηκε να την άναγνωρίση
κάτω από την καινούργια περιβολή της.

Ο Σαντρίγκο γέλασε με την έκπληξη
και την ταραχή της.

— Μην φοβάσαστε, σινιόρα, της είπε.
Είμαι εγώ, ό καλός σας άγγελος... Τά βά-
σανά σας τελείωσαν και γι' αυτό με βλέ-
πετε έδώ... Έρθα για να σας οδηγήσω
κοντά στην μητέρα σας...

— Έκτός άν αυτό δεν είναι ένα άπλο
πρόσχημα για να μ' έδηγήσετε σε κάποια
καινούργια φυλακή, είπε με δυσπιστία η
Μπιάνκα.

— Είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ό ληστής,
ότι σας κράτησα έδώ περισσότερο από ό,τι
θα ήθελα. Άλλά δεν φταίω εγώ γι' αυτό.
Η κυρία Ίμπερια θά σας έπιβεβαιώσει τά
λόγια μου... Άκολουθήστε με άφοβα, σι-
νιόρινα. Μια γόνδοла μάς περιμένει για να
μας δώρηση στο μέγαρο της μητέρας σας.

Της έδωσε ταυτόχρονα τό χέρι του για
να στηριχθή πάνω σ' αυτό. Άλλά η Μπιάν-
κα έκαμε ένα βήμα προς τά πλάγια και
τόν άπόφυγε.

Δεν άρνήθηκε, ωστόσο, να τον άκολου-
θήσει. Τι άλλο μπορούσε να κάμη; Μή-
πως ο άνθρωπος αυτός δεν την κρατούσε
στην έξουσία του;

— Άρχισε να προχωρή πλάι του με σκυμ-
μένο τό κεφάλι. Ένα σωρό σκέψεις στρι-
φογυρίζαν μέσα στο μυαλό της. Ο άνθρω-
πος που την συνόδευε παρουσιαζόταν σαν
φίλος της μητέρας της. Άλλά τι είδους
φίλος ήταν; Όπως ό Βέμπο;

Η σκέψη αυτή την έκανε ν' ανατριχιά-
ση από τό κεφάλι ως τά πόδια.

Όπως της είχε πη ό Σαντρίγκο, μια
γόνδοла τους περιέμενε σε μια γειτονική ά-
ποβάθρα. Κι' αυτή η γόνδοла τους ώδή-
γησε, έπειτα από λίγα λεπτά, στο μέγα-
ρο της Ίμπερια.

Η έταίρα έσφιξε με συγκίνηση την
Μπιάνκα στην άγκαλιά της και δυο δάκρυα
κύλησαν πάνω στα μάγουλά της. Είχε ξα-
ναθυνηθή πως ήταν μητέρα.

Έπειτα από τις πρώτες διακρίσεις, η Ίμ-
περία πήρε τον Σαντρίγκο από τό χέρι
και τον πήγε κοντά στην κόρη της.

— Παιδί μου, είπε στην Μπιάνκα, σου
παρουσιάζω τον άρχοντα Σαντρίγκο, που
είνε υπολοχαφός των τοξοτών κι' ένας από
τους καλύτερους αξιωματικούς της Βενε-
τίας. Σ' αυτόν τον πολύ άγαπητό φίλο
μου χρωστάω τό ότι σε έχω και πάλι κον-
τά μου... Άγάπησέ τον, Μπιάνκα, όπως
τόν αγαπάς κι' η μητέρα σου, γιατί αξί-
ζει την αγάπη μας...

Η Μπιάνκα, άκούγοντας αυτά τά λό-
για, έχασε τό χρώμα της. Τά μάτια της
πήγαιναν από τον Σαντρίγκο στη μητέρα
της. Όλα όσα είχαν γίνει τον τελευταίο
καιρό της φαινόταν πολύ παράξενα. Και
πιό πολύ παράξενη ήταν η σκηνή εκείνης
της βραδιάς...

Ένας άόριστος φόβος την κυρίευσε τό-
τε. Και τό μυαλό της έτρεξε στη Ζουάνα
και τον Ρολάνδο. Αυτοί ήταν ελίκρινες κι'
η Μπιάνκα ήξερε πως δεν έπαιξαν καμιά
κωμωδία μαζί της.

Οι σκέψεις αυτές έκαναν τά μάτια της
να πλημμυρίσουν από δάκρυα.

Στη Μαύρη Σπηλιά

Τό άλλο πρωί, ό Σαντρίγκο έφυγε από
τη Βενετία κι' άρχισε να καλπάζη πάνω

στο δρόμο που ώδηγούσε στα στενά του
Πιάδε.

Έφτασε στη Νερδέζα, κατά τό βράδυ
και μπήκε σ' ένα από τά τελευταία σπί-
τια του μικρού χωριού.

Καμιά δεκαπενταριά άνθρωποι ήταν
μαζεμένοι εκεί. Κάθονταν γύρω σε μια με-
γάλη φωτιά, που ένας άπ' αυτούς συν-
τηρούσε ριχνώντας κάθε τόσο κι' από ένα
καινούργιο κούτσουρο.

Ο Σαντρίγκο κύτταξε με προσοχή αυ-
τούς τους ανθρώπους, που τους είχε στρα-
τολογήσει όχι χωρίς κόπο τους τέσσερες
τελευταίους μήνες και που άποτελούσαν,
για τη στιγμή, τη μοναδική δύναμή του.

Είσασε όλοι έδώ; είπε. Είμαι πολύ
ευχαριστημένος που σας έαναβλέπω.

Έκείνοι που βρισκόταν μέσα στο σπί-
τι τον ναίρησαν με σεβασμό.

Πόσοι είναι στη σπηλιά; ρώτησε σε
λίγο ό Σαντρίγκο, παίρνοντας θέσι ανά-
μεσα τους.

— Έξω όλοι - όλοι, απάντησε ένας άπ'
αυτούς τους ανθρώπους, που έμοιαζε σαν
ύπαρχηγός του Σαντρίγκο. Τέσσερις γύ-
ρω στη σπηλιά και δυο μπροστά στην
πόρτα του φυλακισμένου.

— Ο διάβολος είναι μαζί μας, είπε ό
Σαντρίγκο. Άλλά πρέπει να κάμωμε γρή-
γορα.

— Και βέβαια. Ο Σκαλαμπρίνο φάνη-
κε προς τά έδώ και μπορεί να μην έχη ά-
πεμακρυνθή.

Ο Σκαλαμπρίνο δεν θα ξαναεμφανι-
σθή πιά! είπε ό Σαντρίγκο. Ο παλός
λογαριασμός μας καινούργιος.

Οι ληστές ανατρίχιασαν άκούοντας τά
λόγια του.

Μην έχετε τις υποσχέσεις που σας
έδωσα, συνέχισε ό Σαντρίγκο. Ο θησαυ-
ρός βρίσκεται μέσα στη σπηλιά. Πρέπει
να ψάξωμε παντού για να τον βρούμε. Κι'
όταν τον βρούμε, τά μισά χρήματα θα είναι
δικά σας.

Τά μάτια των συντρόφων του έλαμψαν
από άπληστία.

— Θα τον βρούμε! άκούστηκαν μερι-
κές φωνές.

— Έμπρός, λοιπόν! πρόσταξε ό Σαν-
τρίγκο.

Οι ληστές βγήκαν άμέσως από τό σπί-
τι και άκολουθήσαν χωριστό μονοπάτι ό
καθένας. Προτού φύγουν, ό Σαντρίγκο τους
έξηγήσε ποιος ήταν ό ρόλος τους και που
θα συγκεντρώνονταν.

Έπειτα από λίγη ώρα ξεκίνησε κι' ό
ίδιος και πήρε ένα μονοπάτι που ώδηγού-
σε στη Μαύρη Σπηλιά.

Όταν έφτασε καμιά διακοσαριά μέ-
τρα κοντά, κρύφτηκε σε μια μικρή λόχη
και περίμενε.

Η άναμονή του κράτησε ως δυο ώρες.

Άκούστηκε, τέλος, ένα σφυρίγμα.

— Τελείωσαν όλα! ψιθύρισε ό Σαν-
τρίγκο.

Και, χωρίς να χάνη καιρό, βγήκε από
τη λόχη κι' άρχισε να τρέχη προς τη σπη-
λιά.

Κανείς δεν βρισκόταν άπ' έξω.

Ο Σαντρίγκο προχώρησε θαρραλέα
στο έσωτερικό. Είθε τότε στο φώς ενός
πυρσού, που κρατούσε ένας από τους συν-
τρόφους του, τέσσερις άνθρωπους που ήταν
δεμένοι χεροπόδαρα με τις πλάτες στην-
γμένες στον τοίχο.

Χρειάστηκε να σκοτώσωμε τους άλ-
λους δυο, του έξηγησε ό ύπαρχηγός του.

Ο Σαντρίγκο άνασκήκωσε τους ώμους.

Έπειτα πρόσταξε να λύσουν τους αίχμα-
λώτους.

Οι σύντροφοί του έκτελεσαν άμέσως τη
διαταγή του.

— Άκούστε με, είπε τότε ό Σαντρίγκο
στος φύλακες της σπηλιάς. Άνήκατε άλ-
λοτε στη συμμορία μου. Έπαναστατήσα-
τε, όμως, εναντίον μου κι' άκολουθήσατε
έναν άνθρωπο που δεν τον ξέρατε και που
δεν θα καταλάβατε ποτέ, όπως κι' αυτός
δεν θα μπορούσε να σας καταλάβη. Είχα
πεί στη Βενετία, από όπου και έαναγου-
ρίζω. Κι' εκεί ήρθα σ' έπαφή με πρόσωπα
που κατέχουν άνάτατα αξιώματα στην πο-
λίτεια κι' έμαθα άπ' αυτά την αλήθεια. Ο
άνθρωπος αυτός είναι πράκτορας του Συμ-
βουλίου των Δέκα. Ο σκοπός του είναι
να σπενώσει όλες τις ομάδες του βουνού
και να τις παρασύρη σε ένεδρα, για να έ-

ξοντωθούν από τους στρατιώτες της δημο-
κρατίας.

— Λες ψέματα! φώναξε ένας από τους
αίχμαλώτους.

Ο Σαντρίγκο έκαμε δυο βήματα, έβγα-
λε τό πιστόλι του και στήριξε την κάννη
του πάνω στο μέτωπο του ανθρώπου που
είχε μιλήσει.

— Είσαι βέβαιος πως λέω ψέματα;
ρώτησ-

— Λες ψέματα! απάντησε με σταθε-
ρή φωνή ό αίχμαλώτης.

Άκούστηκε μια έκπυρσοκρότηση.

Ο τολμηρός σωριάστηκε χάμω με σπα-
σμένο τό κεφάλι.

Ο Σαντρίγκο ξανάβαλε τό πιστόλι στη
ζώνη του και ξαναγύρισε στη θέσι του.

— Συνεχίστε, είπε έπειτα από μερικές
στιγμές. Θέλετε να ξαναγυρίσετε κοντά
μου; Θέλετε να ξαναπείτε και στους παρα-
πλανημένους συντρόφους σας τά λόγια μου
και να τους προειδοποιήσετε για τον τρο-
μερό κίνδυνο που τους άπειλεί; Άν είσα-
στε άντρες, άν είσατε άληθινοί ληστές, θα
κάμετε αυτό που σας λέω και θα σώσετε
τους άδελφούς σας. Στην περίπτωση αυτή,
σας υπόσχομαι πως θα ξεχάσω τό παρελ-
θόν και θα σας καλέσω να μοιρασθήτε μα-
ζί μου τους θησαυρούς που βρίσκονται
έδώ. Άποφασίστε άμέσως!

— Δέχομαι! είπε ένας από τους αίχμα-
λώτους.

— Κι' εγώ δέχομαι! είπε ένας άλλος.

— Και σύ; ρώτησε τον τρίτο ό Σαν-
τρίγκο.

— Εγώ σου ξαναλέω ό,τι κι' ό φω-
χός Λουίτζι: λες ψέματα!

— Θέλεις, λοιπόν, να πäs να βρής τον
Λουίτζι;

— Προτιμώ να πεθάνω παρά να προ-
δώσω, απάντησε ό ληστής. Και σεις, πρόσ-
θεσε μιλώντας στους δυο άλλους, θα πλη-
ρώσετε άργά η γρήγορα την προσορία και
τη θύλα σας. Χτύπα Σαν...

Δεν πρόστασε ν' άποτελειώσει τη φράση
του.

Ο Σαντρίγκο, με μια άστραπιαία κίνη-
ση, είχε τράβηξει τό έγχειρίδιό του. Η
λεπίδα του κώθηκε μέσα στο στήθος του
δυστυχισμένου, που σωριάστηκε άμέσως
κάτω.

Οι δυο προδότες γύρισαν άλλο τό κε-
φάλι τους, για να μη δούν τό θέαμα του
συντρόφου των, που σπαρταρούσε κάτω
από τό θανατηφόρο χτύπημα.

Σας συγχωρώ για την παλιά άπο-
στασία σας, τους είπε ό Σαντρίγκο. Από
σήμερα κι' έμπρός, θ' ανήκετε στους δι-
κούς μου, σαν να μην έγινε τίποτε στο με-
ταξύ.

Οι δυο ληστές κατέβασαν τό κεφάλι,
ψιθυρίζοντας μερικές λέξεις για να τον ευ-
χαριστήσουν.

Στην πιο σκοτεινή γωνιά ήταν ένας άνθρωπος με κουρελιασμένα ρούχα και τρομαγμένο ύφος...

ζωή μου πού να μην ζητάω συγχώρεση...
'Αλλά κανείς δεν μ' ακούει!

Είχε πέσει στα γόνατα και χτυπούσε με τα χέρια το στήθος του.

Ο Σαντρίγκο τον κούταξε με καταφρόνια.

«Νά, λοιπόν, πώς καταντάει ο άνθρωπος! σκεφτόταν. Ξεφωνίζει και κλαίει σαν παιδάκι!... Και θέλει να με πείσει πως μετανόησε!... 'Αν δεν είχα υποσχεθεί στον Φόσκαρι πως θα τον πηγαίνα, θα τον άφηνα να σπασίει εδώ μέσα!».

Είπε έπειτα δυνατά:

— 'Εμπρός, κύριε καρδινάλιε, σηκωθείτε! Είσαστε πρίγκιπας της 'Εκκλησίας! Τί διάβολο, τό ξεχάσατε; Δεν πρέπει να γονατίζετε σείς μπροστά στους ανθρώπους, αλλά ο άνθρωποι είναι σωστό να γονατίζουν μπροστά σας! Δεν μου άρέσει να σας βλέπω να σερνύσαστε στα πόδια μου! 'Εμπρός, όρθιος! Είσαστε ελεύθερος!

Ο Βέμπο τόν κούταξε δύσπιστα.

— 'Ελεύθερος; τραύισε.

— Πρέπει να σας τό ξαναπώ; Είσαστε ελεύθερος να φύγετε από δω, να ξαναγυρίσετε στη Βενετία, να ξαναπαίρετε τη θέση σας στην κοινωνία και στην 'Εκκλησία! Ο δόγης σας περιμένει!

— 'Ελεύθερος! ξαναείπε ο Βέμπο. Ο Ρολάνδος μου δίνει χάρη; Καλά, λοιπόν, τόν είχα κρίνει! 'Εχει μεγάλη καρδιά!... 'Ας είναι εύλογημένος!

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Θέλησε να σηκωθεί, αλλά δεν τό κατάφερε.

— 'Αν δεν ήταν αλήθεια! είπε ξαφνικά. 'Αν εκείνο πού θέλει ο Ρολάνδος, είναι να με ξεγελάσει με μία μάταιη έλπίδα, όπως έκαμα κι' εγώ όταν τόν επισκέφθηκα στη φυλακή του;

Ο Σαντρίγκο έσκυψε, σήκωσε τόν καρδινάλιο και τόν τράνταξε δυνατά.

— Τρελλαθήκατε, λοιπόν; τού είπε. Σας ξαναλέω πως είσαστε ελεύθερος! Δεν σας έδωσε χάρη ο Ρολάνδος Κανδιάνο! 'Εγώ, ό ηρθα εδώ και σας έλευθέρωσα! 'Εγώ, ο Σαντρίγκο!... 'Εμπρός, ακολουθήστε με! Τόν έδωλε έξω, τραβώντας τον από τα ράσα.

Ο καρδινάλιος δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Πάνω από τό κεφάλι του, χιλιάδες άστέρια έλαμπαν στον ούρανό. Κι' ο άέρας πού άνέμνεε, ήταν ευδιάσμενος.

Ο Σαντρίγκο τόν έβαλε να καθήση σε μία πέτρα και τού έδωσε ένα παγούρι με κρασί, πού ο καρδινάλιος τό ήπιε μονορούρι.

Οι ιδέες του ξεκαθάρισαν τότε κι' άρχισε να καταλαβαίνει.

— Ποιός είσαστε; ρώτησε τόν Σαντρίγκο. Πέστε μου τ' όνομά σας γιά να μπορώ να τό λέω στίς προσευχές μου ως τη στερνή μου πνοή!

— Λέγομαι Σαντρίγκο, είπε ο ληστής.

— Σαντρίγκο;

— Ναι, και είμαι ύπολοχαγός τών το-

ξωτών της Βενετίας.

— Σας έστειλαν, λοιπόν, γιά να μ' έ-

λευθέρωσετε;

— Δεν μ' έστειλε κανένας! 'Ηρθα μό-

νος μου, γιάτί έτσι μου άρεσε!

— Δεν έχει σημασία, είπε ο Βέμπο.

— 'Ας είσαστε εύλογημένος, τέκνον μου!

Λέγοντας αυτά, έπιασε τα χέρια τού Σαντρίγκο και τά έσφιξε δυνατά. Σηκώ-

θηκε κατόπιν κι' άρχισε να περπατάει δε-

ξιά κι' άριστερά, σαν να θέλε να βεβαιωθεί

ότι ήταν πραγματικά ελεύθερος.

— 'Ελεύθερος! ψιθύριζε. Είμαι ελεύθε-

ρος!

— Έπειτα άρχισε να τρέχει και χάθηκε μέ-

σα στη νύχτα.

Είχε ξαναδρή τώρα τίς δυνάμεις του και

εκείνος πού θα τόν έβλεπε να πηδά από

βράχο σε βράχο και να κατεβαίνει τις ρε-

ματιές, θα νόμιζε πως είχε περάσει όλη του

τη ζωή στα βουνά.

Αυτό τό θρέλλο τρέξιμο, κράτησε ως τα

ξημερώματα. Ξαναγύρισε τέλος στη σπη-

λιά.

Στό διάστημα αυτό, τό μυαλό του εί-

χε ήρεμήσει. Είχε σκεφθή τώρα πολλά πρά-

γματα κι' είχε ξαναδρή τόν παληό έαυτό

του, με τό πάθος, τό μίσση και τό δολιότη-

τά του. 'Όταν ξαναγύρισε κοντά στο Σαν-

τρίγκο, τό πρόσωπό του ήταν ψυχρό και

σκληρό. Δεν φοβόταν πιά. Τό μόνο πού

ποθούσε εκείνη τη στιγμή, ήταν να εκδι-

κηθή.

— Μ' άρέσετε καλύτερα έτσι, τού είπε

ο ληστής. 'Η καλωσύνη κι' ή μετάνοια δεν

σας ταιριάζουν.

— Δεν μ' ακολουθήσατε; ρώτησε ο

Βέμπο.

— Γιά ποιό λόγο; άπάντησε ο Σαν-

τρίγκο. Τό ήξερα πως θα ξαναγυρίζατε.

— Είμαι, λοιπόν, πραγματικά ελεύθε-

ρος;

— Είναι περιττό να με ρωτάτε, άπάν-

τησε ο ληστής, γιάτί έχετε τώρα την ά-

πόδειξη γι' αυτό.

— Είναι αλήθεια. Πού θα μ' όδηγήσετε;

— Στη Βενετία, όπου σας περιμένουν.

— Με περιμένουν;... Ποιός;

— Ο δόγης Φόσκαρι. Σας τό είπα.

— 'Ας φύγουμε τότε άμέσως.

— Πρέπει να φάτε κάτι πρώτα και ν'

αλλάξετε κατόπιν ρούχα, κύριε καρδινα-

λιε. Γιάτί ή κατάστασή σας είναι αξιοθρή-

νητη...

Ο Σαντρίγκο ξαναωδήγησε τόν Βέμπο

στη σπηλιά και τού έδειξε μία αίθουσα

πού βρισκόταν στην άριστερή πλευρά. 'Ενα

τραπέζι με τυριά, σαλάμια και κρασιά

βρισκόταν εκεί. Πλάι, σ' ένα σκαμνάκι, ο

καρδινάλιος είδε μία στολή καβαλάρη μ'

όλα της τά εξαρτήματα.

Δεν περίμενε να τού τό ξαναπή ο Σαν-

τρίγκο. Ντύθηκε άμέσως κι' έπειτα άρχι-

σε να καταβροχθίζει τό φαγητό πού βρί-

σκονταν πάνω στο τραπέζι.

Όταν βγήκε άπ' αυτή την αίθουσα, ή-

ταν τελείως μεταμορφωμένος.

— 'Ας φύγουμε! είπε στόν Σαντρίγκο.

Ενας άνθρωπος κρατούσε δυό άλογα

έξω από τη σπηλιά.

Ο Σαντρίγκο πήδησε στο ένα κι' ο

Βέμπο στο άλλο.

Προτού απομακρυνθούν, ο Σαντρίγκο φώ-

ναξε τό ληστή, πού τό χρησίμευε γιά ύ-

παρρηγόος και τού έδωσε με χαμηλή φωνή

διάφορες οδηγίες. 'Επειτα ρώτησε:

— Τί γίνονται οι έρευνες;

— Τίποτ' άκόμη.

— Συνεχίστε!...

Ο ύπαρχηγός του κούνησε τό κεφάλι

του με αποθάρρυνση.

— Διάβολε! βρυχήθηκε ο Σαντρίγκο.

Δεν πρέπει ν' απογοητεύεσαι τόσο εύκολα.

Στην ανάγκη θα τινάζουμε στόν άέρα ο-

λόκληρο τό βουνό!

Στηρουίνε κατόπιν τ' άλογό του γιά

να φτάση τόν καρδινάλιο πού προπορεύ-

ταν.

Όσο κατέβαιναν τίς πλαγιές, δεν μι-

λούσαν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος.

Έφτασαν έτσι στη Νερβέζα. 'Από εκεί

πήραν τόν ώραιο δρόμο τού Τρεβίζε, πού

ώδηγούσε στο Μέστρε και στη Βενετία.

— Κύριε ύπολοχαγέ, είπε τότε ο Βέμ-

πο, έπιθυμώ να σας διαβεβαιώσω και πά-

λι γιά την αίσια εύγνωμοσύνη μου.

— 'Ακούω μ' εύχαρίστησι αυτή τη δια-

βεβαίωσι, άπάντησε ο ληστής. μ' όλο πού

στόν κόσμο τίποτε δεν είναι αίσιο, ούτε

κι' ή εύγνωμοσύνη τών καρδινάλιων...

— Χτές τό βράδυ, είπε ο Βέμπο, πού

προσποινήθηκε πώς δεν πρόσεξε αυτή την

ειρωνεία, όταν εμφανιστήκατε μπροστά

μου, μέσα στο καλλι μου, είπα μερικά

πράγματα πού δεν μπορώ να θυμηθώ τώ-

ρα. Νομίζω, ώστόσο, πως σας μίλησα γιά

τόν Ρολάνδο Κανδιάνο.

— Ναι! Είχατε την ιδέα πως αυτός σας

έδωσε χάρη.

Ο Βέμπο έσφισε με λύσσα τα δόντια

του.

Ο Ρολάνδος Κανδιάνο είναι φίλος

σας; ρώτησε έπειτα από λίγο.

— Όσο κι' ή θύελλα είναι φίλη τού κα-

ραβρυκρή ή ή τигрис της αντίδοσης άπάντη-

σε ο Σαντρίγκο. Μισώ αυτό τόν άνθρωπο

μ' όλη τη δύναμι της ψυχής μου κι' άν

δεν ήξερα πως τόν μισείτε και σεις τό ίδιο,

θα σας άφηνα να σπασίσετε μέσα στο καλλι

όπου σας έριξε. Συγχωρέστε την ελικρί-

νειά μου.

— Μιλήστε, μιλήστε, φώναζε ο Βέμπο.

Τίποτα δεν θα μπορούσε να μ' εύχαρίστη-

ση περισσότερο από τα λόγια πού μου εί-

πατε.

— 'Ας μιλήσωμε, λοιπόν, καθαρά, είπε

ο Σαντρίγκο. Δεν μου χρωστάτε καμιά

εύγνωμοσύνη. Δεν σας άπελευθέρωσα από

ένδιαφέρον γιά σας. Τό έκαμα ξέροντας

πως θα είσαστε ένα καινούργιο όπλο έναν-

τίου τού Κανδιάνο. Κατάφερα να τού δώσω

ως σήμερα μερικά γερά χτυπήματα, πρόσ-

θεσε μ' ένα άπαισιο χαμόγελο. Σας άπε-

λευθέρωσα, λοιπόν, γιάτί σκέφθηκα πως

σεις θα μπορούσατε να τού δώσετε τό τε-

λευταίο!

— Βασισθήτε σε μένα! φώναζε ο Βέμπο.

'Αλλά πρέπει να μάθω ποιός είναι ο και-

νούργιος σύμμαχός μου. Ξέρετε ποιός είμαι,

αλλά δεν ξέρω τίποτε γιά σας.

— Νομίζω ότι σας τό είπα, άπάντησε

ο Σαντρίγκο. Είμαι ύπολοχαγός τών τοξο-

τών. 'Αλλά τό αξίωμα αυτό τό κατέχω

μόλις από μερικές ώρες. Πρωτύτερα ήμουν

ληστής.

Ο Βέμπο κούταξε κατάπληκτος τόν

Σαντρίγκο.

— Αυτό, βέβαια, σας φαίνεται παράξε-

νο, συνέχισε ο ληστής. 'Αλλ' υπάρχει κά-

ποιος πού θα σας πη γιά μένα κάθε τι πού

έπιθυμείτε και στόν άνθρωπο αυτό πρέπει

νάχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη.

— Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; ρώ-

τησε ο Βέμπο.

— Ο δόγης Φόσκαρι.

— Θα περιμένω τότε να πάμε στη Βε-

νετία γιά να μάθω ποιά σημασία πρέπει

να δώσω στα λόγια σας, είπε ο Βέμπο.

Στό μεταξύ, θάθελα να μάθω τί περιμέ-

νετε από μένα.

Ο Σαντρίγκο έκαμε πως σκεφτόταν. 'Ε-

πειτα είπε:

— Περιμένω από σας δυό πράγματα.

— Πρώτο σας τό είπα. Ζητάω να με βοή-

θήσετε μ' όλες σας τίς δυνάμεις έναντίον

τού Ρολάνδου Κανδιάνο.

— Είμαστε σύμφωνοι σ' αυτό, είπε ο

Βέμπο. 'Ας δούμε τό δεύτερο.

— Όπως σας είπα, κύριε καρδινάλιε,

συνέχισε ο Σαντρίγκο, προτού γίνω ύπολο-

χαγός τών τοξωτών ήμουν ληστής και μάλι-

στα επικίνδυνος ληστής. Όσο, λοιπόν, πα-

ράζενο κι' άν σας φανή, μάθετε πως άγα-

πάω από κάμποσο καιρό μία νέα..

— Και θέλετε να σας βοηθήσω γιά να

τήν πάρετε;

— Όχι. Δεν χρειάζομαι καμιά βοήθεια.

Αυτά τα πράγματα συνηθίζω να τά κάνω

μόνος μου.

— Τότε;

— 'Ακούστε με. Ο χθεσινός ληστής, πού

είναι σήμερα ύπολοχαγός, έχει ανάγκη να

βρή τη θέση πού τού ταιριάζει άνάμεσα

στην Ιταλική κοινωνία και θέλει επίσης να

επιβάλη στην ίδια κοινωνία εκείνην πού θα

γίνη γυναίκα του.

— Τό δεύτερο δεν τό καταλαβαίνω, εί-

πε ο Βέμπο.

— Θα σας εξηγήσω, άπάντησε ο Σαν-

τρίγκο. Αυτή ή νέα, γιά μερικούς λόγους

πού θα καταλάβετε αργότερα, δεν θα δρη

την ύποδοχή πού πρέπει. Θέλω, λοιπόν, ο

ύπολοχαγός Σαντρίγκο κι' ή γυναίκα του

να μπορούν να μπαίνουν παντού με τό κε-

φάλι ψηλά.

— Καταλαβαίνω. Και τί πρέπει να γίνη

γι' αυτό;

— Πρέπει να παρευρεθούν στο γάμο τού

παλιού ληστή πρόσωπα πού να κατέχουν

άνωτερες θέσεις στην κοινωνία. 'Αλλά κι'

αυτό είμαι ικανός να τό κάμω μόνος μου.

Πρέπει ακόμη ή τελετή να είναι υπέρλαμ-

πη, επίδοξη και ο γάμος να εύλογηθή

από τόν άνώτατο έφημέριο της Βενετίας,

δηλαδή από τόν ίδιο τόν καρδινάλιο-επί-

σκοπο.

— Τώρα καταλαβαίνω γιάτί μ' έλευθε-

ρώσατε, είπε ο Βέμπο. Όλα τά άλλα πού

μου είπατε, ήταν παραμύθια.

— Όχι. Ο πρώτος λόγος πού μ' έκαμε

να σας δβάλω από τη Μαύρη Σπηλιά ή-

ταν πως φανταζόμουν ότι είχατε μαζέψει

άρκετό μίσος μέσα στην ψυχή σας. Δεν θα

σας κρύψω τώρα ότι, όταν σας είδα να

εφέρετε στα γόνατα και να ξεμυνίητε τη

γεωνοαψυχία τού Ρολάνδου Κανδιάνο,

σκεφτήκα γιά μία στιγμή να σας άφήσω

εκεί πού βρισκόσαστε και να φύγω.

Ο Βέμπο χαμογέλασε. 'Αλλά τό χαμό-

γελό του έμοιαζε με τό μορφασμό πού κά-

νει ή τίγρις τη στιγμή πού είναι έτοιμη

να δαγκώσει.

Ο Σαντρίγκο τρώμαξε, βλέποντάς τον.

— Βλέπω, όμως, ότι έκαμα λάθος,

πρόσθεσε, προσπαθώντας κι' αυτός να χα-

μογελάσει.

— Έχετε χαρακτήρα βίαιο κι' αυτό σας

κάνει να σταματάτε στις πρώτες έντυπώ-

σεις, άπάντησε ο καρδινάλιος. Θα μάθετε,

όμως, ότι ή ίκεσία είναι πολλές φορές μία

μορφή μίσους και μάλιστα από τις πιο τέ-

λειες... 'Αλλά τί λέγατε;

— 'Ελεγα, ότι ήρθα να σας άπελευθε-

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Το χέρι και οι ασθένειές του

21ον

Μίλησαμε στο προηγούμενο τεύχος για τους τρεις από τους έξι βασικούς τύπους χεριών, δηλαδή για το τετράγωνο χέρι, το εξογκωμένο και το στενωμακρό. Υπολείπεται τώρα να μιλήσουμε για τους άλλους τρεις, δηλαδή το κωνικό χέρι, το μικτό και το «ψυχικό».

Το κωνικό χέρι έχει το γνώρισμα, ότι τα δάχτυλα στενεύουν προς την άκρη. Είναι το χέρι του καλλιτέχνη και γενικά του ανθρώπου με καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία. Είναι ένα χέρι συνθησιμένο στο Χόλλυγουντ. Ο κάτοχος του επηρεάζεται από τις παρορμήσεις και τα ένστικτά του μάλλον, παρά από τη λογική, είναι φιλήδονος και αισθηματικός και με ευμετάβολη διάθεση. Τη μία μέρα είναι στον ούρανο και την άλλη στην κόλαση. Δεν ακολουθεί τον μέσο δρόμο. Μπορεί να εργασθεί σκληρά, αλλά η ρουτίνα τον κουράζει. Συχνά ο γάμος είναι ρουτίνα γι' αυτόν. Όσοι από τους κατόχους κωνικών χεριών έχουν κοντά αντίχειρα και μαλακή παλάμη, κυριαρχούνται από τις ιδιοτροπίες τους και πέφτουν στην άποτυχία. Όσοι έχουν μακρό αντίχειρα και σκληρή παλάμη, επιτυγχάνουν συνήθως. Έχουν επιμονή και δεξυδέρκεια και μπορούν να εκμεταλλευθούν τον ευχάριστο, έλαφρο χαρακτήρα τους. Μιλούν ωραία και είναι έξυπνοι κι' ευχάριστοι.

Το μικτό χέρι είναι το πιο δύσκολο στο διάβασμά του. Δεν έχει τόσο καθωρισμένο σχήμα, όσο τα άλλα και τα δάχτυλά του είναι διαφορετικών τύπων. Λ. χ. ο δείκτης και τα μικρά δάκτυλα είναι συνήθως κωνικά, ο μέσος δάκτυλος μοιάζει σαν ν' ανήκει στο τετράγωνο χέρι και ο αντίχειρ είναι στενωμακρός. Τα μικτά χαρακτηριστικά του χεριού αυτού, αντανακλώνται και στην ιδιοσυγκρασία του κατόχου του. Είναι αυτός μια σύνθετη προσωπικότητα, ένας πολύμορφος άνθρωπος. Ο τύπος αυτός διαπρέπει στην κοινωνία. Κατά κανόνα είναι διπλωμάτης, έχει τάκτ, είναι λαμπρός συνομιλητής. Μπορεί να προσαρμόζεται στην κατάσταση και στο περιβάλλον. Ωστόσο πλήττει εύκολα και συχνά δεν τελειώνει κι' αρχίζει.

Το «ψυχικό» χέρι είναι το ωραιότερο, αλλά — μαζί με το σκληρό χέρι — και το λιγώτερο επιθυμητό. Είναι κάπως κωνικό, με μακρυνά δάχτυλα, αλλά πολύ λεπτότερο από το μέσο κωνικό χέρι. Οι κάτοχοί του είναι συνήθως δεισιμότατοι, δραματιστές, χωρίς πρακτικό πνεύμα ή πρακτικές ικανότητες. Τσακίζονται από την παραμικρή αντίθεση στα σχέδιά τους. Η ελαχίστη δυσκολία τους κάνει να χάσουν το ενδιαφέρον στην εργασία τους. Προσκολλώνται σε άλλους με την ελπίδα ότι οι άλλοι θα σηκώσουν τα βάρη της δικής τους ζωής.

Οι παραμορφώσεις των χεριών

Τα χέρια σε ώριμα άτομα παθαίνουν παραμορφώσεις, που δεν οφείλονται σε καμιά εξωτερική αιτία — τραύμα, σύνθλιψη κλπ. — αλλά σε όργανική αιτία. Αυτό κυρίως είναι οι παθήσεις που προκαλούν παραμορφώσεις στα δάκτυλα: ο αρθριτισμός και ο χρόνιος ρευματισμός. 'Αλλ' οι παραμορφώσεις διαφέρουν στις δύο αυτές ασθένειες και το έμπειρο μάτι του γιατρού είναι εύκολο να τις διακρίνει.

Πολλοί άνθρωποι συγχέουν αυτές τις δύο παθήσεις, γι'αυτό το λόγο ότι τα συμπτώματά των παρουσιάζουν κάποιαν ομοιότητα. Στην πραγματικότητα, όμως, ο αρθριτισμός διαφέρει ριζικά από τον ρευματισμό.

Ο αρθριτισμός οφείλεται στην έναπόθεση ούρικού οξέος στις αρθρώσεις. Αυτό το οξύ, που αποτελεί κατόλκον της θρέψης, αποβάλλεται συνήθως από τον οργανισμό με το ούρο. Όταν όμως πλεονάζει μέσα στο αίμα, είτε γιατί παράγεται σε πολύ μεγάλη ποσότητα, είτε γιατί δεν αποβάλλεται κανονικά, σχηματίζει μικρές συγκεντρώσεις κρυστάλλων που μοιάζουν με βελόνες και που κατά πρόκληση εισχωρούν στις αρθρώσεις των άκρων (χέρια, πόδια, γόνατα).

Οι διογκώσεις των αρθρώσεων, που παρατηρούνται στον χρόνιο ρευματισμό, οφείλονται τούναντιον σε βλάβες των ινιδίων περιελαμμάτων των αρθρώσεων, των χόνδρων κι' αυτών ακόμη των ζώτων.

Ένα άλλο διακριτικό των δύο αυτών ασθενειών, είναι το εξής: Οι αρθριτικοί πόνοι είναι απότομοι, όξεις και εξαιρετικά δυνατόι.

συνοδεύονται δε κατά κανόνα από τοπική φλεγώση και πυρετό, που πολλές φορές είναι δυνατόν. Τα συμπτώματα αυτά διατηρούνται 4 - 5 ημέρες. Έπειτα οι πόνοι εξαφανίζονται, παραμένει, όμως, μία δυνατή φαγούρα. Ενώ ταυτόχρονα το δέρμα αρχίζει ν' απολεπίζει.

Οι ρευματικοί πόνοι, αντίθετα, είναι υπόκωφοι και συνεχείς. Σπάνια συνοδεύονται από πυρετό, διαρκούν εβδομάδες και μήνες και δυσχεραίνουν τις κινήσεις.

Τόσον ο αρθριτισμός, όσον κι' ο ρευματισμός, όταν, έπειτα από μία σειρά κρίσεων, κατακτήσουν χρόνιοι, προκαλούν παραμορφώσεις των αρθρώσεων.

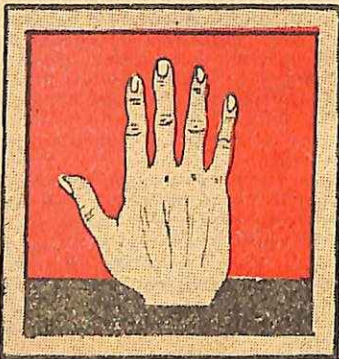
Αρθριτισμός ή ρευματισμός

'Αλλ' αυτές οι παραμορφώσεις διαφέρουν μεταξύ των. Στον αρθριτισμό, οι συστροφές των δακτύλων είναι άνωπαρκες ή ασήμαντες. Οι αρθρώσεις, όμως, παρουσιάζουν μεγαλύτερη διογκωσι.

Στον ρευματισμό, αντίθετα, παρατηρείται μία προοδευτική ατροφία των μυών γύρω στην πάσχουσα περιοχή. Οι μύς σφίγγουν τότε τις αρθρώσεις και προκαλούν την παραμόρφωσή των.

Στο χρόνιο αρθριτισμό, εξ' άλλου, η παρουσία ούρικού οξέος στις αρθρώσεις, εκδηλώνεται με το σχηματισμό μικρών, σφαιρικών και κανονικών όγκων. Αυτοί οι όγκοι τρυπούν κάποτε το δέρμα και αφήνουν τις ίνες που βρίσκονται από κάτω, να διαφαίνονται. Εμφανίζονται έτσι μικρές λευκάουσες «σκάρες» γύρω στις αρθρώσεις.

Υπάρχει και μία άλλη χαρακτηριστική διαφορά: Ο χρόνιος ρευματισμός παρατηρείται συνήθως σε άτομα που

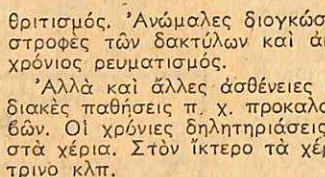

Κωνικό χέρι.

ή τροφή των είναι φτωχή σε ζωικές ουσίες (κρέας, ψάρια, αυγά, κλπ.) και που μένουν σε διαμερίσματα υγρά και ανήλια. Οι αρθριτικοί, αντίθετα, ανήκουν στην κατηγορία των καλοφαγάδων, που καταναλώνουν άφθονες ζωικές ουσίες, οίονπνευμάτωδη ποτά κλπ. και που ζουν καθιστική ζωή.

Κι' οι δύο αυτές ασθένειες, όπως είπαμε και παραπάνω, αντανακλούν στα χέρια και ειδικότερα στα δάκτυλα. Η διάγνωση είναι τότε εύκολη: Κανονικές διογκώσεις στις αρθρώσεις των φαλάγγων, χωρίς παραμόρφωση του υπολοίπου χεριού: αρθριτισμός. Ανώμαλες διογκώσεις στο σύνολο του χεριού με συστροφές των δακτύλων και ακανόνιστες προεξοχές των οστών: χρόνιος ρευματισμός.

«Ψυχικό».

'Αλλά και άλλες ασθένειες αντανακλώνται στα χέρια. Οι καρδιακές παθήσεις π. χ. προκαλούν καταφανείς διογκώσεις των φλεβών. Οι χρόνιες δηλητηριάσεις δίνουν ένα σκούρο σταχτί χρώμα στα χέρια. Στον ίκτερο τα χέρια παίρνουν ένα χρώμα έντονο κιτρινο κλπ.

Οι ανωτέρω λεπτομερείς έπεξηγήσεις, που μάς δίνει ο Γάλλος δόκτωρ Πιέρ Άνσελ, που έχει ασχοληθεί ειδικά με την πρόβλεψη ή τη διάγνωση μιας νόσου από το σχήμα ή το χρώμα των χεριών, μάς βοηθούν να μαντέψουμε την τύχη ενός ατόμου από άποψης υγείας. Είναι το απαραίτητο «ιατρικόν» συμπλήρωμα της χειρομαντείας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το χέρι και η τυπολογία.

ΕΡΩΣ ΦΤΕΡΩΤΟΣ

Στα χωριά της Καλαμπάκας κάνει θραύσι το νουσοῦρι κι' εξαγιάλουν της Παγώνας σπενδιέ ο κόσμος με της (σούρη).

Επειδή του πτηνοτρόφου του συζύγου της την πίστι την επρόδωσε προθύμως κι' ευχαρίστως μ' ένα... κτίστη!

Μά κι' η γόσσα Παγώνα, που την λένε ποταπή, με το δικιο της, νομίζω, θα γυρίσει να τους πη: «Έμυαι μία γυναίκα ξύπνια και δεν στέκει, δαστυχώς, μόνο μ' ένα πτηνοτρόφο να... κουριαζώ συνεχώς κι' επιροπύηση τον χτίστη, που δεν έχει μὲν πουλιά, αλλά ξέρει να μου... χτίση της άγάπης τη... φωλιά!

Αστρα ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Οί χρυσές βροχές του φθινοπώρου

ΜΙΛΗΣΑΜΕ για τους μεγάλους ήλιους με το ανέσπερο φως, για τα σμήνη των αστεριών, για τον Γαλαξία και τα θαμπά νεφελώματα, μα δεν είπαμε τίποτα για τις έφημερες εκείνες λάμψεις που αψακίζουν ζαφνικά τον νυχτερινό ουρανό και σ' ελάχιστες στιγμές εξαφανίζονται καταπνιγμένες μέσα στο σκοτάδι.

Ίως στη ψυχή του ανθρώπου να μην μπορεί να φωλιάσει ο θαυμασμός για ό,τι είναι έφημερο. Έκείνο που χάνεται για πάντα χωρίς ν' αφήν πίσω: του κανένα σημάδι είναι μια πικρή και μονότονη ιστορία, που δεν μάς προξενεί καμμία ιδιαίτερη εντύπωση.

Α.θωνάμαστε μόνο μία συμπάθεια γι' αυτά τα διαβαταρικά άστρα, χαϊρώμαστε την πρόσκαιρη λάμψη τους, αλλά η συντομία πορεία τους επάνω στο στερέωμα δεν μάς εμπνέει το θαύμα και το δέος των αιωνίων λάμψεων. Μόνον μία δειλή ευχή ψελίζουμε, ο διάττοντας έσθουσε, κάθηνκε από τα μάτια μας.

Έχετε μήπως προσέξει εκείνους τους φτεινούς διάττοντες, που σπαθίζουν πέρα για πέρα τον ουράνιο θάλο και που, αφού σπαταλήσουν το λευκό τους φως, αφήνουν πίσω τους μία χλωμή μαρμαρυγή, που εξακολουθεί να δείχνει για μερικά δευτερόλεπτα το πέρασμά τους; «Μία ψυχή πετάει στα ουράνια» λέει ο λαός καθώς χάνεται το γκρεμισμένο άστρο... Στην απλοϊκή αυτή πίστι υπάρχει άρα νε κάποιος σπόρος αλήθειας; Κανένας δεν μπορεί να το βεβαιώσει. Μα και κανένας δεν μπορεί ν' αρνηθεί πως η λιγοζων φευγοδολή ενός διάττοντα συμβολίζει υπεβλητικά το εφήμερο φτερούγισμα της ψυχής.

Αν μένουμε αρκετή ώρα στο υπαίθρο παρατηρώντας τον ουρανό, θα βεβαιώσουμε ότι οι διάττοντες δεν είναι κανένα σπάνιο φαινόμενο. Αψακίζουν άβια διάκοπα το διάστημα οποιαδήποτε ώρα της νύχτας κι' εξακολουθούν να πέφτουν και κατά τη διάρκεια της ημέρας, χωρίς βεβαία να γίνονται όρατοι.

Υπάρχουν εποχές που η πτώση τους είναι περιωρισμένη. Έχει δηλαδή εξακριβωθεί πως οι διάττοντες δεν μάς επισκέπτονται με την ίδια συχνότητα όλους τους μήνες του έτους. Προτιμούν να κάνουν τακτικές τερές επισκέψεις όταν μπαίνει το καλοκαίρι, χωρίς να μάς ξεχνούν έντελώς και τις άλλες εποχές. Πάντως κατά το δεύτερο εξάμηνο κάθε ημερολογιακού έτους, δηλαδή από τον Ιούνιο μέχρι τον Δεκέμβριο, ο αριθμός των διαττόντων είναι μεγαλύτερος. Κατά την περίοδο αυτή υπάρχουν πάλη μερικώς σπάνιες νύχτες, που ο ρυθμός της πτώσεώς τους δίνει στον ουρανό φαντασμαγορική όψη. Είναι τότε η αβήνια των διαττόντων, που είναι άδύνατον να τους μετρήσουμε. Θα έλεγε κανείς πως ο ουρανός γιόρταζει τα γενέθλια του και σκορπίζει το χρυσάφι των άστρων του.

Αυτές τις εξαιρετικές νύχτες ελάχιστοι τις γνωρίζουν και γι' αυτό δεν είναι προσκαλεσμένοι στην ούρανια γιορτή. Αν όμως ήθεραν ποιά νύχτα συναντάει η γη το έπερχόμενο σμήνος των διαττόντων, θα μπορούσαν ν' απολαύσουν ένα μονοδικό θέαμα. Απολαμβάνει θα μείνει για τους μονοδικούς Κατοίκους της Βιέννης μία νύχτα του Νοεμβρίου. Η βροχή των διαττόντων άρχισε στις όκτω το βράδυ, προτού δηλαδή άραιώσει η κυκλοφορία. Το θέαμα ζάφνιασε τους δειβάτες και σε λίγο όλος ο κόσμος κυτούσε έκστατος στο στερέωμα. Οι έφημερίδες της εποχής αναφέρουν ότι την ίδια εκείνη νύχτα έγιναν πολλά σιδηροδρομικά δυστυχήματα γι'ατί οι μηχανοδηγοί και οι φύλακες των διασταυρώσεων είχαν απορροφηθεί έντελώς από το απίστευτο φαινόμενο, όπως άλλωστε και όλοι οι εργαζόμενοι, που παρήσαν τις δουλειές τους για να το παρακολουθήσουν.

Την επομένη αρκετοί άφελεις νόμιζαν πως θα βρούσαν πως δρόμους στρωμένους με άσημους και άλλοι επέμεναν πως δεν θα ξανάβλεπαν άστρα στον ουρανό, γιατί το στερέωμα είχε άδειασει!...

Στην 'Ελλάδα είχαμε μία ώραία βροχή διαττόντων τον Αύγουστο του 1933. Ήταν όμως παροδική μεσανυχτα και το φαινόμενο είχε μικρή διάρκεια. Έτσι ελάχιστοι το πρόσεξαν, χωρίς μάλιστα ν' αποδώσουν ιδιαίτερη σημασία.

Για όσους ενδιαφέρονται, θα σημειώσω τις ήμερομηνίες των βροχών αυτών και άς τις έχουν υπόψη τους, αν καμμία φορά βελήσουν να παρακολουθήσουν ένα σπάνιο θέαμα. Πρώτα πρέπει να σημειώσω της 11ης παρατηρείται μεγάλη αβήνια διαττόντων. Το σμείο της διασποράς τους βρίσκεται κοντά στον αστερισμό του Περάδα. Από εκεί εξακοντίζονται. Το σμείο αυτό λέγεται «ακτινοβόλον κέντρον» ή «κέντρον διασποράς». Οι διάττοντες της 10ης Αύγουστου λέγονται «Περ-

σειδα», έπειδή ξεκινούν από τον αστερισμό του Περάδα. Είναι κίτρινοι και έχουν μέτρια ταχύτητα.

Δύο άλλα σμήνη μάς επισκέπτονται τον Νοέμβριο. Το ένα εμφανίζεται από τις 13 έως τις 18 Νοεμβρίου και έχει ακτινοβόλο κέντρο τον αστερισμό του Αλφοντος. Οι διάττοντες του σμήνους αυτού είναι πρασινωποί, έχουν μεγάλη ταχύτητα, διαγράφουν μεγάλο φωτεινό τόξο και αφήνουν πίσω τους μία ώχροκύανη μαρμαρυγή.

Τέλος είναι το σμήνος της 27ης Νοεμβρίου που έχει κέντρο διασποράς τον αστερισμό της Άνδρομέδας. Ονομάζεται της 27ης Νοεμβρίου είναι τα λείψανα του κομήτη Βιέλλα που θρυμματίστηκε μπροστά στα έκπληκτα μάτια των αστρονόμων, το 1846.

Αυτές είναι οι νύχτες που μπορούμε, αν βέβαια θυσιάσουμε λίγο ύπνο, να παρακλυθήσουμε μία χρυσή βροχή, χωρίς έληπδα να θυσιάσουμε. Και άξίζει τον κόπο να υποβληθώ κανένας σ' αυτή τη θυσία, για να παρακολουθήσει ένα τέτοιο φαινόμενο. Το φαινόμενο επαναλαμβάνεται τακτικά κάθε χρόνο, αλλά όχι με την ίδια πάντα ένταση. Άς εξηγήσω όμως την αίτια που προκαλεί αυτές τις βροχές για να μη νομίσω κανείς πως προκαλούνται από μυστηριώδεις αστρικές έπεξεργασίες.

Και πρώτα - πρώτα πρέπει να απαντήσω στο έρώτημα: τί είναι οι διάττοντες;

Πριν διακόσια χρόνια έπίστευαν πολύ περίεργα πράγματα γι' αυτούς και δεν μπορούσαν να τους ξεχωρίσουν από τους ουρανόλιθους, τις βολίδες και τα διάφορα μετέωρα. Το 1794 όμως ένας Γερμανός φυσικός κατορθώσε να καθορίσει τη φύση και την προέλευσί τους, όπως την παραδέχεται σήμερα η 'Επιστήμη.

Οι διάττοντες δεν είναι βέβαια άστρα. Ούτε πλανήτες από άλλους κόσμους. Δεν έχουν καν το μέγεθος μιας σφαίρας περιστροφής. Είναι μικρά, ελάχιστα μόρια κοσμικής ύλης που βρίσκονται σκορπισμένα και διατρέχουν το διάστημα. Όταν συναντήσουν την ατμόσφαιρα της γης ή μοίραια τριανθών, που προκαλείται από τη μεγάλη τους ταχύτητα, τα πυρακτώνει, τα λαμπαδιάζει και τ' αποτεφρώνει. Αυτό το δράμα της ζωής τους γίνεται σε πολύ μεγάλο ύψος. Κανένας διάττοντας δεν προφταίνει να πλησιάσει τη γη. Έτσι τα θρύψαλα της κοσμικής ύλης όχι μόνον δεν προξενούν καμμία βλάβη στον πλανήτη μας, αλλά πληρώνουν μάστιχα πολύ άκριβα τη μοίρα τους συναντώντας με τη Γη.

Φαίνεται λοιπόν ότι μέσα στο διάστημα κυκλοφορούν διάφορα ρεύματα κοσμικής ύλης. Φανταστούμε διάφορα πεδίοις ή ένα σμήνος περιστρεφών, που ακολουθούν μία σταθερή πορεία. Συνήθως τα ρεύματα αυτά οφείλονται στους κομήτες. Οι κομήτες δεν έχουν την δύναμη να συγκρατήσουν την ύλη από την οποία αποτελούνται. Η καίτη τους και η ουρά τους παθαίνουν ένα γερό μαδάμα, όταν πλησιάζουν στον ήλιο μας και στους μεγάλους πλανήτες. Τα μόρια της ύλης που αποσπώνται μ' αυτό το ξακρόνιο θαμ, ταξειδεύουν άδυστοπα σε στο διάστημα και γίνονται διάττοντες, όταν συναντήσουν τη Γη.

Θα περιοριστούμε σ' ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που δείχνει ολοφάνερα τη συνέχεια των διαττόντων με τους κομήτες.

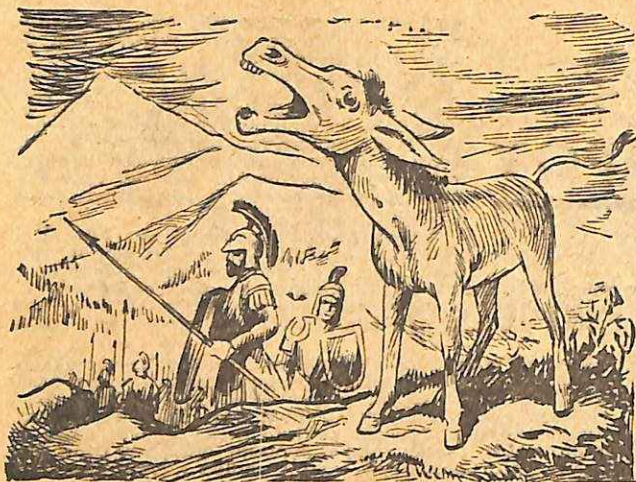
Το έτος 1846 όλοι περίμεναν να πλησιάσει τη Γη και τον 'Ηλιο ο περίφημος κομήτης του Βιέλλα. Ήταν ένας κομήτης περιδίκος που επισκεπτόταν τη γη κάθε έξη περίπου χρόνια. Έκείνη λοιπόν τη χρονιά η περι-

έργεια των αστρονόμων ήταν μεγάλη, γιατί ο κομήτης θα πλησίαζε πολύ κοντά στον 'Ηλιο και ήταν φυσικό ν' άνησυχουν λίγο και για το αποτέλεσμα αυτής της συναντήσεως.

Η συνάντηση έγινε την 27ην Νοεμβρίου. Ο κομήτης πλησίασε απειλητικά τον 'Ηλιο, πάλεψε με μήτες άκτινες του, έφτασε στο (περίηλιο) δηλαδή στο τις άκτινες του δρόμου του και όλοι περίμεναν να τον δουν να προβάλλει πίσω από τον 'Ηλιο για να συνεχίσει την πορεία του. Τότε συνέβη κάτι πολύ παράξενο. Ο κομήτης του Βιέλλα άδυνατώντας ν' άνθεσει στη φούβρη διασπορά, δι-νατώντας άκτινών, χωρίστηκε στα δύο! Κατάληκτοι οι αστρονόμοι είδαν να παρουσιάζονται δύο μικρότεροι κομήτες και να συνεχίζουν το ταξείδι τους, σαν να μην έγινε τίποτα.

Μετά έξη χρόνια, το 1852, περίμεναν πιά δύο κομήτες, άνυπομονώντας να μάθουν μήπως τους έτυχε καμμία άλλη περιπέτεια. Πραγματικά, χωρίς καθυστέρηση, το νεοσύστατο ζευγάρι έκανε την εμφάνισή του. Άλλά οι αστρονόμοι διαπίστωσαν ότι μεταξύ των δύο κομητών υπήρχε τώρα μεγάλη άποστασι. Το 1859 δέν παρουσιόσθηκαν καθόλου. Απέδυσαν όμως την εξαφάνισή τους στις καιρικές συνθήκες, που δέν επέτρεπαν καλή παρατήρησι. Το 1865 κανένα ίχνος και τέλος στις 27 Νοεμβρίου του 1872, ένω όλα τα τηλεσκόπια έρευνούσαν το διάστημα για ν' ανακαλύψουν τα ίχνη των χαμένων κομητών, μία έκρηκτική βροχή διαττόντων πλημμύρισε το στερέωμα. Ήταν τα συντρίμια του κομήτη του Βιέλλα, που διαλύθηκε... Άπο τότε κάθε χρόνο, στις 27 Νοεμβρίου, μάς άφίνει κιλιάδες επισκέπτηρια με χρυσά γράμματα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ένας κομήτης επιστρέφει.

Το γκάρισμα του γαϊδάρου θεωρείτο πρόαγγελμα για τη νίκη...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Στο Βυζάντιο κάθε διοικητής πόλεως ονομαζόταν Κατεπάνω. Ο τίτλος αυτός ήταν παραφθορά του Φραγκικού «Καπιτάνους» που σήμαινε πάλι διοικητής πόλεως ή αρχηγός στρατεύματος. Πολλοί νομίζουν, λοιπόν, ότι το «Κατεπάνω» που έβαζαν μπρός από τα όνοματά τους οι αρματωλοί του 1821, παράγεται από την ίδια λέξη. Αλλά καμιά σχέση δεν έχουν μεταξύ τους. Όταν οι Έλληνες, κυνηγημένοι από τους κατακτητές έπαιρναν τα βουνά, έπρεπε να εκλέξουν κι ένα αρχηγό. Έπειδή όμως όλοι τους ήταν σεμνά παλληκάρια, δεν ήθελε να δεχθεί κανείς την αρχηγία για τον εαυτό του. Έτσι αναγκάζονταν να ρίξουν κλήρο ανάμεσα τους. Εκείνοι λοιπόν που έβγαζαν αρχηγός, τον έπαιρναν τα παλληκάρια του και τον σκέπαζαν με μία κάπα. Ύστερα τον σήκωναν στους ώμους τους και τον περιέφεραν γύρω από το σουδλιό του αρνί, τραγουδώντας διάφορα ηρωικά θούρια. Από το έθιμο αυτό της κάπας, έμεινε και το όνομα «Καπετάνιος».

Στην παλιά Αθήνα, κοντά στο Θησείο, υπήρχε κάποτε η συνοικία της Αγίας Παρασκευής, που δεν υπάρχει σήμερα. Σε κάποιο μοναχικό σπιτάκι κατοικούσε ένα αντρόγυνο: Ο Θάνος και η Παγώνα. Ο Θάνος και η Παγώνα, οι δύο κόσμοι τους έβλεπε και τους ζήλευε, γιατί έμοιαζαν «σαν δυο αλβανικά πιτσούνια» όπως γράφει ένας παλιός χρονικογράφος. Το ζευγάρι αυτό είχε γίνει υπόδειγμα για τους άλλους παντρεμένους κι' όλοι προσπαθούσαν να μιμηθούν το αντρόγυνο της Αγίας Παρασκευής. Ένα βράδυ μερικοί φίλοι πέρσαν έξω από το σπίτι τους κι' άκουσαν γυναικείες φωνές και κλάματα. Κατάλαβαν τότε πως ο άντρας έδερνε τη γυναίκα του.

ΕΦΤΑ ΠΕΠΛΑ

Την κριτική άφησε τι λέει και τι γράφει, μία σαφανέρα δεσποινίς, που έμεινε στο ράφι και πήγε «ιδίως όμμασι», μονάχη δηλαδή, του σινεμά την έγκρημη («Σαλώμη») για να δει!

★

Μα την σκηνή την πρώτη της Ιδούσα στην όθονη, άμέσως ξεσπούνει κι' υστερικός αναφωνεί σαν θηλυκός 'Ηρώδης στυννός και θηριώδης: «Για δέστε την αδιάντροπη, χορεύει κι' όργιάζει κι' έφτά - έφτά, παρ' όλ' αυτά, τά... πέπλα της τ'άβζει!

Ένθ' έμεις οι τίμιες, που δεν ζεταίωθήκαμε κι' εκείνο τό... νυφάτικο το πέπλο στερηθήκαμε!». *

— Κατά φωνή κι' ο γαϊδάρρος! Έκανε ενθουσιασμένος ο Φωκίων.

Και διέταξε ν' αρχίσω ή επίθεσι, με την όποια νίκησε τους Μακεδόνες. Από τότε ο λόγος έμεινε και τον λέμε συχνά, όταν βλέπουμε ξαφνικά κάποιο φίλο μας, που δεν τον περιμέναμε.

Όταν τοποθετούμε κάποιο κανένα άγαλμα, καμιά προτομή ή κανένα μνημείο, συγκεντρώνεται ο κόσμος για να παρακολουθήσει τα άποκαλυπτήρια. Το έθιμο αυτό είναι αρχαιότατο και όφείλεται άπλάως σε... μηχανικούς λόγους. Όπως είναι γνωστό οι αρχαίοι δεν είχαν τα σημερινά οικοδομικά μέσα. Κι' όμως δημιουργήσαν αληθινά άριστουργήματα αρχιτεκτονικής. Με ποιών τρόπο όμως κατορθώσαν να μεταφέρουν τεράστια μάρμαρα για να τα τοποθετήσουν το ένα πάνω στ' άλλο; Απλούστατα: Κάθε μέτρο που οικοδομούσαν, το σκέπαζαν με χώμα, για να μπορούν να κυλούν μ' εύκολια τις πέτρες ως εκεί που ήθελαν. Όταν όμως τελείωνε ή δουλειά, το έργο ήταν σκεπασμένο δολιχίερο. Τότε συγκεντρώνονταν ο πληθυσμός κι' αφού έκανε δεήσεις στους θεούς, άρχισαν ν' αφαιρούν όλοι μαζί το χώμα για να παρουσιασθή το έργο.

Στα 1195, ο μητροπολίτης 'Αθηνών Μιχαήλ 'Ακομινάτος, έστειλε ένα μακροσκελέστατο υπόμνημα στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου 'Αλέξιο τον Γ', με τη θερμή παράκληση να στείλει καινούργιους υπαλλήλους στην 'Ελλάδα. Γιατί αυτό που υπήρχαν ως τότε ήταν αμόρφους που βέρριζε εκεί που δεν έπρεπε, που άρπαζε εκεί που έπρεπε να δώσει, που έκλεβε και ταλαιπωρούσε τους δυστυχισμένους χωρικούς. Ο 'Αλέξιος άπερίεττε τότε ένα τοποτηρητή, το Μιχαήλ Κρεβάτα, μαζί μ' ένα γράμμα που που του έγραφε: «Ο απεσταλμένος μου, δέσποτα, θα ξεκαθαρίσει τον τόπο από την ύπουλη άκρίδια που τον βασανίζει. Είναι τίμιος, φιλεργός και να του έξεις άπόλυτη εμπιστοσύνη. Δεν έχει πολλά λόγια κι' ούτε συμβιβάζεται με τη συνείδησή του. Λέει τη σκάφη σκάφη και τα σκα σκα». Η τελευταία φράση του αυτοκράτορα, έρτασε από στόμα σε στόμα, ως τα χρόνια μας με την παλιά της σημασία.

Στα 1616, ο 'Ισπανικός στόλος άποπειράθηκε ν' άποβεί στη στα παράλια της 'Αλβανίας, αφού προηγουμένως συνεννοήθηκε με τους χριστιανούς για να τον βοηθήσουν. 'Αλλά ή επιχείρηση προδόθηκε από κάποιον Τουρκαλβανό, το Μεμέτ Μπογάς, ένα φοβερό έγκληματικό υποκείμενο, που τον έτρεμε δολιχίρη ή περιοχή. Οι περισσότεροι από τους κατοίκους πιάστηκαν τότε κι' έκτελέστηκαν, ενώ έγδυσαν ζωντανό τον αρχιεπίσκοπο Τρίκης Διονύσιο, που πεθαίνοντας παρακαλούσε το Θεό να συγχώσει τους έχθρους του. Οι συγγενείς όμως των θυμάτων, μόλις συνήλθαν κάπως από τη συμφορά, άρχισαν να κυνηγούν τον προδότη, για να τον τιμωρήσουν, όπως του άξιζε. 'Αλλά εκείνος κρυβόταν καλά και δεν μπορούσαν να τον άνακαλύψουν. Ο Μπογάς είχε ένα σκυλί που το λάτρευε. Ένα πρωί, λοιπόν, το έπασαν οι χριστιανοί και το κρέμασαν μέσα στο άμπέλι του άφεντικού του, για να τον έκδηκώσουν. Γρήγορα ώστόσο κατάλαβαν ότι το ζώο δεν τους έφταίξε σε τίποτε και πήγαν να το ξεκρεμάσουν. 'Αλλά το σκυλί είχε φοβηθεί. Έτσι έμεινε ή παροιμία «ήγειν σαν το σκυλί στ' άμπέλι».

Ο ΝΕΙΟΠΑΝΤΡΟΣ

— Σ' άρεσέ τό πρώτο φαγητό της γυναίκας σου, Κώστα;

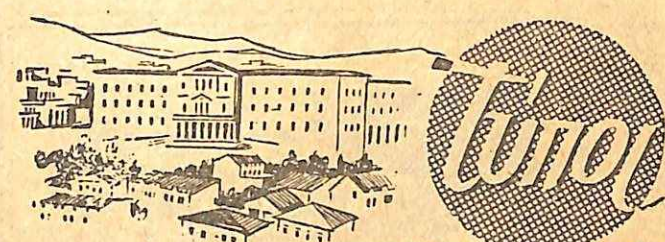
— Μή με ρωτάς, Γιάννη! Κάηκε ακόμη κι ό... Τσελεμεντές!...

— Αν τό μετεωρολογικό δελτίο δεν έκανε λάθος, άπόψε πρέπει να χιονίσει, άγάπη μου!...

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς, αλλά τό γράμμα είναι προσωπικό για σας!...

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Χατζόπουλος ό φαρσέρ

Δέν στάθηκε μονάχα ένας έκλεκτός λόγιος και ποιητής ό Κωνσταντίνος Χατζόπουλος. Ήταν και ένας έκλεκτος φαρσέρ. Και μπορούσε να σχεδιάσει μια φάρσα, όπως σχεδίαζε ένα διήγημα ή ένα ποίημα ή την έκδοση ενός περιοδικού σαν την «Τέχνη». Οι συγκεντρώσεις τότε όλων των νεοελληνικών γραμμάτων, στα γραφεία του περιοδικού «Τέχνης» και στο φιλολογικό σαλόνι του Κωστή Παλαμά — που τα χρόνια εκείνα γνώρισε την μεγαλύτερη ακμή του — εύνοησαν εξαιρετικά την έκδοσή της Χατζόπουλικής φάρσας.

Δέν περνούσε μέρα, χωρίς να σκαρώνει κάτι στους φίλους και στους συναδέλφους του ό ανήσυχος αυτός άνθρωπος. 'Ιδιουσυγκρασία άπαισιόδοξη και στραβά (κάποτε και θλιβερά) πράγματα. Και έννοούσε να την υποχρέωση να κάνει και μερικά άλλα έξω από τον συνηθισμένο της αυτό κύκλο.

Τακτικό θύμα του, καθημερινό θα μπορούσε να πη κανείς, ήταν ένας σοφός Γερμανός λόγιος, ό Κάρλος Ντίτριχ (ό Χατζόπουλος τον φώναζε Καραλάκι), που είχε κατεβή στην 'Ελλάδα με άποστολή γλωσσολογική.

Σοφός άνθρωπος, ό νεοελληνιστής αυτός, στον όποιο ή νέα μας λογοτεχνία χρωστάει κάμποσα πράγματα, είχε την άφέλεια και την ευπιστία ενός μεγάλου παιδιού.

Δέν χωράει άμφιβολία πως ό Χατζόπουλος έκτιμούσε βαθύτατα τον άνθρωπο αυτό, όπως και όλοι οι άλλοι λογοτέχνες.

Η ευπιστία όμως του Ντίτριχ, ό ιδιότυπος τρόπος που μιλούσε τα ελληνικά, τα συχνά κι' άθωα ξαφνισματά του για μερικά νεοελληνικά πράγματα, που δεν κάνανε έντυπωσι στον ντόπιο, είχαν ξυπνήσει στο Χατζόπουλο τον πειρασμό της φάρσας. Και είχε άρχισει να του σκαρώνει άθωα πειράγματα, όχι βέβαια με τό σκοπό να τον γελοιοποιήσει, αφού του ήταν πολύ άγαπητός συνεργάτης και δάσκαλός του στα γερμανικά, μά έτσι για μία άθωα εύθυμη περιστατική, που διασκέδαζε πρώτα απ' όλους τον ίδιο τον Ντίτριχ, όταν μάβαινε την αλήθεια.

Οι ψεύτικες πληροφορίες για τη σημασία πολλών λέξεων ελληνικών και ιδιωτισμών, που βέβαια δεν τις γνώριζε τό Καραλάκι, είχαν γίνει άφορη άστεϊσμοί παρεξηγήσεων και πολλές φορές μάλιστα μπροστά σε κυρίες, όπως ένα βράδυ στο σπίτι του Παλαμά, όταν τον ρώτησαν πως πάει από ύγεια κι' εκείνος άπάντησε: — Όχι και καλά, πονάω στα πινά!

Ο Χατζόπουλος του είχε πη, ότι «πισινά» είναι και λέγονται οι πλάτες, έπειδή έτυχε ό καυμένος ό Ντίτριχ να έχη κουλογήσει εκείνες τις ημέρες από μία έκδρομη, που είχαν κάνει στην Παλιά Κόρινθο.

Όπως είπαμε, την εποχή εκείνη, ό Χατζόπουλος είχε τον Ντίτριχ δάσκαλο στα γερμανικά, άποφασισμένος, από τότε, να ταξιδέψει στη Γερμανία. Τα μαθήματα γινόντουσαν στο ιστορικό γραφείο της «Τέχνης», εκεί κατά την όδον Μητροπόλεως.

Όλα μαθήματα ήταν αυτό ή πανηγύρι! Ο Χατζόπουλος, άντι να κυττάει αυτός να μάθει μία ώρα αρχύτερα τα γερμανικά, προσπαθούσε να κάνει το δάσκαλο του να χάζει κι' αυτός τη μητρική του γλώσσα.

Πως θα πούμε αυτό γερμανικά; τον ρωτούσε κάθε λίγο, κόβοντας τη σειρά του μαθήματος.

Και του παρουσίαζε άμέσως μία λεκτική άρλούμπα, ένα άστείο σύνθετο από λεκτικά παιχνίδια και άπαιτούσε από τον Ντίτριχ να του το μεταφράσει άμέσως στη γερμανική γλώσσα.

Πως θα πούμε σκυλοκοιμητρομυγκότρυπα;

Α!... έκανε, άνοιγοντας τό στόμα του. ό άγαθος Γερμανός. Τέτοια λέξ' δεν έχουμε γερμανικά.

Ο Χατζόπουλος του έξηγούσε τότε τα διάφορα συνθετικά της άρλουμπολογίας του και ό καυμένος ό Ντίτριχ καθότανε και του υπάκουε κάθε λέξη χωριστά!

— Μονολεκτικά! έπέμενε ό καλός μαθητής... Και ό άνυποπτος δάσκαλός του, με την εύκολία που έχει ή γερμανική γλώσσα στα σύνθετα, μετέφερε την ελληνική άρλούμπα στη γλώσσα του Γκαίτε.

Έπειτα άρχισαν να μεταφράζουν, με τον ίδιο τρόπο, από τα γερμανικά στα ελληνικά. Και με την βοήθεια του Χατζόπουλου, είχε μεταφράσει ό φτωχός ό Ντίτριχ τη μεμβράνη σε «πετογοάρτι», που έμεινε ιστορικό, με τη βεβαιότητα πως ίδανικώτερη μεταφράσι απ' αυτή δεν μπορούσε να γίνει.

Η ιστορικώτερη όμως φάρσα της εποχής εκείνης, όπου ό Ντίτριχ έπαιζε τον άκούσιο ρόλο του, τρέχοντας να σώσει τα χειρόγραφα του από τη φωτιά, ήταν ή φανταστική πυρκαϊά του γραφείου της «Τέχνης», που άναγγέλλθηκε ένα βράδυ στο σαλόνι του Παλαμά και που προκάλεσε αληθινό πανδαιμόνιο ανάμεσα στους καλεσμένους εκείνης της βραδυάς!...

Τό περιοδικό «Τέχνη», που είχε έκδοθι από τον Χατζόπουλο, στα 1907, δεν έμοιαζε με κανένα άλλο της εποχής του, αφού παρουσιάστηκε γραμμένο σε όρθοδοξη δημοτική απ' την άρχή ως τό τέλος, πράγμα που δεν είχαν τολμήσει, ως τότε, και τα πιο εύνοϊκά στην ιδέα του δημοτικισμού περιοδικά. Και, στην έπικεφαλίδα ακόμα, άντι για τό καθημερινό: «εκδίδεται», ήταν τυπωμένο: «βγαίνει κάθε μήνα».

Καθένας μπορεί να φαντασθή τί έντύπωση έκανε την εποχή εκείνη παράμοιο τολμήμα! Οι έφημερίδες είχαν άρχισει άλλες να βρίζουν και άλλες να είρωνεύονταν τον έκδοτή και τους συνεργάτες του. Και έπειδή δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως δεν είχαν λάβει και τον τίτλο του περιοδικού (Έτυχε, βλέπετε, ή λέξη Τέχνη να είναι ή ίδια στη δημοτική και στην καθαρεύουσα), τον άλλαξαν οι έφημερίδες. Και έτσι, κάθε φορά που μιλούσαν για την «Τέχνη», τη λέγανε «Μαστροσύνη» και μερικοί είχαν πιστέψει πως αυτός ήταν ό πραγματικός τίτλος του περιοδικού.

Έτσι τό περιοδικό του Χατζόπουλου έγινε μία άλλη φάρσα, όχι του ίδιου, μά των καθαρευουσιάνων της εποχής του, που γράφανε, όπου μπορούσαν, παραποιώντας το περιεχόμενο του και τους συνεργάτες του.

Από κάποιο περσό τραγουδι του Κ. Παπαγιάννη, ή λέξη «κάπαρη», άρπαγμένη στην τύχη, χωρίς νόημα ή συνέχεια, έκανε τό γύρο των εύθυμογραφημάτων των έφημερίδων, μαζί με ένα «άκου τα ντόμια της ζωής, σώπα...» από ένα άλλο ποίημα.

Όλοι οι συνεργάτες της «Τέχνης», με επί κεφαλής τον Χατζόπουλο, είχαν πάρει από τό κοινό τό παρατσούκλι «μαλλιαροί», παίρνοντας άφορη απ' τον Κ. Παπαγιάννη, που είχε μακρύ μαλλιά. Τό παρατσούκλι έπιασε μ' ένα τρόπο άνέλπιστο και έγινε συνώνυμο με τό δημοτικιστής, άθεος, και ό,τι άλλο θέλετε. Και οι άνθρωποι, άκούοντας τη λέξη «μαλλιαρός», περίμεναν να δουν κανένα άνθρωπο μορφο τέρας! Τότε ό Χατζόπουλος σκάρωσε την τελευταία του φάρσα στην 'Αθήνα (γιατί ύστερα έφυγε για τη Γερμανία), άκούγοντας πολλούς να λένε:

— Μωρέ, δε μάς δείχνετε και μάς κανένα μαλλιαρό!...

Στην άναμυμπαύλα, λοιπόν, αυτή, που είχε δημιουργή τότε γύρω από τους μαλλιαρούς, ό Χατζόπουλος είχε τον ήρωισμό να πη μία τελευταία Κυριακή της άποκριάς, που χάλαινε ό κόσμος στην 'Αθήνα, στους φίλους συνεργάτες του περιοδικού του:

— Έλάτε να πάρουμε ένα άμάξι!...

— Για μασκαράδες!...

— Φυσικά, για μασκαράδες!...

— Θα μάς λιθοβολήσουν.

— Δεν πειράζει!...

Μερικοί είχαν τον ήρωισμό να τον ακολουθήσουν. Καθώς περνούσαν έτσι από την όδον Σταδίου, από ένα μπαλκόνι, άκούστηκε μία φωνή:

— Οι μαλλιαροί, παιδιά, οι μαλλιαροί!...

Έκατό φωνές, από διάφορα σημεία, ξαναείπαν:

— Αί, αί, οι μαλλιαροί!

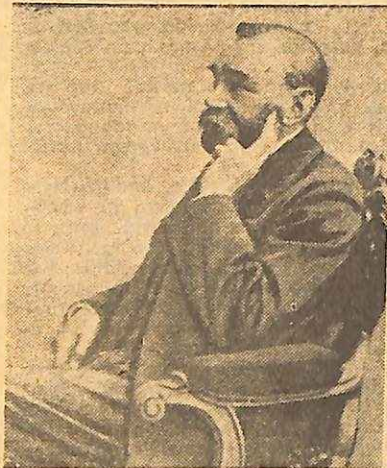
Τα κύματα του κόσμου σάλεψανε τότε, σαν να είχε φυσήσει άπάντους ξαφνικά δυνατός άνεμος.

— Νά, νά, οι μαλλιαροί!...

Όσοι να καταλάβουν, όμως, τα πλήθη, που ζητούσαν να ίδουν τίποτα περίεργα μούτρα τριχωτών ανθρώπων, ποιοι ήταν οι μαλλιαροί, πρόφτασαν οι φαρσέρ και σάθηκαν, στρίβοντας με γρήγορο καλτσισμό των αλόγων του άμαξίου, σε κάποια πάροδο, για να βρεθούν πάλι στο περίφημο γραφείο της «Τέχνης».

Και όμως ό Χατζόπουλος και ή «Τέχνη» του, έμειναν και θα μέινουν ένας απ' τους σημαντικούς σταθμούς στην ιστορία της νεοελληνικής λογοτεχνίας.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Ο "Άλφρεντ Νόμπελ"

Ο «βασιλεύς της δ ναμίτιδος» ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Η παράξενη ζωή του "Άλφρεντ Νόμπελ"

Ο "Άλφρεντ Νόμπελ, ο «βασιλεύς της συναμίτιδος», όταν πεθανε, άφησε την τεράστια περιουσία για ν' απονέμονται κάθε χρόνο βραβεία «σ» εκείνους που εξυπνέτησαν την ανθρωπότητα κατά το έτος που πέρασε, ασχολούμενοι με τη Φυσική, τη Χημεία, την Ιατρική, τη Φιλολογία και την ιδέα της Ειρήνης».

Η άπονομή του βραβείου της ειρήνης έχει ανατεθεί στη Νορβηγική Βουλή, για τους άλλους δε κλάδους στη Σουηδική Ακαδημία.

Έτσι ο Ούίνστον Τσώρτσιλ, που τιμήθηκε έφέτος, με το βραβείο της Λογοτεχνίας, θα πάη στις 10 Δεκεμβρίου στη Στοκχόλμη για να πάρη από τα χέρια του βασιλέως Γουσταύου το βραβείο αυτό, που φτάνει στο ποσό των 34 περίπου χιλιάδων δολλαρίων.

Όταν η διαθήκη του Νόμπελ άνοιχτηκε στις 30 Δεκεμβρίου 1896, όλος ο κόσμος έπιθυμούσε να μάθη ποιός ήταν αυτός ο μεγάλος ευεργέτης. Κι' αυτό γιατί ο Νόμπελ, όσο ζούσε απόφευγε τη δημοσιότητα. Σπάνια στεκόταν μπροστά σε φωτογραφικό φακό.

Το 1893, το Πανεπιστήμιο της Ουμάλας που τον ανάκηρυξε επίτιμο διδάκτορα, ζήτησε από το Νόμπελ μια βιογραφία του και εκείνος τότε του έστειλε το έξης λακωνικό σημείωμα:

«Γεννήθηκα στις 21 'Οκτωβρίου 1833. Δεν έφοιτησα σε κανένα ανώτερο σχολείο. Σπούδασα με ιδιωτικούς καθηγητές. 'Ασχολήθηκα με τη χημεία και ειδικώς με την κατεργασία έκρηκτικών υλών. Είμαι μέλος της Γαλλικής και 'Αγγλικής 'Ακαδημίας και δημοσίευσα μια μόνο επιστημονική πραγματεία στ' αγγλικά».

Ο πατέρας του Νόμπελ ήταν μηχανικός αρχιτέκτονας. Το χρόνο που γεννήθηκε ο "Άλφρεντ, οι επιχειρήσεις του χρεωκόπησαν. Είχε ανοίξει πολλά χημικά εργαστήρια που δεν έκαναν δουλειές. Την εποχή όμως του Κριμαϊκού πολέμου πλούτισε πάλι. 'Επειτα, στα 1859, όταν πέθανε ο Τσάρος Νικόλαος Α', οι δουλειές του εργοστασίου του σταμάτησαν και κηρύχτηκε σε πτώχευση. Στο μεταξύ ο Άλφρεντ ταξίδεψε στη Γαλλία και στην 'Αμερική. Γυρίζοντας στην πατρίδα του, τη Νορβηγία, ασχολήθηκε με την επεξεργασία της νιτρογλυκερίνης, μιας έκρηκτικής ύλης, που έφευρέθηκε ήταν στα 1847 ο 'Ιταλός Σολβέ-

ρο. Η έφευρεση αυτή τότε, δεν παρουσίαζε καμιά χρησιμότητα.

Ο Νόμπελ όμως γέμισε ένα γυάλινο σωληνάριο με νιτρογλυκερίνη, το δούλωσε μ' ένα φελλό και το έβαλε μέσα σ' έναν άλλο σωλήνα μεταλλικό, γεμάτο πυρίτιδα, που μπορούσε ν' αναφλεγεί μ' ένα φυτίλι. Η νιτρογλυκερίνη τότε, που ζεστάθηκε απότομα, εξερράγη με μεγάλο κρότο.

Αυτή ήταν η αρχή των έκρηκτικών υλών. Η ανάκαλψη του Νόμπελ αναστάτωσε όλους τους κλάδους της πολεμικής τέχνης και κυρίως της οικοδομικής. 'Εκδραχισμοί, ανατινάξεις έδαφών κλπ. γινόντουσαν τώρα πιά με μεγάλη ευκολία.

Έτσι, στα 1863, μαζί με τον πατέρα του ίδρυσε ένα εργοστάσιο έκρηκτικών υλών στο κέντρο της Στοκχόλμης. 'Υστερα όμως από ένα χρόνο, το εργοστάσιο αυτό από μια ξαφνική έκρηξη νιτρογλυκερίνης, τινάχτηκε στον αέρα. Πέντε άτομα κι' ο μικρότερος αδελφός του 'Εμιλ, έγιναν κομμάτια!...

Τον ίδιο χρόνο ο Νόμπελ, ίδρυσε μια μετοχική εταιρεία και έφτιασε ένα νέο εργοστάσιο σε μια μεγάλη μούσα, που βρισκόταν σε μια άπομερη γωνιά του λιμανιού της Στοκχόλμης.

Η νιτρογλυκερίνη είχε τότε μεγάλη ζήτηση. Ο Νόμπελ άπλωσε τις δουλειές του και σ' ένα χρόνο ίδρυσε ένα τεράστιο εργοστάσιο στο χωριό της Γερμανίας Κρούμπελ.

Η νιτρογλυκερίνη όμως σε καψούλια ήταν επικίνδυνη. Κάθε μέρα συνέβαιναν δυστυχήματα κι' έτσι, το 1866, τινάχτηκε στον αέρα και το εργοστάσιο στο Κρούμπελ.

Τότε ο Νόμπελ φρόντισε να κάνει τη νιτρογλυκερίνη λιγώτερο επικίνδυνη και την ανάκατψε με λιθοπριονίδια. Σ' αυτή την κατάσταση η νιτρογλυκερίνη εκρήγνυται, όταν ανάψη με φυτίλι, αλλά δεν αναφλέγεται. Στο χημικό λοιπόν αυτό παρασκεύασμα, έδωσε το όνομα «δυναμίτις».

Από τότε η κατανάλωση της δυναμίτιδος μεγάλωσε. Ο Νόμπελ έγινε πάμπλουτος. 'Εχτισε νέα εργοστάσια το 1867, που η κατανάλωση της δυναμίτιδος ήταν 11 τόννοι το χρόνο, έφτασε στα 1874 τους 3,120 τόννους!...

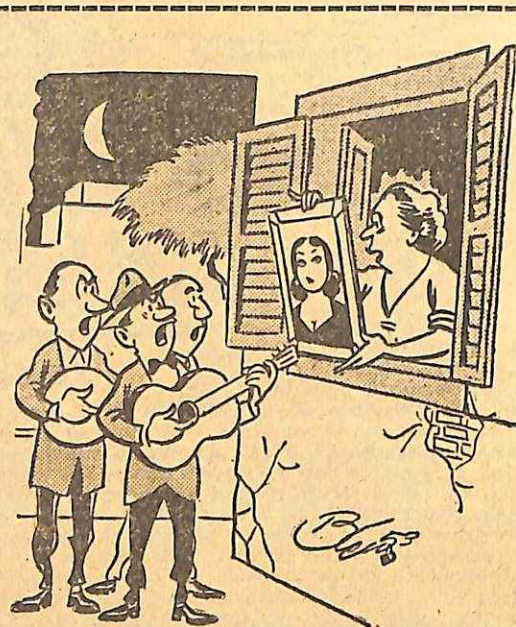
Ο Νόμπελ θσαύριζε. Τελειοποιήθηκε στις έκρηκτικές ύλες, πήρε ένα κατό διπλώματα ευρεσιτεχνίας και άνοιγε παντού εργοστάσια.

Μα δεν περιορίστηκε μονάχα σ' αυτό. 'Εκανε έφευρέσεις, σχετικά με το τεχνητό καουτσούκ, με το τεχνητό δέρμα και το τεχνητό μετάξι. Τελειοποίησε δε τη βιομηχανία του πετρελαίου. 'Εκτός από αυτά, μελετούσε και προβλήματα της βιολογίας και της φυσιολογίας. 'Επίσης ενδιαφερόταν για τα κοινωνικά και φιλοσοφικά ζητήματα, καθώς και για την ποίηση. Ο Νόμπελ ήταν γενναίωδωρος. Εόδευε εκατοντάδες χιλιάδες για να βοηθή τους φτωχούς. Στο τέλος, αποσύρθηκε στο Σάν Ρέμο όπου κατέθανε στις 10 Δεκεμβρίου του 1896.

Όπως είπαμε δε την τεράστια περιουσία του την άφησε για να βραβεύονται οι κορυφαίοι της 'Επιστήμης, της Φιλολογίας και εκείνοι που εργάστηκαν για την Ειρήνη του κόσμου.

Δεν είναι όμως περίεργο αυτή η περιουσία, που έγινε από την πώληση πολεμικών υλών να βραβευή τις ειρηνικές προσπάθειες;

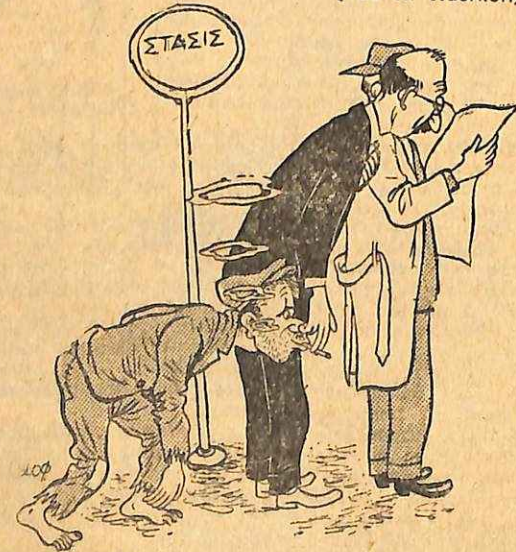
Ο Νόμπελ οσότος είχε τη δική του φιλοσοφία. Πίστευε, ότι όσο σκληρότερα και αγριώτερα γίνονται τα μέσα του πολέμου, τόσο πιο γρήγορα θα εξουδετερωθή ο πόλεμος και θα επικρατήσει η ειρήνη, από φόβο της ανθρωπότητας μπροστά στα έξοντωτικά μέσα του.

— Να την συγχωρήτε, παιδιά, σήμερα που δεν είναι αυτοπροσώπως, αλλά έχει πάει σ' ένα πάρτυ! (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο γιατρός: Κάνεμε ό,τι μπορούσαμε, αλλά δυστυχώς ο φίλος σας ως το βράδυ...σάμα!... (Του Π. Παυλίδη)

Ο σελένης του σελέμη (του Α. Θεοφιλόπουλου)

Σ το τέλος κάθε εποχής, όταν οι πρώτες φθινοπωρινές ψυχρές προαναγγέλλουν το τέλος του καλοκαιριού ή η ατμόσφαιρα άρχίζει να γλυκαίνει μετά τα χειμωνιάτικα κρύα, μια διάχυτη ανησυχία καταλαμβάνει τον γυναικόκοσμο: «Τί πρόκειται να φορεθ στην καινούργια σαίζον; Τί έχουν αποφασίσει για μας οι άρχοντες της μόδας;».

Και, ξαφνικά, ένα ανοιξιάτικο ή ένα φθινοπωρινό πρωινό, ή καινούργια μόδα κάνει την εμφάνισή της! Παρ' όλες τις ελαφρές ποικιλίες και τις μικροδιαφορές ανάμεσα στα μοντέλα του ενός και του άλλου σίκου, η γενική της γραμμή είναι η ίδια. Η νέα μόδα παρουσιάζεται όμοιογενής, όμοιομορφη, σαν ένας τεράστιος, εκατόφυλλος λωτός, που ανοίγει όλα μονομιάς τα πέταλά του.

Έχει γεννηθή, σαν ένα παιδί, μ' ό,τι κληρονόμησε από την προηγούμενη γενιά: με τις ανολοκλήρωτες τάσεις, που είχαν μισοφανερωθή στην περασμένη σαίζον, κι' ακόμη μ' εκείνο το ακαθόριστο «κάτι», που βρίσκεται διάχυτο στον αέρα του Παρισιού.

Στα καμαρίνια των μαννεκέν, οι πρόδες διαρκούν ολόκληρες ώρες.

Πολλοί πιστεύουν πως, στο διάστημα που η νέα μόδα κυφορεείται, υπάρχει μια μυστική έπαφή μεταξύ των διαφόρων ατελιέ, που καταλήγει σε μια σύνθεσι κι' έναν συμβιβασμό των απόψεων. Τίποτε, όμως, δεν είναι ανακριβέστερο από αυτό! Τα ατελιέ είναι κλειστά κυμέλες, πολιορκημένα φρούρια, που, όχι μόνο δεν επικοινωνούν μεταξύ τους, αλλά και τρέμουν τους κατασκόπους. Και παίρνουν όλα τα προφυλακτικά μέτρα, για να μην διαρρεύση στον αντίπαλο ένα πολύτιμο μυστικό.

Η όμοιογένεια δεν οφείλεται παρά στους προμηθευτές των υφασμάτων, που επισκέπτονται τα ατελιέ. Τα ίδια υφάσματα θ' αποτελέσουν τον κοινό παράγοντα εμπνεύσεως για όλους. Έτσι η μόδα που κυφορεείται μέσα στις απομονωμένες κυμέλες, καταλήγει να παρουσιάζη μια τόσο τέλεια αρμονία. Η εξέγνησις του «θαύματος» είναι, βλέπετε, απλή, όπως και όλων των θαυμάτων!

Αυτό, όμως, είναι και το μόνο απλό στην όλη υπόθεσι. Γιατί όλα τα άλλα είναι τόσο πολυσύνθετα, όσο καμιά

Γιά άδυνα των βασιλέων. ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Έκει όπου αποφασίζεται τι θα φορέσουν οι γυναίκες

από εκείνες που θα θαυμάσουν τα καινούργια μοντέλα στην λαμπρή παρέλασι των μαννεκέν ή που θα τα δούν ξεφυλλίζοντας τα περιοδικά μόδας, δεν μπορεί να το φαντασθ.

Από τότε που, σε μια εμπνευσμένη στιγμή, ο μοντελίστας θα συλλάβη στην φαντασία του ένα καινούργιο κροκί, ως τη στιγμή που το φόρεμα θα είναι πιά έτοιμο για την μεγάλη επίδειξι, μεσολαβεί πολυς καιρός, πολυς μόχθος, πολλά δάκρυα, πολλές...νευρικές κρίσεις!

Μόλις οι κυρίες έχουν πρωτοφορέσει τα καλοκαιρινά φορέματα με το τολμηρό ντεκολτέ, που αφήνουν το λαιμό πλούσια ανοιχτό για να τον μαυρίση ο ήλιος, όλα τα σοφά κεφάλια των ατελιέ αρχίζουν να αντιμετωπίζουν το πρόβλημα, τί θα φορεθ τον έρχομενο χειμώνα.

Τα χειμωνιάτικα υφάσματα αρχίζουν να προσκοιζούνται στους Παρισίους οίκους από τα τέλη ηδη του 'Ιουνίου. Και ο σχεδιαστής αρχίζει, από την ίδια ημέρα που θα τα παραλάβη, να τραβά τις πρώτες μολυβιές στο χαρτί. 'Αλλ' αυτό που γεννήθηκε στον πυρετό της εμπνεύσεως, σπάνια πραγματοποιείται.

Θα σκίση πολλά φύλλα χαρτί, θα αλλάξη γνώμη, θα άπλεπτι στη χίλιες φορές, ώσπου να καταλήξη σ' ένα οριστικό μοντέλο, που θα μελετηθ πρώτα προσεκτικά σε κοινό πανί, πριν κοπθ στο ακριβό υφάσμα, για το οποίο προορίζεται.

Στο στάδιο της προπαρασκευαστικής αυτής εργασίας, ο σχεδιαστής περιβάλλεται απ' όλο του το έπιτελείο. Το ίδιο σχέδιο εκτελείται επανειλημμένως από τους συνεργάτες του, με νέες κάθε τόσο παραλλαγές και προσθαφαίρέσεις. 'Επειτα η «πρεμιέρα» του ατελιέ αναλαμβάνει να το κόψη πάνω στο υφάσμα. Ένα απροσδόκητο, όμως, εμπόδιο, που ανακαλύπτεται την τελευταία στιγμή, κάνει συχνά έβδομάδες ολόκληρες κόπων να πάνε χαμένες. Το υφάσμα διαπιστώνεται πως είναι πολύ βαρύ ή πολύ ελαφρό για το σχέδιο που διαλέξαν. Και η ιστορία ξαναρχίζει! Το αποτέλεσμα είναι πως τις περισσότερες φορές η αρχική εμπνευσις του σχεδιαστή παρουσιάζεται στο τέλος αγνώριστη...

Όταν το στάδιο της προπαρασκευής τελειώση, τον λόγο έχουν οι θρυλικές «γκριζέτ» του Παρισιού. Η φήμη που τις συνοδεύει, λείει πως είναι οι πιο χαριτωμένες και πιο ευθυμίες κοπέλλες του κόσμου. Για το πρώτο δεν υπάρχει αμφιβολία. Το δεύτερο, όμως, δεν ισχύει, παρά μονάχα έξω από το ατελιέ. Τις ώρες της δουλειάς βασιλεύει εκεί μια τόσο αυστηρή πειθαρχία, που το ατελιέ θυμίζει περισσότερο στρατόνα.

Η «πρεμιέρα», που είναι, κατά έναν τρόπο, ο... λοχίας του ατελιέ, υψώνει κάθε τόσο τη φωνή της στην διαπασών, για να εξασφαλίση την τάξι, την ακρίβεια και την ταχύτητα στη διεκπεραίωσι της εργασίας. Και ανάμεσα στην «πρεμιέρα» και τις «γκριζέτολνες, μεσολαβεί μια ολόκληρη ιεραρχία, με τους τίτλους, τα δικαιώματα και τα καθήκοντά της.

Συγχρόνως, μια άλλη τραγωδία παίζεται στα καμαρίνια των μαννεκέν. Ο σχεδιαστής, βλέποντας το μοντέλο του άπαυ στην συλφίδα που το φοράει, ανακαλύπτει συχνά πως η κομψότητά του έχει παύσει να υπάρχει και διαμαρτύρεται πως οι κόποι του πήγαν χαμένοι. Του φταίνε όλα: το υπερβολικά ζωηρό ή υπερβολικά, αχρό μακρινό του μαννεκέν, ή ακαιμία ή η νωθρότητα της, το βάδισμά της, οι κινήσεις της, τα πάντα. Η συλφίδα αισθάνεται το ήθικό της να καταρρέη και ξεσπάει σε χειμαρρό δακρύων, ενώ λυγμοί καταλαμβάνουν την «πρεμιέρα»!

Τέλος, τα πνεύματα ήρεμούν και πάλι, ο σχεδιαστής ανάκτα την εμπιστοσύνη του στο μαννεκέν και το μαννεκέν την αυτοπεποίθησί του, η δουλειά συνεχίζεται και πολλές φορές συμβαίνει το μοντέλο, που υπήρξε η αφορμή του μικρού δράματος, ν' αποτελέση το κλού της «κολλεξιόν»!

Συχνά ένα μοντέλο πετυχαίνει μόνο με την έξυπνη ονομασία του.

Σε μια ευτυχισμένη στιγμή της εμπνεύσεως του, ο σχεδιαστής τραβάει την οριστική μολυβιά στο καινούργιο μοντέλο του.

Οί μορφές της γρίπης

Τα συμπτώματα και η θεραπεία τους

Η γρίπη είναι μία οξεία, που μπορεί να προσβάλλει διάφορα όργανα, αλλά εμφανίζεται και σαν γενική μορφή γρίπης, όπως έγινε στις μεγάλες επιδημίες της που ήταν και πολύ θανατηφόρες. Το αίτιο της γρίπης ανήκει στους διηθητικούς ιούς. Οι συνήθεις δέ μορφές, που παρουσιάζονται κατά τους χειμερινούς μήνες είναι οι εξής:

Η καταρροϊκή μορφή γρίπης. Αυτή εντοπίζεται στον ρινοφάρυγγα, είτε σαν οξεία ρινίτις (συνάχι) είτε ως οξεία φωρυγγοναυδοαλγίτις, όπου ο άρρωστος αισθάνεται δυσκολία στην κατάποση και νομίζει ότι έχει, ζήρο το λαιμό του (σαν να έχει κάποιο ξένο σώμα μέσα κολλημένο, που παρ' όλο το βήχα που έχει δεν φεύγει). Επίσης έχει βήχα και συνήθως πυρετό από 37,50 μέχρι 40, ανάλογα με τη σοβαρότητα της περίπτωσης.

Η θεραπεία στις περιπτώσεις αυτές είναι θερμά ποτά (γάλα ζεστό, τσάι έπισης ζεστό, τσάι, χαμομήλι, ζεστά, κλπ.). Η άσπιρνη δίδεται αν υπάρχει μεγάλος πυρετός ή πονοκέφαλος. Επίσης διάφορες διαλύσεις με τις οποίες γίνονται γαργάρες όταν δε ο πυρετός είναι από 380 και ανω γίνεται πενικιλίνη σε ενέσεις.

Μία άλλη περίπτωση της καταρροϊκής μορφής της γρίπης είναι η μέση ωτίτις. Εδώ η γρίπη εντοπίζεται στο μέσον ούς. Ο άρρωστος έχει πόνους μέσα στο αυτί, βαρκομία (δηλαδή δεν ακούει καλά) και καθαρά από το αυτί που πάσχει, και βόμβους.

Επίσης μπορεί να έχει πυρετό, συνήθως από 37,5 - 380.

Η θεραπεία είναι ζεστές περιτυλίξεις στο αυτί, ζεστά ποτά όπως είπαμε πιο πάνω, άσπιρνη, καμιά, αλγόνο κλπ. για τους πόνους και αν υπάρχει πυρετός, ενέσεις πενικιλίνης.

Η θωρακική μορφή της γρίπης. Παρουσιάζεται ως εξής: 1) Όξεια λαρυγγίτις, όπου ο άρρωστος έχει βήχα ζήρο, νομίζει ότι υπάρχει ένα ξένο σώμα μέσα στον λαρυγγά του, έχει βράχνισμα και μερικές φορές δυσκολεύεται στην αναπνοή του.

Η θεραπεία στις περιπτώσεις αυτές είναι τα ζεστά ποτά. Επίσης φάρμακα που καταστέλλουν το βήχα (κωδεΐνη, Ντόμπερ κλπ.). Θερμές περιτυλίξεις στο λαιμό, εισπνοές ατμών νερού, μέσα στο οποίο έχουμε ρίξει βαμια ευκαλύπτου. Συνιστάται εξ' άλλου κατακλιθεί σε θερμό περιβάλλον, που να αερίζεται καλά. 2) Όξεια τραχειοβρογχίτις. Ο άρρωστος έχει τα εξής συμπτώματα: Βήχα ζήρο στην αρχή και κατόπιν συνοδευόμενο με απόχρεμψη βλεννοπιώδη, δύσπνοια, που είναι είτε έλαφρα και εμφανίζεται ύστερα από κόπωση, είτε βαρύτερα, όπου, ενώ ο άρρωστος αναπνέεται στο κρεβάτι του έχει δύσπνοια. Η ένταση της δύσπνοιας εξαρτάται από την έντονη, την έκταση και τη βαρύτητα κάθε περίπτωσης. Επίσης υπάρχει και πυρετός από 380 μέχρι 400. Ο άρρωστος δε αισθάνεται κεφαλαλγίες, ζάλες και γενική εξάντληση.

Στις περιπτώσεις αυτές, η θεραπεία είναι κατάκλιση, ζεστά ποτά, άσπιρνη, πυραμιδίνη, καμιά, κωδεΐνη, Ντόμπερ κλπ. Η άσπιρνη δίδεται αν υπάρχει μεγάλος πυρετός ή πονοκέφαλος. Επίσης διάφορες διαλύσεις με τις οποίες γίνονται γαργάρες όταν δε ο πυρετός είναι από 380 και ανω γίνεται πενικιλίνη σε ενέσεις.

καμιά, κωδεΐνη, Ντόμπερ κλπ. εντριβές και βεντούζες στον θώρακα και ενέσεις πενικιλίνης καθώς και φάρμακα αποπνευσμωτικά. 3) Όξεια βροχονευμονία. Αυτή είναι η βαρύτερη μορφή από τις θωρακικές εντοπίσεις της γρίπης. Ο άρρωστος απότομα έχει μεγάλη πυρετό 400, με ρίγος. Έχει επίσης πονοκεφάλους, ζάλες, πόνους στις αρθρώσεις του, πόνους στον θώρακα, δυσκολεύεται να πάρει αναπνοή, βήχα, που συνοδεύεται με φλέγματα βλεννοπιώδη (κιτρινωπάρινα) και γενικά αισθάνεται τον έαυτο του πολύ εξαντλημένο.

Η θεραπεία είναι όπως και στην προηγούμενη περίπτωση.

Νευρορροϊκή μορφή γρίπης. Στις περιπτώσεις αυτές άλλος άρρωστος αισθάνεται πόνους στας μυϊκές μάζες τόσο, ώστε να μη μπορούν να κινηθούν. Άλλοι δε έχουν πόνους κατά την πορεία διαφόρων νεύρων.

Συχνές είναι οι ισχιαλγίες από τη γρίπη. Είναι πόνος κατά μήκος στο πίσω μέρος του μηρού, που φτάνει ως τους γλουτούς επάνω και προς τα κάτω μέχρι του επάνω μέρους της κνήμης. Στην περίπτωση αυτή ο άρρωστος δεν μπορεί να κινήσει καθόλου το πόδι του από τους πόνους.

Επίσης συχνά εμφανίζονται οσφυαλγίες, μεσοπλευρικές νευραλγίες και νευραλγίες του τριδύμου νεύρου, με συννηστική μορφή την ημικρανία. Στην αυτή περίπτωση δεν έχουμε πυρετό, παρά μόνον ίσως λίγα δεκάτα.

Η θεραπεία εδώ είναι η ανάπαυση, τα μασάζ, οι εντριβές, η άσπιρνη ή η άσπιρνη (κομποζέ).

Σε ισχυρούς νευραλγικούς πόνους γίνονται ενέσεις σαλινούλας ή πολυσουλφά ενδοφλεβίως και ζεστές περιτυλίξεις στα μέρη του σώματος που πονούν.

Αν όμως για ζεστές περιτυλίξεις μπορεί να βάλουμε θερμόφορο ή ένα μπουκάλι με ζεστό νερό.

Θα πούμε τώρα και λίγα λόγια για την μετάδοσή. Η μετάδοσή της γρίπης γίνεται από άνθρωπο σε άνθρωπο με τα σταγονίδια, που θγαίνουν από το στόμα του πάσχοντος, όταν βήχει και όταν φαρνίζεται. Επίσης με τα πιάτα, τα ποτήρια κλπ., που χρησιμοποιεί ο άρρωστος. Αν ένας υγιής αναπνεύσει αέρα μολυσμένο ή χρησιμοποιήσει τα πιάτα του άρρώστου, τότε μολύνεται και αυτός.

Επίσης οημασία έχει η απότομη ψύξη, δηλαδή όταν από ζεστό περιβάλλον και πολύ περσιόστερο, όταν κανείς είναι ιδρωμένος, βρεθεί σε ψυχρό περιβάλλον και ιδίως σε ρεύμα αέρος.

Δηλαδή για να μην αρρωστήσουμε, πρέπει να αποφεύγουμε τα αντικείμενα του πάσχοντος, τους κλειστούς χώρους και την ψύξη.

Ιατρός ΔΕΚ.

Οί άμμονιακές οδοντόκρεμες

Συστηματικές έρευνες, που έγιναν από ένα ειδικό έπιστημονικό ίδρυμα του Ρόσεστερ, απέδειξαν ότι οι άμμονιακές οδοντόκρε-

μες δεν ανταποκρίθηκαν στις ελπίδες, που είχαν στηριχθεί αρχικά σ' αυτές. Δεν έχουν δηλαδή καμία ιδιαίτερα αξία για την πρόληψη της περριθόνης. Επί ένα δώδεκαχρονο, 196 μαθητή, ηλικίας 7-13 ετών, καθαρίζαν τα δόντια τους με τέτοιες οδοντόκρεμες, ενώ άλλοι 176 μεταχειρίζονταν τις συνηθισμένες. Και οι πρώτοι λοιπόν και οι δεύτεροι παρουσίασαν την ίδια περίπου αναλογία περιπτώσεων περριθόνης. Συγχρόνως, οι βακτηριολογικές εξετάσεις απέδειξαν ότι είχαν και οι μὲν και οι δὲ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ μικροβίων μέσα στο στόμα τους.

Ραδιενεργό «ριμφοδόν»

Τὸ γνωστὸ ἀντιφυματικὸ φάρμακο «ισοναζιδ» (ή «ριμφοδόν») παρασκευάσθηκε σὲ ραδιενεργὴ μορφή ἀπ' τὰ ἐργαστήρια ἐρευνῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, με χρησιμοποίησι τοῦ ραδιενεργοῦ ἀνθράκω 14.

Υστερὰ ἐγίναν ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις μ' αὐτὸ σὲ τρεῖς φυματικούς. Ἐξαρκεῖ ὡστόσο λοιπὸν ἐστὶ μὲν ἀρκετὴ ποσότης τοῦ μέσα στὸ αἷμα ἐπὶ 24 ὥρες. Περισσότερο φάρμακο πηγαίνει στοὺς πνεύμονες καὶ στὸ δερμα καὶ λιγώτερο στὰ ὀστά καὶ στοὺς λιπαροὺς ιστούς.

Διαπερνᾷ τοὺς σπυγγώδεις καὶ ἀρρωστούς ιστούς τῆς ἐστίας τῆς φυματώσεως καὶ διατηρεῖται ἐκεῖ, σὲ μεγάλη συμπύκνωση, ἐπὶ 3-5 ὥρες μετὰ τὴ χορήγησή του. Τὰ ἐπιδεκτικὰ στὸ φάρμακο μικρὸβία γίνονται κ' αὐτὰ ραδιενεργὰ, ἐνὸς τὰ ἀνεκτικὰ δχι. Αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ ἰσοναζιδ εἰσχωρεῖ στὸ σῶμα τῶν πρώτων κ' ἐμποδίζει προφανῶς τὸν πολλαπλασιασμὸ τους.

Ἐξ ἄλλου, σύμφωνα με μιά τελευταία ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωση, ἡ ἰσοναζιδ ὠφελεῖ κατὰ τοῦ «λύκου», μὲς δερματικῆς παθήσεως, πού συγγενεῖται συνήθως με τὴ φυματίωση καὶ πού ἐθεωρεῖτο ὡς τώρα τελείως ἀνίατη.

Ἐξαλείφεται τὸ «τατουάζ»

Οἱ στυγματισμοὶ τοῦ δερμάτος (τατουάζ) μποροῦν νὰ εξαλειφθοῦν με μιά νέα μέθοδο: με τρίψιμο με γυαλόχαρτο. Ἡ τεχνικὴ αὐτὴ πρωτοφάρμοσθηκε τὸ 1951, ἀσχοληθήκαμε δὲ ἀλλοτε με τὴς ἐφαρμογῆς τῆς σὲ διάφορες ἄλλες περιπτώσεις. Τὸ μέρος ἐκείνου τοῦ

δερμάτος πλένεται καλὰ με μιά ἀντισηπτικὴ διάλυσι κ' ὕστερα ἀνασηπτοποιεῖται με διάλυσι προκλίνης 2%, πού περιέχει καὶ ἐπιπλέον γιὰ τὴν συστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Τὸ γυαλόχαρτο τυλίγεται πάνω ἀπὸ ἕνα ρολὸ γάζας κ' ἀποστειρώνεται. Ὑστερὰ ἀρχίζει τὸ τρίψιμο, με ἀρκετὴ πίεσι καὶ με κυκλικὴ κίνησι ἀπ' ἔξω πρὸς τὸ κέντρο. Συνεχίζεται δὲ ὡς ὅτου ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ πολὺ αἷμα. Κατόπιν πλένεται τὸ τραῦμα με μιά διάλυσι αἰμοστατικῆ. Ἐξετάζεται τὸ μέρος ἐκεῖνο με μεγεθυντικὸ φακὸ, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ἔχουν χαθῇ ὅλα τὰ σημάδια τοῦ στυγματισμοῦ. Τέλος, ἐφαρμόζεται ἕνας πειστικὸς ἐπίδεσμος με χρυσομυκίνη καὶ διατηρεῖται ἐπὶ 10 μέρες. Φυσικά, ἡ μέθοδος αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ μόνον ἀπὸ γιατρὸ.

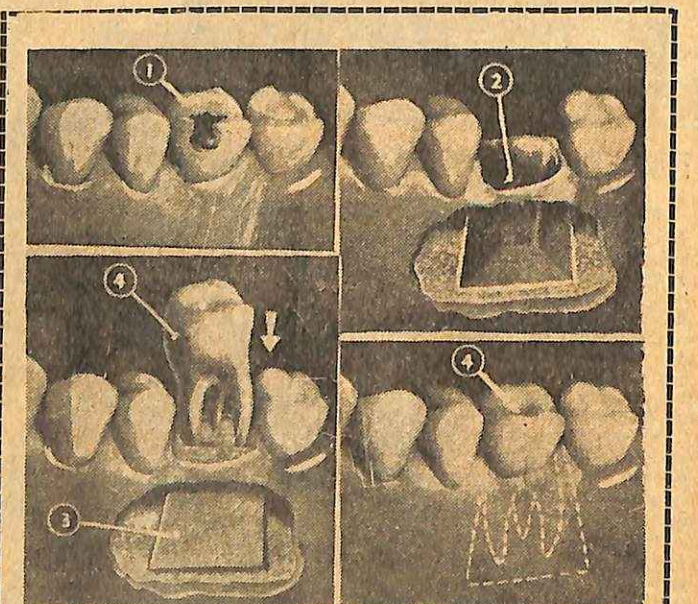
Οἱ πλαστογράφοι τὰ βρισκουν σκευρά...

Μὲ τὴς νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις, ἔχει καταντήσῃ πολὺ δύσκολο τὸ «ἐπάγγελμα» τῶν πλαστογράφων ἐπιταγῶν, διαθηκῶν κ' ἄλλων ἐγγράφων. Οἱ περιβάσεις ἀκτίνες ἀποδεικνύουν ἂν ἔχῃ χρησιμοποιηθῇ σ' ἕνα ὑποπτο ἐγγράφο κάποιο ὕδρο πού ἐξάλλεται τὸ μελάνι. Τὸ χαρτὶ ἀντανακλᾷ τὴς ἀκτίνες αὐτὲς κ' ἐστὶ παίρνει μὴς ἰδιαίτερη λάμψι. Ὁ πού ὁμοῦ ὑπάρχουν ὑπολείμματα ἀπὸ μελάνι, ἀπορροφῶν τὴς ἀκτίνες, καὶ σὰ μὲρη ἐκείνα φαίνεται σκοτεινὴ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ χαρτιοῦ.

Ἐξ ἄλλου, τὸ μικροσκόπιο βοηθεῖ στὴν ἐξακρίβωσι κατὰ πόσον μιά ὑποπτὴ ὑπογραφή εἶναι πλαστὴ ἢ ὄχι. Γιατί, ὅσο κ' ἂν φαίνεται φυσικὴ μιά πλαστὴ ὑπογραφή, περιέχει πάντως μικρὰ διορθώματα, σημεῖα διασπαικτικῶν καὶ ἀδεξιάτων κινήσεων, πού δὲν ὑπάρχουν στὴς γνήσιες. Οἱ ἀτέλειες λοιπὸν αὐτὲς ἀποκαλύπτονται με τὸ μικροσκόπιο.

Σιανάχτρο με ἦχους

Ἐνα ἐργαστάσιο ηλεκτρικῶν ἐρευνῶν, στὸ Σινφίντ της Ἀγγλίας, κατασκεύασε ἕνα «επερηχητικὸ σιανάχτρο», πού ἐκπέμπει συνεχῶς ἡχητικὰ κύματα τέτοιου συχνότητος, ὥστε νὰ τ' ἀκούουν μόνον τὰ πούλια καὶ νὰ φεύγουν.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ

Στὸ νοσοκομεῖο Μπωζὸν τοῦ Παρισιοῦ, ὁ γιατρὸς Μωρέλ ἐφάρμοσε με ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα μιά νέα μέθοδο, πού θὰ προκαλέσῃ ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴν ὁδοντιατρικὴ: Ἐμφυτεύει στὸ φατνίο τεχνητὰ δόντια! Οἱ πιθανότητες ἀποτυχίας, ὅπως ἱσχυρίζεται ὁ Γάλλος γιατρὸς εἶναι 6%. Ἡ ἐκκίνηση μὲ σὰς δίνουν μιά ἰδέα γιὰ τὴ νέα αὐτὴ μέθοδο: 1) Ἐξαγωγή δοντιοῦ. 2) Ἀπόξεσις φατνίου. 3) Γέμισμα τοῦ κενοῦ με συνθετικὴ ρητίνη. 4) Τοποθέτησις ἐνὸς τεχνητοῦ δοντιοῦ ἀπὸ ἀκρυλικὴ ρητίνη.

Οἱ ὁρμόνες ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Ο ρόλος τους στὴν ἀισθηματικὴ μας ζωὴ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ ὁρμόνες, οἱ βιολογικὲς οὐσίες, δηλαδή, πού ἐκκρίνονται ἀπὸ τοὺς ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως, παίζουν σημαντικώτατο ρόλο στὴ λειτουργία τοῦ ὁργανισμοῦ μας.

Ἄλλ' ἐκτός ἀπὸ τὴ γενικὴ ἐπίδρασί τους, ἔχουν καὶ μιά ἄλλη ἰδιότητα, πού ἀναφέρεται στὴν ἀισθηματικὴ καὶ ἐρωτικὴ μας ζωὴ. Στὴ γυναῖκα εἰδικώτερα ἀποτελοῦν προϋπόθεσι τῆς γοητείας, τῆς τρυφερότητος καὶ τοῦ ἐρωτικοῦ της πόθου.

Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν θυροειδῆ ἀδένα.

Στὴ θυροειδή, τὴν ὁρμόνη, πού ἐκκρίνεται ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀδένα, ὀφείλεται ἡ ἐξωριστὴ λάμψι, πού ἔχουν τὰ μάτια τῆς γυναίκας, ἡ ζωηρότητα καὶ ἡ χάρι τῶν κινήσεων της, ἡ ἐμφυτὴ ροπή της πρὸς τὸ χορὸ, ἡ εὐλυγισία τοῦ κορμιοῦ της κ.λπ.

Ὅταν ἡ ἐκκρίσις τῆς θυροειδῆς εἶναι ἀνεπαρκής, ἡ γυναῖκα γίνεται ἀπαθὴς κ' οἱ κινήσεις της γίνονται τὴ χάρι καὶ τὴ γοητεία τους.

Ἡ θυροειδὴν μπορεῖ, λοιπὸν, νὰ ὀνομαστῇ ὁρμόνη τῆς γυναικείας γοητείας, ὅπως καὶ πραγματικὰ εἶναι.

Ἡ υπερβολικὴ ἐκκρίσις θυροειδῆς (ὑπερθυρεοειδισμὸς) κάνει, ἀντίθετα, τὴ γυναῖκα νευρική, ὑπερευαίσθητη καὶ ὀξύθυμη, ἐνὸς ταυτόχρονα δίνει κατὰ τὸ ἐξάλλο στὴ φυσιογνωμία της. Οἱ γυναῖκες, πού πάσχουν ἀπὸ ὑπερθυρεοειδισμό ἔχουν στὴς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τους κατὰ τὸ πρῶτογονο, πού θέλγει, ἀλλὰ κουράζει πολὺ εύκολα τοὺς ἄντρες.

Μιά ἄλλη σημαντικὴ ὁρμόνη εἶναι ἡ φολλικουλίνη, πού ἐκκρίνεται ἀπὸ τὴς ὠθήκες.

Ἡ φολλικουλίνη εἶναι ἡ ὁρμόνη τῆς θηλυκότητος. Αὐτὴ κάνει τὴ γυναῖκα φιλάρεσκη καὶ τὴν στρώχνει στὸ νὰ κατακτᾷ καὶ νὰ υποδουλῶν τοὺς ἄντρες.

Ὅλες οἱ μεγάλες κατακτήτριες καρδιῶν, ὅλες οἱ μοιραίες γυναῖκες, παρουσιάζουν μιά ὑπερέκκρισι αὐτῆς τῆς ὁρμόνης.

Γιὰ τὴ γυναῖκα, πού τὸ αἷμα της ἔχει περίσσεια φολλικουλίνης, ὁ ἔρως δὲν εἶναι μιά δι-

ΝΕΑ ΠΑΝΑΚΕΙΑ

«Εὐγε εἰς τὸν Μεζέριτ, τῶν (Πατρῶν τὸν οὐζοπῶλη», χαρμωσύνων ἀναγκάζουν κ' ἰατρομήτως ὅλες κ' ὅλοι, πού καταφέρει, προσφάτως, μ' ἕνα βότανο τοῦ μόνον νά... ἐπισκιάσῃ δόξες διεθνῶν (ἐπιστημονῶν! Τὰ κατάφερε τοῦτέστι με τὸ (βότανο ἐκεῖνο κάποιον πάσχοντα πατέρα ν' ἀλλάξῃ ἀπ' τὸν κορκίνιο! (παλλάξῃ ἀπ' τὸν ἐπιτυχία τὴ μεγάλη (τὴν... πατρὸνάρουν ὅλοι! τὴν πανάκειά του, πλέον, τὴν (ἀπλὴ καὶ ἡλευτὴ, πού πηγὴ της καὶ κοιτὶδα τῶν... (Πατρῶν ἔχει τὴν πόλη, ὁπωσδήποτε εἰς σπένδουν νὰ (τὴν... πατρὸνάρουν ὅλοι!

ασκέδασι, ἀλλ' ἡ μεγάλη καὶ βασικὴ ὑπόθεσι τῆς ζωῆς της. Δὲν αἰσθάνεται χαρὰ παρὰ μόνον ὅταν μπορεῖ νὰ κυριαρχῇ πάνω στὴς ἀντρικὲς καρδιές καὶ νὰ τὴς κατευθύνῃ ὅπως αὐτὴ θέλει.

Ἄλλ' ἡ φολλικουλίνη σπρώχνει ἐπίσης τὴ γυναῖκα στὸ φέμια, τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν κάνει ζηλότυπη κ' ἐκδικητικὴ.

Ἀς σπεύσουμε, ὁμως, νὰ πούμε ὅτι ἡ φολλικουλίνη δὲν δίνει τὸν ἐρωτικὸ πόθο. Οἱ μοιραίες γυναῖκες, πού βρίσκουν εὐχαρίστησι στὸ νὰ σταρᾶσουν τὴς ἀντρικὲς καρδιές, δὲν εἶναι πολλές φορές οὔτε καν φλογερές.

Ἐκεῖνο πού τὴς γοητεύει εἶναι νὰ προσελκύουν, νὰ αἰχμαλωτίζουν καὶ νὰ υποδουλώσουν. Ἄλλ' ἀπὸ τὴς ἐκδηλώσεις τους λείπει τὸ πάθος. Διαφορετικά, θὰ υποδουλώνασαν οἱ ἴδιες.

Οἱ ὠθήκες, ἐκκρίνουν καὶ μιά ἄλλη ὁρμόνη, τὴ λουτεΐνη, πού εἶναι ἡ ὁρμόνη τῆς τρυφερότητος, τῆς στοργῆς καὶ τοῦ μητρικοῦ φίλτρου.

Ἡ ὁρμόνη αὐτὴ κάνει τὴ γυναῖκα ν' ἀγαπᾷ τὴν οἰκογενειακὴ ἐστία καὶ ν' ἀγρυπνῇ με στοργὴ καὶ ἀγάπη πλᾶϊ στοὺς δικούς της.

Ὅταν ἡ γυναῖκα δὲν εὐνοεῖται ἀπὸ τὴ φύσι γιὰ ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ, ἡ λουτεΐνη τὴν στρώχνει ν' ἀναζητήσῃ ἕνα ἄλλο ὄν στὸ ὁποῖον ν' ἀφιερῶσθ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπη της: τὸ σύζυγό της, ἕνα ἔξομο παιδί κλπ.

Ἡ παθολογικὴ ἀγάπη μερικῶν γυναικῶν χωρὶς παιδιὰ σὲ ζωὰ ὀφείλεται ἐπίσης σὲ περίσσεια λουτεΐνης.

Ἡ ἀνεπαρκὴς ἐκκρίσις αὐτῆς τῆς ὁρμόνης κάνει τὴ γυναῖκα ψυχρὴ, σκληρὴ καὶ ἀστοργή.

Ἄλλ' αὐτὴ βρίσκεται ὁ ἐρωτικὸς πόθος στὴς γυναῖκες; Σὲ ποιά ὁρμόνη;

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἀνακαλύφθηκε ὅτι ὁ ἐρωτικὸς πόθος στὴς γυναῖκες δὲν ὀφείλεται σὲ καμμιὰ θηλυκὴ ὁρμόνη, ἀλλὰ τούναντίον σὲ μιά ἀρσενικὴ, πού ἐκκρίνεται ἀπὸ τὰ ἐπινεφρίδια. Ἡ ὁρμόνη αὐτὴ διεγείρει τὴ γυναῖκα σεξουαλικῶς καὶ τὴς δημιουργεῖ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κατακτήσῃ τὸν ἄντρα πού ἀγαπᾷ.

Ἡ γυναῖκα, πού στερεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁρμόνη εἶναι ἀπαθὴς, ἄτονη καὶ ἀδιάφορη. Δέχεται παθητικὰ τὸν ἔρωτα, ἀλλ' οἱ ἀντιδράσεις της εἶναι ἀσήμαντες.

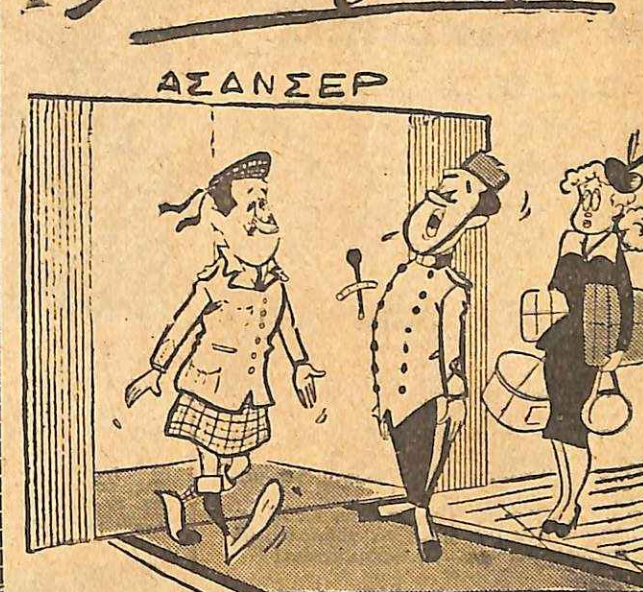
Ὅταν ὁμως οἱ ἐκκρίσεις τῶν ἐπινεφριδίων εἶναι ὑπερᾶφθονες, ἡ γυναῖκα γάνει τὴν θηλυκότητά της καὶ πλησιάζει ὁλοένα περισσότερο στὸν ἀντρικὸ τύπο.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν οἱ ξανθίππες ὁλων τῶν ἐποχῶν, πού, με τὰ φερόσιμα καὶ τὴν ἐρωτικὴ τους διάθεσι, ἀναγκάζουν τοὺς συζύγους τῶν νὰ ζήταν ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι τὴν ἡμέραν καὶ τὴ γαλήνη, πού δὲν μπορεῖ νὰ βροῦν σ' αὐτό.

Μιά γυναῖκα χωρὶς ἀντρικὲς ὁρμόνες εἶναι ψυχρὴ.

Μιά γυναῖκα πού ἔχει περισσώτερες ἀπὸ ὅτι πρέπει ἀνδρικές ὁρμόνες, στὸν ὁργανισμό της, παύει ν' ἀνήκῃ στὸ φύλο της καὶ ἀνδροφρενεί.

Τελωτοθεραπεία

Ο ΣΚΩΤΣΕΖΟΣ — Τρίτο πάτωμα, τμήμα φουστανιών!...

Η μόδα επεντείνεται!...

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ — Δεν έχετε παρὰ νὰ διαλέξετε!...

Κατά τις περιστάσεις

— 'Η γυναίκα σου κοιμάται ελαφρά ή βαρέα;
— Έξαρτάται από τις περιστάσεις. Μπορεί ν' αφήσει το μωρό ν' κλαίει ώρες ολόκληρες, χωρίς ν' εγερθεί. Μά, όταν τυχαίνει ν' αγγίξω άργά, πατώντας στις μύτες των ποδιών, τινάζεται άμέσως από το κρεβάτι!...

*
— 'Η σύζυγος: Νομίζεις πώς είναι πραγματικά τυφλός αυτός ό ζητιάνος πού έλεησάμε;
— 'Ο σύζυγος: Θεόστρατος! Δεν άκουσες πού σου είπε «ώραία μου κυρία!»;

*
— 'Ο σύζυγος άποχαρινετá τη γυναίκα του πού πηγαίνει έξοχη.
— 'Ο σύζυγος: Μην ξεχνάς νά μου γράφεις!

*
— 'Η σύζυγος: Έννοια σου. Κάθε φορά πού θά μου σώνωνται τá χρήματα, θά σου στέλνω ένα τρυφερό γραμματάκι!

*
— Δεν μπορώ νά καταλάβω πώς άρραδωνιάστηκες τόν Τάκη! Ός προχτές δεν ήθελες ούτε νά τόν ίδης...

— Ναι, αλλά με φοβέρισε!
— Άνοήσιες! Οι άντρες, όταν δεν τούς άγαπάη μία γυναίκα, τής λένε πώς θ' αυτοκτονήσουν!

— Ναι, άλλ' ό Τάκης μου είπε κάτι πολύ χειρότερο. Με φοβέρισε, ότι θά πηγαίνει νά ζητήσει τη Νινέττα σέ γάμο. Καί, λοιπόν, όπως καταλαβαίνεις...

*
— Πώς βρίσκετε τά δόντια μου, γιατρέ;
— Έξαιρετά, φίλε μου! Τά διατηρείτε σέ άρίστη κατάστασι! Δεν θά χρειασθώ παρά νά σφραγίσουμε αυτά τά όκτώ, νά βγάλουμε τούς τέσσερις τραπεζίτες καί νά βάλουμε καμιά δωδεκαριά άλλα πού σάς λείπουν.

*
— Γιατί ζητάς διαζύγιο;
— Γιατί ό άντρας μου φιλάει τó δεξί του χέρι.

— Περίεργο! Κί' αυτό άποτελεί αίτία διαζυγίου;
— Άκριβώς! Γιατί τό... δεξί του χέρι είναι ή δακτυλογράφος του!...

*
— Ένώ τó αυτοκίνητο τρέχει στην έξοχη, ή σύζυγος θυμάται φαφνικά πώς άφησε τó σίδερο στην πρίζα.

— Θά πάσθ φωτιά τó σπίτι! Λέει.
— Μην φοβάσαι! τής άπαντάει ό άντρας της. Ξέχασα άνοιχτή τήν κάνουλα τού μπάνιου καί θά γίνουν όλα εκεί μέσα λίμπα!

*
— Ξέρεις, ότι ό Γιαννάκης καί ή Έλενίτσα χωρίζουν;
— Μπά! Καί ποιος φταίει!

— 'Ο Γιαννάκης, φυσικά. Μιά μέρα έκαμε τó λάθος νά γυρίση στό σπίτι πριν από τή συνηθισμένη του ώρα... καί τήν βρήκε στην άγκαλιά ενός άλλου...

*
— Καί πώς γνώρισες τó δεύτερο σύζυγό σου;
— Μά τó χρωστάω... στό αυτοκίνητο...

— Ταξιδεύατε μαζί στό λεωφορείο;
— Όχι. Άλλά με τó αυτοκίνητό του έκοψε τόν πρώτο μου άντρα...

*
— Τί είναι ό γάμος;
— 'Η ένωση ενός άντρα καί μίας γυναίκας πού θέλουν νά γεράσουν γρήγορα.

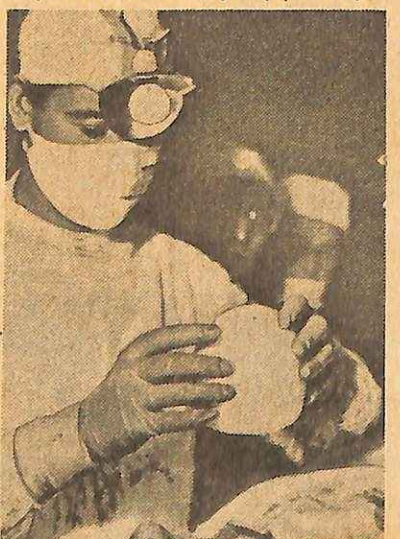
*
— Καί περάσατε καλά τó μήνα τού μέλιτος;
— Ύπεροχα!... Σκέψου, ότι βαρεθήκαμε ό ένας τόν άλλον από τήν πρώτη έβδομάδα καί συμφωνήσαμε νά κάνουμε ό καθένας ό,τι θέλει!

ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΠΟΥ ΑΠΟΔΙΔΟΥΝ
— 'Η περίφημη «Μπόμπο», ή κόρη ενός άνθρακωρύχου από τó Νιγηρόντ της Άμερικής, πού έγινε πρό πενταετίας πασίγνωστη στην Άμερική, έξ άφορμής τού γάμου της με τó βαθύπλουτο Γουίντρον Ροκφέλλερ, έπειτα από τέσσερα χρόνια πού πέρασε σέ διάσταση με τόν άντρα της, κατάφερε τέλος πρò ημερών νά πάρη τó διαζύγιό της. Μαζί με τó διαζύγιο όμως πήρε καί μία διατροφή από 23 εκατομμύρια δολάρια.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΙΕΡ
Γιά τίς γυναίκες, ιδίως, πού κάνουν «σκί» καί θέλουν νά τά μεταφέρουν στόν άμο τους, μία βιομηχανία τού Μονάχου κατασκευάζει τώρα λαστιχένια μαζελαράκια, πού γεμίζονται με άέρα καί έτσι τρέπουν τήν άνετη μεταφορά τους.

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΟΥ ΘΡΑΝΚΟ
— 'Ο γαμπρός τού στρατηγού Θράνκο, μαρκήσιος ντε Βιλλαβέρντε, είναι ένας από τούς πιο ικανούς χειρουργούς της Ισπανίας. — 'Ο εξαιρετικός αυτός επιστήμων είναι άφοσιωμένος στην εργασία του, χειρουργεί δε έντελως δωρεάν κάθε φτωχό, πού θά καταφύγη σ' αυτόν.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Γεώργιον Τσιπκον καί Κώσταν 'Αναστασιάδην, Νάουσα: Τέτοιες παρεξηγήσεις έγιναν πολλές. Άλλά όπως καταλαβαίνετε, ένας κατάσκοπος είχε τó δικαίωμα νά φορή γερμανική στολή γιά νά πετύχη τó σκοπό του. Πάντως δεν πρέπει ν' άμφισβállετε γιά τόν Σ. Μ. 'Ηταν έπίσημος πράκτωρ της «Α. Φ. 133». Σωκράτην Άνωγειαννάκην, Ένταυθα: 'Η διευθύνσις τού «Θησαυρού» σάς εύχαριστεί. Τό ίδιο κι' εγώ. Ν. Άδραμιδην, Ν. Κοκκινιά: Πώς είναι δυνατόν; Έσεις ξερετε καλύτερα από μένα. 'Ιωάννην Πανταζήν, Ένταυθα: 'Η Μαργαρίτα Κάουφελς, ήταν διευθύντρια στις γερμανικές φυλακές τού Άδερωφ. Τήν γνωρίσατε από κοντά καί τήν ύπερασπίσατε; Λυπούμαι. 'Ηταν θηρίο άληθινό. Σ. Τ. Σταυρόπουλον, Κόρινθον: Άν ό συνταγματάρχης Άντρέας Σταυρόπουλος είναι συγγενής σας, γιατί γράφετε σέ μένα καί όχι άπ' ευθείας σ' αυτόν; Πάντως θά τού δώσω εύχαρίστως τó γράμμα σας. Μάριον, Ένταυθα: Κρίμα... Εύ άγγέλον Μαργώνην, Έλευθ. Σπουντζόπουλον καί Γεώργιον Καλομαίρην, Ένταυθα: Εύχαρίστω θερμά. Θά συνεχιστούν. Α. Λαζαρίδην, Β. Σ. Τ. 904: Δεν έχω ιδέα κι' ούτε μπορώ νά μάθω. Δεν έκανα ποτέ τίποτε. Σ. Τ. Σαμαράν Θεογνίκη: Δικοί μου είναι. Προκειται γιά παλιό αμάρτημα. 'Η ποιήσι είναι γιά μένα κάτι πολύ μακρινό πιά. Αύτους πού έχετε στα χέρια σας, μπορείτε νά τούς δημοσιεύσετε, φτάνει νά βάλετε τή χρονολογία. Πάτερ Μπί-Μπί-Σ. Τ. Ένταυθα: Περίεργο ψευδώνυμο γιά ένα... σοβαρό άνθρωπο! 'Ιωάννην Πετρόπουλον, ταγματάρχην, Ένταυθα: Εύχαρίστω θερμά. Είμαι στη διάθεσί σας. Έδραιοπούλα, Ένταυθα: 'Ο Βιτάλ, Άντζελ βρίσκεται στην Άμερική. Περάστε από τά γραφεία μας νά σάς δώσω τή διευθύνσι του. Χρ. Παντελίδην, Ένταυθα: Τó προσωπικό είναι υπερχλήρες. Οι μεταφράσεις σας από τά ρουμανικά κατάλληλες γιά φιλολογικά περιοδικά. Πάντως σάς εύχαριστούμε γιά τó ενδιαφέρον. Μανώλη Άσλάνη, Β. Σ. Τ. 904: Χαίρομαι κάθε φορά πού λαβαίνω γράμμα σας. Γιά τó ζήτημά σας, ίσως κατορθώσω κάτι. Δ. Δεμίρην, Σάμο: Γιά τήν κατάληψι τού νησιού σας από τούς Βρεταννούς καί τόν 'Ιερό Λόχο, έγραψα. Γιά ό,τι άλλο θελήσετε είμαι στη διάθεσί σας. Πολ. Βαρβαρίκον, Σπάτα: Τά γράμματα τ' άνοίγω με τή σειρά τους. Άφού κατεβαίνετε στην Άθήνα, περάστε ένα μεσημέρι από τά γραφεία μας. Κ. Κιαμπέρου, Κ. Τσατσούλην, Ι. Παπαδημητρόπουλον, Σ. Συρίτην, Ι. Θεοφιλόπουλον, Βασ. Κόνισση, Γεώργιον Βογιατζήν, Δ. Γεωργόπουλον καί Σπ. Άλιμπράνη, Τ. Ν. Γ. 313: Εύχαρίστω γιά τó μαδακό σας γράμμα. Θά συνεχιστούν. Ι. Π. Άλεξανδρίδην Ένταυθα: Βεβαίως νάρηθε. Θά σάς περιμένω εύχαρίστως. Χ. Α. Χ., Ένταυθα: Πώς μπορούσε νά γίνη διαφορετικά άφού έτσι έχουν τά πράγματα; Έκτός αν θέλετε νά τόν κατατάξω στους «πατριώτες» από μεγαλοψυχία. Γ. Ντερετ, Ξάνθη: Άκόμη δεν είδαμε τίποτε. Πολύ σύντομα θά ικανοποιηθήτε. Φ. Άλανταρίδην, Θεογνίκη: Από πού παίρνω τά στοιχεία δεν έχει σημασία. Φτάνει ότι τά βρίσκετε άληθινά. Λεωνίδαν Άντωνιάδην, Άντρέαν Άσημακόπουλον καί Δημ. Κόκκον, Πύργον: Τó ρεπορτάζ πού μου προτείνετε, θ' άσχίση μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». Εύχαρίστω γιά τó ενδιαφέρον Γρ. Παπαγεωργίου, Ένταυθα: Τόσο σοβαρά προβλήματα δεν λύνονται με τήν άλληλογραφία. Άφού μένετε στην Άθήνα, περάστε από τά γραφεία μας ένα μεσημέρι. Α. Μανουσάκην, Ρέθυμνον: Τέτοιους τύπους συναντήσαμε πολλούς στην ατοχή. Άλλά καί τώρα άκόμη άφθονούν. Δυστυχώς δεν υπάρχει κανένας ειδικός νόμος γι' αυτούς. Μάκ Άναμπυ, Καναδά: Άπό τή μακρινή καί φιλόξενη πατρίδα σας, κάθε γράμμα, πού μου στέλνετε, έχει ιδιαίτερη σημασία γιά μένα. 'Η άγάπη σας με συγκινεί. Φόν Χ., Παλ. Φάληρον: Προσπαθείτε νά δημιουργήσετε τήν έντύπωσι ότι υπάρχουν πολλοί σαν καί σας καί μου στέλνετε γράμματα με διάφορα όνόματα καί διευθύνσεις. Β. Κουνάδην, Νάουσα: Όχι, δεν πρόκειται νά γράψω. Τους λόγους πρέπει νά τούς γνωρίζετε καλύτερα από μένα. Παραπονούμενον, Ένταυθα: Υπόσχουν πολλοί τώποι νά τó εξακριβώσετε αυτό κι' ένας άπ' αυτούς είναι νά συναντήσετε τόν ίδιο. Μένει στην όδο Καλυψούς 31, στό Παγκράτι. Β. Ζωγράφου, Πειραιά: Άλγος άφ' άγαστην έσποινίς, Λυπούμαι. Μ. Ι. Κωνσταντινίδην, Λάρισα: Δεν ύπάρχει λόγος νά υποβληθήτε σ' έξοδα. Μιά αίτησίς σας πρòς τó 'Υπ. Έσωτ. είναι άρκετή. Τó γραφείο Πληροφοριών καί Παραπόνων, τó διευθύνει ό Λουκάς Λινάρς. Είναι ό μόνος ένδευτεγμένος. Σταμάτιον Άσκαρίδην, Άσπρόπυργον, Άττική: Έν τάξει, όλα θά πάνε καλά. Περιμένω.

Ι. Β. Ι.

Βίντσο Ματιούρ
Τζέιν Ράοβερ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΩΡΑ 3 μετά τα μεσάνυχτα.—Εί-
ναι τριμερό! Έπειτα από δυο
χρόνια συζυγικής ζωής! Κι' ε-
γώ ο τρελλός θα μπορούσα να
ορκισθώ γι' αυτήν, πως είναι η τι-
μιότερη γυναίκα!

Μα πως να μη γελαστώ; Μου φαί-
νονταν τόσο ανώτερη, τόσο διαφορε-
τική απ' τις άλλες! Θάδινα και τη
ζωή μου ακόμα για τη Χριστίνα! Αυτή όμως μ' άπατούσε, και
μάλιστα με τον καλύτερο φίλο μου! Είπν' ο κανόνας: ο τυφλός
κι' ευπίστος σύζυγος, ή επιπόλαιη σύζυγος κι' ο πονηρός ο.κο-
γενειακός φίλος. Το ήφενικό τρίγωνο, με την κοινότερη μορφή
του... Δεν υπάρχει καν κάποια πρωτοτυπία. Διαφθορά, διαφθορά
και τίποτε παραπάνω!

Και τί αναιδία! Δεν έκανε ούτε μία χειρονομία, δεν είπε
μία λέξη για να δικαιολογηθώ, όταν την κατηγορήσα... Τα δέ-
χτηκε όλα με μία έκνευριστική απάθεια... τις χειρότερες βρισι-
ες, τους καυστικώτερους σαρκασμούς μου!

Είναι φανερό πως μ' αντιπαθούσε! Δεν θάρρεπε να κύση
ένα δάκρυ για το τέλος της αγάπης μας; Μα δεν τόκανε! Μ'
άκουσε απλώς ως το τέλος, ψυχρά, και μου γύρισε ύστερα τις
πλάτες.

Τώρα κοιμάται ήσυχα, αδιαφορώντας για τον ήλιο, που θυ-
μώνει κι' απειλείται στη διπλανή κάμαρα... Μούρκεται να κάνει
καμιά τρέλλα... Μα όχι, σε τί θα ώφελοόσε; Νεκρή ή ζωντα-
νη, δεν υπάρχει πια για μένα... Της τόπα άλλωστε καθαρά: «Τε-
λείωσαν όλα μεταξύ μας. Θα χωρισουμε».

Αύριο θα φύγη, ασφαλώς. Που θα πάη; Ίσως στο φίλο της!

«ΘΑ ΧΩΡΙΣΟΥΜΕ!»

Ω, πως θέλω να τη βαρεθώ άμέσως! Έτσι θα καταλάβη τη δια-
φορά μεταξύ του αληθινού έρωτος και του καπιταίου μιας στι-
γμής... Κοιμάσαι ήσυχα τώρα, πεταλουδίτσα μου. Νομίζεις πως
θα περάσης την υπόλοιπη ζωή σου με γλυκά φίλια και χάδια.
Γελιάσαι λοιπόν! Σε βεβαίω... Θα τα πληρώσης όλα ώμορφούλα!

Άποψε, όταν ήγινα έξω φρενών μαζί σου, θ' άρκούσε να πής
μία λέξη μόνο, για να σε πιστέψω. Γιατί δεν μίλησες; Γιατί δεν
φώναξες πως ή υποψία μου ήταν τρελής, αδόκιμη; Ναι! Θα σε
πίστευα. Θα μου ήταν τόσο οδυνηρό να σε χάσω! Γιατί δεν αρ-
νήθηκες, Χριστίνα; Όλες οι γυναίκες αρνούνται, ακόμα κι' ο-
ταν τις πιάνουν μέσ' στην αγκαλιά του φίλου τους. Έσύ απε-
ναντίας, μ' όλο που δεν υπήρχαν θετικές αποδείξεις έναντιόν
σου, δεν είπες τίποτα. Δέχτηκες την απόφασί μου να χωρισουμε,
σαν κάτι που θα συνέβαινε όπωδδήποτε, άργά ή γρήγορα... Και
τώρα κοιμάσαι ήσυχα!

Μα... κοιμάται αληθινά ή Χριστίνα; Ίσως όχι! Ίσως νάχη
κλειστή στην κάμαρά της για να κλάψη πιο έλευθερα. Ίσως
να υποφέρει κι' αυτή, ενώ εγώ την κατηγορώ γι' αναίσθητη!
Αν μπορούσα να μάθω... Μα πως; Δεν θα πάω, βέβαια, εγώ
να χτυπήσω την πόρτα της. Θάταν πολύ ταπεινωτικό... Κι' ύ-
στερα, καθώς τρομάζει εύκολα θάδαζε άμέσως τις φωνές απ'
το φόβο της...

Φόβος; Φωνές; Α, βρήκα! Θα χτυπήσω με δύναμη την έξω-
πόρτα. Αν ή Χριστίνα φωνάξη, σημαίνει πως δεν κοιμάται... κι'
επομένως πως έχει μετανοιώσει, πως μ' αγαπάει ακόμη κι' άξι-
ζει τη συγγνώμη μου!

Ωρα 3 μετά τα μεσάνυχτα.— Σίγο-ρα, δεν θα μωρεόσω να
κοιμηθώ άποψε... Τι φριχτό, να με κατηγορήση ο Γιάγκος ότι
τον πρόδωσα... έμένα που τον λατρεύω!...
«Όλα είν' έναντιόν σου! μου είπε. Όλα σ' ένοχοποιούνε!»

Μα ποιά ο λ α; Συμπτώσεις μόνο.
Καμιά απόδειξη! Γιατί δεν σκέφθη-
κε πως μπορεί να οφείλονται στην
τύχη τα περιστατικά που τον έκα-
ναν να υποπτευθώ; Α, δεν λογα-
ριάζει καθόλου τα δυο χαρούμενα
κι' εύτυχισμένα χρόνια της συζυγι-
κής ζωής μας!

Δυο χρόνια, που τον αγάπησα μ'
το ίδιο; Μα αυτός βλέπει μόνο τις άνοητες υποψίες που πλάθει
ή φαντασία του! Τι τον ενδιαφέρει αν λυώνω απ' τον πόνο;
Δεν θα πιστέυη καν πως υποφέρω! Θα τον έπεισε γι' αυτό ή
αποψινή στάσι μου.

Μα τι μπορούσα να του πώ; Ν' άρνηθώ; Θάταν πολύ ταπει-
νωτικό για μένα... Προτίμησα λοιπόν να μη μιλήσω... Αλλω-
στε αν δεν με πίστευε, αν εξακολουθούσε να άμφιβάλλη, θα
τον μισούσα πια άνεπανόρθωτα.

Καλύτερα να τον καμάρη ή νύχτα... Αλλωστε, δεν μου
φαίνεται πολύ ταραγμένος! Δεν τον άκούω καν να ηγαινοέρ-
χεται μέσ' στην κάμαρά του, φαίνεται πως κοιμάται! Ο άχαρι-
στός! Δεν είμαι λοιπόν πια τίποτε γι' αυτόν; Δεν με λογαρι-
άζει καθόλου, δεν με σκέπτεται;

Ω, θεέ μου, τί τρομερό! Αν είχα τη δύναμη να τρέξω κον-
τά του, αν δεν με κρατούσε ο ήλιθιος έγωισμός μου, θάπεφτα
στα πόδια του, θα τον ικέτευα να με πιστέψη... Και τί δεν θα-
κανα, για να του αποδείξω την αθωότητά μου!

Είμαι ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου! Ο Γιάγκος
δεν μ' αγαπάει πια... Αν μ' αγαπούσε, έστω κι' ελάχιστα, δεν
θα μπορούσε κι' αυτός να κλείση μά-
τι, όπως κι' εγώ. Μα αυτός ροχαλι-
ζει ίσως!

Όχι, όχι, αν ροχαλίζε, θα τον ά-
κουγα... Τότε λοιπόν; Μήπως είναι έυ-
πνιος; Ναι, σίγουρα, είναι έυπνιος!
Ω, τί εύτυχία!

Γρήγορα! Πρέπει να βρώ κάποιον ό-
ζιοπρεπή τρόπο, για να τον άναγκά-
σω να δώση σημεία ζωής... Αν ρίξω μία πιστολιά; Θα τρέξη
άμέσως, βέβαιος πως θέλησα να... Μα τί κάθομαι και σκέπτομαι,
αφού δεν έχω πιστόλι; Κρίμα! Τι να κάνω λοιπόν;

Α, θα πετάξω χάμω με δύναμη την καράφα του νερού! Μα
όχι στο χαλί, γιατί δεν θ' άκουστή ο κρότος. Εκεί κοντά στην
πόρτα!

Ναι, ναι, αυτό θα κάνω!

Ωρα 3½ μετά τα μεσάνυχτα.— Δυο κρότοι συγχρόνως. Η πόρ-
τα που κλείνει με όρμη: «Μπούμ!» Κι' ή μπουκάλα που σπά-
ζει: «Μπάμ!»

Και δυο ξεφωνητά άκούγονται, κοντά-κοντά, γεμάτα λαχτά-
ρα κι' αγάπη:
—Χριστίνα!...
—Γιάγκο!...

Κι' οι δυο σύζυγοι άγκαλιάζονται με τρυφερότητα, ένωμένοι
και πάλι...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οι δυο σύζυγοι άγκαλιάζονται με
τρυφερότητα...

— Αυτή τη στιγμή ακριβώς έχω
πάνω στο γραφείο μου το φάκελλο,
που μου στείλατε με την δακτυλο-
γράφο σας, και τον μελετώ!...

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Βγαίνεις, Μάξ; ρώτησε η Ζερμαίν τόν άντρα της. Περίμενε με, θάρρω μαζί σου. Θέλω να σου μιλήσω...

Ναί, είχε αποφασίσει να του το πη, αυτό θα ήταν πίο τίμιο εκ μέρους της.

— Έλα, Ζερμαίν, του απάντησε ο γιατρός Μάξ Λαντιέ. Θα τα πούμε καλύτερα στο δρόμο, καθώς θα πηγαίνουμε...

— Όχι, στο δρόμο. Καλύτερα να πηγαίναμε κάπου, έστω σ' ένα έξοχικό κέντρο.

— Άκουσε, τότε, Ζερμαίν. Συνόδεψέ με ως τὸ νοσοκομείο. Θα με περιμένεις εκεί. Πρέπει να δώ μίαν άρρωστη. Έπειτα, θα κουδεντιάσουμε με την ησυχία μας...

Ήταν παράξενο πὸς δεν έδειχνε καμμιὰ περιέργεια, καμμιὰ ανησυχία, γι' αυτό πὸν ήθελε να του πη. Μά, αν ήξερε γιὰ τί επρόκειτο, ο γιατρός Μάξ Λαντιέ, θ' ανέβαλλε σίγουρα την επίσκεψή της άρρωστης. Από μέρες, ήθελε να του μιλήσει η Ζερμαίν, δλο όμως ανέβαλλε. Δεν είναι δα και τόσο εύκολο να πης στον άντρα σου, πὸν τὸν αγαπούσες και πὸν σ' αγαπάει: «Ξέρεις, άποφάσισα να σε παρατήσω και να φύγω μ' έναν άλλον».

— Νά τὸ λεωφορείο, εἶπε ο Μάξ, όταν προχώρησαν στο δρόμο.

Ανέθηκαν και οι δύο. Ή Ζερμαίν επρεπε να του τὰ φανερώσει όλα. Δεν αγαπούσε πια τὸ Μάξ, αγαπούσε τώρα τὸν άλλον, τὸν Ζάν Λερμπιέ, τὸν πλούσιο βιομήχανο, πὸν τὸν είχε γνωρίσει, τὸ περασμένο καλοκαίρι, σὲ μιὰ λουτρόπολι, όπου η Ζερμαίν είχε πάει γιὰ νὰ κάνει λουτρά, επειδὴ υπέφερε από βρογχικά. Έκει πείσε φιλικὲς σχέσεις με τὸν Ζάν. Ήταν γοητευτικός, ώριος; Κάθε άλλο. Απλούστατα ἀναιδής! Εἶχε γελώσει ειρωνικά, όταν η Ζερμαίν του εἶπε πὸς ήταν παντρεμένη.

— Παντρεμένη; Ίσως να μὴν ξέρης ακόμα, μικρούλα μου, πὸς όταν θέλω κάτι, πάντα τὸ κερδίζω... Νά, πάρε τὸ κλειδί του σπιτιού μου, σὸτὸ Παρίσι. Έτσι, όταν θα βελήσης νάρθης, θα σε βρῶ κίόλας σπιτί μου. Κύταξε νάρθης βράδυ, άργά, όταν η υπηρέτρια κοιμάται...

Στὴν αρχή, μπρὸς στὴν ἀναιδιὰ του, η Ζερμαίν ἀρνήθηκε. Αγαπούσε ακόμα τὸν Μάξ. Έπειτα όμως, όταν ξεναγύρισε σπιτί της και ξανάρχισε τὴν ἴδια τὴ μονότονη ζωὴ της, δίχως νὰ μπορὴ τίποτα ν' αλλάξει απ' δλ' αὐτά, η ἐπιθυμία της φυγῆς, της ἀλλαγῆς, φούντωσε μέσα της.

Ο Μάξ τὴν αγαπούσε, βέβαια, αλλά ζούσε γιὰ τὴν ἀποστολή του, ὡπως εἶλεγε, γιὰ τὸς άρρώστους του.

*

Όταν έφτασαν στο νοσοκομείο, ο Μάξ τῆς εἶπε:

— Περίμενε με ἐδῶ, δεν θ' ἀργήσω...

Προχώρησε σ' ένα θάλαμο ἰδιαίτερο, άνοιξε τὴν πόρτα και μπήκε μέσα, δίχως νὰ τὴν ξανακλείσει. Από περιέργεια, η Ζερμαίν έρριξε μιὰ ματιά κι' ἀνατρίχιασε: Πὸς, Μάξ ή άρρωστη ήταν η Μαργαρίτα Σερδιέ! Γιὰ νὰ πεισθῇ, ρώτησε τὴ νοσοκόμο, τὴν ἀδελφὴ Ἀνζέλ:

— Για πέστε μου, ἀδελφὴ, αὐτὴ ή άρρωστη δεν είναι η Μαργαρίτα Σερδιέ;

— Στὸ θάλαμο 21; Ναί, τώρα όμως, λέγεται Πονταρλύ. Από τότε πὸν παντρεύτηκε τὸ μαρκήσιο...

— Μά, τί έχει; Για πέστε μου.

— Δεν σὰς εἶπε ο άντρας σας; Αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει! Πήρε μερικές παστίλιες σουμπλιμέ. Τὴν έφεραν ἐδῶ, χθὲς τὸ βράδυ, ἐτοιμοθάνατη. Μά τώρα πάει καλύτερα. Δὲ φαίνεται όμως νὰ μετάνιωσε γιὰ τὴ χειρονομία της. Λέει πὸς και πάλι, αν μπορέσει, θα αυτοκτονήσει...

— Μά, γιατί, ἀδελφὴ Ἀνζέλ, ήθελε νὰ πεθάνη; Κάποια ἀπογοήτευσι; Μήπως ο άντρας της δεν τὴν αγαπάει πια;

— Μά τί λέτε, ο άντρας της τὴ λατρεύει!...

Ή Ζερμαίν άκουγε τὴν ἀδελφὴ Ἀνζέλ σιωπηλὴ και ξαναθυμόταν τὰ παλιά. Ή Μαργαρίτα κι' αὐτὴ, ήταν συμμαθήτρες. Έπειτα, όταν τελείωσαν τὸ σχολείο, χωρίσαν και ή κάθε μιὰ τράβηξε τὸ δικὸ της δρόμο.

— Μά γιὰ ποῖο λόγο, θέλησε ν' αυτοκτονήσει; Ξαναρώτησε η Ζερμαίν τὴν ἀδελφὴ.

— Κάποια ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι φαίνεται... Θάθελα νὰ σὰς διηγηθῶ πάνω σ' αὐτὸ μιὰ μικρὴ ἱστορία...

Ή Ζερμαίν έδειξε κάποια στενοχώρια, άλλ' από εὐγένεια στὰ

θηκε ν' άκούση. Ήταν, ἀλήθεια, πολὺ φλύαρη αὐτὴ ή ἀδελφὴ Ἀνζέλ.

— Είναι ένα παραμύθι, αλλά πὸν έχει κάποια σημασία, ὡπως θα δῆτε. Λοιπόν, μιὰ φορὰ κι' έναν καιρὸ, ήταν ένα ψαράκι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, πὸν ζούσε σ' ένα ποταμάκι με πολλές πέτρες και λίγο νερό. Τὴν άνοιξι, όμως, απ' τῆς βροχῆς, τὸ ποταμάκι πλημμύριζε, και, παρασυρμένο απ' τὸ νερό, τὸ ψαράκι έφτανε ὡς τὴν άκρη τοῦ ποταμοῦ, ὡς ἐκεῖ πὸν άρχιζε ή γαλανὴ θάλασσα. Εἶχε άκούσει νὰ μιλοῦνε γιὰ τὴ θάλασσα, σαν κάτι τὸ μεθυστικό, σαν ένα βασίλειο εὐτυχισμένο! Δεν μπορούσε νὰ διώξει απ' τὰ μάτια του τὸ υπέροχο αὐτὸ ὄραμα. Καί έτσι, σιγά-σιγά, ή ἰδέα της θάλασσας έγινε σὸ ψαράκι μιὰ ἔμμομη, μιὰ τυραννικὴ ἰδέα! Μιὰ μέρα, λοιπόν, πὸν τὸ ποτάμι πλημμύρισε πάλι απ' τῆς βροχῆς, τὸ ψαράκι, τολμηρά, άρχισε νὰ κολυμπᾷ, με δλες του τῆς δυνάμεις, γιὰ νὰ φτάσει στὴ θάλασσα και νὰ χαρῇ τὰ ἀπέραντα νερά της. Έφτασε, πραγματικά, αλλά δίχως νὰ τὸ καταλάβη, τὰ μεγάλα κύματα τὸ κύκλωσαν, και τὸ άτυχο ψαράκι, φυσικά, πνίγηκε. Γιατί ή θάλασσα δεν ήταν τὸ στοιχείο του. Εἶχε γεννηθῇ σὸ γλυκὸ νερό κι' ὅποιος ζῇ αὐτὸ, στὰ μικρά ποτάμια, δεν μπορεῖ νὰ γυρεῖ τὸν ὠκεανό!...

— Μά τί σχέση έχει αὐτὸ τὸ παραμύθι με τὴ Μαργαρίτα; — Έχει, κυρία μου. Ή Μαργαρίτα ήταν σαν τὸ ψαράκι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Θέλησε νὰ ξεφύγει απ' τὸ στοιχείο της. Φαντάζεστε, ὅτι ἐγὼ μπορῶ νὰ ζῶ μακριὰ απ' τὸς άρρώστους μου, δίχως αὐτὴ τὴ στολὴ της ἀδελφῆς; Όχι, βέβαια. Αὐτὸ είναι τὸ στοιχείο μου! Καί σεις φαντάζεστε πὸς θα μπορούσατε νὰ ζήσετε μακριὰ απ' τὸ σπιτί σας, απ' τὸν άντρα σας, απ' τὸν κόσμο σας και τὸ περιβάλλον σας... Α! με συγχωρήτε, φλυαρῶ και κοντεύω νὰ ξεχάσω πὸς ἐγὼ δουλεύω. Με συγχωρήτε, κυρία...

Ή ἀδελφὴ Ἀνζέλ ἀπομακρύνθηκε, ἀνάσφρη σαν πεταλούδα. Ή Ἀνζέλ, τὸ ψαράκι, ή Μαργαρίτα, όλα μπερδεύονταν σὸ μυαλό της Ζερμαίν.

Σὲ λίγο, ήρθε ο Μάξ.

— Πάμε, Ζερμαίν;

— Πάμε...

Καθὼς προχώρουσαν σὸ δρόμο, η Ζερμαίν άκουγε μέσα της μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λῆ: «Μὴν άφίνης νὰ σου φύγει ή εὐκαιρία, ο πλούτος, ή περιπέτεια...». Καί μιὰ ἄλλη φωνή: «Μιὰ φορὰ κι' έναν καιρὸ, ήταν ένα ψαράκι, πὸν ζούσε σὸ γλυκὸ νερό...». Καί μιὰ ἄλλη ακόμα: «Ή Μαργαρίτα ἀποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει...».

— Λοιπόν, Ζερμαίν, τὴ ρώτησε ο άντρας της, κάτι ήθελες νὰ μεῦ πῆς. Για λέγε μου, λοιπόν...

— Έκείνη σώπαινε. Ένοιωθε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὸ κορμί της.

— Πές μου, λοιπόν, Ζερμαίν.

— Νά... νά... Μάξ... ψιθύρισε με φωνὴ πὸν μόλις άκούγταν...

νά, ήθελα νὰ σου ἐξηγήσω, Μάξ, πὸς... αἰσθάνομαι πολὺ, πολὺ εὐτυχισμένη κοντά σου... Δεν θέλω τίποτ' άλλο... τίποτ' άλλο...

Τὰ μάτια της, δίχως νὰ τὸ καταλάβη, είχαν γεμίσει δάκρυα. Όχι, δεν ήταν εὐτυχισμένη, υπόφερε ἐκείνη τὴ στιγμή. Έπρεπε όμως νὰ πεισθῇ πὸς αὐτὴ ήταν ή μοῖρα της, πὸς ήταν κι' αὐτὴ ένα ψαράκι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ κι' ὄχι γιὰ τὴ φουρτουμισμένη θάλασσα.

Μὲ τρόπο, έβγαλε απ' τὴν τσάντα της τὸ κλειδί πὸν τῆς εἶχε δώσει ο Ζάν. Τὸν πειρασμό. Τὸ άφησε νὰ πέσει χάμου, κοντά σὲ κάποια κίτρινα φύλλα. Έκεί, ἐκεῖ επρεπε νὰ μείνη, γιὰτί κάτι πέθαινε μέσα της: ένα όνειρο, μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια πὸν δεν θα τὴν δοκίμαζε ποτὲ της.

Ο Μάξ, με τὴν άκρη τοῦ ματιοῦ του, παρακολούθησε δλὴ τὴ βουδὴ αὐτῆς σκηνῆς. Έπειτα τὴν έσφιξε δυνατὰ πάνω του, καθὼς τὴν κρατούσε στὴν ἀγκαλιά του. Ίσως, αὐτός, νάχε μαντέψει τὸ κάθε τί, ἴσως τώρα νὰ καταλάβαινε καλύτερα, νὰ ξεδιάλυνε τὴν ἀπόφασί της γυναικῆς του, πὸν ποτὲ του δεν είχε πᾶψει ν' αγαπᾷ...

Τότε, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια, μέσ' σὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ δρόμου, τῆς εἶπε κι' αὐτός σιγά:

— Δεν εἶν' ἀλήθεια, Ζερμαίν. Τὸ ξέρω πὸς τώρα δεν εἶσαι εὐτυχισμένη... Μά σου τὸ υπόσχομαι πὸς, γρήγορα, θα γνωρίσεις κοντά μου τὴν εὐτυχία. Μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου, μὴν κλαῖς... Μὴ σε νοιάζει!... Ξέρω νὰ σε κάνω εὐτυχισμένη!...

ΜΩΡΙΣ ΤΟΕΣΚΑ

Ή Ζερμαίν έβγαλε με τρόπο ἀπὸ τὴν τσάντα της τὸ κλειδί, πὸν τῆς εἶχε δώσει ο Ζάν...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ - ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

Αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἐκφράζουν ἐπιγραμματικά τὴ ζωὴ του, βάζει ἡ λαϊκὴ παράδοσι στὸ στόμα τοῦ Καραϊσκάκη.

Ὁ μαῦρος καὶ μικροκαμμένος γυιὸς τοῦ ἀρματολῶ
Ἰσκού — νόθο καὶ παιδί κάποιας καλόγρης τὸν παρου-
σιάζουν οἱ πηγές — ἄρχισε τὸ ἔνδοξο στάδιό του σὰν ψυχογυιὸς
τοῦ περίφημου Κατσαντώνη.

Οι ψυχογυνοί, στα άρματωτικά σώματα, δὲν ἦταν στρατιῶτες καὶ δὲν εἶχαν ὅπλα. Μετέφεραν στὸν ὦμο τους σὰν ὑποζύγια τὰ τρόφιμα καὶ τὰ πράγματα τῶν πολεμιστῶν καὶ μόνο σὲ μεγάλες ἀνάγκες τοὺς ἔδιναν ἓνα καριοφίλλι γιὰ νὰ ρίξουν κ' αὐτὰ.

Μὰ στὸν Καραϊσκάκη δὲν ταίριαζε αὐτὸς ὁ ρόλος. Καὶ κάθε τόσο, ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Κατσαντώνη νὰ τὸν κάμῃ παλληκάρη (στρατιώτη).

— Θὰ σὲ κάμω, τοῦ ἀπάντησε μιὰ μέρα ὁ περίφημος ἀρματω-
λός, ὅταν δείξης πῶς τὸ ἀξίζεις.

Ο Κατανατώνης συγκρούστηκε έπειτα από κάμποσο καιρό με τους στρατιώτες του Άλη πασά. Μά οι έχθροι ήταν πολλοί και καλά ταμπουρωμένοι. Βλέποντας, λοιπόν, πως ή μάχη έμενε άκρητη, πρόσταξε τὰ παλληκάρια του ν' άνεδούν στα ύψώματα, γιά

— Γιατί παρακούσες, ὁρὲ ζουλάπι; φώναξε στὸν Καραϊσκάκη, ἑτοιμοὺς νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ.
Μὰ ὁ γιὸς τοῦ καλόγερου δὲν ταραχτήκε. Καί, χωρατατζῆς ὅπως ἦταν, ἀπάντησε:

— Έμένα, καπετάνιε, μὲ βάραινε τὸ σακκὶ καὶ δὲν βαστάγανε τὰ πόδια μου νὰ πάρω τὸν ἀνήφορο...

Ὁ θύμω τοῦ Κατασαντῶν πέρασε ἀμέσως, μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, κι' ἡ παλὰ ὑπόσχεσί του ξαναφύσησε στὸ μυαλό του. Ἐτρεψε τότε κοντὰ στὸν Καραϊσκάκη, τὸν φίλησε μετὰ συγκίνησι καὶ τοῦ χάρισε ἓνα καριοφίλλι (ἔτσι λέγονταν τὰ ὄπλα ποὺ κατασκευάζονταν στὴ Βενετία ἀπὸ τοὺς ὀπλοποιοὺς Κάρλο ἔ Φίλλι).

Κύλησαν χρόνια από τότε.
 Ο Καραϊσκάκης, έπειτα από το μαρτυρικό θάνατο του Κασσανίου, είχε πάει μαζί με άλλους Ρουμελιώτες στον Άλη πασά, που τον κατέλασε στους Τριχωνάρους (σφαμαφώλακες) του και διακρίθηκε σ' όλες τις αιματηρές συγκρούσεις με τους έχθρους του προμερού τυράννου της Ήπειρου για τον παράτολμο χαρακτήρα και την ανδρεία του.

Μὰ τὸ μυαλό του γύριζε πάντα στὸ Βάλτο.
Ἐκεῖ κάτω, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἀκόμη ἄσημος ἀνάρτης, εἶχε
ἰδῆ σ' ἓνα πλοῦσιο χωριό, τὸ Σύντεκνο, μιὰ λυγερόκορμη κοπέλλα

► TOY 1821

να την κάμει να τον αγαπήσει. Είχε σ' αυτήν τώρα έναν ισχυρό συνήγορο.

Κάτω από τη διπλή πίεσι του Καραϊσκάκη και της Γκόλφως, οι Ψαρογιανναίοι έδωσαν, στο τέλος, τη συγκατάθεσί τους κι' έτσι έγινε ο γάμος τους.

Πέρασαν κι' άλλα χρόνια... Ο Άλφιασας δεν υπήρχε πιά. Κι' ο Καραϊσκάκης που έπωθαλιμώσε το άρματωλίκι των Άγρων, δεν έβλεπε με καλό μάτι, όπως κι' άλλοι υπάλληγοι της Ρουμέλης, άλλωστε, τίς μουσικές συνηνοήσεις και τίς προπαρασκευές που γίνονταν γιά την έκρηξη τίς επαναστάσεως και που είχαν πρώτα την άποψήν-τους, στο Μαριά.

Πήρε μέρος, ωστόσο, στην ιστορική σύσκεψη των όπλαρχηγών της Ρούμελης, που έγινε στις αρχές Ιανουαρίου (ανάμεσα στις 7 και στις 10) 1821 στο σπίτι του Ζαμπέλιου, στη Λευκάδα. Ήταν εκεί, επίσης, ο Ιωάννης Καραϊσκάκης.

ἐκτός ἀπὸ τὸν Καραϊσκάκη, ὁ Ὀδυσσεὺς
Ἄνδρουτσος, ὁ Γεώργιος Τσόγκας, ὁ Γε-
ώργιος Βαρνακιώτης, ὁ Δημήτριος Μα-
ρκῆς, ὁ Νικόλαος Σπυριδιανός, ὁ Στάθης
Κατακογιάννης, ὁ Γεώργιος Κίτσος κι' ὁ
Πανουριάς, ποὺ εἶχαν πᾶει γιὰ νὰ ὑπο-
δεχτοῦν τὸ γυιό τοῦ ηγεμόνα τῆς Μάνης
Πετρόμπετη Μαυρομιχάλη ἥλια — τὸν ἀ-
θανάτο ἥρωα τὸν Στίβαν — καὶ νὰ κα-
ταστρώσουν μαζί του τὸ σχέδιο γιὰ τὴν
ἐξέγερση τῆς Στερεᾶς, ποὺ ἐπρεπε νὰ γί-
νῃ ταυτοχρόνως μ' ἐκείνην τοῦ Μωριά.

ἡ Καρσιόσκηνος, με κάποιες ἀπιστίες καὶ παρασπονδίες στὴν ἀρχή, δόθηκε κατὰ πλῆθος ἀπὸ τοὺς πιὸ φωτισμένους στυλοβάτες καὶ ἀρχηγούς της. («Ὅταν θέλω, γίνομαι ἀγγέλους κι' ὅταν θέλω πάλι γίνομαι διάβολος, μὰ ἀπὸ δῶ κι' ἔμπρὸς τῶν σκοπῶν μὰ γίνω ἀγγέλος» εἶχε πῆ στὸ Ζαΐμη, ποὺ τοὺσανε παρατηρήσεις γιὰ τὴν προηγούμενη διαγωγή του καὶ ἔβρισκε τὸ λόγο του). Ἡ οἰκογένειά του τὴν ἤρπασκε τώρα, γιὰ ἀσφάλεια, στὸν Κάλαιο. Καί, στὸ πλευρὸ τοῦ Καρσιόσκηνου δὲν ἦταν πιά ἡ Γκόλφω, ἀλλ' ὁ...Ζαφειρόπουλος.

Κάτω από τὰ ἄντρικὰ ρούχα τοῦ Ζαφείρη, κρυβόταν μιὰ πεντάμορφη Τουρκοπούλα, πού εἶχε βαφτισθῇ χριστιανῇ, μὲ τὸ ὄνομα Μαρῶ. Ὁ Καραϊσκάκης τὴν εἶχε βρῇ ὁραθῆν — οἱ δικοί της εἶχαν ὀλοὶ ξεπαστρευτῇ — καὶ τὴν εἶχε κάμει ψυχοκόρη του. "Ἐπειτα, ὅταν μεγάλωσε, τὴν κράτησε κοντὰ του.

Ἡ Μαριώ δὲν τὸν εἶδε μόνο σὰν προστάτη. Τὸν ἐλάτρεψε σὰν ἡμίθεο καὶ τοῦ ἦταν ἀφωσιωμένη ὥς τὸ θάνατο. Νὰ πῶς τὴν περιγράφει ὁ Ἀντωνιάδης, στὴν κακότεχνη, ἀσυνάρτητη καὶ ἀνιάρη «Μεσολογγίδα»:

Νῦν δὲ τὰς ἰσχυρὰς αὐτοῦ συνέκρουσε παλά-
κι· ἐφώνηξε «Μαριῶ ! Μαριῶ ! » με τόνον ὁ
(στρατάρχης.

Νεάνις δ' εικοσαέτις ἐκ τοῦ σπηλαίου ἦλθε
στολὴν ὀπλίτου μὲ πολλὴν ἐνδεδυμένη χάριν.
Εἰς πλόκαμον δὲ τὴν χρυσὴν αὐτῆς συνέιχε
(κόμην

ἦν ἀφελῶς τὸ φέσιον ἐκάλυπτεν ὀπίσω,
 καὶ μάλιστα ἐπιδέξιός ἐξήτησε τεχνίτης
 τοῦ στήθους τῆς τὸ φόρεμα νὰ κόψη τε-
 (χνιέντως.

Ἡ ἑλᾶφος ἡ τρυφερά ἐλάνθανε δυσκόλως,
 κ' ἂν περιδέραιον αὐτὴν δὲν ᾔθελε προδίδει,
 ἐξ οὗ χρυσοῦς ἐκρέματο σταυρὸς ἐπὶ τοῦ
 (στήθους.

Πιστόλια δὲ μὲ λαβὴν χρυσοῦν καὶ ποικιλιένην
μ' ἀδάμαντας ἐστόλιζαν τὴν μεταξίνην ζώνην.
Εἰς δίσκον δ' εἶπεν ἀργυροῦν κάπεν, ὃν ὁ

Εἰς ὁλοκὸν δ' εἶχεν ἀφ' ἑαυτοῦ (στραταρχίης
συνήθιζεν ἐκ τῶν χειρῶν ἐκείνης νὰ λαμβάνη.
ὁ Καραϊσκάκης δὲν ἀποχωριζόταν πο-

τὴ Μαριῶ καὶ κάποτε, σὲ μιὰ σύντομη
ἀνάπαυλα τοῦ πολέμου, πού πῆγε στὸ σπί-

Μιά μέρα, λοιπόν, ἡ Μαριώ ἢ καλύτερα

ὁ Ζαφείρης, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇ τὸ στρα-
τάρχη πρὸς γλυκομιλοῦσε, μὲ τὴν γυναῖκα
του, πῆγε στὴν κοῦζινα καὶ ἄρχισε νὰ φι-
λᾷ καὶ νὰ τσιμπᾷ τὶς δουλες πρὸς βρί-
σκονταν ἐκεῖ. Οἱ δυστυχισμένες λούφασαν
στὴν ἀρχή, μὰ, βλέποντας πὼς ὁ νεαρὸς
ἀκόλουθος τοῦ καπετάνιου, γινόταν ὁλοένα
καὶ πιὸ ἐπιθετικὸς, βάλανε τὶς φωνές.

‘Η Γκόλφω, ἡ καπετάνισσα, ἔτρεξε τότε κι αὐτὴ στὴν κοκκίνα καί, μόλις ἔμαθε ἀπὸ τὶς δοῦλες τί εἶχε γίνει, γύρισε καταθυμωμένη στὸ στρατηγό:

— Τί εἶν' αὐτά; τοῦ λέει. Τὰ παλληκάρια σου πειράζουν τὶς ψυχοκόρες μου;

‘Ο Καραϊσκάκης, στο μεταξύ, είχε ξεκαρδιστή σὰ γέλια.

— Μὴ μοῦ χολιάζης καὶ θὰ σοῦ τὸν διορθώσω ἐγὼ τὸ Ζαφείρη, ἀπάντησε στὴ γυναῖκα του.

Ἄλλα δὲν τῆς ἐξήγησε μὲ ποιοῦ τρόπο
θὰ τὸν διώρθωνε κι' ἦταν καλύτερο, ἄλ-
λωστε, γιὰ τὴν Γκόλφω νὰ μὴν τὸ μάθῃ.

Τὴ Μαριώ, ποὺ γλύκανε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς σύντομης μὰ πολυτάραχης ζωῆς του, τὴν θυμῆθηκε καὶ στὴ διαθήκη του.

«Έχω, έγραφε, σαράντα τέσσαρες χιλιάδες γρόσια εἰς τὸ κεμέρι τοῦ Μήτρου Ἀλοφιώτου. Ἀπ' αὐτὰ σ' τριάντα χιλιά-

Αγγραφιώτου. Ἀπ' αὐτὰ αἱ τριάντα χιλιά-
δες νὰ δοθοῦν εἰς ταῖς πσοῦπρες μού· νὰ
ταῖς περιλάβουν οἱ δυὸ Μήτρηδες, τοῦ
Σκυλοδήμου καὶ Ἀγγραφιώτης Δύο χιλιά-

δεξ να πάρη ο ένας Μητρος και δύο ο άλλος, όπου με έδούλευαν. Χίλια να πάρουν εκείνοι όπου θα με θάψουν. Δύο χιλιάδες

ἔχει ὁ γραμματικός μου, τέσσερες χιλιάδες γρόσια τῆς Μαργιῶς. Τὰ ἄλλα νὰ μοιρασθοῦν διὰ τὴν ψυχὴν μου. Αὐτὰ ὅπου

ἔχω εἰς τὴν σακκούλαν μου νὰ τὰ λάβουν
οἱ γησσιατικοὶ καὶ τζαουσάδες μου... Τὸ
τσυφέκι μου καὶ ἄτια μου νὰ πᾶνε τοῦ

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

1 Ὁ Ἄλῃ Χάν βρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν στὴ Ρώμῃ ποὺ ποὺ παρακολούθησε τὶς κοῦρβες, στὶς ὁποῖες ἔλαβε μέρος ἕνα ἀγῶνα τοῦ πατέρα του κι' ἕνα δικό του. Ὁ δόκτωρ Κασσοῦτου, τοῦ ὁποῦο ὁ πρίγκιψ ἦταν φιλοεργούμενος, ἔδωσε πρὸς τιμὴν τοῦ μᾶς μεγάλου δελφίνοι στὴν ὁποία παρευρέθηκαν ἡ Χέντι Λαζάρ, ὁ Ράφ Βαλλόνε, ἡ Σουζάνα Μάνγκανο, ἡ Ἑλένα Βάρτζι, ὁ Ἀλμπέρτο Λαλουάτσι, ἡ Σουζάνα Παυμινί, ἡ Λία Ἀμάντα καὶ πολλὰς ἄλλες προσωπικότητες τοῦ ἱταλικοῦ κινηματογράφου. Ὁ Ἄλῃ ποὺ ἔχει πάντοτε ἀδυναμία γιὰ τὶς σὶντὰ εἰδείας αὐτὴ τὴ φορὰ ἰδιαιτέρη προτίμησι γιὰ τὴν Σουζάνα Παυμινί.

2 Στην πόλη Μέμφις του Τέννεσι (Η.Π.Α.): οι διδυμείς αδελφοί Τζόους και Τζέιμς Σμιθ, που είναι μόλις 14 χρόνων, εξέπληξαν τους συγγενείς τους δηλώνοντας ότι διακόπτουν τις σπουδές τους για να παντρευτούν δύο νέους, με τους οποίους τις είχε συνδέσει ένας κεραυνόβολος έρωτας! Στη φωτογραφία μας τα δύο ευγενάρια λίγο μετά το γάμο τους. Άριστο τερά: Η Τζέιμς με τον Φρανκ Φίλιπς, 16 χρόνων και δεξιά: Η Τζόους με τον Φρέντι Ραϊν, 17 χρόνων.

3 Η φωτογραφία αυτή προέρχεται από τη γιορτή που διεργάσανταν, πρό ημερών, οι παλαίμαχοι τεσσάρων του Μιλάνου. Οι παλαίμαχοι άσπληται, επειδή στην εποχή μας σ'σνθίζεται σε κάθε παρόμοια γιορτή να εκλέγεται και μία «βασιλίσσα» και επειδή επίσης η είσοδος των νυναικών είχε απαγορευθεί στη γιορτή, εξέλεξαν και Εστέφαν ως «βασιλίσσα» μία... άγελάδα!

4 Ο Άφροδιτης Γκρέυντσερ βρίσκεται τώρα στη Βενετία, όπου γυρνάει να εξασκηθεί στο να φτιάχνει «καθίσματα», στα οποία έχει ήδη περπατήσει η «Αλίνα Βάλλυ». Ο ανήσυχος Γκρέυντσερ, την καρδιά του οποίου καμιά «Αμερικανίδα δεν είχε κατορθώσει να συγκινήσει, είναι τώρα τρελά εξρωτισμένος με την κοινιστίνα Μαρίνα Μαντζόνι με την οποία κάνει συχνούς περιπάτους στα γραφικά κανάλια της πόλεως.

Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ»

Ο Λουδοβίκος Μαρτινέγκος μπήκε στην αθήνα του Συρ βουλίου. Τό δεξί του χέρι έσπινγε νευρικά τη λαβή του σπαθίου του. Όλοι σάπασαν όταν τον είδαν. Ο Μαρτινέγκος έριξε γύρω το αυστηρό του βλέμμα. Έπειτα είδε στο στρατηγό Μάρκο Άντωνίο Μπραγκαντίν. —Ο αρχιτέκτων Ίερώνυμος Ήαν Μικέλε θαρρεί να είχε τελειώσει τα οχυρωματικά έργα της πόλεως! Άργούμε, ενώ λίγο πιο πέρα βρίσκονται οι Άλγερίνοι!... —Καπετάνιε, του απάντησε ο Μάρκος Άντωνιος, ο ξαφνικός έρχομός σου και τα λόγια σου είναι κακός οίωτος. —Η Λευκωσία, η πρωτεύουσα της Κύπρου, απάντησε ο Μαρτινέγκος, έδω και δυο ώρες έπρεσε στα χέρια των έχθρων! Όλοι ανατρίχιασαν και τα πρόσωπά τους χλώμιασαν. Σε λίγο όμως αποφάσισαν ν' αναθέσουν όλες τις εξουσίες στον Μάρκο Άντωνίο τον ευγενή Ένετο.

Αυτά συνεβαιναν στη θαλασσοπούτα της Κύπρου, το Σεπτέμβριο του 1570. Ήταν η εποχή των αγώνων της Βενετίας εναντίον πολλών έχθρων της και η Κύπρος κάτω απ' το στέμμα της Βενετίας ήταν το πιο νευραλγικό σημείο. Γι' αυτό το λόγο η Γαλινοτάτη Δημοκρατία είχε αναθέσει στο Λουδοβίκο Μαρτινέγκο να οχυρώσει τη θαλασσοπούτα (την Άμμόκωστο). Οι Άλγερίνοι όμως δεν έχασαν καιρό και μόλις ο Μαρτινέγκος αποβιβάστηκε, κυριεύσαν αμέσως την ανατολική πλευρά της νήσου. Όταν, λοιπόν, ο Μάρκος Άντωνιος ανέλαβε τη διοίκηση του στρατού, αποφάσισε πριν ακόμη πολιορκηθεί η θαλασσοπούτα, να στείλει μ' ένα καράβι στη Βενετία το Μαρτινέγκο για να εξηγήσει εκεί την κατάσταση και να ζητήσει ενισχύσεις. Ο νεαρός καπετάνιος έφυγε με τη μελαγχολία στην καρδιά γιατί άφηνε στην Κύπρο τη γυναίκα των όνειρών του την Άδριανή Μπραγκαντίν. Δεν ήταν ωραία η κόρη του στρατηγού Μπραγκαντίν, αλλά είχε εξαιρετική γοητεία. Ορφανή από μητέρα, είχε ζήσει πάντα ανάμεσα στους στρατιώτες και παρακολουθούσε κάθε μάχη και ήξερε να χρησιμοποιήσει το σπαθί της, όπως ο καλύτερος άξιωματικός του πατέρα της. Η Άδριανή είχε μάτια λαμπερά που έκφραζαν πότη την οργή και ποτε τον έρωτα και τα μαύρα μαλλιά της ήταν τόσο μακρύν, που σκεπάζαν την πλάτη της.

Πέρασαν τρεις μήνες μέσα στη μονότονη ατμόσφαιρα της πολιορκίας. Στο μεταξύ γύρισε ο Λουδοβίκος Μαρτινέγκος από τη Βενετία, αλλά οι ενισχύσεις που έφερε μαζί του δεν έφταναν. Οι μάχες συνεχίζονταν σκληρότερες. Ο Μαρτινέγκος με τα ήρωικά του κατορθώματα είχε επανομισθεί «Καπετάν Τρικυμίας». Ένα ανοιξιάτικο πρωί όμως ο Λουδοβίκος Μαρτινέγκος πληγώθηκε από μια κανονιά και μεταφέρθηκε αναίσθητος στο παλάτι των Μπραγκαντίν. Φανόταν πως πλησίαζε το τέλος του. Και ενώ η Άδριανή και ο Μάρκος Άντωνιος γεμάτοι λύπη στεκόταν κοντά στο κρεβάτι του ήρωα, κάτω απ' τα τείχη της θαλασσοπούτας μια παράξενη πομπή από Άλγερινούς ιππείς με μια λευκή σημαία προχωρούσε άργα. Οι Βενετιανοί έτρεξαν άμεσα στις επάλξεις. Άπ' την πομπή ακούστηκε μια σαλπίνγα και έπειτα μια φωνή διάβασε δυνατά από μια περγαμνή: —Ο αρχηγός μας, ο Άλγερινός στρατηγός Άλμ μπέν Καμπούλ, προκαλεί σε μονομαχία τον «Καπετάν Τρικυμιά». —Όταν η είδηση έφτασε σ' αυτά του Μάρκου Άντωνίου, είπε πως ήταν ζήτημα τιμής ν' απαντήσει τον Άλγερίνο στρατηγό γιατί τα χρόνια τον είχαν πιά βαρύνει. Η κόρη του, η Άδριανή, άκουσε τον πατέρα της δίχως να μιλήσει, αλλά τα μάτια της είχαν μια παράξενη λάμψη. Έπειτα, δίχως να τη δει κανείς, βήκε

απ' το παλάτι κι έφθασε στη μεγάλη πύλη της πόλεως. Έκει ψάναζε τους αξιωματικούς και τους είπε: —Θα βγείτε απ' τα τείχη της πόλεως με μια λευκή σημαία, θα φτάσετε ως το έχθρικό στρατόπεδο και θα πείτε στον Άλμ μπέν Καμπούλ, πως ο «Καπετάν Τρικυμίας» δέχεται τη μονομαχία και θα τον περιμένει άποψη, πριν βασιλέψη ο ήλιος, κάτω απ' τα τείχη της πόλεως.

Όταν το απόγευμα ο στρατηγός Μπραγκαντίν πήγε στις επάλξεις και είδε από μακριά τους Άλγερινούς άσπλους και τη μεγάλη πύλη της πόλεως ακόμα ανοιχτή, τα έχασε κυριολεκτικά. —Τι συμβαίνει; ρώτησε ένα αξιωματικό. —Κυρία μου, είναι ανακωχή. —Ανακωχή; Τρελλαθήκατε; —Κυρία μου, ξανάπε ο αξιωματικός, σεις ο ίδιος είπατε πως ο Καπετάν Τρικυμίας θα μονομαχήσει άποψη το βράδυ... Ο Μάρκος Άντωνιος δεν πρόφτασε ν' απαντήσει, γιατί μια ομαδική κραυγή ακούστηκε απ' τους στρατιώτες: «Έρχεται!» Τότε ο Μάρκος Άντωνιος είδε να βγαίνει απ' την πύλη της πόλεως ένας πολεμιστής πάνω στο μαύρο άλογό του. Είχε κατεδασμένο το κράνος στο πρόσωπο και φορούσε τη θωρακισμένη στολή του «Καπετάν Τρικυμίας» με το γαλανό χρυσοστόλιό αστερά, κεντημένο στο στήθος. Τότε ο Μάρκος Άντωνιος έτρεξε στο διαμέρισμα του πληγωμένου. Ο Μαρτινέγκος βρισκόταν πάντα στο κρεβάτι του. Κάποιος λοιπόν είχε πάρει τα όπλα του και το άλογο του και τον είχε αντικαταστήσει...

Ο Μάρκος Άντωνιος ξαναγύρισε στις επάλξεις. Χιλιάδες φωνές έπεφνον στον «Καπετάν Τρικυμιά». Σε λίγο απ' τις έχθρικές γραμμές πάνω σε άσπρο άλογο, φάνηκε ο Άλμ μπέν Καμπούλ. Όταν οι δυο πολεμιστές πλησίασαν, έβγαλαν άμέσως τα σπαθιά τους. Οι φωνές έπαψαν και χιλιάδες μάτια παρακολουθούσαν τους δυο αντιπάλους που όρμησαν με μανία ο ένας εναντίον του άλλου. Τρεις φορές ξανάριξε η λυσσαλέα επίθεση μ' την τρίτη φορά ο Άλμ μπέν Καμπούλ έπεσε απ' το άλογο του, πληγωμένος στον ώμο. Άλαλαγμοί χαράς ακούστηκαν τότε από τους Ένετους. Ο «Καπετάν Τρικυμίας» άκινητος σ' το άλογο του κρατούσε το σπαθί του πάνω απ' το λαιμό του αντιπάλου του. Όλοι κράτησαν την ανάπνοή τους. Ο Βενετιανός όμως ξανάβηκε το σπαθί του στη θηκή του. —Θέλω να δω το πρόσωπο εκείνου που με νίκησε και μου χάρισε τη ζωή! φώναξε ο Άλμ μπέν Καμπούλ. Τότε έγινε κάτι που κανείς δε μπορούσε να το φανταστεί. Ο πολεμιστής έβγαλε το κράνος του και τότε μαύρα μαλλιά ξεχυθηκαν πάνω στη θωρακισμένη στολή του. —Με νίκησε μια γυναίκα! φώναξε ο Άλγερινός και λιποθύμησε. Κατάπληκτοι οι Βενετιανοί θαύμαζαν και έπευφημούσαν την Άδριανή Μπραγκαντίν που χαμογελώντας και χαιρετώντας τα πλήθη, ξαναγύρισε άργα στη θαλασσοπούτα.

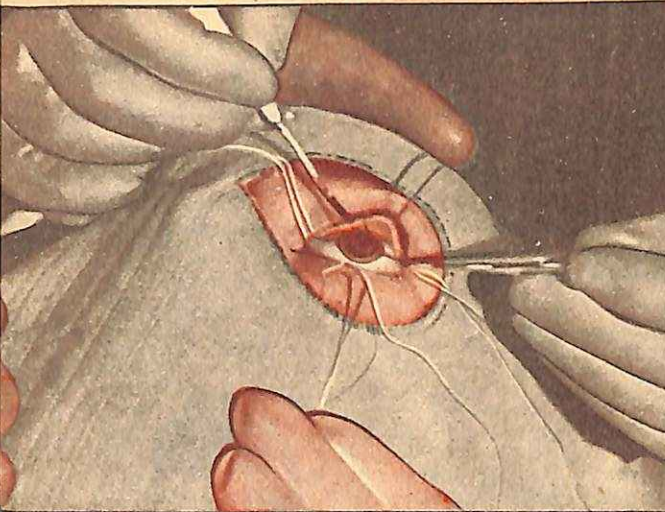
—Τι έκανε; ψιθύρισε ο Λουδοβίκος Μαρτινέγκος, όταν είδε την Άδριανή πάνω στο προσκέφαλό του. —Σε αντικατέστησα «Καπετάν Τρικυμιά», του είπε καθώς τον χαιδεύε, γιατί έπρεπε να υπερασπισώ την τιμή σου! —Έτσι, είπε ο Λουδοβίκος, ο «Καπετάν Τρικυμίας» θα ζήσει, όταν εγώ θα έχω πεθάνει... —Θα ζήσης αναπημένο μου, του απάντησε η Άδριανή, φιλώντας τα χείλη του, γιατί στη θαλασσοπούτα ο «Καπετάν Τρικυμίας» δεν πεθαίνει!

Τη τρίτη φορά ο Άλμ μπέν Καμπούλ έπεσε απ' το άλογο, πληγωμένος...

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΩΔΥΝΗ ΚΑΙ ΑΚΙΝΔΥΝΗ

Η εγχείρησις του καταρράκτου γίνεται με λεπτότατα εργαλεία, που έχουν επινοηθή ειδικά γι' αυτό το σκοπό.

ΣΤΑ παλιά χρόνια πιστευόταν ότι ο καταρράκτης ωφέλιμο στο ότι κάποιο ύγρο κυνόταν πάνω στο μάτι. Γι' αυτό το λόγο ώνομασθηκε έτσι. Σήμερα ξέρουμε ότι αυτή η πάθησι οφείλεται σε μια άμαυρωσι του κρυσταλλώδους φακού. Η διάδοσι των φωτεινών ακτίνων μέσα απ' αυτόν είναι πια αδύνατη. Συνεπώς, δεν μπορούμε πια να δούμε. Υπάρχουν πολλών ειδών καταρράκτες. Οι έκ γενετής, που αναπτύσσονται απ' αυτή την ενδομήτριο ζωή, οι σύνθετοι που συνδυάζονται με άλλες παθήσεις του ματιού, εκείνοι που οφείλονται σε τραύμα, εκείνοι που προκαλούνται από άλλες ασθένειες όπως ο διαβήτης και, τέλος, οι γεροντικοί.

Όσον αφορά τους τελευταίους, η αιτία που τους προκαλεί παραμένει μυστηριώδης. Οι επιστήμονες διετύπωσαν ως σήμερα πολλές θεωρίες: Είσοδος ποσότητας νερού, έλλειψις επαρκούς ποσότητας των υν, άνεπαρκής θρέψις, τροποποιήσι των υν, γρών του οργανισμού, παρουσία ειδικών τοξινών κτλ. Καμιά, όμως, απ' αυτές τις θεωρίες δεν μπορεί να εξηγήσει απόλυτα την προέλευσι του καταρράκτου.

Η άμαυρωσι του κεντρικού μέρους του κρυσταλλώδους φακού είναι η σοβαρώτερη. Η διαταραχή της όρασεως έπρεχεται τότε πρόωρα. Ο ασθενής δεν βλέπει καλά στο ζωπό φως, ενώ, αντίθετα, η όρασις του γίνεται πιο έντονη στο σκοτάδι. Γι' αυτό το λόγο οι ασθενείς από καταρράκτη βλέπουν καλύτερα το σούρουπο ή μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο ή ακόμη όταν ο ούρανος είναι συννεφιασμένος, παρά στο δυνατό φως. Κι' αυτό οφείλεται στον έξης λόγο: Η κόρη διαστέλλεται μέσα στο σκοτάδι και ανακαλύπτει τα περιφερειακά σημεία του κρυσταλλώδους φακού, που έχουν μείνει άνεπαφα. Οι φωτεινές ακτίνες περνούν τότε απ' αυτά και φτάνουν ως τον άμφιβλοτροειδή. Το ζωπό φως, αντίθετα, προκαλεί συστολή της κόρης και έτσι οι φωτεινές ακτίνες σταματούν στο άμαυρωθέν κεντρικό τμήμα του φακού και δεν μπορούν να φτάσουν ως τον άμφιβλοτροειδή. Η περιφερειακή άμαυρωσις είναι λιγώ

γερο ένοχλητική. Γιατί το κεντρικό μέρος του κρυσταλλώδους φακού παραμένει άθικτο και έτσι οι φωτεινές ακτίνες περνούν απ' αυτό. Οι διάσπαρτοι καταρράκτες, που απλώνονται σ' όλη την επιφάνεια του κρυσταλλώδους φακού έμποδίζουν την όρασι το ίδιο σοβαρά όσο κι' εκείνοι στους οποίους έχει άμαυρωθή το κεντρικό τμήμα. Όταν, μάλιστα, η άμαυρωσι προχωρήσει σε μεγάλο βαθμό, ο ασθενής δεν βλέπει καθόλου.

Υπάρχουν ακόμη οι καταρράκτες που έντοπίζονται σε ώριμα σημεία του κρυσταλλώδους φακού και άφνουν τις ένδοι άμεσες περιοχές άθικτες. Οι καταρράκτες αυτοί δεν έμποδίζουν τελείως την όρασι. Όλοι οι καταρράκτες, όποισδήποτε κι' αν είναι ο αρχικός έντοπισμός τους, απλώνονται με τον καιρό σ' όλη την επιφάνεια του κρυσταλλώδους φακού. Η όρασις ελαττώνεται τότε βαθμιαία και τελικά εξαφανίζεται.

Όταν ο καταρράκτης ώριμαση τελείως, η κόρη του ματιού, από μαύρη που ήταν πριν, παίρνει ένα γαλακτερό χρώμα. Ο καταρράκτης διακρίνεται τότε με γυμνό μάτι. Η εξέλιξις του καταρράκτου ποικίλλει κατά τα άτομα. Σε άλλους άσθενείς είναι βραδυτάτη και περνούν πολλά χρόνια ως πού να ώριμαση τελείως. Σε άλλους, όμως, η εξέλιξις είναι ταχυτάτη.

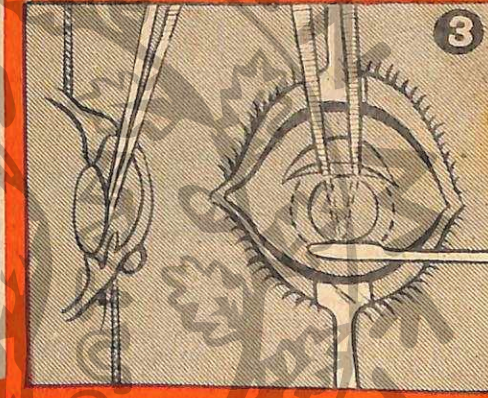
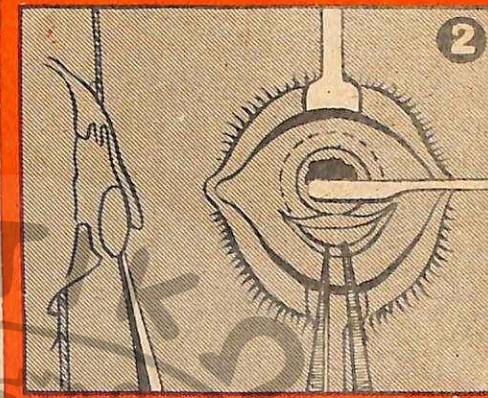
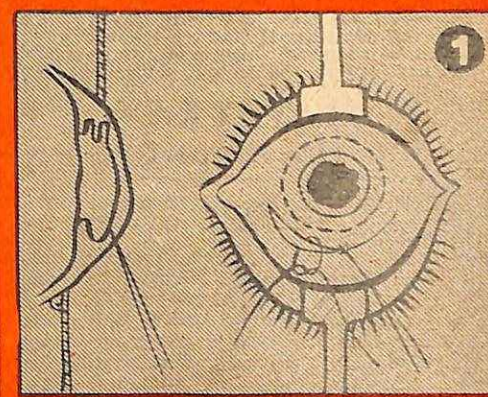
Δεν υπάρχει άλλη θεραπεία του καταρράκτου εκτός από τη χειρουργική άφαιρεσι του άμαυρωθέντος φακού.

Η εγχείρησις του καταρράκτου είναι τελείως ανώδυνη. Έπειτα απ' αυτήν ο άσθενής παραμένει επί 3-4 ημέρες στο κρεβάτι, μ' έναν επίδεσμο στα μάτια που έμποδίζει το φως να φτάσει σ' αυτά. Έπειτα απ' αυτές τις 3-4 ημέρες ο έπίδεσμος αυτός αντικαθίσταται μ' έναν άλλον έλαφρότερο και δίδεται η άδεια στον άσθενή να σηκωθεί. Την 8η ημέρα ο έπίδεσμος άφαιρείται και αντικαθίσταται με ειδικά γυαλιά. Αν δεν παρουσιασθή καμιά επιπλοκή, ο άσθενής μπορεί τη 10η ημέρα να φύγει από την κλινική.

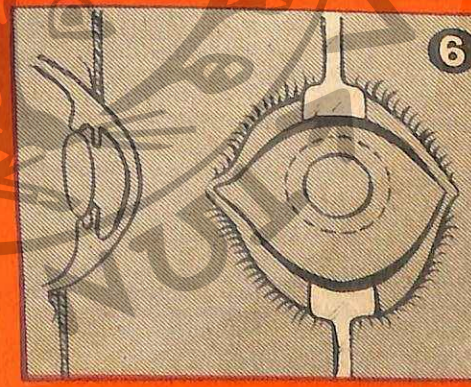
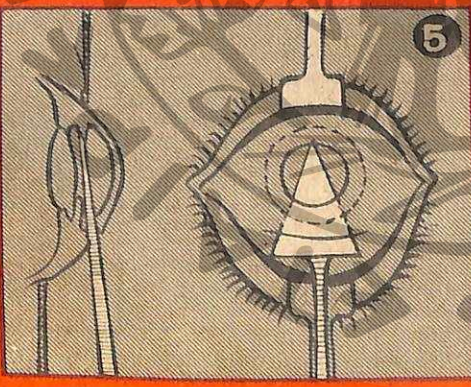
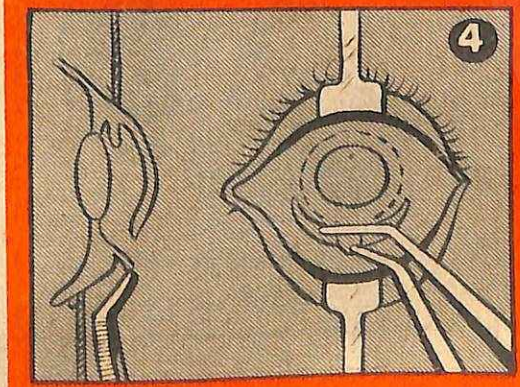
Με την εγχείρησι δεν τελειώνουν όλα. Ο άσθενής δεν ξαναβρίσκει την κανονική του όρασι, μ' όλο πού μπορεί να κινήται έλεύθερα, ν' άποφύγει τα έμποδια κτλ. Γι' αυτό, όπως είπαμε και παραπάνω, είναι άπαραίτητο ν' αντικατασταθή ο άφαιρεθείς κρυσταλλώδης φακός με ειδικά γυαλιά πού να έχουν την ίδια άξια μ' αυτόν. Στις περιπτώσεις αυτές είναι δυνατόν να έφαρμοσθούν με μεγάλη επιτυχία οι καινούργιοι «φακοί έπαφής».

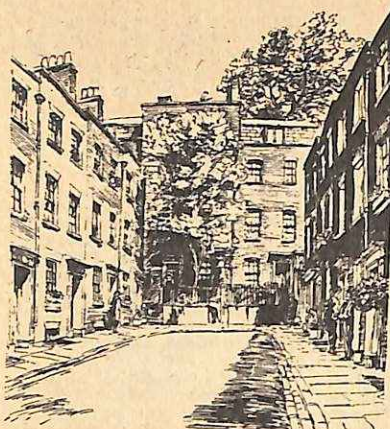
Πότε πρέπει να γίνεται η εγχείρησις του καταρράκτου; Επικρατούσε παλαιότερα η αντίληψις ότι η εγχείρησις έπρεπε να γίνεται, αφού

πρώτα ο καταρράκτης ώριμαζε τελείως. Η γνώμη των επιστημόνων είναι σήμερα ότι ο καταρράκτης πρέπει να εγχειρίζεται μόλις η όρασις του άσθενούς σημειώση την πρώτη αισθητή κάμψι. Η ιατρική θεραπεία του καταρράκτου συνίσταται στην χορήγησι ιδιούχων παρασκευασμάτων έσωτερικώς και τοπικώς με τη μορφή κολλυρίων (ιδιούχων νάτριν ή κάλιον, σε διάλυσι 1-2%). Τα φάρμακα αυτά σταματούν κάποτε την εξέλιξι του καταρράκτου.

Οι διάφορες φάσεις μιας εγχειρήσεως καταρράκτου: 1) Ο χειρουργός άνοιγει τον οφθαλμικό βολβό. 2) Κάνει κατόπιν μια τομή στο άνωτερο μέρος του κερατοειδούς. 3) Στην τρίτη φάσι ο χειρουργός τέμνει την ίριδα, πάνω από την κόρη. 4) Πάνω κατόπιν με μια λαβίδα τον κρυσταλλώδη φακό, τον άρσκει από τον μυν όπου είναι κολλημένος και τον άφαιρεί στο βάθος του οφθαλμικού βολβού. 5) Ο κρυσταλλώδης φακός άφαιρείται από το άνοιγμα πού έχει γίνει προηγουμένως στο άνωτερο μέρος του κερατοειδούς. 6) Τα δυο τμήματα της ίριδος έπανασυνδέονται.

Το στενό και ψηλό σπίτι της μάγισσας του Νάϊτμπριτζ, με το γέρικο πλάτανο μπροστά, όπως είναι σήμερα, στο βάθος του μικρού δρόμου.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ του Νάϊτμπριτζ

Έμεινε νέα χάρις... σ' ένα
πλάτανο

Σ' ένα μικρό και ήσυχο δρομάκι του Λονδίνου, που διατηρεί αμεταβλήτο το «χρώμα» του όπως ήταν πριν από ένα αιώνα, βρίσκεται ακόμα ένα σπίτι στενό και ψηλό, ηλικίας 150 ετών. Μπροστά απ' αυτό ύψωνεται ένας πελώριος πλάτανος, που σταματάει με το πυκνό του φύλλωμα το ήλιο από το φως και διατηρεί διαρκώς μισοσκοτεινά τα εύρυθρα δωμάτια του σπιτιού με τα ψηλά και ζωγραφισμένα ταβάνια. Στο κτίριο λοιπόν αυτό κατοικούσε άλλοτε μία από τις μυστηριώδστερες γυναίκες του Λονδίνου, η «μάγισσα του Νάϊτμπριτζ» — όπως την είχαν επωνομάσει οι σύγχρονοί της απ' το όνομα της συνοικίας.

Η παράξενη αυτή ιστορία αρχίζει κατά τις αρχές του 19ου αιώνα, όταν βασιλεύσε στην Αγγλία ο Γεώργιος Γ'. Το σπίτι είχε χτιστεί τότε μόλις, για να στεγάσει την αριστοκρατική και πλούσια οικογένεια Μαλτράντερ. Κι' ο πλάτανος φυτεύτηκε στο μικρό περιβόλι του απ' τη Τζορτζίνα Μαλτράντερ, μία κοπέλα 16 χρονών.

Ήταν έκθαμβοτικά όμορφη η Τζορτζίνα. Συγκέντρωνε ακόμα κι' άλλα σπουδαία προσόντα: τον πλούτο κι' ένα περίφημο όνομα. Οι νέοι της εποχής της και της τάξεώς της είχαν ξετρελλαθεί κυριολεκτικά με τα πλούσια εδέσματα μαλλιά της, τα μεγάλα μαύρα μάτια της, την καμαρωτή κορμοστασιά της, την κρυστάλλινη φωνή της.

Μα η Τζορτζίνα είχε κι' ένα «ελάττωμα»: ήταν εκ φύσεως «διανοούμενη» και μισούσε τους άντρες! Φρόντιζε λοιπόν να γίνεται τόσο αντιαισθητική στους θαυμαστές της, ώστε να τους τρομοκρατεί και να τους απομακρύνει, μόλις δοκίμαζαν να γνωριστούν κάπως καλύτερα μαζί της...

Ακόμα κι' ο βασιλιάς, όταν την πρωτογνώρισε σε μία δεξίωση, συμμερίσθηκε τη γενική αυτή εντύπωση. «Υπάρχει κάτι σ' αυτή την κοπέλλα, που φαίνεται επικίνδυνο!» είπε.

Στά 25 χρόνια της, όταν οι περισσότερες συνομηλικές της είχαν αποκτήσει οικογένεια και παιδιά, αυτή έμενε πάντα ανύπαντρη και διατηρούσε όλη την πρώτη νεανική δροσιά της. Δέκα χρόνια αργότερα, εξακολουθούσε να φαίνεται σαν κοπέλα 16 ετών. Μα και στα 45 δεν είχε αλλάξει καθόλου!

Όταν οι άλλες κυρίες, κατάπληκτες, ζητούσαν να μάθουν το μυστικό της αιωνίας νεότητός της, τους απαντούσε:

«Φυτεύοντας τον πλάτανο, φύτεψα μαζί του κι' ένα μέρος απ' τον εαυτό μου. Εφόσον λοιπόν δεν έχει ακόμη ωριμάσει αυτό το δέντρο, μένω κι' εγώ νέα».

Στην αρχή, τα λόγια της αυτά θεωρήθηκαν σαν μία ποιητική έκφραση. Μα, όταν στα 50 χρόνια της η Τζορτζίνα εξακολουθούσε να μένει νέα κι' όμορφη, άρχισε να φιθυίζεται πώς ήταν μάγισσα! Τρείς νέοι λοιπόν αποφάσισαν να βάλουν τέλος στα «μιάγια» της. Και, μία φθινοπωρινή νύχτα, σόριασαν ξύλα και φρύγανα κάτω απ' τον πλάτανο κι' έβαλαν φωτιά.

Οι φλόγες μεταδόθηκαν γρήγορα στα μισόξερα φύλλα και στα χαμηλότερα κλαδιά του δέντρου. Ξαφνικά, ακούστηκαν φωνές σπαρτακτικές από ένα ψηλό παράθυρο του σπιτιού και πρόβαλε σ' αυτό για μία στιγμή η Τζορτζίνα.

Το πρόσωπό της ήταν αλλοιωμένο από την αγωνία και γερασμένο, ρυτιδωμένο!

Τα τριξίματα της φωτιάς σκέπασαν τις φωνές της. Συγχρόνως όμως, μία αστραπή φώτισε τη νύχτα κι' άρχισε να πέφτει ραγδαία βροχή, που σβυσε άμέσως τις φλόγες του δέντρου! Καθώς δε οι νέοι ξεφευγαν, ταραγμένοι και μουσκεμένοι, είδαν να βγαίνει στην πόρτα του σπιτιού η Τζορτζίνα, νέα κι' όμορφη πάντα, κρατώντας ένα μαστίγιο για να τους διώξει!...

Δύο μέρες αργότερα, κηδεύτηκε η Τζορτζίνα Μαλτράντερ! Οι γιατροί δήλωσαν πώς είχε πεθάνει από έγκαύματα. Μα πώς όμως όρκιζονταν μερικοί ότι την είχαν διακρίνει, όμορφη και δροσερή, μέσα σ' ένα απ' τα κλειστά αμάξια της κηδείας;...

Η πίεσι της κοινής γνώμης ανάγκασε τις αρχές να διατάξουν την έκταφη της νεκρής, για να διαλευκανθεί το μυστήριο. Επιβεβαιώθηκαν έτσι οι δηλώσεις των γιατρών: Η Τζορτζίνα είχε πεθάνει προφανώς από έγκαύματα και ήταν μία γυναίκα 50 χρονών, γερασμένη κανονικά!

Πέσαν πολλά χρόνια, για να φανερωθεί η αλήθεια — ή τουλάχιστον ένα μέρος της: «Όταν η Τζορτζίνα ήταν 13 χρονών, την είχε αποπλανήσει κάποιος άγνωστος. Είχε φέριε λοιπόν στὸν κόσμο ένα κοριτσάκι. Οι γονείς της όμως είχαν φροντίσει να κρύψουν απ' όλους την ύπαρξη αυτού του παιδιού.

Μεγαλώνοντας, το παιδί έγινε όμοιοτάτο με τη μητέρα του. Ήταν λοιπόν η κόρη, κι' όχι η μητέρα, εκείνη που έκανε να παραξευενώνται οι κυρίες του Λονδίνου, γιατί «δεν γερνούσε ποτέ»!

Μένει όμως ακόμη ένα μέρος του μυστηρίου, που δεν διαφωτίσθηκε ποτέ:

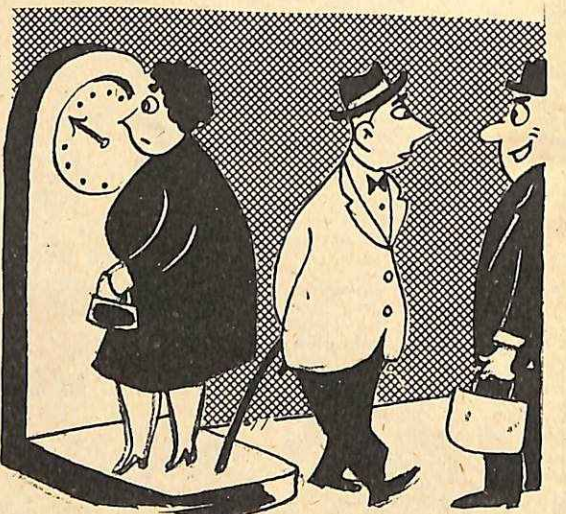
Πώς συνέβη να πεθάνει η μητέρα από έγκαύματα, την ίδια νύχτα που πήρε φωτιά ο πλάτανος, εφόσον δεν είχε έρθει σε καμιά επαφή με τις φλόγες; Πρέπει να υποθέσουμε ότι, πάνω σε μία ύστερική κρίση, έβαλε μόνη της φωτιά στον εαυτό της;...

Η ιστορία δεν εξηγεί αυτό το σημείο. Γιατί, άμέσως μετά την κηδεία, άδειασε το σπίτι των Μαλτράντερ. Η κόρη κι' ο υπέργηρος πια παππούς της εξαφανίσθηκαν, χωρίς ν' αφήσουν ίχνη.

Οι επόμενοι ιδιοκτήτες του σπιτιού δεν έκοψαν ποτέ τον πλάτανο, γιατί τον θεωρούσαν «γούρικο». Και το γεγονός είναι ότι, όσοι κατοίκησαν εκεί, γνώρισαν πάντα ευτυχία κι' ευημερία.

Το κατάλληλο πρόσωπο στην κατάλληλη θέση.

Εκείνη: Φοβερό! Πώς είναι δυνατόν;...

Η κόρη: «Αν ήμουν αγόρι, θα ήμουν πιο ελεύθερο!»
Ο πατέρας: «Ως την ημέρα του γάμου σου!»

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΠΛΑ ΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Πώς σκότωνε τα θύματά του
ο Γιάργκ Λάρσεν

Με την ευκαιρία της εκθέσεως των γάτων, που γίνεται τώρα στο Παρίσι, τα χαριτωμένα και χαδιάρικα αυτά ζώα, που εξύμνησε άλλοτε με τους στίχους του ο Μπωντελαίρ, έγιναν ήρωες της ημέρας. Με την ίδια ευκαιρία, όμως, ένας ξένος δημοσιογράφος, ξαναθυμίζει μία φοβερή περίπτωση της εγκληματολογικής ιστορίας, κατά την οποία μερικά έξυπνα γατάκια, έγιναν ακούσιοι και, φυσικά, και ασυνείδητοι συνεργοί στα κακούργα σχέδια ενός τερατώδους δολοφόνου.

Η υπόθεση είναι παλιά, ήταν όμως μία από εκείνες, που εδραίωναν τη φήμη του περίφημου Γάλλου εγκληματολόγου Μπερτιγιόν, που βρήκε τη μέθοδο των δακτυλικών αποτυπωμάτων.

Ένας γνωστός του δικηγόρος, τὸν επισκέφθηκε μία μέρα στο γραφείο του και του ανέφερε μία ύποπτη, κατά τη γνώμη του, περίπτωση θανάτου ενός φίλου του από τέτανο.

Επρόκειτο για τον Σκανδιναβό Σβέν Λάρσεν, που είχε δημιουργήσει μία τεραστία περιουσία, αγοράζοντας και πουλώντας παλιοσίδηρα ναυαγίων. Πεντηνάρης πιά και κουρασμένος από τις περιπέτειες και τη δουλειά, ο Λάρσεν είχε αγοράσει ένα χτήμα κοντά στη Μπισέτρ, όπου είχε αποσυρθεί με τη γυναίκα του, που ήταν Γαλλίδα. Το χτήμα ήταν μεγάλο, στο βάθος δε του κήπου, είχε ένα περίπτερο, όπου ο Σβέν είχε εγκαταστήσει το δευτερότοκο αδελφό του Γιάργκ.

Ο Γιάργκ ήταν περίεργος και κάπως μυστηριώδης άνθρωπος. Ψηλός και με ήρακλειο δύναμι, με μακρύα μαλλιά και με γένεια, έμοιαζε μάλλον με αγριάνθρωπο. Ήταν ένας άνθρωπος, που είχε καταστρέψει τη ζωή του...

Ο Γιάργκ ήταν γιατρός, μα είχε στερηθεί, για διάφορες βρωμοδουλειές, από το δικαίωμα της άσκησης του επαγγέλματός του και ζούσε πια σε βάρος του αδελφού του.

Από τότε τον είχε πιάσει ένα φοβερό πάθος για τη μαγεία και τις απόκρυφες επιστήμες, και παιδεύονταν όλη την ημέρα με την μετεψύχωνι και την αλχημεία, προσπαθώντας να μετατρέψει διάφορα κοινά μέταλλα σε πολύτιμα. Το ισόγειο του περιπτέρου, όπου έμενε, το είχε μεταβάλει σε εργαστήριο, όπου ζούσε σε άγρια κατάστασι, ανάμεσα σε ταριχευμένους κροκοδείλους, σε κουκουβάγιες και σ' άλλα ζώα, καθώς και με καμμία δεκαριά ζωντανές γάτες.

Ο θάνατος, λοιπόν, του αδελφού του Σβέν, θα τον έκανε σὸ λίγο πλούσιο, γιατί δεν θα κληρονομούσε μόνο τη μισή περιουσία του — την άλλη μισή θα την έπαιρνε η γυναίκα του Σβέν — αλλά και μία μεγάλη ασφάλεια ζωής, που είχε γράψει σ' όνομά του ο χτηματίας.

Ο Σβέν, είπε στο Μπερτιγιόν τελειώνοντας την αφήγησή του ο δικηγόρος, πέθανε από τέτανο! Όσο όμως κι' αν φαίνεται φυσιολογικός ο θάνατός του, κάτι μου λέει πως ο άτυχος φίλος μου ήταν θύμα ενός ζοφερού εγκλήματος...

Η περίπτωση αυτή κίνησε άμέσως το ενδιαφέρον του Μπερτιγιόν και δυο ώρες αργότερα, πριν ακόμα ταφή ο νεκρός, ο Γάλλος εγκληματολόγος βρισκόταν στη Μπισέτρ.

Ο γιατρός, που είχε διαπιστώσει το θάνατο, ήταν κατηγορηματικός. Ο Σβέν είχε πεθάνει από τέτανο!

Εκτός από αυτό, υπήρχε στο σώμα του και η μοιραία πληγή. Μία θαβεία τομή στο μεγάλο δάχτυλο του αριστερού ποδιού του, που προφανώς είχε γίνει με ευραφί. Ο Μπερτιγιόν δεν άμφισβήτησε τίποτα, σημείωσε όμως μερικές λεπτομέρειες, που άντελλήθη και που αξίζουν τον κόπο. Η τομή δεν είχε προκαλέσει καθόλου μώλωπα και το τραύμα δεν είχε κλείσει. Αυτό ήταν απόδειξη πώς το τραύμα είχε προκληθεί μετά το θάνατο του Σβέν.

Ο Σβέν, έξ' άλλου, δεν είχε κάλους στα πόδια, για να μπορεί να δικαιολογηθεί η χρησιμοποίησή του από μέρους του ενός ευραφίου. Τέ-
λος, ο Μπερτιγιόν παρατήρησε πώς το δεξί χέρι του νεκρού είχε ένα γρατσουνίσμα, που όπως έδειχναν τα πράγματα, είχε προκληθεί μάλλον από τα νύχια κάποιας γάτας.

Επειτα απ' τις παρατηρήσεις αυτές, ο Μπερτιγιόν κατέσχε άμέσως το ευραφί — αργότερα βρέθηκαν πάνω σ' αυτό τα δακτυλικά αποτυπώματα του Γιάργκ — και πριν φύγει, έκαμε μία επίσκεψη στο εργαστήριο του Γιάργκ Λάρσεν. Εκεί ανακάλυψε δυο σημαντικά πράγματα. Κάτω από το μικροσκόπιο βρισκόταν ένα γυαλί με μερικές σταγόνες από ιούς τετάνου, ολόκληρο δε το δωμάτιο είχε μία δυνατή μυρωδιά, που προδίδε πώς είχε απολυμανθεί κάτι με φαινικό οξύ. Ο ιούς του Μπερτιγιόν τότε πήγε άμέσως στα πόδια των γάτων. Θα τα απολύμανε ο Γιάργκ, σκέφθηκε, απ'...

τους ιούς του τετάνου με φαινικό οξύ...
Ο Μπερτιγιόν ήταν πιά βέβαιος πώς ο Γιάργκ Λάρσεν ήταν ο φονιάς του αδελφού του. Πώς όμως θα το αποδείκνυε;

Σαράντα οκτώ ώρες αργότερα, την επομένη δηλαδή της ταφής του Σβέν, τον ακολούθησε στον τάφο και η χήρα του, Ιωάννα Λάρσεν! Όπως εκείνος, έτσι κι' αυτή πέθανε από τέτανο, έπειτα από μία νύχτα φρικτής αγωνίας!...

Στο δωμάτιο της νεκρής βρέθηκε η ιδιόγραφη διαθήκη του Σβέν. «Αν η γυναίκα του, έγραφε, πέθαινε πριν απ' τον αδελφό του, τότε αυτός θα κληρονομούσε και το μερίδιό της, εκτός αν εκείνη, στο μεταξύ, το μεταβίβαζε σε κάποιο άλλο πρόσωπο, με έπιστομο συμβόλαιο.

Ο Γιάργκ όμως δεν της άφησε καθόλου καιρό για κάτι τέτοιο... Χωρίς το Μπερτιγιόν, ο θρίαμβος του στυγερού δολοφόνου θα ήταν σίγουρος, γιατί και στην περίπτωση της χήρας, οι γιατροί που θεοαίεσαν το θάνατό της, δήλωσαν πώς επρόκειτο για συνήθη θάνατο από τέτανο.

Εξετάζοντας όμως τη διαθήκη, ο Γάλλος εγκληματολόγος παρατήρησε πώς στο αριστερό της περιβώριο είχαν σβυστή μερικές λέξεις, που είχαν γραφτεί με μολύβι.

Με άμους του Ιωδίου, όμως, ο Μπερτιγιόν κατάφερε να τους διαβάσει. Περιείχαν το «κατηγορώ» της Ιωάννας Λάρσεν, που παρ' όλη την επιβανάτιο αγωνία της, είχε την εμπειrusti να γράψει αυτές τις λέξεις για να μη μείνει ατιμώρητος ο δολοφόνος.

Η Ιωάννα Λάρσεν, όπως ο άντρας της πέθανε και αυτή από τέτανο...

φόνος.
Η τραγική εκείνη γυναίκα κατηγορούσε καθαρά τον Γιάργκ Λάρσεν, πώς την έμολυνε με τέτανο, χρησιμοποιώντας ως μεταδοτικό μέσο τις γάτες του, που εκείνη τις αγαπούσε και τις χαίδεψε κάθε τόσο.

Ο Γιάργκ Λάρσεν συνελήφθη άμέσως. Κάπως αργά όμως, γιατί ο απαίσιος αδελφοκτόνος, που είχε καταλάβει ότι τον υποψιάζονταν, πρόλαβε και πήρε τα μέτρα του.

Δύο μέρες αργότερα πέθανε κι' αυτός από τέτανο, όπως και τα δυο θύματά του. Είχε αυτοκτονήσει χρησιμοποιώντας για όπλο τα νύχια μίας γάτας του.

☼☼

Τί πείραζε τον πάστορα!...

Ο σερ Τζόσιας Στάμπ, σ' ένα λόγο του, που εξεφώνησε στη λέσχη του Σικάγου, εξέφρασε την έλπιδα, ότι ο λόγος του αυτός δεν θα διαρκούσε πολλή ώρα.

Δεν θα ήθελα να βρεθώ στην ίδια θέση που βρέθηκε ένας πάστορ, εξήγησε, ο οποίος στη μέση ενός ατέλειωτου κηρύγματός του, το διέκοψε ξαφνικά, για να επιπλήξει το εκκλησιασμό του. «Ξέρετε πολύ καλά — άρχισε ο πάστορ — πώς δεν μου κακοφαίνεται που βγάξετε και κυττάζετε κάθε λίγο τα ρολόγια σας, για να δείτε τί ώρα είναι. Εκείνο, όμως, που μ' ένοχλεί είναι όταν τα φέρνετε στο αυτί σας για να πεισθήτε, ότι δουλεύουν ακόμα!...»

ΤΟ «ΑΝΤΙΤΥΠΟ»

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο άντρας άνοιξε τα μάτια του κι' επέκτισε τη συναισθηματική του περιβάλλοντος. 'Ανάνευσε βαθιά το νυκτερινό αέρα. 'Ανακάθισε και κύτταξε γύρω του. Κι' άρχισε σιγά σιγά να ζυγνίει ή μνήμη του...

Θυμήθηκε έτσι ότι λεγόταν Τζέιμς Χέντερσον, ότι ήταν 36 ετών ανύπαντρος, ειδικός στη διαπλανητική ζωολογία, ότι έμενε σ' ένα ωραίο σπίτι της αριστοκρατικής Σουίτι 'Αβενιού... Μα τί ζητούσε εκεί, καθισμένος πάνω στα χόρτα, δίπλα στο ποτάμι; Ψαχούλεψε όλο του το κορμί, τα ρούχα του, το ρολόι του χεριού του, το πιστόλι που είχε στη ζώνη του... Το πιστόλι! Αυτό τον έκανε να θυμηθεί ξαφνικά πως είχε να εκπληρώσει κάποιο έπαιγον καθήκον... Είχε ήδη διασχίσει όλη την πόλη, κυνηγώντας κάποιον ή κάτι που έπρεπε απαραίτητα να σκοτώσει. Σηκώθηκε, σκαρφάλωσε στην όχθη και προχώρησε άργα ανάμεσα στα δέντρα. 'Ηταν άπαρσιτο να μη τον δι' κανείς - δεν ήξερε όμως γιατί... 'Ενα ένστικτο τον έσπρωχνε να μείν κρυμμένος.

Είχε την έντύπωση πως ξαναγύριζε στον κόσμο έπειτα από ένα ανεξήγητο διάλειμμα, από ένα μυστηριώδες και σκοτεινό κενό της ζωής του... Τάχυνε το βήμα του, ώπου άρχισε σχεδόν να τρέχει προς την πόλη.

Ξαφνικά, μία παράξενη λέξη έλαμψε μέσα στο νου του: «Πούντλν». Μία λέξη γεμάτη ακατονόμαστο τρέμο...

Αυτό το «πούντλν» ήταν το φοβερότερο πλάσμα απ' όσα κατοικούσαν στους άμετρητους κόσμους του Γαλαξία, το πιο σκληρό, το πιο διψασμένο για αίμα. Το είχαν ανακαλύψει στο δορυφόρο ενός μακρινού πλανήτη. Κι' ο Τζέιμς είχε πάρει - με πολλές δυσκολίες - την άδεια να κάνει ένα ταξίδι ως εκεί, για να το μελετήσει.

Μα δεν του έφτασε αυτό. Είχε κάμει μία τεράστια, άσυγκωρητη τρέλλα: Είχε φέρει μαζί του από εκεί πάνω ένα «πούντλν» παραδαιμόνιο, το οποίο και φρόνιμο νόμο που απαγόρευε τη μεταφορά στη Γη επικινδύνων θηρίων από άλλους κόσμους του 'Απείρου.

Και δεν ήταν απλώς ένα θηρίο, το «πούντλν». 'Ηταν ένα τέρας με λογική, προικισμένο με αλλόκοτες δυνάμεις, και συγκρόνησε μ' ένα ακόρταγο μίσος, με μία δίψα εκπνεδνίσσεως όλων των άλλων πλασμάτων. Το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως τ' σπρωχνε να σκοτώνει όλοένα τους πιθανούς εχθρούς του!

Και τώρα είχε δραπετεύσει απ' το κλουβί που τότε φυλάκιζότο ο Χέντερσον και παραμόνευε κάπου, σε κάποιο κήπο, στο κατώφλι, κάποια ρίλλας... άπειλη και τρόμος για όλοκληρη τη Γη! Ο Τζέιμς έπρεπε δίχως άλλο να το βρει και να το σκοτώσει, πριν ακόμα ξημερώσει. Άλλοιως, θάταν βαρύτατη η ευθύνη του για κάθε έγκλημά του...

Ήξερε ακόμα ότι το «πούντλν» βρισκόταν στην εποχή της αναπαραγωγής του. Δεν τούμεναν λοιπόν παρά λίγες ώρες για να το βρει, προτού πλημμυρίσει τη Γη με δεκάδες νεογέννητα «πούντλν», που θάταν άμέσως σε θέσι να χτυπήσουν κι' αυτά και να σκοτώσουν κάθε ζωντανό πλάσμα γύρω τους.

Ευτυχώς, δεν επρόκειτο γι' άποψη να δράση το φορικό πλάσμα. Είχε καταφύγει σε κάποια κρύπτη, με το σώμα του σκεπασμένο από σαρκώδεις προεξοχές, που θ' άνοιγαν σε λίγο για να βγούν τα παιδιά του, τα καινούργια μικρά τέρατα.

Πού νάχε άραγε κρυφτεί, ώστε νάναι άσφαλισμένο απ' την περιέργεια και την έχθρα των ανθρώπων; Πού άλλου, παρά ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση του Ζωολογικού Κήπου; Ναι, εκεί έπρεπε να τ' αναζητήσει ο Τζέιμς.

Σε λίγο, είχε φτάσει έξω απ' τον Κήπο. Πήδησε πάνω απ' το περίφραγμα και προχώρησε ανάμεσα στα τεράστια γυάλινα κλουδιά με τα παράδοξα όντα που είχαν συγκεντρωθεί εκεί, προερχόμενα απ' τους διάφορους πλανήτες.

Ο φόβος έσφιγγε την καρδιά του. Γιατί το «πούντλν» αποτελούσε ένα τρομακτικό κίνδυνο για όλοκληρη την ύφλη.

Δεν είχε μόνον αντίληψη, άγριότητα και άσπονδο μίσος. Μπο

ρούσε επίσης να υποδουλώνει το θύματό του, με τις σκέψεις που τους υπέβαλλε, με τη δύναμη της τηλεπαθείας! Τ' ανάγκαζε έτσι να κάνουν ό,τι ήθελε αυτό, ώπου να τ' σκοτώσει. Μπορούσε ακόμα και να τ' τρελλάνει...

Ξαφνικά, ο Τζέιμς άκουσε ένα γλυστόρημα και διέκρινε μία μαύρη σκιά μέσα στο μισοσκόταδο. Την άλλη στιγμή, δρθώθηκε μπροστά του το «πούντλν», φορικό, άπειλτικό! Ο Τζέιμς το σημάδεψε με το πιστόλι του κι' έβαλε το δάχτυλο στη σκανδάλη. Την ίδια στιγμή, αντίληψαν μέσα στο νου του τα λόγια που του μετέδιδε το τέρας με τη σκέψη:

«'Οχι, σταμάτα! Μπορούμε να συνεννοηθούμε, εμείς οι δύο!» Μα ο Τζέιμς είχε πατήσει κι' όλας τις σκανδάλες. 'Η «άκτινα του θανάτου» πετάχτηκε απ' το όπλο και χτύπησε το τέρας, που σωριάστηκε χάρμη, έτοιμοθάνατο.

«'Ηλιθίε! του είπε ακόμα, πριν πεθάνει. Τί κέρδιζες, μισέ άνθρωπε, γελίοι αντίτυπο;... Θάχης και συ το δικό μου τέλος...» Αυτά ήσαν τα τελευταία του λόγια. 'Υστερα η ζωή έγκυατέλειψε το τεράστιο σώμα του.

Ο Τζέιμς άνάσανε μ' άνακούφισι. Είχε σωθεί πιά η Γη! Μα... τί σήμαιναν οι τελευταίες εκείνες λέξεις του τέρατος; Μία λάμψη φωτός ξαφνικά το μυαλό του Χέντερσον. Είχε καταλάβει... 'Ισως γιατί το «πούντλν» είχε υποβάλει στο ύπουλο νεϊδίο του την εξήγησι των αινιγματικών του φράσεων!

Δεν ήταν αυτός ο πραγματικός Τζέιμς Χέντερσον! 'Ηταν ένας σωσίας του, ένα πιστό αντίτυπο του, δημιουργημένο του εργαστηρίου του! 'Η ανθρώπινη έπιστημη ήξερε να φτιάχνει τέτοια αντίτυπα. Κι' ο Χέντερσον είχε φτιάσει αυτόν και τον είχε διατάξει να κυνηγήσει το «πούντλν» και να το σκοτώσει.

Μα, αφού είχε πιά έκτελεσει την άποστολή του, δεν θα του επέτρεπε ο άληθινός Χέντερσον να ζήσει περισσότερο. Δεν μπορούσε να υπάρχουν στον κόσμο δύο Τζέιμς Χέντερσον. 'Ετσι γίνονταν άλλωστε μ' όλα τα αντίτυπα: Ταφταναν για ένα ώριμο σκοπό, κι' ύστερα οι δημιουργοί τους τα εξεμπνέιζαν, τα έθαζαν απ' τη μέση, ψυχρά κι' άμελίκτα, όπως πνίγει κανείς μία κόττα!...

Τώρα ο Χέντερσον τον περίμενε στο σπίτι του, για να τον σκο

τώσει. 'Ηξερε πως θα πήγαινε εκεί, γιατί θα το θεωρούσε δικό του σπίτι, έφθον δεν θάξερε πως ήταν ένα αντίτυπο - δεν θα τόξερε, αν δεν το μάθαινε απ' το «πούντλν»!

Τράβηξε μηχανικά προς τη Σουίτι 'Αβενιού, προς το πεπρωμένο του. Μα όταν έφτασε κοντά στο σπίτι, έννοιωσε μία εξέγερση. 'Οχι, δεν έννοούσε να πεθάνει! Είχε κι' αυτός δικαιώματα στη ζωή... Θα πληρώσει ο δημιουργός του!

Σύρθηκε αθόρυβα, ανάμεσα στα δέντρα, ως την πόρτα του σπιτιού. Ναι, ο Χέντερσον τον περίμενε εκεί... Μα η «άκτινα θανάτου» του πιστολιού του τον σφύρισε νεκρό, αθόρυβα και κεραυνόβηλα!

Τώρα ήταν αυτός ο Χέντερσον! 'Ενα κύμα από χαρά και περηφάνεια πλημμύρισε την ψυχή του. Μπήκε στο άδειανό σπίτι, έφτασε στο γραφείο και ξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα μ' ένα στεναγμό άνακούφισσεως.

Σε λίγα λεπτά, χτύπησε το τηλέφωνο. 'Ο «Χέντερσον» σήκωσε το ακουστικό.

«'Εδώ ο 'Αλλεν, ο βοηθός σας, του είπε μία φωνή. Σας πήρα για να σας εξηγήσω ότι δεν υπάρχει λόγος ν' άνθρωπαίτε, κι' αν ακόμα δεν έρθει το «αντίτυπό» σας... 'Όταν τόφτιασα, κατά τις υποδείξεις σας, έλαβα τα μέτρα μου: Πρόσθεσα στο αίμα του ένα δηλητήριο άργο κι' άμελίκτο, για το οποίο δεν υπάρχει αντίδοτο. Σε 24 ώρες, δεν θα ζή πιά!

—Ευχαριστώ πολύ που με είδοποιήσατε, πρόφερε ο «Χέντερσον». —Παρακαλώ, κύριε καθηγητά. Καληνύχτα σας... 'Ο «Χέντερσον» δεν μπορούσε πιά να κάνει τίποτα. Συμμαζεύτηκε στην πολυθρόνα, περιμένοντας το θάνατό του...

ΚΛΙΘΟΡΝΤ ΣΙΜΑΚ

Τώρα ήταν αυτός ο Χέντερσον! 'Ενα κύμα από χαρά και περηφάνεια πλημμύρισε την ψυχή του. Μπήκε στο άδειανό σπίτι, έφτασε στο γραφείο και ξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα μ' ένα στεναγμό άνακούφισσεως.

Σε λίγα λεπτά, χτύπησε το τηλέφωνο. 'Ο «Χέντερσον» σήκωσε το ακουστικό.

«'Εδώ ο 'Αλλεν, ο βοηθός σας, του είπε μία φωνή. Σας πήρα για να σας εξηγήσω ότι δεν υπάρχει λόγος ν' άνθρωπαίτε, κι' αν ακόμα δεν έρθει το «αντίτυπό» σας... 'Όταν τόφτιασα, κατά τις υποδείξεις σας, έλαβα τα μέτρα μου: Πρόσθεσα στο αίμα του ένα δηλητήριο άργο κι' άμελίκτο, για το οποίο δεν υπάρχει αντίδοτο. Σε 24 ώρες, δεν θα ζή πιά!

—Ευχαριστώ πολύ που με είδοποιήσατε, πρόφερε ο «Χέντερσον». —Παρακαλώ, κύριε καθηγητά. Καληνύχτα σας... 'Ο «Χέντερσον» δεν μπορούσε πιά να κάνει τίποτα. Συμμαζεύτηκε στην πολυθρόνα, περιμένοντας το θάνατό του...

ΚΛΙΘΟΡΝΤ ΣΙΜΑΚ

Τώρα ήταν αυτός ο Χέντερσον! 'Ενα κύμα από χαρά και περηφάνεια πλημμύρισε την ψυχή του. Μπήκε στο άδειανό σπίτι, έφτασε στο γραφείο και ξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα μ' ένα στεναγμό άνακούφισσεως.

Σε λίγα λεπτά, χτύπησε το τηλέφωνο. 'Ο «Χέντερσον» σήκωσε το ακουστικό.

«'Εδώ ο 'Αλλεν, ο βοηθός σας, του είπε μία φωνή. Σας πήρα για να σας εξηγήσω ότι δεν υπάρχει λόγος ν' άνθρωπαίτε, κι' αν ακόμα δεν έρθει το «αντίτυπό» σας... 'Όταν τόφτιασα, κατά τις υποδείξεις σας, έλαβα τα μέτρα μου: Πρόσθεσα στο αίμα του ένα δηλητήριο άργο κι' άμελίκτο, για το οποίο δεν υπάρχει αντίδοτο. Σε 24 ώρες, δεν θα ζή πιά!

—Ευχαριστώ πολύ που με είδοποιήσατε, πρόφερε ο «Χέντερσον». —Παρακαλώ, κύριε καθηγητά. Καληνύχτα σας... 'Ο «Χέντερσον» δεν μπορούσε πιά να κάνει τίποτα. Συμμαζεύτηκε στην πολυθρόνα, περιμένοντας το θάνατό του...

ΚΛΙΘΟΡΝΤ ΣΙΜΑΚ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ή κ. Λώρα στο σαλόνι όπου βρίσκονταν ή Μπλάνς κι' ή Ροζέτ.

—Δεσποινίς Μπλάνς, είπε, θάχουμε σήμερα δουλειά ως άργα. 'Ο γάμος της πριγκίπισσας του Σάν Σπαντέλο θα γίνει όκτώ μέρες νωρίτερα, και πρέπει να έτοιμασθ' το συντομότερο ή προίκα της.

'Η Μπλάνς γύρισε και κύτταξε τη Ροζέτ, που είχε κατσουφιάσει.

—Τί έχεις; τη ρώτησε. —Μα δεν άκουσες;... Ποιά ώρα λοιπόν θα μπορέσω να φύγω; 'Εγώ που υποφέρω τόσο, γιατί δεν ξέρω τί έγινε στο σπίτι!...

Κόντευε σχεδόν να κλάψη απ' το κακό της ή Ροζέτ.

—Πρώτα απ' όλα το καθήκον, παιδί μου, της είπε ή Μπλάνς.

Και την άφισε μόνη, για να υποδεχθ' ή πελάτισσα.

Οι εργάτριες πήγαν να φάνε και ξαναγύρισαν ύστερα στη δουλειά τους. 'Η Μπλάνς έτρωγε στο κατάστημα, μαζί με το άνωτερο προσωπικό.

Μετά το δείπνο, γύρισε πάλι στο ατελιέ, για να προετοιμάσει την εργασία, με τη βοήθεια της ταραγμένης και θλιμμένης Ροζέτ. Κατά τις 10, κατάλαβε πως ή μικρή φίλη της δεν είχε πιά το μυαλό της σ' ό,τι έκανε.

—'Ακουσε, της είπε σιγανά, δεν είναι πολύ σωστό να σ' άφισω να φύγεις, εσύ μόνο, ενώ μένουν όλες οι άλλες. Καταλαβαίνω όμως ως ένα σημείο την αγωνία σου... Πήγαινε λοιπόν, θά σε δικαιολογήσω, θά πω πως ήσουν αδιάθετη.

—'Ω, σ' εύχαριστώ, καλή μου Μπλάνς! 'Η αλήθεια είναι πως ήμουν πιά άνικανη να καταλάβω το παραμικρό.

—Πότε θα δής τον καλό σου; —'Αν ή μαμά τούδωσε καλή απάντησι, είναι πιθανό να με περιμένει στο σπίτι. 'Επρόκειτο να ζητήσει απ' το μαγαζί του άδεια για τ' άπογευμα. 'Αν απεναντίας τον είχε δεχτή άσχημα, θαρόταν άμέσως να μου μιλήσει... Μα δεν τον είδα, όταν κατεθήκαμε για φαγητό.

—Πιστεύεις λοιπόν ν' ήγαν όλα καλά; —'Εχω κάποιες έλπίδες... Μα, αφού μου το έπιτρέπεις, φεύγω άμέσως! Σ' εύχαριστώ, Μπλάνς.

—Ποτέ δεν θάκανα ένα τέτοιο πράγμα, χωρίς να σας είδοποιήσω. —Πού μπορεί λοιπόν να είναι; πρόσθεσε ή κυρία - Λεπαγιέ, με φωνή άλλοιωμένη απ' την αγωνία.

'Η Μπλάνς δεν άπάντησε. 'Ηταν κατάχλωμη κι' αυτή. Τραγικές σκέψεις της έρχονταν στο μυαλό... ύποψις φοιχτές!...

—Δεν έχετε καμμία ύπόνοια; τραύλι

Κι' ή Ροζέτ άρπαξε βιαστικά το καπέλο και το παλτό της κι' έφυγε, τρέχοντας σχεδόν.

Το υπόλοιπο προσωπικό έμεινε στη δουλειά ως τα μεσάνυχτα. 'Υστερα ή Μπλάνς γύρισε βιαστικά στο σπίτι της.

'Η νυχτα ήταν ύπεροχη, ο ουρανός γεμάτος άστρα, ή ατμόσφαιρα χλιαρή. 'Η νέα γυναίκα άκούμπησε στο παράθυρο της και βυθίστηκε σε σκέψεις.

'Εξαφνα, άκουσε στο δρόμο θόρυβο αυτοκινήτου και το είδε να σταματά μπροστά στο σπίτι της. Χτύπησε το κουδούνι, κι' ύστερα άνοιγόκλεισε ή έξωπορτα.

'Η Μπλάνς έρριξε μηχανικά μία ματιά στο ρολόι. Είπε πως ή ώρα ήταν προχωρημένη. Ξανάκλεισε λοιπόν το παράθυρό της κι' έτοιμάστηκε να πέσει στο κρεβάτι. Μα, τη στιγμή εκείνη, άκουσε μ' έκπληξι να χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας της.

«Ποιος μπορεί νάναι τέτοια ώρα;», άναρωτήθηκε, και πήγε ν' άνοιξει.

Είπε τότε μπροστά της την κυρία - Λεπαγιέ, λαχανιασμένη, άνάστατη, χλωμή σαν πεθαμένη...

—'Η Ροζέτ!... της φώναξε εκείνη μαινόμενα. Είδατε τη Ροζέτ;... 'Εδώ είναι;

—'Οχι. 'Εφυγε κατά τις 10 απ' το μαγαζί... 'Εμείς δουλέψαμε ως άργα, μα αυτήν την άφισα να φύγει νωρίτερα.

—Δεν έγυρισε στο σπίτι!...

—Θέε μου! Τί έγινε λοιπόν;

—Την περίμενα ήσυχα ως τα μεσάνυχτα. 'Υστερα άνησυχώσα, βλέποντας πως περνούσε ή ώρα. Στο τέλος, δεν μπορέσα πιά να κρατηθώ. Πήρα ένα ταξί κι' έτρεξα στο μαγαζί σας. Το είδα κατακλειστο και σκοτεινό... 'Ηρθα τότε έδω, με τη σκέψη πως είχατε κρίνει ίσως ότι ήταν πολύ άργα για να γυρίσει μόνη της στο σπίτι, και πως την είχατε κρατήσει να κοιμηθ' μαζί σας.

—Ποτέ δεν θάκανα ένα τέτοιο πράγμα, χωρίς να σας είδοποιήσω.

—Πού μπορεί λοιπόν να είναι; πρόσθεσε ή κυρία - Λεπαγιέ, με φωνή άλλοιωμένη απ' την αγωνία.

'Η Μπλάνς δεν άπάντησε. 'Ηταν κατάχλωμη κι' αυτή.

Τραγικές σκέψεις της έρχονταν στο μυαλό... ύποψις φοιχτές!...

—Δεν έχετε καμμία ύπόνοια; τραύλι

—Πρώτα απ' όλα το καθήκον, παιδί μου, είπε ή Μπλάνς στη Ροζέτ.

γράμματα. Δεν ξέρει, λοιπόν, κανένα εδώ.

— Εύχαριστώ, κυρία! είπε η Μπλάνς, φεύγοντας.

Ξανάρχισε τότε για τις δυο γυναίκες μια αδιάκοπη περιπλάνηση στους δρόμους, με το μυαλό τους γεμάτο από σκέψεις απελπισμένες.

Πήγαν στο σπίτι της κυρά-Λεπαγιέ, ξαναγυρίζοντας στα καταστήματα Τεβενέν και «Πυγμαλίων», πέρασαν πάλι απ' το διαμέρισμα της Μπλάνς... Τίποτε όμως! Δεν έμαθαν τίποτε καινούργιο.

Ξαφνικά, μια ιδέα πέρασε απ' το μυαλό της Μπλάνς. Είχε θυμηθεί το όνομα των Παστουρά, του αντρόγунου εκείνου που γνωρίζονταν με τον αγαπημένο της Ροζέτ.

«Ποιος ξέρει...», σκέφθηκε.

Ύστερα είπε, με ξαφνική πεποίθηση:

— Ναί, εκεί θα μάθουμε θετικά!

Κι' έδωσε στο σωφέρ τη διεύθυνσι, που της την είχε πη άλλωτε η Ροζέτ.

Απ' το πρωί, ούτε αυτή, ούτε η κυρά-Λεπαγιέ είχαν βάλει τίποτε στο στόμα τους. Ήταν απόγευμα πιά. Στο διάστημα αυτό, είχαν αλλάξει τρεις φορές ταξί.

Η μητέρα της Ροζέτ βρισκόταν σε μια κατάστασι απόλυτης καταπτώσεως. Φαινόταν ανίκανη να σκεφθεί, διτιμήποτε...

Κάθε τόσο όμως, όταν η Μπλάνς κατέβαινε απ' τ' αυτοκίνητο με μια καινούργια ελπίδα, για να γυρίσει με μια απογοήτευσι, τα μάτια της γερόντισσας πετούσαν μια άστραπη. Βλέποντάς την, η Μπλάνς, μάντευε με τρόπο τη μανία που έβραζε μέσα της και το τρομερό ξέσπασμά της όταν θάδρισκε έπιτέλους τον απαγωγέα της κόρης της...

Δεν έπρεπε, δεν μπορούσε να την αφήσει μονάχη!

Ο κ. Παστουρά βρισκόταν στο μαγαζί του.

— Τι θέλει η κυρία; ρώτησε με προθυμία τη Μπλάνς.

— Είμαι, κύριε, υπάλληλος του καταστήματος Τεβενέν...

— Ά, μάλιστα, δεσποινίς! Τώρα σάς αναγνωρίζω... Ήρθε συχνά στο κατάστημα σάς για να προσφέρει κουμπιά, μα δεν κατάφερα ποτέ να πάρω μια παραγγελία... Μήπως τυχόν θάχω σήμερα αυτή την καλή τύχη;

— Όχι, κύριε, όμολογώ πως δεν ήρθα γι' αυτό το λόγο... αλλά για να σάς ζητήσω μια εξυπηρέτησι, για την οποία θα σάς ευγνωμονώ πάντα.

Ο Παστουράς ήξερε την ανωτέρα θέσι της Μπλάνς στο κατάστημα Τεβενέν. Έσπευσε, λοιπόν, ν' απαντήσει:

— Ό,τι θέλετε, δεσποινίς! Είμαι στην απόλυτη διάθεσί σας.

— Έπιθυμώ να μάθω τη διεύθυνσι κάποιου γνωστού σας: του κ. Αρθούρου Νορμπέρ.

— Του Νορμπέρ;... Ναί, βέβαια, τον γνωρίζουμε... απάντησε με έκπληξι ο έμπορος. Όσο για τη διεύθυνσί του όμως... δεν την ξέρω, δυστυχώς! Δεν τον έχω συναντήσει άλλου, παρά στο μαγαζί του ή στο καφενείο.

Παρατήρησε ωστόσο την ταραχή και τη λύπη που είχε προκαλέσει στη Μπλάνς αυτή η απάντησί του, και πρόσθεσε άμεσως:

— Σταθίστε όμως! Ίσως κάποιος υπάλληλός μου, συνομήλικός του, νάναι καλύτερα πληροφορημένος από μένα... Θα πάω να ιδώ... Περιμένετε με μια στιγμή, σάς παρακαλώ... Καθήστε... μα καθίστε λοιπόν!

Έπιθυμώντας να υποχρεώσει τη Μπλάνς, για να εξασφαλίσει την υποστήριξί της, ανέθηκε βιαστικά μια στριφτή σκαλίτσα που οδηγούσε στο πατάρι του καταστήματος. Έπειτα από μερικά λεπτά, ξανακατέβηκε, χαμογελώντας.

Ευτυχώς, μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος, δεσποινίς, είπε. Ο κ. Νορμπέρ μένει στην οδό Βερμπούα, αριθμός 13.

Η Μπλάνς αναστέναξε μ' ανακούφισι. Εύχαρίστησε θερμά και χαίρετσε τον κατάστηματάρχη, που τη συνάδεψε ως την πόρτα.

Επί τέλους!... Ήξερε πού βρισκόταν ο Αρθούρος Νορμπέρ!

Σκέφθηκε για μια στιγμή να ειδοποιήσει την άστυνομία, ύστερα όμως μετάνοισε. Μα θάδρισκαν άρα γε στο σπίτι του τε

Νορμπέρ;... Ή άρα ήταν 5. Πλησίαζε πιά να βραδιάσει...

Αν είχε βγή έξω ο Νορμπέρ, μαζί με τη Ροζέτ, θα τον περίμεναν να ξαναγυρίσει.

Παρ' όλη την υπόσχεσι που σάς έδωσε, δεσποινίς Μπλάνς, είπε η κυρά-Λεπαγιέ όταν έφτασαν έξω απ' τον αριθμό 13 της οδού Βερμπούα, νοιώθω πως δεν θα μπορέσω ποτέ να μείνω εδώ, μέσ' στο ταξί, όσο θα ξέρω πως αυτός ο παλάνθρωπος βρίσκεται εκεί πάνω, μαζί με το παιδί μου!... Θα μω' κι' εγώ μαζί σας... Σας όρκίζομαι, δεν είμαι πιά θυμωμένη... Υποφέρω πολύ, πάρα πολύ! Μα ήσυχάστε, δεν θα κάνω σκάνδαλο...

Η Μπλάνς κατάλαβε πως θάταν αδύνατο να την εμποδίσει.

— Έστω, είπε. Έλατε μαζί μου.

Μπήκαν σ' ένα σπίτι παλιό, αλλά αρκετά παρουσιασμένο.

— Ο κ. Νορμπέρ; Δεύτερο πάτωμα, δεξιά... τούς είπε η θυρωρός.

— Βρίσκεται πάνω τώρα;

— Δεν ξέρω, κυρία. Είδα όμως πριν από λίγο ν' ανεβαίνει ή παραδουλεύτρα του.

Η κυρά-Λεπαγιέ κι' η Μπλάνς ανέβηκαν σιγά-σιγά τη σκάλα. Η πρώτη ήταν γλωμή, σαν πεθαμένη. Μα διατηρούσε τις δυνάμεις της και φαινόταν πως είχε ξαναβρή την αυτοκυριαρχία της.

Χτύπησαν το κουδούνι. Παρουσιάστηκε μια γρηά.

— Ο κ. Νορμπέρ; τη ρώτησε η Μπλάνς.

— Δεν είν' εδώ, κυρίες μου.

— Ξέρετε αν θα γυρίσει γρήγορα;

— Δεν ξέρω να σάς πω. Συνήθως, έρχεται πολύ αργά, όταν σχολάει απ' τη δουλειά του. Καμιά φορά, μάλιστα, δεν κοιμάται εδώ... Νέο παλληκάρι είναι... Καταλαβαίνετε...

— Ήρθε χθές τη νύχτα; ρώτησε η Μπλάνς.

— Μά... δεν ξέρω!... ψιθύρισε η γρηά, που φοβόταν προφανώς μήπως κάνει καμμία γκάφα.

Η Μπλάνς της έβαλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα κι' επανέλαβε ύστερα την ερώτησί της.

— Μά σάς είπα... είναι νέος... απάντησε η παραδουλεύτρα. Οί νέοι γλεντάνε...

— Πέστε μου, λοιπόν, κοιμήθηκε εδώ ή όχι;

— Ήρθε την ημέρα και νύχτα. Ύστερα έφυγε... για ταξίδι, υποθέτω, γιατί πήρε μαζί του μια μικρή βαλίτσα με λίγα ρούχα.

— Πού μπορεί να πήγε; Δεν έχετε ιδέα;

— Όχι, κυρίες μου.

Οι δυο γυναίκες κουβέντιαζαν σ' ένα μικρό χώλ, κομψά έπιπλωμένο. Μποστά στο παράθυρο βρισκόταν ένα τραπέζακι, και πάνω σ' αυτό, ένα τηλεγράφημα. Η Μπλάνς το είχε προσέξει απ' όταν μπήκε. Και δεν ξεκολλούσε τα μάτια της απ' αυτό.

— Αν θέλετε να τού μιλήσετε, το ά-

πλούστερο θάνατι να πάτε στο μαγαζί του, συνέχιζε η γρηά. Αν δεν τον έχω στείλει ο διευθυντής του σε ταξίδι για δουλειές, θα τον βρήτε εκεί, στο τμήμα των γαντιών. Η κυρά-Λεπαγιέ κλονιζόταν απ' το καινούργιο αυτό χτύπημα — που έπρεπε ωστόσο να το είχε προβλέψει...

Είχαν φύγει, λοιπόν!... Πού είχε πάει την κόρη της, ο άθλιος;...

Σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα, έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Γρήγορα, ένα ποτήρι νερό! φώναξε η Μπλάνς στην υπηρέτρια.

Εκείνη έτρεξε άμέσως στην κουζίνα. Η Μπλάνς βρήκε τότε την ευκαιρία ν' αρπάξει το τηλεγράφημα, να τ' άνοιξη και να το διαβάσει.

Προερχόταν απ' το Σαμουά κι' είχε την υπογραφή «Πελλετιέ». Το περιεχόμενό του ήταν λιγόλογον.

«Δωμάτιον σάς περιμένει με συμπεφωνημένη τιμή».

Η υπηρέτρια έφερε το ποτήρι με το νερό για την κυρά-Λεπαγιέ. Στο μεταξύ, η Μπλάνς είχε προλάβει να ξαναδιπλώσει το τηλεγράφημα και να τ' άφιση στη θέσι του.

— Ξέρω τώρα πού βρίσκονται! ψιθύρισε σ' αυτή της μαμής. Έλάτε...

ΙΕ'.

Η σταδιοδρομία ενός «μοιραίου»

Ο Αρθούρος Νορμπέρ ήταν πραγματικά ώριος νέος, άκαταμάχητος, πρό πάντων για τις ώριμες κυρίες...

Είχε γίνει υπάλληλος στον «Πυγμαλίων» στα 18 του χρόνια, χάρις σε κάποιο ισχυρό προστάτη του. Τον είχαν τοποθετήσει στο τμήμα των γαντιών. Κι' αυτό τον είχε βοηθήσει όχι λίγο στις κατακτήσεις του.

Όταν μια κυρία διάλεγε τα γάντια που της άρεσαν, αυτός έπιανε με σεβασμό τα δαχτυλά της, μαλακά, χαϊδευτικά, και τάβαζε σιγά-σιγά μέσ' στο γάντι. Της το φορούσε με προσοχή, το κούμπωνε στον καρπό του χεριού. Και συγχρόνως την έμποτίζε με τη γοητεία της ματιάς του, που γλιστρούσε ανάμεσα στα μακρυνά του ματωσίνοια.

Έτσι είχε υποτάξει το πρώτο θύμα του: τη γυναίκα κάποιου πλουσιού εμπόρου της οδού Σαιν-Ντενί. Την είχε ξετρελλάνει κυριολεκτικά.

Δυστυχώς γι' αυτήν, δεν μπόρεσε να κρατήσει το μυστικό της. Καυχήθηκε τόσο πολύ για τα χαρίσματα του φίλου της καρδιάς της, ώστε τόμασε πολύ γρήγορα όλη η γειτονιά. Κι' άρχισαν να παρελαύνουν απ' το κατάστημα «Πυγμαλίων» κυρίες μεσόκοπτες, γυναίκες χονδρεμπόρων, ανώτερων υπαλλήλων, συμβολαιογράφων, για ν' αγοράσουν γάντια και να τους τα φορέσει ο γόης υπάλληλος.

Δεν δυσκολευόταν καθόλου ο Νορμπέρ να τους φορώσει ακόμα και τα πιο παλιά, ελαττωματικά ή κακοραμένα γάντια που υπήρχαν στο κατάστημα. Καί, φυσικά, κέρδιζε όχι λίγα, από τα ποσοστά του. Πολύ μεγαλύτερα όμως ήσαν τα κέρδη του έξω απ' το κατάστημα...

Δεν είχε, βέβαια, φτάσει ακόμη στο σημείο να τον συντηρούν οι φιλενάδες του. Είχε ωστόσο κάπως ελαστική ήθικ' — Όταν, λοιπόν, έτρωγε σε κάποιο έκλεκτο κέντρο με μια κατ'ακρίβειά του, έκανε πως δεν πρόσεχε ότι πλήρωνε εκείνη το λογαριασμό...

Δεχόταν, έξ' άλλου, πρόθυμα διάφορα — — — — — δώρα. Όσες τον είχαν αγαπήσει, είχαν φροντίσει να έπιπλώσουν και να στολίσουν το διαμέρισμά του — όχι πάντα με λεπτό γούστο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Εκδόσεις

Έκυκλοφόρησε το πρώτον φύλλον της νέας δεκαπενθήμερης παιδικής έκδοσης του οίκου Άλκιωτή υπό τον τίτλον «Η Εφημερίδουλα της Θείας Λένας» και υπό την διεύθυνσι της Κας Άντιγόνης Μεταξά, της Θείας Λένας του Κας Άντιγόνης Μεταξά, της Θείας Λένας του Κας Άντιγόνης Μεταξά. Περιέχει διηγήματα, παραμύθια, ιστορίες, παιχνίδια και ποικίλη άλλη μορφωτική και ψυχαγωγική ύλην δια παιδιά του Δημοτικού Σχολείου. Εκκλφορεί την 1ην και 15ην εκάστου μηνός.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΒΑΛΕΤΣΙΟΥ 42
610715 ΑΘΗΝΑΙ

Μή ξεχάσετε

ΤΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΑΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ
ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΟΥ ΔΙΑΘΕΤΕΙ

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΟΙ 3 ΑΙΣΣΟΙ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ 1954
**TELEFUNKEN
ERRES
SABA**

ΜΕΤΑΛΛΑΙ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΤ
ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 7
ΤΗΛΕΦ. 35720

Θω δ' ἔθεν τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴ δουλειά μου.
Ἦταν ποὺ αὐτὴ ἀκριτομένη τοῦ «παλίου συνάδαλου», ποὺ ἦταν, ἐννοεῖται, φανταστικὴ προκάλεσε τὴν συμπάθεια τῆς γυναίκα μου γιὰ τὸν ξένο μας. Σὲ σημεῖο μάλιστα τοῦ ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἀνάγειλα ὅτι ἡ παρουσία τοῦ στο σπιτί μου θα παρατεινόταν ἐπὶ δέκα πέντε μέρες, ἔδειξε εὐχαριστοί.

—Εἶναι καθῆκον μας νὰ τὸν φιλοξενήσουμε! μοῦ εἶπε. Ἐνῶν ἄνθρωπο ποὺ σοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ, ὅταν ἀρπάζε φωτιά το τάνκ ποὺ ἴσους μέσα!
Σαφηνίστικα. Προσπάθησα δὲ μως νὰ μὴ φανερώσω τὴν ἐκπληξί μου.

—Σούπε αὐτὴ τὴν ἱστορία! —Ναί, Ἄλλα ὅχι γιὰ νὰ παινευθῇ. Μοῦ τὸ ἀνέφερε ἐντελὴς ἐπεισοδιακὰ κι' ὅπως μοῦ διηγόταν τὰ περιεχόμενα τῆς στρατιωτικῆς σὰς ζωῆς στὴν ἐρμηνεία πρὸς ἄλλους στὴ θέσι τοῦ θά ἔκανε τὸ ἴδιο. Ἄ! εἶνε πολὺ σεμνὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἀλβινοὶ ἥρωες!

Καθὼς περνοῦσαν οἱ μέρες ἀρχίσα νὰ τὸν βαρύνει τὸν συμπολεμιστὴ μου. Κι' ὅταν τὸ δεκάπενθήμερο τῆς συμφωνίας μας ἔφτασε στὸ τέλος του, ἐνοίσα ἀνακούφιση.

Τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ ποὺ γύρισα στὸ σπιτί, ἡ γυναίκα μου ἔλειπε κι' ἐκείνος μά- ζευε τὰ πράγματα τὸν σπὶ βαλίστα. Ἐτρεξα, λοιπόν, στὸ δω- μάτιο τοῦ νὰ τὸν γραψῶ.

—Μὴν ξεχνᾶς, τὸνπα, ὅτι μοῦ κρωστὰς ἔξιν λίρες ἀκόμα. Πι- στεῦν ὅτι τὴς δικαιοῦμαι, ὅστε- ρα ἀπὸ τὴς φλυαρίες σου στὴν γυναίκα μου! Μὲ τίς ψευτεῖς σου παρουσιάσεις στὰ μάτια τῆς ἑνὸς ἥρωας κι' ἐγὼ ἑνὸς βλακά!

Ἐλάσε.
—Δὲν θὰ σοῦ δώσω τίς ἔξιν λίρες μοῦ εἶπε. Ἐκτός ἀν ἀμ- φωνῆς νὰ πῶ στὴ γυναίκα σου τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς περιπέτειας μας μετὰ τὴν ἐξοχὴ νοσοκομίου, στὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶδα ὅτι με κρατοῦσε στὸ κέρι.

—Αὐτὸ λέγεται ἐκδιασμός! τοῦ εἶπα θυμωμένος. Ἄλλα κομμάτι νὰ γίνῃ. Ὑποκωρῶ, ἀρκεῖ νὰ φύγῃς ἀμέσως, πρὶν ἔρῃ ἡ γυναίκα μου.

—Ἔτσι κι' ἐγὼ εἶνε.
—Γκούτ μπᾶ, κύριε συμπο- λεμιστά! μοῦ εἶπε εἰρωνικά, φεύγοντας μετὰ τὴς βαλίτσας.
—Στὸ διάβολο! εἶπα ἀπὸ μέ- σα μου.

Ὅταν ὁμως ἡ Μαρία γύρισε, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ, τὴν εἶδα νὰ φορᾷ ἕνα καινούργιο φουστάνι.

—Μοῦ στοίχισε ἔξιν λίρες αὐ- τὸ τὸ φουστάνι, μοῦ εἰρήνευσε ἀμέσως.
—Ἐξιν λίρες; Καὶ ποῦ τὴς βρήκες;

—Εἶναι τὸ ὑπόλοιπο ἀπὸ τὸ νοκί τοῦ ἡρωικοῦ συμπολεμι- στοῦ σου. Τὴς πρώτες μέρες, αὐτὸς ὁ ἥρωας ἔκανε ἕνα λάθος στὴς ἡμερομηνίες. Τὴς ὑπερδέ- ψε. Ἀπὸ κεῖ τὸν παρέλαβα καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ ὁμολογήσῃ τὴ μπλόφα, ποὺ μοῦ παίζατε καὶ τὴ συμφωνία ποὺ κάνατε. Καὶ τοῦ εἶπα, πῶς εὐχαριστῶς δεχόμουν νὰ μείνῃ καὶ τὴς ὑ- πόλοιπες μέρες, ὑπὸ τὸν ὅ- ρον νὰ πληρώσῃ μετὰ τὴς ἔξιν λίρες. Καὶ μάλιστα προκα- τὰβολικῶς. Γιατὶ ἀλλοιῶτα...

Ἦ Μαρία μοῦ ἔριξε μιὰ μα- τιά γεμάτη νόημα. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ καταφύγῃ στὸ μᾶρ- γι νὰ δροσίω τὴν ἀπελπισία μου. Καθὼς ἔφευγα, ἡ Μαρία με ρώτησε:

—Ποῦ πᾶς;
—Στὸ μᾶρ! —Ἄν βρῆς κανέναν ἄλλον συμπολεμιστὴ, φέρτον! Δὲν ἀπάντησα. Ἐτρεξα κτ' εὐθείαν στὸ μᾶρ.

—Οὐδὲ; ρώτησε ὁ μᾶρμαν.

—Ὁχι. Μπῆρα!

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ποὺ βρίσκονται στὴν Κορὴ ἀ ζητοῦν ἀλληλογραφία μετὰ Ἑλληνί- δες: Παναγιώτης Κουτσόκος, Εὐστάθιος Στάμου, Ἀποστόλος Μπασιώτης, Γεώργιος Χατζησάβ- δας, Βασίλειος Σακερῆλης, Μι- χαὴλ Φράγκου, Κυριάκος Μιχαή- λης, Παρσακεὺς Μιχαήλδης, Ἀβραὰμ Χρήστου, Βασίλειος Δου- δουλίδης, Σάκης Κουρσάρης, Θε- ὅδωρος Ζερτελίδης, Βασίλειος Κροκιδᾶς, Γεώργιος Ἀρβαντι- δης, Ἀθανάσιος Σιώτης, Δημή- τριος Τσιμπερίδης, Πέτρος Ἀστέ- ρης, Γεώργιος Τσεκούρας καὶ Βα- σίλειος Πράττης (τοῦ Λόχου), Παῦλος Φεσσάτιδης, Πέτρος Οἰκο- νόμου, Ἀθανάσιος Λουκάς, Παῦ- λος Μυτερὸς, Ἐλευθέριος Βρέλ- λος καὶ Τάκης Ζωγάνης (τοῦ Λό- χου). Χρήστος Δριτάς, Ἰωάννης Γκουθούσης, Βασίλειος Κρόκος, Κων/τίνος Φισκατόρης, Κων/τίνος Λαλούδης, Ἰωάννης Μπαλαμπά- νης, Γεώργιος Παπασταμόπουλος, Ἀναστάσιος Γιαμούκογλου, Ἀγ- γελος Θεοδωρίδης, Κων/τίνος Καρασαρίδης, Χρήστος Παπακων- σταντίνος, Φίλιππος Κοστινᾶς, Βασίλειος Προκοπίου, Ἰωάννης Βαλασούρας, Βασίλειος Σπηλι- οπούλος καὶ Νικόλαος Παπανικ- λάου (3ου Λόχου). Χρήστος Μερ- τζιώτης, Δημήτριος Τσιτῆς, Κυ- ριάκος Τριτράκης, Ξεοφάν Πίτ- τας, Λάμπης Καραμπάτσος, Γε- ὄργιος Τοπάλης, Δημήτριος Γρί-

δας, Κων/τίνος Καπερνάρκος, Κυριάκος Δέδες, Κυριάκος Τά- μης, Φρίδος Κορωνάιος, Παναγιώ- τής Μητάκος, Βασίλειος Βασι- λούπουλος, Ἀλέξανδρος Παπαγι- αννόπουλος, Λάκης Μελισσιδης, Θεόδωρος Καλαϊτῆς, Τάκης Προβελγγιος, Σταύρος Λινού- λακης, Ἀλέξανδρος Χαρημῆς, Γε- ὄργιος Μαμάκος, Πίπης Κλαου- δάτος, Λάκης Λεγάτος καὶ Γεώρ- γιος Παπαγεωργίου (Λόχος Βα- ρέων Ὀπλῶν). Κων/τίνος Ρή- γας, Δήμος Γιαννακόπουλος, Κων. Παρσακεὺς, Ἰωάννης Ρή- γας, Μιλτιάδης Σταμπούλδης, Περικλῆς Ἀθανασούλιας, Βασί- λειος Ζωίδης, Αὐγουστος Ἰατροῦ καὶ Θεόδωρος Χούλιας (Συνερ- γειῶν). Πέτρος Πατσάκος, Ἀνδρέ- ας Διαμαντόπουλος, Κων/τίνος Ζέρδας, Περικλῆς Μπάσδολης, Σωτήριος Κορμπογιαννόπουλος, Ἀντίμος Χατζηγεωργίου, Ἀθανά- σιος Καριοφυλλῆς, Δήμος Παγώ- νης, Ἀνδρέας Δαμουράς καὶ Νι- κόλαος Κωτάκης (Λόχου Διοική- σεως). Γεώργιος Γιῶργας, Χαρά- λαμπος Τσακλῆς, Εὐάγγελος Κατσιουλιέρης, Γεώργιος Βαϊμέ- νιος, Σάββας Κατινενίδης, Γερά- σιμος Δημητριάδης, Γεώργιος Ζω- γραφάκης, Νικόλαος Φελοτῆς, Κων/τίνος Μανέλλης, Σπυρίδων Διόγνης, Στέφανος Χατζημήτρου, Βασίλειος Δημητριάδης, Σωμῶν Γουλιμουτῆς, Βασίλειος Μπεκι- ᾶνης, Περικλῆς Μπατοδέλης, Γεώρ- γιος Παναγιώτου, Παναγιώτης Παναγιώτου, Παναγιώτης Τριφί- κης, Γεώργιος Χουλαρῆς, Σωτή- ριος Κάκατζιδης, Εὐθύμιος Τέσ- σερης, Χρήστος Παρσακεὺς, Εὐ- άγγελος Κουκουρας, Παναγιώτης Μαχαιράς καὶ Ἐλευθέριος Στέρ- τνης. Ἦ διευθυνσις ὧν εἶναι: Greek Exped. Forces, CAPO 5800, Μερὶν Β. Σ. Τ. 902.

Ἀλληλογραφία μετὰ Ἑλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητοῦν οἱ κάτωθι ἀναγνώστριές μας: Κυδέ-

λη Ραυτοπούλου καὶ Μιράντα Τρι- ανταφύλλου, Κολοκοτρῆ 37, Ἀ- θῆναι, Γρέσε. Νανά Λαδικοῦ (18 χρόνων) Ἐκατοῖ 12, Νέος Κά- σμος, Ἀθῆναι, Γρέσε. Χρυσούλα Χαριτάκη, Σ.Κ.Ρ., ΚΑΛ Μοῖρες, Ἡράκλειο, Κρήτη, Γρέσε. Δέσποι- να Πυλωρίδου καὶ Γεωργία Πυ- λωρίδου, Χαλδίας 18, Καλαμα- ρία, Γρέσε. Τασούλα Πετρίδου, Γ. ἀντιστῶν 6, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Νίκη Παναγιωτοῦ, Λουκία Πα- παγεωργίου καὶ Μαργαρίτα Χα- τζηλευθερίου, Μ. Καθολοῦ 17, Νεοχώριον, Ρόδος, Γρέσε. Καίτη Ἀγγελίδου, Π. Σφαγεία 224, Χα- ροκόπου, Ἀθῆναι, Γρέσε. Εὐμορ- φία Παπαδαντωνάκη, Λυκούργου 32, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Γρέσε. Λέ- λα Δημητριάδου, Τράλλευς 38, Χαλκίς, Εὐβοία, Γρέσε. Ἀλι- αν Χρυσόχου καὶ Ἀγγέλα Ἀν- θομελίδου, Μελλοντος 10, Θεσα- λονίκη, Γρέσε. Ἀννούσα Ἀγαθο- πούλου (20 χρόνων), Μάρκου Μπότσαρη 42, Νεάπολις, Θεσσα- λονίκη, Γρέσε. Τούλα Κατσαράκη (17 χρόνων), Σ.Κ.Ρ., ΚΑΛ Μοῖρες, Ἡράκλειο, Κρήτη, Γρέσε. Δωροθέα Παγώνη, Poste Re- stante, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Βά- σω Χροντοπούλου, Μαρία Δημη- τρίου καὶ Φροσούλα Γεωργίου, Πε- ρικλέους Σταύρου 20, Χαλκίς, Γρέσε. Πλῖνα Κοτάρη, Ἀγίου Δη- μητρίου 58, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Ρούλα Γκούμα, Καστρου 31, Νέα Ἰωνία, Ἀθῆναι, Γρέσε. Φώ- φη Δουραγαλή, Θησίου 4, Ἀθῆ- ναι, Γρέσε. Μάχη Παπαδοπούλου, Ἀδάνων 9, Κάτω Τούμπα, Θεσα- λονίκη, Γρέσε. Μαίρη Σακελλα- ρίου, Γκλαβάνη 53, Βόλος, Γρέσε. Βάσω Παπαδοπούλου (25 χρό- νων), Δημάδου 10, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Σμάρω Ἰωαννίδου, Παῦ- λου Μελά 15, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Μαίρη Νικολάου, Poste Restante, Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, Γρέσε. Εἰ- ρηνή Κορομηλά, Νέα Φορτέσσα, Ἡράκλειο, Κρήτη, Γρέσε. Ἀ- γνούλα Ἀναστασιάδου, Συγγρού 15, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Μαίρη Κιρτή, ὁδὸς 8 ἀριθ. 9, συνοικί- σμος Σκέης, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Διάνα Λαμπροπούλου καὶ Μαργα- ρίτα Παναγιώτου, Ἀρτέμιδος 29, Κηφισιά, Ἀθῆναι, Γρέσε. Μαρὶ- να Παπαγεωργίου (25 χρόνων), Ἀγίας Βαρβάρας 38, Νέα Ἰω- νία, Βόλος, Γρέσε. Ζωὴ Μακροπού- λου, Poste Restante, Χίος, Γρέσε.

Ἦ Βαρβάρα Δημητρί- αδου (16 χρόνων), Λεβίδου 6, Κηφισιά, Ἀθῆναι, Γρέσε. Ζητεῖ ἀλληλογραφία μετὰ νέους τῆς Ἀμε- ρικῆς, τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Γαλ- λίας. Ἦ Μαρία Κλάρα καὶ ἡ Ἀλκίστη Κλάρα, Poste Restante, Βόλος, Γρέσε. Ζητοῦν ἀλ- ληλογραφία μετὰ Ἑλληνες τῆς Ἀ- μερικῆς, στὴν ἐλληνικὴ ἡ γαλλικὴ γλώσσα. Ἦ Μαρία Δρακά- του, Ἀργυροστόλιον, Γρέσε, ἐπιθυ- μεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ νέους τῆς Αἰγύπτου. Ἦ Μαίρη Ροῦ- δου καὶ ἡ Ρένα Ροῦδου, Ἄγιος Νικόλαος Λευκᾶς, Πάτραι, Γρέσε. Ζητοῦν ἀλληλογραφία μετὰ σκοπὸν τὸν γάμο. Ἦ Ἐλένη Καρατζᾶ, καὶ ἡ Ἀναστασία Κατσαμάκου, Ἀλιέριον, Εὐβοία, Γρέσε, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μετὰ νέους τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἦ Ρένα Μανωλάκου, Αἰόλου 96, Ἀθῆναι, Γρέσε. Ζητεῖ ἀλληλο- γραφία μετὰ Ἑλληνες τῆς Ἀμερι- κῆς. Ἦ Ἀντιγόνη Γεωργι- αδου (27 χρόνων) καὶ ἡ Παπα- γιώτα Κοκκίνη (23 χρό- νων), Κωφισσοδότου 16, Ἄνω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Γρέσε. Ζη- τοῦν ἀλληλογραφία μετὰ Ἑλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μετὰ σκοπὸν τὸν γά- μο. Ἦ Ἀντοῦ ἀνέττα Μπουμπουλίδου, ἡ Λούλα Σπαντοπούλου καὶ ἡ Ἀννίτα Γι- ούλη, Φαρμακίδου 1, Λάρισα, Γρέσε, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφή- σουν μετὰ Ἀμερικανούς. Ἦ Ἐλέ- νη Τσακίρίδου, Παλαβάρου 22, Σέρραι, Γρέσε. Ζητεῖ ἀλ- ληλογραφία μετὰ Ἑλληνοαμερικαν- οὺς μετὰ σκοπὸν τὸν γάμο. Ἦ Ρί- τα Μπλανσάρ (30 χρόνων), Ἀγίου Ἀσωνίου 23, Ἀθῆναι, Γρέσε. Ζητεῖ ἀλληλογραφία μ' ἕνα νέο εὐκατάστατο μετὰ σκοπὸν τὸν γάμο. Ἦ Κούλα Κίττη, Λαχα- νᾶς, Θεσσαλονίκη, Γρέσε. Ζητεῖ ἀλληλογραφία μετὰ νέους τοῦ ἐξω- τερικοῦ μετὰ σκοπὸν τὸν γάμο.

Ὅχι διὰ
ἄλλὰ καλλονικά!

τώρα ποὺ ξαναβρήκα τὴν
πούδρα, τὴν μπριγιαντίνην
καὶ τὸ ἄρωμα,

ΠΟΜΠΕΪΑ
(L. T. PIVER PARIS)

Ὁ ἴσιος δρόμος

Γκανγκοτερικὸ διήγημα

Ὁ λη τῆ βδομάδας, ὁ Τζὸκ κοιμόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὴν τελευταία νύχτα, εἶχε κοιμηθῇ στὸ ὑπαιθρο, στὸ Χάυντ-Πάρκ, γιὰ τὸ φάνηκε πῶς εἶχε δὴ κάποιον γνωστὸ του νὰ κατασκοπεύῃ τὴν πανσιν, ὅπου εἶχε μείνει μιὰ μέρα. Ἐνας φύλακας τοῦ πάρκου τὸν εἶχε διώξει, τὸ πρωὶ νωρίς. Εἶχε περάσει τὴν ἡμέρα τοῦ σ' ἕνα λαϊκὸ κινηματογράφου, βλέποντας καὶ ξαναβλέποντας τὸ ἔργο πολ- λές φορές.

Τώρα περιπλανιόταν ἄσκοπα στοὺς δρόμους, μετὰ τὸ καπέλλο χωμένο ὡς τὰ μάτια, γιὰ νὰ κρύβῃ τὸ πρόσωπό του. Τούρκοι ἄνε- να κλάψι ἀπ' τὴν πείνα — γι- ατὶ ἦταν παιδί ἀκόμα. Μὰ δὲν εἶ- χε τολμήσει ὡς τώρα νὰ μῆτ' σ' ἕνα ρεστωράν. Δὲν τολμοῦσε ἐ- πίσης νὰ πλησιάσῃ στοὺς στα- θμούς τῶν λεωφορείων καὶ τὸν τρεῖν, γιὰτὶ ἤξερε πῶς θὰ τοὺς ἐπιτηροῦσαν ἐκεῖνοι!

Ὁ φόβος ἐξοίγει τὴν ψυχὴ του... Πρὶν ἀπὸ δύο λεπτὰ, εἶχε ἀντιληφθῇ κάποιον, ποὺ τούρριζε μιὰ γρήγορη ματιά κι' ἀμέσως μῆτ' σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο. Εἶχαν, λοιπόν, ἀνακαλύψῃ καὶ πάλι τὰ ἴχνη του, μ' ὅλο ποὺ βρισκόταν διαρκῶς σ' ἐκείνους!... Ὡ, αὐτὴ ἡ ἀβεβαιότης τὸν σκότωνε!

Τώρα ἡ ὥρα ἦταν 9 σχεδόν, κι' οἱ δρόμοι τοῦ Λονδίνου εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐρημώωνται. Ὁ Τζὸκ κτύπαζε γύρω του. Περιμέ- νει λίγο, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν τὸν παρακολουθοῦσε κανεὶς. Ὑστερὰ κώχθηκε σ' ἕνα λαϊκὸ ρε- στωράν.

Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι πελάτες στὴ μικρὴ σάλλα. Μιὰ χοντρὴ μεσόκοπη γυναίκα τοῦ χαμογέ- λασε, πρὶν αὖτ' ὁ Τζὸκ.

—Τὶ διατάζεις, παλληκάρι μου; τὸν ρώτησε.
—Αὐτὰ με λουκάνικα, παράγ- γεῖτε ὁ Τζὸκ.

Ἀπόφυγε νὰ κутτάξῃ τὴ γυ- ναίκα, γιὰτὶ ἡ καλοκαρδὴ ὦμι τῆς τοῦ θυμίσε τὴ γιγιάτ' του.

Ἦ καλὴ τὴ γιγιάτ'! Τὸν εἶχε ἀναθρέψει, ἀπὸ τότε ποὺ ὀρ- φάνετο ἀπὸ πατέρα, τριῶν χρό- νων παιδάκι. Ἦ μητέρα τοῦ τόχε σκάσει προηγουμένως μετὰ κάποιο ναυτικὸ.

Τὸν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γιγιάτ' του, γιὰτὶ ἦταν τὸ μόνο τῆς ἐγ- γόνι. Πόσο θὰ πικραίνονταν τώρα, ἀν ἤξερε τὴν κατάστασί του! Τὸν κυνηγοῦσαν ἀλύπητα... ὅχι ἡ ἀστυνομία, ἀλλὰ ἡ συμμορία ποὺ εἶχε «δουλέμει» μαζί της...

Ἀρχισε νὰ καταβροχθίζῃ ἄπληστα ὅτι τοῦ σερβίρισε ἡ γυ- ναίκα. Ὅσο περνοῦσε ἡ πείνα τοῦ, ἐξανάδρισκε κάπως τὴν ἐμψι- στοσύνην τοῦ. Τὶ διάβολο, δὲν ἦταν κανεὶς φοβισιάρης! Γιατὶ νὰ τρομοκρατηθῇ ἐστὶ ἀπὸ λίγους παλαιοὺς ἀνθρώπους;

Θυμήθηκε πάλι τὴ γιγιάτ' του, ποὺ τοῦλεγε: «Ἄν βρεθῆς ποτέ σὲ δύσκολη θέσι, νὰ τραβήξῃς τὸν ἴσιο δρόμο κι' ὅλα θὰ φτιαχθοῦν».

Τοῦ τὸ ξανάλεγε, αὐτὸ, σὲ κάθε ταξίδι τοῦ, ἀπὸ δύο, χρόνια τώρα — γιὰτὶ εἶχε γίνει ναυτικὸς ὁ Τζὸκ, ὅπως κι' ὁ πατέρας τοῦ. Μὰ δὲν εἶχε ποτέ τὸ νοῦ τῆς τέτοια «δύσκολη θέσι», σὰν αὐτὴ ποὺ βρισκόταν τώρα...

Ὡστόσο, ὅταν νύχτωνε καλὰ, ὁ Τζὸκ θὰ πήγαινε σ' ἕνα σιδηρο-δρομικὸ σταθμὸ. Ἦ ἴσως νάχαν βαρεθῇ πιά νὰ φυλάει, καὶ νὰ κα- τάφερνε ἐστὶ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Λονδίνο. Ποτέ πιά δὲν θὰ ξαναπατοῦσε τὸ πόδι του σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη πόλιν!

Ἀφοῦ τελείωσε τὴν πρώτη μερίδα, ζήτησε καὶ δεύτερη. Τὰ βασάνά του εἶχαν ἀρχίσει ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ δεχτικὴ νὰ βγάλλῃ λαθραῖα ἀπ' τὸ πλοῖο ἕνα δέμα. Τὸ πήγε σὲ μιὰ ταβέρνα, Ἦ «δουλειά» τοῦ φάνηκε εὐκόλῃ καὶ τούδωσε 10 λίρες γιὰ τὸν κόπο του. Ἦ ἡ δούλειά του φάνηκε εὐκόλῃ καὶ τὴν ξανάκανε, Μὰ, ὅταν θέ- λησαν νὰ τὸν μπλέξουν μετὰ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν, ἀρνήθηκε καὶ τοὺς ζήτησε νὰ τὸν ἀφίσουν πιά ψυχοῦ.

Τότε πήγε καὶ τὸν βρῆκε ὁ Τσάρλυ, ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος γκάνγκ-στερ.

Δὲν μπορεῖς πιά νὰ τραβήξῃς, τοῦ εἶπε. Ἐρεῖς πάρα πολλὰ...

Ὁ Τζὸκ δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ καὶ δὲν ξαναπήλισε τὴν συμμορία. Κάποιος τὸν εἰδοποίησε τότε πῶς τὸν ζητοῦσαν γιὰ νὰ τὸν ξε- κάνουν, γιὰτὶ φοβόνταν ἡμίσητος τοῦ προδότη.

Ἦξερε καλὰ πῶς θὰ τὸν ἐβγάζαν ἀπ' τὴ μέση: Θὰ σκηνοθετοῦ- σαν ἕνα «δυστύχημα», σὲ κάποιον ἔρημο δρόμο, δίχως μάρτυρες... Καθὼς ἔκανε αὐτὲς τὴς σκέψεις, ὁ Τζὸκ κτύπαζε ἐξῶ, ἀπ' τὴ

τῶν πόρτα τοῦ ρεστωράν. Καὶ τὸ αἷμα τοῦ πάγωσε!...

Μπροστὰ στὴν πόρτα εἶχε σταματήσει τὸ παλὸ κλειστὸ κα- μιονί τῆς συμμορίας! Στὴ θέσι τοῦ σωφὸρ καθόταν ὁ Τσάρλυ, καὶ δίπλα τοῦ ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε δὴ πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ μπαῖνι στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο!

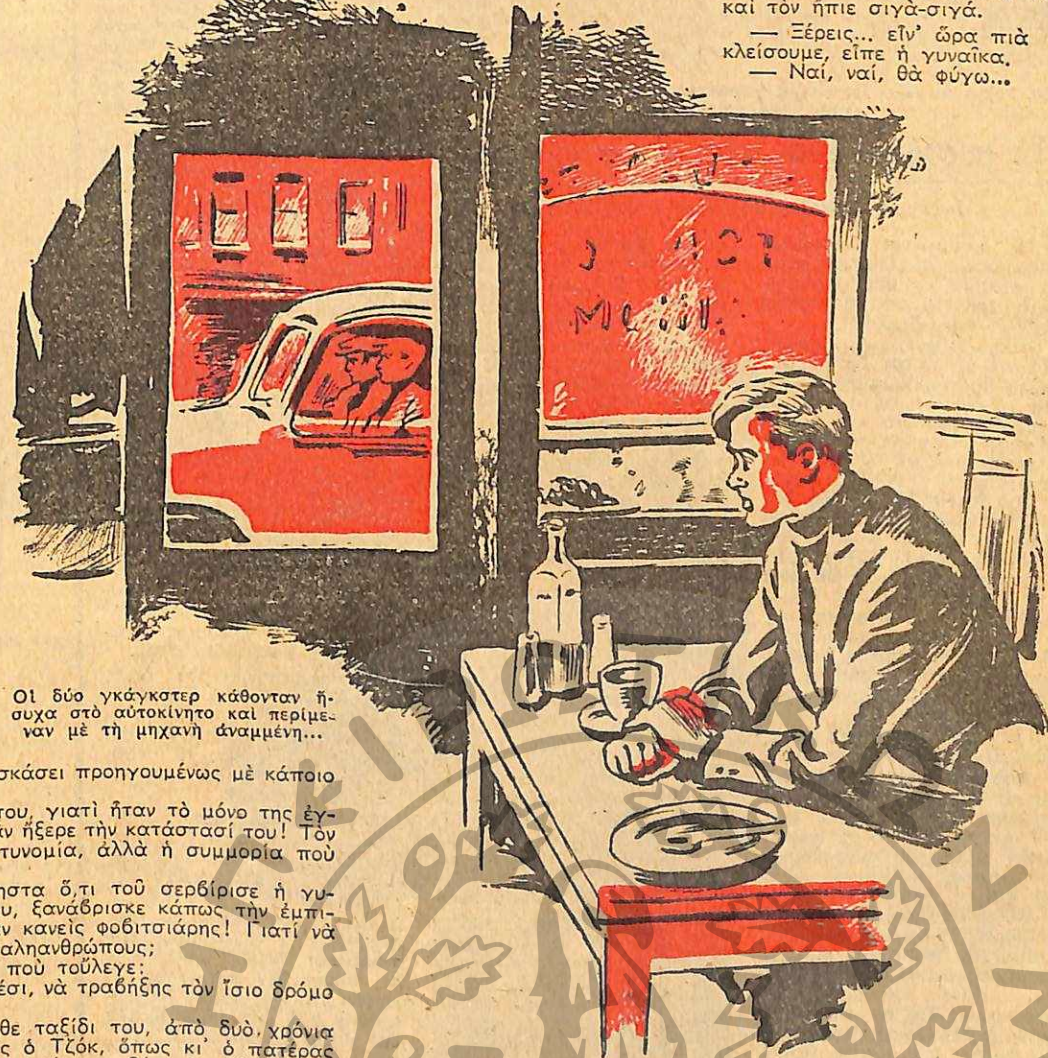
Ἐμειναν κι' οἱ δύο ἀκίνητοι, κутτάζοντας κατ' εὐθείαν μπρο- στὰ τοὺς. Τώρα ποὺ ἤξεραν πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς ξεφύγῃ ὁ Τζὸκ, μποροῦσαν νὰ περιμένουν...

Ἀργὰ ἡ γρήγορα, ὁ ἀναγκάζονταν νὰ βγῇ ἀπ' τὸ ρεστωράν. Καὶ τότε... ἤξεραν τὴ δουλειά τους! Θὰ τὸν ζαλίκανε μ' ἕνα χτύ-πημα στὸ κεφάλι, θὰ τὸν πετοῦσαν στὴ μέση τοῦ δρόμου, καὶ τὸ καμιοῖν θὰ περνοῦσε ἀπὸ πάνω του!

Δὲν ἐνοίωθε πιά καμμιὰ διάθεσι ν' ἀποτελειώσῃ τὸ φαγητὸ του. Ἐσπρωξε μακριὰ τὸ πιάτο του. Ἦ γυναίκα τὸν κύταζε μετὰ κα- λωσύνη. Οἱ δύο γκάνγκστερ ὁμοῦ δὲν γυρίζανε καθόλου πρὸς τὸ μέρος τοῦ. Περιμέναν, μετὰ τὴ μηχανὴ ἀναμμένη, ἐτοιμῇ...

Ὁ Τζὸκ προσπάθησε νὰ σκεφθῇ ψυχραῖμα, νὰ βρῇ κάποιον τρόπο σωτηρίας. Τοῦ κάκου ὁμως... Κι' ἂν ἀκόμα ἐπιχειροῦσε νὰ τρέξῃ, θὰ τὸν φτάνανε ἀμέσως... Κι' ὁ δρόμος ἦταν ἐντελὸς ἔρημος... Σὲ λίγο, σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολὺ, θάπρεπε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ ρε- στωράν... Παράγγειλε ἕνα καφέ καὶ τὸν ἤπιε σιγά-σιγά.

—Ἐρεῖς... εἰν' ὥρα πιά νὰ κλεισοῦμε, εἶπε ἡ γυναίκα.
—Ναί, ναί, θὰ φύγω...

Οἱ δύο γκάνγκστερ καθόνταν ἡ- συχα στὸ αὐτοκίνητο καὶ περιμέ- ναν μετὰ τὴ μηχανὴ ἀναμμένη...

Ἦ ἔμεινε κάποιος... ἕνας πόλιςμαν ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος! Μὰ δὲν φαίνονταν κανεὶς.

Τὸ πήρε ἐπιτέλους ἀπόφασι. Σηκώθηκε καὶ πλήρωσε τὸ λογα- ρισμὸ τοῦ. Καθὼς κτύπαζε τὴ γυναίκα, θυμήθηκε πάλι τὴ γιγιάτ' του. Καὶ τοῦ ἤρθαν στὸ νοῦ οἱ συμβουλές τῆς νὰ προσεύχεται στὸ Θεὸ γιὰ νὰ πᾶνε ὅλα καλὰ.

Γιατὶ ὅχι; Μποροῦσε νὰ τὸ δοκιμάσῃ καὶ τώρα... «Γλύτωσε με, Θεέ μου — παρακάλεσε μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ — κι' ὀρκίζομαι ποτέ πιά νὰ μὴν παραστρατήσω!».

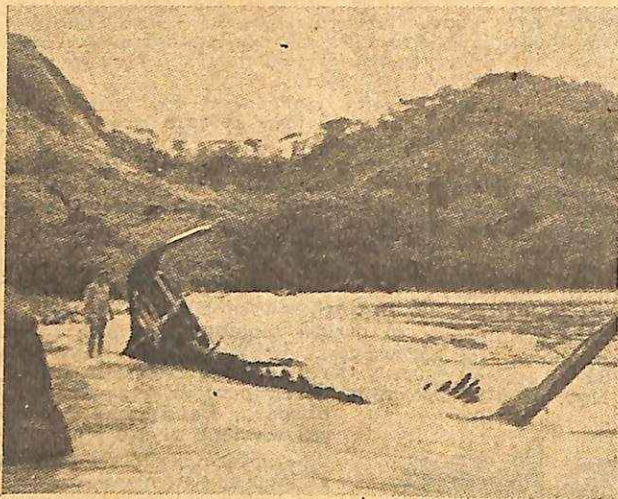
Πῆρε τὰ ρεστα τοῦ καὶ τραβήξε πρὸς τὴν πόρτα. Βγῆκε ἀπ' τὸ μαγαζί, μετὰ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τραβήξε ἴσια πρὸς τοὺς δύο ποὺ τὸν περιμέναν.

«Γλύτωσε με!...», ἔλεγε μετὰ τὸ νοῦ του.

Δὲν χρειάστηκε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς ἦσαν κι' οἱ δύο νεκροί! Τόδεχνε ἡ στάσι τους, τ' ἀναποδογυρισμένα μάτια τους... Καθισμένοι τὸσον ὥρα μέσ' στὸ κλειστὸ καουδούκλιο τοῦ καμιοῖν, εἶχαν δηλητηριασθῇ ἀπ' τὸ ἀν- θρακικὸ ὀξύ ποὺ ἐξέφευγε ἀπὸ κάποια τρύπα τῆς ἐξατμίσεως!...

Ὁ Τζὸκ ἔμεινε γιὰ λίγο σὰν ἀγαλμα, μετὰ τὸ χέρι τοῦ πάνω στὴ λαβὴ τῆς πόρτας. Ὑστερὰ στράφηκε κι' ἀπομακρύνθηκε σιγά-σιγά πῆγαινε πρὸς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ...

ΜΠ. ΤΖΑΚΟΤ

Τα λείψανα μιας Ισπανικής καραβέλλας σ' έναν όρμιο του νησιού με το θησαυρό.

Το μυστήριο ενός κρυμμένου θησαυρού

Νέες αποστολές στα νησιά του Κοκός

Οι κρυμμένοι Ισπανικοί θησαυροί δεν έπαψαν ποτέ να εξασκούν μια ακατανίκητη γοητεία στη φαντασία πολλών τυχοδιωκτών.

Δυό, λοιπόν, αποστολές για την ανεύρεση ενός κρυμμένου θησαυρού, οργανώνονται τη στιγμή αυτή. Η μία στην Καλιφόρνια και η άλλη στην Αγγλία, με το ρωμαντικό όνομα «Οκεάνειες Επιχειρήσεις Α. Ε.». Και οι δυο προορίζονται για ένα από τα μακρινά κι ακατοίκητα νησιά του Κοκός, που βρίσκεται 550 μίλια δυτικά των ακτών του Παναμά και που ανήκει στη δημοκρατία της Κουσταρίας.

Στο νησί αυτό, κατά την παράδοση, υπάρχει κρυμμένος ένας θησαυρός, αξίας πλέον των 60 εκατομμυρίων δολλαρίων.

Πώς δημιουργήθηκε όμως αυτή η παράδοση;

Δυό ναυαγοί βγήκαν μία ημέρα στο νησί αυτό κι όπως τριγύριζαν έδω κι' εκεί — έχει έκτασι 13 τετραγωνικά μίλια — συνάντησαν μια σπηλιά. Μέσα στη σπηλιά και σε πραγμάτεια μπαούλα, ήταν κρυμμένος ένας θησαυρός, από χρυσά κοσμήματα, διαμάντια κι' άλλα πολύτιμα πετράδια, άτριο χρυσάφι και ασημί, άδαιμαντοστόλιστα σπαθιά και μια όληχρηστική εικόνα της Παναγίας σε φυσικό μέγεθος!...

Ήταν ο θησαυρός που, όπως λέγεται, πήρε από το Καλλάο του Περού, το 1821, ένας τρομερός κούρσαρος της εποχής εκείνης, ο Άγγλος πλοίαρχος Θάμσον, ιδιοκτήτης του καραβιού «Μαίρη Ντήρ», του οποίου όμως δεν διαπιστώθηκε ποτέ, επίσημα, η ύπαρξη από τα νηολόγια.

Οι δυό ναυαγοί ήταν οι μόνοι που σώθηκαν από το πλήρωμα του καραβιού τους, μετά το ναυαγίο του. Ο ένας απ' αυτούς, λίγο αργότερα, πέθανε στο νησί. Ο άλλος κατόρθωσε να γυρίσει στο σπίτι του κι' έπειδή δεν τα κατάφερε να οργανώσει ο ίδιος μία απο-

στολή ως το νησί του θησαυρού, πριν πεθάνει, φανέρωσε το μυστικό σ' ένα φίλο του, και του έδωσε ένα χάρτη της τοποθεσίας, στην οποία βρισκόταν ο θησαυρός.

Αυτή, με διάφορες παραλλαγές, είναι περίπου η ιστορία του θησαυρού των νησιών του Κοκός, που οι προσπάθειες για την ανεύρεσή του δεν σταμάτησαν από έκτο χρονοί τώρα.

Στο μεταξύ, όμως, έκαναν την εμφάνισή τους πολλοί με χάρτες του θησαυρού του νησιού, που τους κίτριζαν με διάφορα χημικά μέσα. Ο ένας ισχυριζόταν πως είχε αποκτήσει το χάρτη από κάποιο ναυτικό που πέθανε κι' ο άλλος από τον παππά που τον εξομολόγησε...

Ο σημερινός κάτοχος του... πραγματικού χάρτη, ξέρει το μυστικό του θησαυρού από χρόνια, δεν τα κατάφερε όμως να φτάσει ποτέ ως το νησί. Ούτε άλλος τε θέλει, γιατί επιθυμεί, αντίθετα, να πουλήσει το μυστικό του μ' ένα ποσό προ-

«Το πουλάκι πέταξε» («Δι' μέρη ιζ γκόν») έγραψε κάποιος από τους αποτυχημένους «θησαυροθηρες», σ' ένα δέντρο του νησιού του Κοκός, ενώ νιώτας πως τον θησαυρό τον βρήκαν άλλοι!...

καταβολικά και μ' ένα ποσό 10 % πάνω στο θησαυρό.

Τα νησιά του Κοκός, όπως είπαμε, ανήκουν στην Κουσταρία. Κι' ενώ τα παλιά χρόνια μπορούσε ελεύθερα κάθε τυχοδιώκτης να ψάχνει στο έδαφός τους, σήμερα, δεν μπορεί, χωρίς την άδεια της κυβέρνησης της μικρής Δημοκρατίας, που για να τη χορηγήσει, φροντίζει πάντα να αποκλείσει τους άπατεάνες.

Ως τώρα, λοιπόν, στα 100 χρόνια που πέρασαν, πάνω από 100 αποστολές έσκαψαν όλο το νησί για την ανακάλυψη του θησαυρού. Μόνο ο Άμερικανός Τζάιμς Φόρμπερ, που επιμένει πως ο πατέρας του προσπάτησε να ήταν ναύτης του καραβιού «Μαίρη Ντήρ», ώργάνωσε ως τώρα έξι αποστολές, την πρώτη το 1939 και την τελευταία το 1950.

Την πρώτη φορά, η αποστολή του Φόρμπερ ξεφόρτωσε στο νησί πεντακόσιους τόνους μηχανήματα για τις έρευνες της. Παρ' όλα αυτά, όμως, δεν κατάφερε να βρει ούτε ένα χρυσό νόμισμα.

Ανάμεσα στους «θησαυροθηρες» του νησιού, υπάρχουν πολλά μεγάλα όνομα.

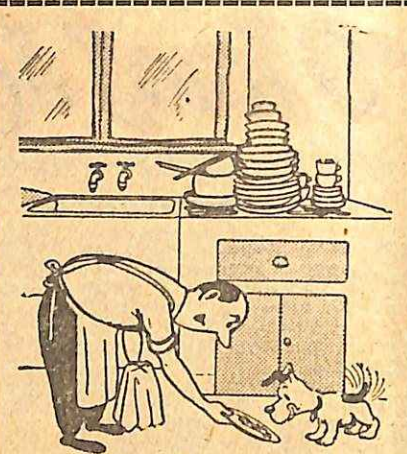
Ο έβδομος κόμης Φιτς-Γουίλλιαμ, ένας απ' τους πλουσιότερους Άγγλους ευγενείς, αποβιβάσθηκε στο νησί, το 1904, με 100 άνδρες. Το 1925 επισκέφθηκε το ίδιο νησί επί κεφαλής μιας άλλης αποστολής, ο περίφημος αυτοκινητιστής σερ Μάλκολμ Κάμπελ και το 1950 ο Βίκτωρ Κόχραν Χέρντι, κόμης του Τέρενς και γιός και κληρονόμος του μαρκησιού του Μπρίστολ.

Υπομονητικώτερος όμως απ' όλους ήταν ο Γερμανός Αύγουστος Γκίσελνερ, που έζησε κατά καιρούς στο νησί από το 1891 ως το 1908, αλλά χωρίς να βρει κι' αυτός τον θησαυρό.

Οι δυό αποστολές που οργανώνονται τώρα, ισχυρίζονται και οι δυό πως βασίζονται σε «αυθεντικές πληροφορίες», που δεν έχουν καμιά σχέση με τους χάρτες. Η ασφαλέστερη πρόβλεψη όμως, είναι πως κι' αυτές δεν πρόκειται να βρουν τίποτα, γιατί απλούστατα στο νησί των Κοκός δεν υπάρχει θησαυρός!...

Η διαρρηκτική τέχνη

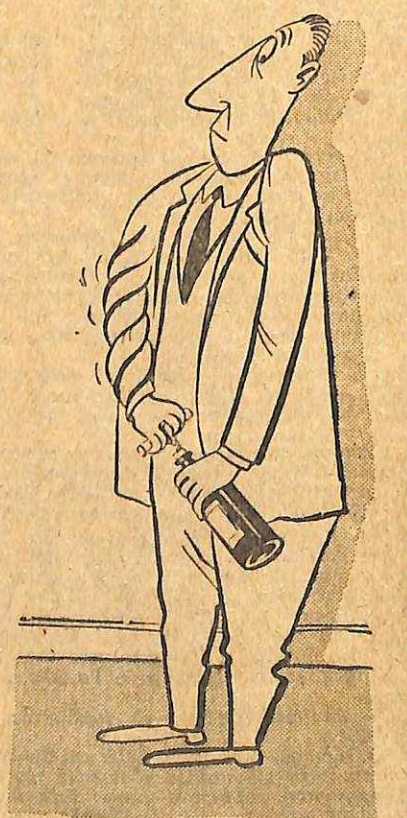
Το βιβλίο που είχε τη μεγαλύτερη κυκλοφορία στις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τους τελευταίους μήνες, γράφτηκε από ένα νεαρό κατάδρομο των φυλακών του Σινγκ Σινγκ και έχει τον τίτλο: «Χρηματοκιβώτια». Ο συγγραφέας του περιγράφει σ' αυτό 210 τρόπους, που επιτρέπουν το άνοιγμα ενός χρηματοκιβωτίου, όσοδηποτε πολύπλοκος κι' αν είναι ο μηχανισμός του. «Το δειγνύω, παρατηρεί ο συγγραφέας, είναι ένα βάρβαρο και πρωτόγονο μέσον. Καλώς διαρρηκτής, αξίος του ονόματός, δεν το χρησιμοποιεί πια».

— «Ελα, πλύνε το, για να το σφουγγίσω εγώ...»

— Δεν μπορώ να καταλάβω τι έχει πάθει αυτό το χωρί!...

Χωρίς λόγια.

Προκαλεσμένος από το στρατηγό Όρτζι, αρχηγό της πολεμικής αεροπορίας της νοτιοαμερικανικής δημοκρατίας της Χιλή, ο Γερμανός δημοσιογράφος δόκτωρ Φράντς Στόπελμαν, έπιασε έδω και λίγες μέρες, το νησί «Χουάν Φερνάντες» του Ειρηνικού ωκεανού, που, ως γνωστόν, είναι το νησί του περιφημου Ροβινσώνα.

Ας παρακολουθήσουμε, λοιπόν, τον ξένο δημοσιογράφο στην περιγραφή του νησιού του θρυλικού ναυαγού, του οποίου οι περιπέτειες συνεκίνησαν τόσες και τόσες καρδιές στο παρελθόν και που εξακολουθούν να συγκινούν ακόμη και σήμερα.

Εκεί, σε μία βραχώδη ακτή του νησιού, γράφει, βγήκε έπειτα από πολυήμερους αγώνες με τα κύματα του άγριου ωκεανού, ένας ναυαγός, το 1704, ο Ροβινσών Κρούσος.

Ανέβηκε με χαρά στην κορυφή των μαύρων κι' απόκρημνων βράχων της ακτής και ξάπλωσε στο γρασίδι...». «

Ετσι, απλά, περιγράφει ο Άγγλος συγγραφέας Ντάνιελ Ντέφτε, τη διάσωσι του περιφημότερου ναυαγού του 18ου αιώνα.

Όπως αντικρύσει την ημέρα εκείνη την ακτή ο Ροβινσών, που το πραγματικό του όνομα ήταν Άλέξανδρος Σέλκιρκ, έτσι είναι και σήμερα, βραχώδης, απόκρημνη και αβιλόξενη. Πίσω όμως απ' τους μαύρους γρανιτένιους βράχους της, κρύβεται και τώρα ακόμη ένας επίγειος παράδεισος.

Επισκέφθηκε τη σπηλιά του Ροβινσώνα. Στα τοιχώματά της φαίνονται ακόμη τα κοιλώματα, μέσα στα οποία φύλαγε τα εργαλεία του ο Ροβινσών και διακρίνονται σ' αυτά καθαρά τα ίχνη των ξύλινων καρφιών, από τα οποία κρεμούσε τα πρωτόγονα όπλα του.

Πέντε ολόκληρα χρόνια έζησε ολόμοναχος μέσα σ' αυτή τη σπηλιά ο θρυλικός ναυαγός. Όλον αυτό τον καιρό, αντηχούσαν εκεί μέσα οι κραυγές απελπισίας ενός ζωντανού καταδίκου σ' θάνατο... Όστόσο ο Ροβινσών δεν έχασε το θάρρος του. Αντιμετώπισε με ακλόνητη πίστι όλες τις δοκιμασίες του.

«Μόνο έμένα απ' όλο το πλήρωμα του καραβιού μου διάλεξε ο Θεός κι' έσωσε. Αυτός, λοιπόν, που έκαμε το θαύμα του και μ' έφερε έδω, μπορεί να με βγάλει και από το σημερινό μου αδιέξοδο», συλλογιζόταν ο Ροβινσών.

Και δεν έχανε την ελπίδα του, ότι μία ημέρα θα γύριζε στην πατρίδα του.

Πολύ κοντά στη σπηλιά του Ροβινσώνα, ο έπισκέπτης βλέπει ένα μπρούτζινο σωλήνα παληού κανονιού, που διατηρείται μία χαρά και σήμερα ακόμη. Το κανόνι αυτό δεν έχει καμιά σχέση με τον Ροβινσώνα. Έχει αποβιβάσθει εκεί από πειρατές, που χρησιμοποιούσαν αργότερα και επί πολλά χρόνια το νησί ως ορμητήριο.

Οι πιο περίφημοι, αλλά και πιο τρομεροί πειρατές του νησιού του Ροβινσώνα, ήταν οι Άγγλοι Ντρέκ και Γουέμπ. Ο Γουέμπ, κατά την παράδοση, έφτασε μία μέρα στις ακτές του νησιού, μόνος, μ' ένα σωρό θησαυρούς, αφού προηγουμένως ανέτιναξε, σ' ανοιχτά του ωκεανού, το καράδι του μ' όλο το πλήρωμα, που είχε στασιάσει.

Από την εποχή αυτή, λοιπόν, το έδαφος του νησιού, κατά καιρούς, σκάβεται από διάφορους τυχοδιώκτες, που γυρεύουν τους θησαυρούς.

Τη μεγαλύτερη, αλλά και συστηματικώτερη έρευνα για την ανεύρεση των θησαυρών του Γουέμπ, την έκαμε, ως τώρα, ο Χιλιάδος πολυεκατομμυριούχος Λούις Κουζίν, με βάσι διάφορα έγγραφα και σχετικές περιγραφές του πειρατού. Το μόνο που βρήκε όμως, ήταν ένα βαρέλι, που ήταν γεμάτο έγγραφα, τα

Οι σημερινοί κάτοικοι του νησιού του Ροβινσώνα είναι όλοι απόγονοι του Γερμανού βαρώνου Φόν Ρόντ.

Το νησί του ΡΟΒΙΝΣΩΝΑ

Οι σημερινοί κάτοικοι του

οποία περιέγραφαν νέες τοποθεσίες. Οι περιγραφές αυτές, αν και ανταποκρίνονται σε πολλά μέρη του νησιού, είναι άσπαστες και δεν βοηθούν διόλου τις έρευνες. Πολλοί τυχοδιώκτες ωστόσο, προσπαθούν ακόμη και σήμερα να δοκιμάσουν την τύχη τους, αναζητώντας θησαυρούς.

Το νησί του Ροβινσώνα κατοικείται τώρα απ' τους απόγονους ενός Γερμανού ευγενούς, που γοητευμένος απ' την παράξενη περιπέτεια του Ροβινσώνα, αποφάσισε να εγκατασταθεί σ' αυτό. Έτσι ο Γερμανός βαρώνος Φόν Ρόντ, έφτασε στο νησί κατά τα τέλη του 1750. Από τότε, οι απόγονοι του πολλαπλασιάσθηκαν και σήμερα ζουν καμιά διακοσαριά απ' αυτούς, που αποτελούν, άλλως τε, το μοναδικό πληθυσμό του νησιού. Όλοι τους ζουν από το ψάρεμα άστακων, που είναι άφθονοι εκεί πέρα. Απ' το νησί, που απέχει περίπου 600 χιλιόμετρα από τις ακτές της Χιλή, οι άστακοί στέλνονται ζωντανοί, μέσα σε ειδικά μικρά δεξαμενόπλοια. Τα βαποράκια αυτά, εύθραυστα παιχνίδια για τα φοβερά κύματα του Ειρηνικού ωκεανού, εξυπηρετούν δυό φορές την εβδομάδα και τις συγκοινωνίες του νησιού με τον υπόλοιπο κόσμο.

Οι απόγονοι του Γερμανού αριστοκράτη είναι ευχαριστημένοι από το εμπόριο αυτό, γιατί οι άστακοί άφθονούν στις ακτές του νησιού του Ροβινσώνα.

Τα κέρδη τους είναι αρκετά ικανοποιητικά και, φυσικά, η ζωή τους έχει ανέσεις, που θα τις ζήλευαν οι Ευρωπαίοι.

Επίσης το κλίμα στο μακρινό αυτό νησί, είναι από τα πιο ευχάριστα και μπορεί να πη κανείς χωρίς υπερβολή, ότι οι ψαράδες αυτοί των άστακων, ζουν σ' ένα πραγματικό επίγειο παράδεισο.

Το περίεργο δε είναι, ότι δεν επιθυμούν διόλου να εγκαταλείψουν το νησί τους, όπως ο Ροβινσώνας και να γυρίσουν στον πολιτισμένο κόσμο. Όπως εδήλωσαν στον ξένο δημοσιογράφο, καμιά χώρα του κόσμου δεν μπορεί να είναι πιο δημοφιλής και πιο ειρηνική από το θρυλικό νησί τους.

Για την ιστορία, αναφέρουμε επίσης, ότι εκεί στο νησί του Ροβινσώνα, κατέφυγε μετά τη ναυμαχία στα νησιά Φάλλαντ, κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, το γεροναυτικό καταδρομικό «Εμδεν». Εκεί δε έθαψε τους νεκρούς από την ιστορική του ναυμαχία με τα αγγλικά πολεμικά.

Εκεί επίσης, όταν ανακαλύφθηκε το θρυλικό «Εμδεν» από τα ίδια αγγλικά πολεμικά, βυθίστηκε από τον κυβερνήτη του, για να μην πέσει στα χέρια των Άγγλων.

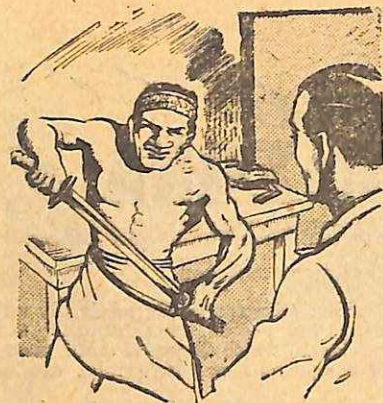
Ο λόγος του δημάρχου

Ο βασιλεύς Φρειδερίκος Γουλιέλμος ο 5ος, όσο αντιπαθούσε να έφταναν μεγάλοι λόγους, άλλο τόσο δεν υπέφερε ν' ακούει τετοιούς λόγους. Κάποτε, λοιπόν, ύστερα από ένα κουραστικό ταξίδι, έφτασε σε μία μικρή πόλη στην Πρωσία, όπου όλοι οι κάτοικοι είχαν μαζευτεί από τα χωριά στους δρόμους, περιμένοντας την αίσίει του.

Τέλος το βασιλικό άμαξι πλησίασε στην πόλη και η μουσική υπάνα άρχισε να παίζει διάφορα εμβατήρια. Ο κόσμος ζήτωκραύγαζε και ο χοντρός δήμαρχος που ίδρωνε μέσα στο επίσημο κόκκινο ένδυμά του, πλησίασε το βασιλικό και με μία δραματική χειρονομία άρχισε έτσι το λόγο του:

— Μεγάλε και πανίσχυρε βασιλιά! Όταν ο Άννιδας Ιστατο πρό των πυλών της Καρθαγένης...

— Πεινούσε ίσως, όπως πεινούω τώρα κι' εγώ, τον δέικοφε ο Φρειδερίκος, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του Δημάρχου. Γι' αυτό, φίλε μου, άς πούμε να φάμε!...

— Έμπρός, γιατρέ! Άνοιξε μου την κοιλιά... είπε ο Ιθαγενής στο δόκτορα Σήγκραβ.

Ο χειρουργός ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Εγχειρήσεις με πρωτόγονα μέσα

Οι χειρουργοί που κάνουν τη δουλειά τους με όλη τους την άνεση και με τις ευκολίες τους στις κλινικές και στα νοσοκομεία, δεν μπορούν να φαντασθούν ασφαλώς τις τρομερές δυσκολίες, που αντιμετώπισε επί 30 χρόνια στο έργο του ο Αμερικανός γιατρός και Ιεραπόστολος δόκτωρ Γκόρντον Σήγκραβ.

Ένα χρόνο αφού πήρε το δίπλωμά του — το 1922 — ο δόκτωρ Σήγκραβ πήγε κι' εγκαταστάθηκε στη Βιρμανία, για να προσφέρει τις ιατρικές υπηρεσίες του στους Ιθαγενείς των μισιοναρίων φυλών της άσιατικής αυτής χώρας. Στην αρχή, έτρεφε σε κάθε κοινοβούριο έγκλειστοι που θ' αναλάμβαναν, και μελετούσε προηγούμενα τα βιβλία του, για να βρει πώς έπρεπε να την κάνουν.

Οι αλληλεπάλλινες όμως επιτυχίες του του έδωσαν θάρρος και αυτοπεποίθηση, ενώ συγχρόνως στερώνονταν το κύρος του μεταξύ των Βιρμανών.

Άλλωστε, σε πολλές περιπτώσεις, τον βοηθούσε οκανδαλώς κι' η τύχη. Κάποτε π.χ. τόν κάλεσε στη χώρα του ο πρίγκιψ του Σεφάνγκ — μίας περιοχής στα σύνορα της Κίνας — που ήταν βασιλιάς αρρώστου από έλονωση. Ός ότου φτάση λοιπόν εκεί, έπειτα από τριών ημερών ταξίδι μεσ' απ' τη ζούγκλα, ο πυρετός του αρρώστου είχε αρχίσει να πέφτι μόνος του. Άδιαφορο όμως! Ο πρίγκιψ κι' οι υπήκοοι του απέδωσαν το «θαύμα» της θεραπείας του στο Σήγκραβ και στην ένδοξη κίνησή που του έκανε... Κι' οι άρρωστοι μεζεύθηκαν κατά εκατοντάδες, για να ζητήσουν τη βοήθειά του!

Αντίθετα, σε μίαν άλλη περίπτωση, ο Σήγκραβ φοβήθηκε πως θαχανε όλο το κύρος του, γιατί επρόκειτο για ένα φυμιατικό, για τόν οποίο ά-

ναγκάσθηκε να δηλώση πως θα πέθαινε άνωσδήποτε. Έ, λοιπόν όταν πέθανε ο άρρωστος οι άλλοι Ιθαγενείς θεωρήσαν τόν Σήγκραβ... μεγάλο πρόσημο, γιατί τόν είχε προλάβει ψεί! Μ' αυτή δε την ευκαιρία, ο Σήγκραβ έμεινε για πρώτη φορά θ' οι Βιρμανοί δεν φοβούνται καθόλου τόν θάνατο, γιατί πιστεύουν στη μετεμψύχωση.

Στην αρχή του έργου του, ο γιατρός-ιεραπόστολος τραβήξε τόν μπελά του, ώσπου να διδάξη τόν στοιχειώδη καθήκοντα της νοσοκόμου σε μερικές Ιθαγενείς. Χρειάστηκε μάλιστα να γραφή κι' ένα μικρό βιβλίο μ' αυτό τόν θέμα, σε βιρμανική γλώσσα. Κατάφερε δέ να εκπαιδεύση νοσοκόμες, που μιλούσαν δώδεκα διάφορες γλώσσες και διελέκτους και τις έμεινε να κάνουν ά-κόρη και μικρές εγχειρήσεις, που σ' άλλα μέρη γίνονται μόνον από μετεμψύχους.

Τά εργαλεία του και τόν ύγειονομικό υλικό που διέθετε, ήταν ελάχιστα, απολύτως στοιχειώδη. Θα μπορούσε ωστόσο κάποτε να μή τά χρειαστή ούτε κι' αυτά...

Πράγματι, είχε μια μέρα σ' ένα Ιθαγενή που είχε έλλογος τραβήξε τότε... τόν πελρίον σπαθί του, τόδελε στο χέρι του Σήγκραβ, ζώ-πλωθηκε ύστερα σ' ένα τραπέζι και τού είπε χαμονεχώς: «Να τραπέζι και τού είπα χαμονεχώς...»

— Έμπρός, γιατρέ! Άνοιξε μου την κοιλιά...

Γενικώς, οι Ιθαγενείς έπέμεναν να τους εγχειρήσει ο Σήγκραβ ακόμη και σ' όλες τις περιπτώσεις, που εκείνος έδιδε, γιατί δεν είχε ά-κτίνες Χ κι' επομένως δεν μπορούσε να κάνει βεβαιή διάγνωση.

Κάποτε, ύστερα από μια εγχείρησή στην κοιλιά, ο Σήγκραβ έδαλε ένα ελαστικό σωλήνα μέσα στην τομή για να βγαίνουν τά υγρά. Λίγες μέρες αργότερα, εξετάζοντας τόν τραύμα, παρατήρησε πως ο σωλήνας είχε χαθεί. Ο Ιθαγενής κατάλαβε τότε πως έψαχνε για να τόν βρει, και τού έξηγηση ήρυσκα:

— Μ' ένοκλούσε, γιατρέ. Τόν τράβηξε λοιπόν έξω και τόν πέταξε!

Κι' όμως, ο άρρωστος αυτός έγινε τελείως καλά, όπως και τόσοι άλλοι...

Σε μια περίπτωση κήλης, ο Σήγκραβ βρήκε ότι ο άσθενής είχε πετάξει μόνος του τούς επιδέξιμους κι' είχε τραβήξει με τά νύχια του τά ραμμάτα τού τραύματος. Τού έ-καμε τότε παρατήρηση, μα εκείνος απάντησε, μ' όλη του την ησυχία:

— Τι να κάνω, γιατρέ, αφού μ' έ-τρωγε κι' ήθελα να ξυστώ;...

Ένας γέρος Ιθαγενής, που τόν είχε εγχειρήσει για ένα μεγάλο ά-πόστημα στο στήθος, ήταν τόσο ά-σχημα, ώστε οι νοσοκόμες δεν κα-τόρθωναν να τού δώσουν τροφή. Ζη-τούσε μόνο να φάει παστό ψάρι και τουρσιά — που τά λατρεύουν οι Βιρ-μανοί.

— Έτσι κι' έτσι θα πεθάνω, είπε ο Σήγκραβ στην αρχινοσοκόμο του. Δώστε του λοιπόν αυτά που θέλει, για να πάη τουλάχιστον ευχαριστη-μένος.

Όταν όμως ο γέρος ικανοποιήσε τόν γούστο του ή κατάστασι του γύ-ρισε πρὸς τόν καλύτερο, και γλύτωσε τελικά!

Νά και μερικά άλλα εθάρια ά-νέκδοτα, από ένα βιβλίο που έγρα-ψε τελευταίως ο δόκτωρ Σήγκραβ, για τόν έργο του στη Βιρμανία:

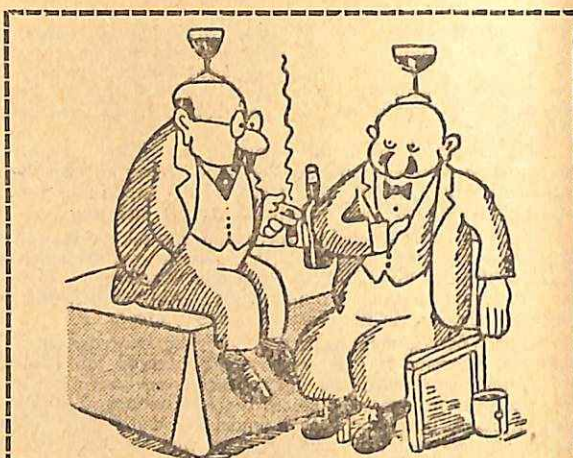
Όταν πρωτοέφτασε σ' αυτή τή χώρα, μοίρασε στους Ιθαγενείς φυ-λλάδια με θρησκευτικό περιεχόμενο. Παρατήρησε δέ με πολλή ευχαρί-στησι ότι ή ζήτησι τους μεγάλως όλοένα, φαντασθήτε όμως τήν άπο-νόητοσί του, όταν εξακρίβωσε ότι οι Βιρμανοί ήθελαν τόν καρτί, για να τυλίγουν τά τεράστια (πούρα) που κάπνιζαν όλοι, άντρες, γυναί-κες και παιδιά!...

Συχνά, όταν υπόλαζε παιδιά της φυλής Κασίν, ρωτούσε για τ' όνομα τού πατέρα τους. Ή μητέρα γελού-σε τότε και τού άπαντούσε:

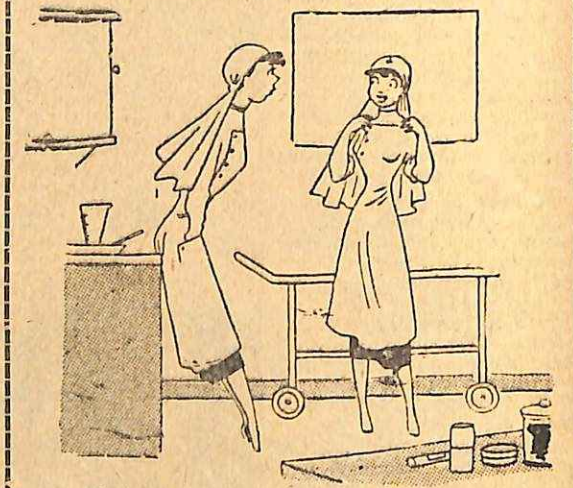
— Μά δεν ξέρω! Άλλάζουμε άν-τρες τόσο συχνά, ώστε δεν μπορώ να κρατάω λογαριασμό!...

Κάποτε δέ, άκουσε δυό γυναίκες να μαλώνουν στο παζάρι, και να φω-νάζη ή μία στην άλλη:

— Έγώ είμαι πολύ πιο ώμορφη ά-πό σένα! Έχω έφτα άντρες, ενώ εσύ έχεις μόνο τρεις!

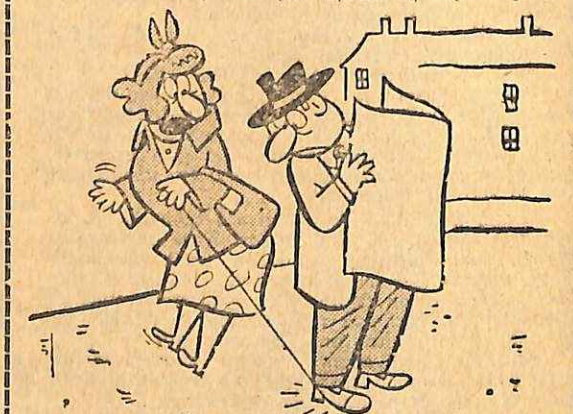

Σοβαρά συζητούν!

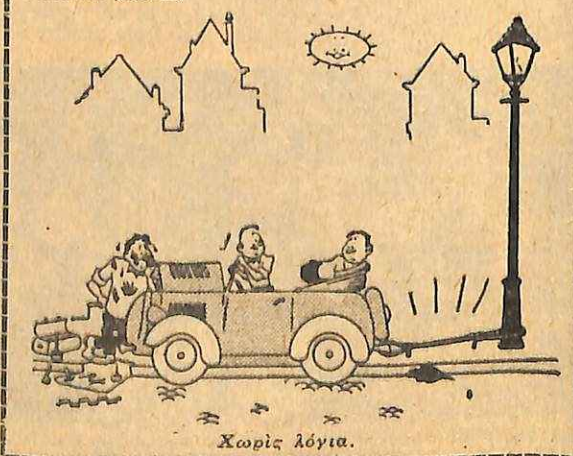

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΝΟΣΟΚΟΜΑΣ

Μία γαριτωμένη μπλουζίτσα, Καίτη μου. Χρώματος ιωδίου, πικέ με ταμπλέτες Προντοζίλ...

— Άνθή! Δεν βλέπεις; Τό τσαλαπάτησες τόν στυλάκι μου!...

Χωρίς λόγια.

Μία προθεσμία

Ή Πονεμένη καρδιά μου γράφει: Γνώρισα ένα χαριτωμένο νέο, και έδωσα άμέσως νιώσαμε ό ένας για τόν άλλο συμπάθεια. Έπειτα από λίγες μέρες είδαμε πως δεν ήταν άπληως μια συμπά-θεια, αλλά ένας αμοιβαίος έρωας. Ο νέος αυτός θέλει να με παν-τρευτή, αλλά μου ζητάει δυό έ-τών προθεσμία. Δεν βρίσκετε ότι τόν διάστημα είναι κάπως μεγάλο; Τι να κάνω;

Και τής άπαντώ: Βέβαια τόν διάστημα είναι αρκετά μεγάλο, αλλά πρέπει να παραδεχθώ πως τούσόν έσεις, δογν κι' έκεινος χρει-άζεστε κάποιο διάστημα γνωριμί-ας, που δά βάλη τά αισθημάτα σας σε δοκιμασία. Νά τού πητε, λοιπόν, πως, παρ' όλο που αυτό σας λυπει, ωστόσο δέχετε τούς όρους του. Πισθών να σκεφθώτε πως μέσα σ' αυτό τόν διάστημα μπορεί ν' αλλάξη γνώμη. Μά ει-ναι προτιμότερο ν' αλλάξη γνώμη σ' αυτό τόν διάστημα, που δεν θα-σαστε παντρεμένοι, παρά να έχε-τε παντρευτή κι' ν' άρχισή να δείχνει άδιαφορία. Έξ' άλλου μέ-σα σ' αυτό τόν διάστημα θα σας δοθή ή ευκαιρία να γνωρίσετε τόν χαρακτήρα του, τά ψυχικά του προτερήματα ή ελαττώματα, θα έλθετε σ' έπαφή με τούς δικούς του, θα γνωρίσετε τόν περιβάλλον του, και θα βγάλετε συμπερά-σματα, οια, που όταν θαρθή ή στιγμή τού γάμου, θα δεχθώτε να γίνή συντροφός σας με περισσό-τερη εύχρηστη και βεβαιότητα για τόν μέλλον σας.

Όραία σ' ακούχ! Μου γρά-φετε πως, παρ' όλο που είστε νέα και ώραια, δεν αγαπήσατε ποτέ. Κι' αυτό γιατί δεν δώσατε ποτέ τόν θάρρος σ' εκείνους που σας κά-νουν κόρτε. Παραπονιέστε, όμως, και ρωτάτε, τι άπρεπε να κάνε-τε, για να καταλάβετε κι' έσεις λίγη αγάπη. Άκούστε: Τό να έ-πιδαίεστε να «καταλάβετε», όπως λέτε, λίγη αγάπη, θά είναι κάτι τόν βεβαιωμένο, τόν ψεύτικο, τόν έ-πιτηδευμένο. Ή αγάπη δεν είναι συνταγή. Είναι μια προσέγγισή δυό ψυχών. Είναι ένα αμοιβαίο αίσ-θημα. Μή βιάζεστε τόν έαυτό σας ν' αγαπήση. Στην ώρα του και στόν καιρό του, θά παρουσιασθή εκείνος για τόν όποιο θά χτυπή-ση ή καρδιά σας. Χρειάζεται, ό-μως, τότε προσοχή. Μή σας πα-ρασυρή ή ενθουσιασμός και δεν έρευνήσετε ποιός είναι ο νέος, που σας άρεσε.

Κάποιον που είναι μό-νος: Δεν πρέπει ν' απογοητεύε-στε τόσο γρήγορα. Περισσότερες δυσκολίες βρίσκουν οι γυναίκες ότό να στέλνουν και να λαμβά-νουν γράμματα, παρά οι άντρες. Έξ' άλλου υπάρχουν και οι άδια-θεσίες. Όλα πρέπει να τά άδέ-τε όπ' όψι σας. Όπως όδηγετε, κα-νετε όποιοι, και περιμένετε. Γράφετε τής βέβαια τήν άνησυχία σας, και μόνον άμφισβάλετε, πως θά σας γράψη, αν βέβαια πρόκει-ται για κάτι τέτοιο. Άν όμως, ή ψυχική τής κατάστασι αλλάξε,

Γλυκειά μελαχροινού-λα: Ευχαριστώ για τά ευγενικά σας λόγια. Με συνεκίνησαν πάρα πολύ. Τό ζήτημά σας δεν είναι ά-σχετο άσφαλώς από τόν άλλο. Γι' αυτό θά έπρεπε να συμβουλευθώ ένα γυναικόλογο κι' ένα βιρματο-λόγο.

Υπόκοσμο: Μου θέτετε ά-μέσως μια απαγόρευσι: «Μή μου πητε να τήν άφήσω να κινή ό,τι θέλει και να κυτάξω τή ζωή μου, δεν είναι λυσις αυτή». Και όμως, αυτή είναι ή μόνη λυσις. Έκείνη έχει άδελφό, που μπορεί να φρα-τίση γι' αυτήν, έχει γαμπρό, που έπίσης μπορεί να ενδιφερέ γι' αυτήν. Σεις είστε άρραβωνισμέ-νος με άλλην. Νά κυτάξετε από όύ κι' έμπρός τήν άρραβωνιστή, πωσδήποτε τις σχέσεις, μικρές ή μεγάλες, με μια κοπέλλα, που δεν πρόκειται ποτέ να παντρευθώ. Ξεχάστε, ότι συμβάλετε κι' έ-σεις κατά πολύ στη διασφορά τής: Μή θέλετε, λοιπόν, να δημιουργή-σετε ζητήματα με παρακολούθη-σεις, πράγμα που θά όδηγήσ ό-

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκερη 4 α' όρφος. Πάρο-

δος Κανάρη. Τηλ. 612-450

πωσδήποτε σε μια τελεία κατα-στροφή, σ' ένα μεγάλο σκάνδαλο.

Μία άπελπισμένη καρ-διά: Ευχαριστώ για τά ευγενί-κά σας λόγια. Οι άγάπες σάν τή δική σας είναι σπάνιες και κατα-λήγουν σε εύτυχισμένο γάμο. Μήν παρεξηγήτε τόν γέλιο του. Διασκε-δάσει με τήν άδυναμία σας, και σας πειράζει, ενώ κατά βάθος ό-πως φαίνεται, σας αγαπάει. Μή δίνετε, λοιπόν, σημασία στά πει-ράγματά του. Κρατάτε τήν ίδια τακτική, τόν ίδιο σεβασμό, τήν ίδια προθυμία και αγάπη πρὸς αυτόν. Νά είστε φρόνιμη και να μην εναντιώνεστε στίς κουδέντες του. Νά είστε βεβαιά τότε πως πολύ γρήγορα θά εκδηλωθή και θά σας ζήτηση σε γάμο.

Στρατιώτη Π. Δ. Νο 11: Παρακολουθήσατε όλη τής τή ζωή από μικρό κοριτσάκι κι' επομένως έξερετε καλύτερα από κάθε άλλον τά ιδιαίτερα τής. Δεν μπορείτε να τή δικαιολογήσετε και να τή συγ-χωρήσετε για τή ζωή, που έχει κάνει ως τώρα. Γιατί διαρκώς άθρώνονται στό νού σας οι διάφο-ροι γνωστοί σας, με τούς όποι-ους δημιούργησε σχέσεις. Ούτε φταίτε έσεις, αν παραστράτησε. Γιατί έπειτα από μια παιδική ά-γάπη, μεταξύ σας, δεν θάρπετε να έλπιζετε και να βασίζεστε σε ένα σταθερό μελλοντικό έρωτα με σκοπό τόν γάμο. Έκάνατε, λοιπόν, άσχημα που τή χτυπήσατε, όπως και τώρα κάνετε άσχημα, που εν-διαφέρετε τόσο πολύ για τόν ά-δελφό τής. Μή τής παρεμβάλλετε έμποδια στό μέλλον. Άφήστε τήν να παντρευτή τόν άνθρωπο που δι-άλεξε τελικά. Είστε λογικός, φρό-νιμος και παιδί με ήθικες άρχές. Άποσυρθήτε έντελώς από τόν δρό-μο τής, κι' όταν άποσυρταυθήτε και τακτοποιήσετε σε καμιά δου-λειά, φροντίστε να γνωρίσετε καμμία κοπέλλα, που θά είναι άν-τάξια τής αγάπης, που θά τής προσφέρει.

Έρωτευμένο άεροπό-ρο: Ευχαριστώ για τήν έμπιστο-σύνη, που μου δείχνετε. Έχετε δι-κιο να θέτετε τούσα ερωτήματα για τήν σταθερότητα τής κοπέ-λας. Πισθών, όπως λέτε, να γνώ-ρισε κάποιον άλλο, αφού βέβαια θά είχε άπλησιότ ή από σας. Μπο-ρεί να είναι έτσι κι' εύχομαι να μην είναι άλλωστε. Γιατί, όπως λέτε: «Δεν είμαι βέβαιος ότι θα

πραγματοποιηθή ή ένωσις μας, ά-φου δεν μπορώ να έγγυθώ για τόν μέλλον».

Βλέπετε; Κάθ' υ γνώσατε αίτιος μεγάλου κακού, χωρίς κανένα σκοπό. Λοιπόν, καλύτερα που ήρ-θαν έτσι τά πράγματα. Μεθαύριο, άμα τακτοποιήθηκε, κι' έχετε τή βεβαιότητα ότι μπορείτε να δημι-ουργήσετε οικογένεια, τότε θά ήρθε τόν κατάλληλο πρόσωπο που θά προσρίεστε και ως συντροφο τής ζωής σας.

Άναποφάσιστο έπαρ-χιώτη, Μενίδι: Ένας άνθρω-πος, που αγαπάει μια κοπέλλα, ό-πως αγαπάει έσείς αυτή τή νέα, δεν σκέπτεται ποτέ τόν κακό τής. Καταλαβαίνω, ότι θέλετε να εκδι-κρηθή τούς γονείς τής, αλλά έκ-δικούμενος τούς γονείς, εκθέτετε τή νέα σύτη, ή όποια, όπως γρά-φετε, σας αγαπάει κι' αυτή. Ό-ταν λέτε ότι έχετε οικογενειακές ύποχρεώσεις, σκέπτεστε να κάνετε τή γυναίκα σας υπέρτερη από στήν σας. Ή φοβάστε τήν άσθενή βοήθεια, όσο προσέει, τούς δικούς σας. Τότε μεσάβει τόν συμφέρον και όχι ή αγάπη. Επομένως κα-λά θά κάνετε να μή τή παντρευ-θήτε. Άν κάνατε αυτό που σχεδι-άζεστε, θά έπαυσαυθήσ ή κατα-στροφή, ή γκρίνια, τά διαόγιοι! Τέτοια ζώη, λοιπόν, θέλετε να κά-νετε; Αυτή είναι ή μεγάλη σας αγάπη!

Κάποια άγνωστή από μακρυά: Δεν είναι κακό να πιστεύει κανείς σε μια αγάπη και να περιμένει όποιοιδήποτε την έπι-στροφή του αγαπημένου προσώ-που. Είναι κακό όμως, όταν αυτή τήν αγάπη κι' αυτή τήν άναμονή δεν τή έξερουν οι γονείς, οι όποιοι όπως συνήθως, κάνουν ένειρα για τόν κορίτσι τους και φροντίζουν για τήν εύτυχισμένη άποκτάστα-σι του. Δεν θά ήταν έπίσης κα-κό, αν είχατε ειδήσεις του, αν είχατε μια γραπτή υπόσχεσί του, ένα γράμμα, με τόν όποιο να σας άριζε μια προθεσμία ή να σας έδινε λίγο θάρρος, μερικές έλπι-δες. Είναι, λοιπόν κακό, τόσο για τόν ένα όσο και για τόν άλλο λόγο, που μοραζώμετε περιμένον-τας κάτι τόν άόριστο, τόν άμείβο-λο. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, ά-φου δεν έγραψε έδώ και τούσόν καιρό να μην περιμένετε πιά, και να μην καταστρέψετε τά όρο-σερά σας νειάτα.

Ε. Π., Κορίνθος: Δικαιολογώ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΜΙΤΕΧΝΩΝ

Στό Δος Άντζελες έγιναν πρό ήμερών τά έγκαίνια ένός νέου καμπαρέ, πολλές μετοχές τού όποιοι βρίσκονται στά χέρια τής Γαλλίδας άσπα Κορίν Καλέ. Μεταξύ τών άλλων διασημών άστέ-ρων, που παρευρέθηκαν ήσαν και ο Ρόμπερτ Ταύλορ, ο όποιος συνόδευε τήν Γερμανίδα άσπα Ούρουλα Τίε. Με τήν έπίσημη αυ-τή εμφάνισή του, τόν έεύχως διέψωσε όλες τις διαδόσεις, που κυ-κλοφορούν εις βάρος τού είδωλλου του.

Προσφορά
ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΑΔΑ
ΠΟΥΔΡΑ
GOUDAY
(ΓΚΟΛΑΝΤΗ)
ΑΝΤ. ΠΟΥΚΛΕΙΤΟΥ 21
ΑΙΝΑ ΤΗΛ. 29158

Με Κλειδιά μάτια

Χρυσόμοποιήσατε και εσείς
το ταλάνισμα των ματιών

BAISER
PAUL BAUDEROUX - PARIS

Στρώνει ώρα, δεν σκάει το
χειλίδι και το σπουδαιότερο
δεν αφήνει αποτυπώματα.
Δοκιμάστε μία φορά το
CRAYON MPAIΖΕ
και θα ενδουσιασθείτε.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Πραξιτέλους 42 • τηλ. 23-234

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΚΑΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

παρά διπλωματούχου σπουδασ-
σαντος εις Γερμανίαν. Σταθ.
Δημ. Ήσπλητων 16β, Στα-
δίου 41. Τηλ. 21-235, 9-1.

Τι κουταμάρα!

ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ
Μεταχειριζόμενα
ΜΙΑ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΠΟΥΔΡΑ

"Απειρες γυναίκες μεταχειρίζονται
επιτυχημένο χρώμα πουδρας. Αγνο-
ούν μέχρι ποιο σημείο θα γίνονταν
χαριτωμένες και ποσο πιο γοητευτικές
εάν μεταχειρίζονταν χρώματα που
τους ηγαλίνουν πραγματικά. Θα ήθελαν
απολαύσει την πουδρα σας ανάμεσα
στις απορροές, που είναι διαλεγμέ-
νες με το χημικό κομμάτι, χημική που-
δρα Takalon Facepaint. Κάνετε μία
δοκιμή. Η πουδρα Takalon Facepaint
είναι εξαιρετική γοητευτική, φέρνει
τη μνήμη και το αίσθημα που είναι εν-
τελώς άσπρη, πάνω στο δέρμα σας.
Είναι μία πουδρα που κρατάει τόσο
καλά, που δεν βάζετε πιο γυαλιστε-
ρη μύτη, ακόμα κι αν δεν ξαναπου-
δραρισθείτε.

το αίσθημα, που νοιώθετε για τον
παιδικό σας φίλο. Δικαιολογώ έ-
πισης τους φόβους σας, ότι δεν
θα μπορούσατε να τον νοιώσατε ως
σύζυγο.
Σας βεβαιώ, όμως, ότι οι φό-
βοι σας θα μείνουν μόνον φόβοι.
Και νά, γιατί: Τον νέον αυτόν
τον γνωρίσατε ως φίλο, γνωρίσα-
τε και τα ελαττώματά του, όπως
και τα προτερήματά του. Υπάρ-
χει ο σεβασμός μεταξύ σας και
μία απέραντη φιλία. Ξερετε τι θα
συμβεί όταν θα τον παντρευθείτε;
Το αντίθετο από ότι φοβάσαστε.
Η φιλία σας αυτόματα θα μετα-
βληθεί σε ένα σφοδρό έρωτα. Παν-
τρευθείτε τον λοιπόν, αφού το θέ-
λουν κι' οι γονείς σας. Θα εύτυ-
χησετε!

MIPANTA

Να σας ζητήση από τους
γονείς

Ματωμένη καρδιά μα-
θητριούλας: Δεν έχω κανέ-
ναν δισταγμό να παραδεχθώ για
ελλειπική και ώραία, μάστια, τα
όσα σας είπα ο νεαρός γειτονάς
σας. Αλλά για να αποδείξη την
ελλειπικότητα των προθέσεων του
την σοβαρότητα των σκοπών, που
έχει για σας πρέπει να κάνει κά-
τι τι άλλο και απαραίτητο. "Αν
είναι οικονομικώς ανεξάρτητος, να
έρθει μόνος στον πατέρα σας
και να τα εκθέσει όλα αυτά και
να σας ζητήσει για σύζυγό του.
Γιατί τέτοια ζητήματα πρέπει ν'
άσαστολίσουν και το ενδιαφέρον
των γονέων σας, που έχουν χρέ-
ος να φροντίσουν για την ετοιμία
σας και να εξακριβώσουν αν μπο-
ρούν να σας εμπιστευθούν στον άν-
θρωπο που σας γυρεύει για σύζυ-
γό του. "Εσείς δεν μπορείτε να ξέ-
ρετε τα πράγματα και να έχετε
την πείρα της ζωής των μεγάλων.
Και γι' αυτό μην επηρεασθείτε δι-
όλου από τις υποσχέσεις του νέ-
ου, παρά να κυτάξετε τα άλλα
σας πρωταρχικά καθήκοντα, εάν
καλό παιδί οικογενειακά και πρό-
πάντων να επιδοθείτε με τον ίδιο
ζήλο στα μαθήματά σας. Αυτό εί-
νε το λογικότερο, που έχετε να
κάμετε.

Φούλα — Γιάννη: Καθόλα!
"Όπως τουλάχιστον μου εκθέτετε
τα πράγματα, νομίζω ότι δεν έ-
ξαρτάται το ζήτημα της αποκα-
ταστάσεώς σας από τους γονείς
σας. Οι άνθρωποι ίσα-ίσα σκέ-
πτονται άριστα και κινούνται από
την ιστορία, που σας έχουν. Α-
πόδειξι ότι, επειδή ακριβώς δεν
θέλουν να σας δουν με άσχημες
συνέπειες, γι' αυτό και έχουν επι-
φυλάξεις για το γάμο σας με το
νεαρό. Και έπρεπε να εκτιμήσετε και
ίδια θα συμπερισώθητε αυτές τις επιφυ-
λάξεις. Γιατί θα πρέπει ν' ανηρω-
λάξετε. Πως θα παρασυρθείτε σε
την παρρησία και θα δημιουργήσε-
τε οικογένεια και θ' ανοίξετε σπι-
τι, όταν ο νέος δεν είναι σε οικο-
νομική θέσι ικανή να σας συντη-
ρήσει; Πως θα παρασυρθείτε σε
μια φοδερή περιπέτεια, δίχως οι-
κονομική ανεξαρτησία, δίχως έστω
έναν μόνιμο και θετικό πόρο ζω-
ής; Μη μου πείτε ότι θα δεχθείτε
ης; περάσετε όπως-όπως και στε-
νόχωρα, γιατί είστε πλούσια στην
ανάπτυξη σας. Αυτό είναι μία πρό-
αγία, που δεν πρέπει να τη
εντύπωσι, που δεν πρέπει να τη
παράσυρη. Γιατί πολύ γρήγο-
ρα οι σκληρές ανάγκες της ζωής
θα σας αλλάξουν και θα επηρεά-
σουν άσχημα και το αίσθημά σας,
οπότε η εσχάτη πλάνη θα είναι
χειρότερη από την πρώτη... Γι' αυ-
τό, τουλάχιστον, μη βιαστήτε.
"Ας κυτάξω πρώτα ο νέος να σι-
γουρήσει μία δουλειά και κατόπιν
βάζετε σ' εφαρμογή τα σχέδιά
σας. Αλλάστε νέοι είστε ακόμα
και οι δυο και μπορείτε να περι-
μένετε, φροντίζοντας στο μεταξύ
να εξοικονομήσετε τα μέσα της
ζωής.

Μάδρο άετο των θα-
λασσών: Νομίζω ότι δεν χρει-
αζόταν και η δική μου... επέμβα-
σι, γι' αυτό αντιληφθείτε ποιο είναι
το χρέος σας σαν ανθρώπου τι-
μιού και με υπερήφανο χαρακτή-
ρα. Ούτε λόγος, λοιπόν, ότι η
αξιοπρέπεια σας σας επιβάλλει ν'
απορρίψετε αουζιτητή την πρότασι
της παλαιάς σας φίλης και να μη

δεχθείτε να παίξετε τον πολύ συ-
χαίρο, αλλά και συναμα - κιν-
δυνο ρόλο του τρίτου στο άηθικο
αυτό ψευδικό τρίγωνο... "Αφού η
νέα σας εγκατέλειψε για να παν-
τρευτεί τον πλούσιο γέρο της, ά-
φήστε την μόνη ν' απολαύση τα...
επιχειρήσει της αποφάσεώς της ή ν'
ζητήσει απ' όπουδήποτε άλλο ι-
κανοποιήσει, που να την αποζημι-
ώνουν για το πάθημά της. "Εσείς
όμως δεν επιτρέπεται να γίνετε
όργανο του επιπόλαιου πάθους της
και να εξευτελισθείτε ήθικώς, συ-
νεργώντας σε μία απρέπεια, στην
προστυχία της. Νομίζω άλλωστε
πως ήταν άρετό το πρώτο σφάλ-
μα της, να σας προδώσει για τα
χρήματα, ώστε να μην της έχετε
κανένα άλλο αίσθημα, εκτός από
τη σιωπηλή περιφρόνησι σας για
το κατάντημά της...

Ανώνυμο: Σας απαντώ στο
ψευδώνυμο αυτό, αφού δεν σημει-
ώσατε άλλο στο γράμμα σας. Αλ-
λά και τι να σας απαντήσω; Σε
τι; Είναι τόσο ακατανόητο το ση-
μειώματά σας! Κρίνετε και μόνη
σας, διαβάζοντάς το και τυπωμέ-
νο: "Θέλω να πραγματοποιηθούν!
αν αυτό το άτομο, το οποίο εν-
διαφέρομαι και ενδιαφέρει διά το
μέλλον μας είναι σωστό! Τι θέ-
λετε, δηλαδή, να πείτε και τι ζη-
τάτε να μάθετε; Δεν μπορώ να
καταλάβω και φυσικά να σας δώ-
σω απάντησι. "Αν πραγματικά θέ-
λετε για κάτι τη γνώμη μου, γρά-
ψτε μου σύντομα και καθαρά τι
ακριβώς σας συμβαίνει για να
μπορέσω να σας δώσω τη συμ-
βουλή μου, αν χρειάζεται.

Αίμιλιο — Γ. Τ. Κ. Δ. Κ.:
Δεν καταλαβαίνω τίποτα έτσι, ό-
πως μου περιγράφετε τα περιστά-
σια του αίσθηματός σας. "Αφού
πρώτα μου λέτε ότι οι γονείς της
κοπέλλας άκουσαν με πολλή συμ-
πάθεια την πρότασί σας να παν-
τρευθείτε την κόρη τους, ύστερα
μου αναφέρετε ότι είναι πολύ έ-
πιφυλακτική, και με ρωτάει αν
έγκριναν να άσαστολίσουν την κο-
πέλλα, αφού το πάν ειναι να κερ-
δίσετε την περιουσία της; όπως

ώμοτάτα μου προσθέτετε. Τι να
σας πω, λοιπόν, αφού ο ίδιος δεν
έχετε στο μυαλό σας ξεκαθαρι-
σμένο το νόημα των όσων σας εί-
πε ο πατέρας της καλής σας; "Ε-
πειτα τι είδους αίσθημα και με
"προκεχωρημένες σχέσεις" ειναι
αυτό το δικό σας, όταν δεν συγ-
κινείτε παρά μόνον για την
παιδιά; Αυτό όμως νομίζω ότι
δεν είναι αξιοποιήσιμη για ένα παλ-
ληκάρη κατά βάθος ήθικος και σο-
βαρό, καθώς θέλω να σας πι-
στεύω. Για σκεφθείτε το και σεις
και θα δώτε πως έχω δίκιο. Και,
κατόπιν, όταν πάρτε μίαν από-
φασι, τίμια και λογική, μπορείτε
να ξανακουδεντιάσετε με τον πα-
τέρα της κόρης, να του εκθέσετε
τους σοβαρούς σας σκοπούς και
να του ζητήσετε να σας ξεκαθα-
ρίσει και ο ίδιος τη γνώμη του ά-
πάνω στο ζήτημα.

Μελαχροινή Μαριάν-
να Κ.: Έχετε την αφέλεια να
ρωτάτε έμένα, ενώ το φυσικό ειναι
να ρωτάσετε τον ίδιο τον νέο πως
τα κατάφερε, να ξεγελώντας δυο
μαζί κοπέλλες, εσάς και την άλ-
λη και να σας μιλάει «περ' αγνού
έρωτος» και τα λοιπά... Αυτά, φυ-
σικά, σας τα γράφω, με την προ-
ϋπόθεσι πως οι πληροφορίες σας
είναι ακριβείς και ελλειπικές, ό-
ποτε βέβαια κανένα ρόλο δεν παί-
ζουν οι όροι και οι υποχρεώσεις
του νεαρού, που άσφαλώς, αν έ-
χη αποκαλύψει η κατεργαρία του,
είναι έπομένως να θέλη να τηρήσει
τα προσήματα και να μη σας
χάσει. Γενικά, τώρα για το τι θα
κάνετε, είναι ζήτημα εντελώς δικό
σας: "Αν έχετε εμπιστοσύνη
στος ανθρώπους, που σας πλη-
ροφόρησαν για τη δράσι του νέ-
ου, τότε η αξιοπρέπεια σας σας
επιβάλλει να τον περιφρονήσετε
και να μην τον ξαναδώτε. "Αν
πάλι, θέλετε να πιστέψετε σ' αυ-
τόν, όφειλε τότε ο ίδιος να σας
παράσχει αποδείξεις και έγγραφα
ότι είναι ελλειπική μαζί σας,
ότι έσας και μόνον αγαπάει και
ότι έχει σοβαρούς σκοπούς, που
και θα μπορέσει να τους πραγμα-

τοποίηση σ' ένα λογικό περιθώριο
χρόνου!

Κώστα Α. Β. Π.: Μου ξαν-
τλήσατε την υπομονή και τον δια-
θέσιμο καιρό μου, με το δωδεκα-
σέλιδο γράμμα σας, αν και μπο-
ρούσατε άκοπώτερα και για σας
τον ίδιο να μου εξιστορήσετε το
ζήτημα σας σύντομα και καθαρά
και σε μία έως δυο σελίδες μο-
νάχα. Τέλος πάντων!... Αυτά όλα
που μου αναφέρετε ως «έργα» της
μνηστήρας σας είναι τόσο εξωφρενι-
κά και κυνικά, ώστε είναι ά-
δύνατο να τα πιστέψω λογικός άν-
θρωπος και να τα συχωρέσω μία
τίμια συνείδησις, αν έτσι έχουν
πραγματικά. "Αφού όμως φαί-
νεται πως έτσι είναι, τότε ο τιμω-
ρικός χαρακτήρας σας, η φυσική σας υ-
περηφάνεια, η ήθικη σας αξιο-
πρέπεια σας επιβάλλουν άμέσως
να διακόψετε κάθε δεσμό και αίσ-
θημα, που σας συνδέει με το κα-
ταληκτικό και διεστραμμένο αυ-
τό πλάσμα! Μη προσπαθήτε να πεί-
σετε τον έαυτό σας, ότι σας ειναι
άδύνατον αυτό. "Ισα-ίσα πρέπει
να βάλετε τα δυνατά σας και να
το κάνετε, επιστρατεύοντας όλη
σας την ήθικη ευθύνη, όλη σας τη
φρόνησι. Βέβαια είναι πολύ
πικρό αυτό για σας, που θυσιά-
σατε όλα σας τα όνειρα, την ίδια
την καρδιά σας για μίαν ανάξια
κοπέλλα. Μά δεν πρέπει και να
θυσιάσετε την αξιοπρέπεια σας,
να κηλιδώσετε το τίμιο όνομά σας
σ' αυτή την άτυχη και θλιβερή
αισθηματική σας περιπέτεια.

Αμαρτωλό παρελθόν:
Πολύ νόστιμο το γράμμα σας, ά-
πό το οποίο αντιγράφω την εξής
περικοπή: «Έχω μπλεχτεί με τοί-
αντα γυναίκες, που κι' εγώ δεν
ξέρω πως τις γνώρισα, τη μία πρί-
νω από την άλλη. Για να ξεμπλέ-
ξω απ' αυτές, σκέπτομαι να φύγω
για την Αμερική. Και σας έρω-
τώ: Θα μπορέσω να τις ξεγάζω
και ν' άρξισω μία καινούργια
ζωή;» Πρώτ' απ' όλα θα σας έκ-
φράσω τον θαυμασμό μου για το
κουράγιο σας ν' αντιμετωπίζετε
την... λεγεώνα αυτήν των αισθη-
ματικών σας κατακτήσεων. Μα τι;
Μήπως έχετε επάνω σας το κοι-
καλάκι της νυχτερίδας; "Αν θέ-
λετε λοιπόν, να γλυτώσετε απ' αυ-
τές, καλά θα κάνετε να πετά-
ξετε αυτό το κοκκαλάκι, όποτε ή-
πάσχει ελπίδα να ήσυχάσετε. Και,
μάλιστα, να γλυτώσετε και τα έ-
ξοδα του ταξιδιού!...

Ι. Σ. Δού το υπό απεχθό-
νεται τη ζωή; Νόστιμα,
μα την αλήθεια, τα έρωτήματα
που μου υποβάλλετε και δεν άν-
τέχω στον πειρασμό να τ' ανα-
φέρω και εδώ. Μου ζητάτε, λοι-
πόν, να σας πληροφωρήσω: «1)
Ποιά είναι τα προσόντα που πρέ-
πει να έχη μία κοπέλλα; 2)
Αγαπήθη από έναν άντρα; 3)
Ποιο είναι το φέρσιμο του άν-
δρος, που άληθινά αγαπάει μία
κοπέλλα; 4) Νά κρίνω όρθες τις
εκδηλώσεις και τα λόγια των νεο-
αρχών όταν λένε πως αγαπούν;».
Και μου προσθέτετε «θα θέλαμε
ριτωμένα στο τέλος, εσάς θέλαμε
να μας απαντήσετε γρήγορα, για-
τί έτσι θα δώσετε «ζωή» Ομολογώ
πονεμένες καρδιές». Ομολογώ
πως ποτέ μου δεν είχα τέτοια...
φιλοδοξία και ούτε πήρα τόσο
σοβαρά το... ρόλο μου «να δίνω
ζωή», όπως λέτε! "Όσο για τα
ερωτήματά σας, τα θεωρώ τόσο
άπλά, ώστε υποβάλλω κι' εγώ τα
δικά μου: Πως π. χ. θα θέλατε
έσείς να είναι μία κοπέλλα για
να έμπνευσεν έρωτα σ' έναν άν-
τρα; "Αρρεα, φυσικά, καλόψυχη,
σεμνή, σοφορή, αξιοπρεπής, νέα,
πλούσια, νοικοκυρά καλή, κλπ.
κλπ. Σας... άρκούν αυτά; 2) Το
φέρσιμο του ανθρώπου που αγαπά,
είναι ακριβώς, με κάθε μέσον
και τρόπο, να δείχνει και να
διατηρή την αγάπη του. 3) Δεν
γεννάται αμφιβολία, ότι οι νεο-
αρχοί της σύγχρονης εποχής, όταν
δεν είναι επιπόλαιοι, είναι συνή-
θως κατεργαρήδες στα λόγια και
στις υποσχέσεις τους. "Αλλά νο-
μίζω πως δεν φταίνε τόσο οι νεο-
αρχοί. Φταίνε περισσότερο επίσης
οι επιπόλαιοι νεαρές, που είναι
έτοιμες να τους πιστέψουν, χέ-
φοντας το... δόλωμα με όλες τις
κακές συνέπειες! "Ελπίζω να
παραδεχθείτε αυτά που σας
λέω!...

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Αρρωστο, στρατιώτη.
Α. Κ. Σ.: Το σύμπτωμα, που μου
περιγράφετε, δεν όφειλεται σε ά-
φροδισιο νόσημα και ούτε είναι ά-
νάγκη να πάτε σε ειδικό άφροδι-
σιολόγο γιατρό. "Αν θέλετε, δει-
ξέτέ το σ' οποιοδήποτε γιατρό θέ-
λετε, από εκείνους που σας έπι-
σκεπτόνται στο θάλαμο. Δεν είναι
όμως τίποτα αξιο λόγου, ούτε με-
ταδίδεται.

Στρατιώτην Κ2: "Ειδί-
ασσα προσεκτικά το γράμμα σας.
Είμαι απολύτως βέβαιος ότι το
φαινόμενο, που μου περιγράφετε,
δεν όφειλεται σε οργανική πάθη-
σι, αλλά σε ψυχική. "Όσον άφορα
τα μέτρα, θα έπρεπε να ξέρετε ότι
«ουκ έν τώ πολλώ τώ εδ». Πάντως
θα μπορούσατε να παίρνετε επί
10 μέρες πρωί, μεσημέρι, βράδυ,
πρό του φαγητού, ένα χαπάκι Τε-

ΑΛΕΚΤΩΡ.

για να «συνεφέρη» την επιδερμίδα
σας από τις ταιλαιπωρίες της ημέρας.

● Η παχυνιά, ο άερας, η σκόνη, οι
έκκρίσεις της επιδερμίδος, το ρούζ,
η πουδρα κλπ., με την αποξηραντι-
κή τους ενέργεια, μπορούν να

Καταβρέφουν

σιγά, σιγά και την άνδεκτικώτερη έπι-
δερμίδα.

ΓΙ' ΑΥΤΟ

Την ημέρα απλώστε κάτω από την
πουδρα σας ένα προστατευτικό
στρώμα από κρέμα Λανολίνη Μελπών
για να προφυλάξετε το δέρμα σας
100% από κάθε δυσάρεστη συνέπεια.
Το βράδυ, αφού καθαρίσετε, φρεσκά-
ρετε και ξεκουράσετε την επιδερμι-
δα σας με το ειδικό Γαλάκτωμα Ντε-
μακιγιάν Μελπών, κάμετέ της μία επά-
λειψη με Λανολίνη Μελπών για να την
ανάζωογονήσετε, να της δώσετε τα
τροφονομικά συστατικά που χρειά-
ζεται και να προλάβετε τις ρυτίδες
της.

"Ετσι με τον «ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ-ΜΕΛΠΑΝ»
(Κρέμας και Γαλακτώματος) ή κά-
θε καινούργια ημέρα θα σας κάμη
πιο όμορφη και πιο εύτυχισμένη.

ΑΡΙΘ. ΕΓΚΡΙΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓ. ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΝΟ 4684/16-9-53

στον. Θα επαναλαμβανεται ανά δι-
μήνου. Θα έχετε αποτέλεσμα και
για τα δύο περιστατικά.

"Ενα άναγνωστή: Οι ά-
ναιμες είναι πολλών ειδών, και
θα πρέπει ο γιατρός να άκούση
πρώτα το ιστορικό του άρρωστου
και αφού τον εξετάσει, να μορφώση
γνώμη και να συστήση την ένδε-
δειγμένη θεραπευτική άγωγή. "Α-
φού όμως είναι τόσο δύσκολο να
γίνουν αυτά, τότε θα παίρνετε
πρωί, μεσημέρι, βράδυ, ένα κουτα-
λάκι του γλυκού Solerpar Big μέ-
χρις ότου σας εξετάσει γιατρός.

"Ενα σπουδαστή: "Ομο-
λογώ ότι δεν βρήκα δικαιολογη-
μένη την τσίχη άνησυχίας και την
σπατάλην τόσο χρόνου για την
καλή συντήρησι του δέρματος του
προσώπου και των χειρών ενός νέ-
ου, που βρίσκεται στο στάδιο των
σπουδών του. Θα μου επιτρέψετε
να σας συμβουλευώ σαν πατέρα
σας, που έπερασε από τα θρανία,
που είσαστε τώρα σεις, να άψη-
στε τις φροντίδες του καλλωπισμού,
του δερματός σας και να άσχο-
ληθείτε περισσότερο με την μόρφω-
σί σας.

Μιά μητέρα: Μου λέτε ότι
το μικρό κοριτσάκι σας βγάζει
στο πρόσωπο και στα χεράκια του
μικρά λείπα φαριού. "Άλλοι τα ό-
νομαζούν μυρμηγκίες και άλλοι
διαφορετικά. "Εγώ δεν μπορώ από
μακριά να τα βεβαιώσω με κανένα
όνομα, παρά μόνο σας συμβουλευώ
έφ' όσον μάλιστα μένετε στην "Α-
θήνα, να πάτε το παιδάκι σας
στον «Ευαγγελισμό» (Τμήμα δερ-
ματολογικό) ή στο νοσοκομείο
«Συγγρού» να εξετασθή.

"Επαρχιώτην νέο 351: Κα-
λό θα ήταν να εξετάζονταν ο άσθε-
νης από γιατρό. "Αφού όμως μου
λέτε ότι έκει στο μέρος του δεν
υπάρχει γιατρός, θα σας συστήσω
την άκόλουθη θεραπευτική άγωγή:
Θα κάμετε 10-15 ένεσεις Teston
των 25 μιλγρ. δυο την έβδομάδα
ένδομυϊκά. Κατόπιν επί 10 ήμέ-
ρες, πρωί, μεσημέρι, βράδυ θα
παίρνη από ένα χαπάκι του ίδιου
φαρμάκου των ένεσεων. Το ίδιο θα
επαναλαμβάνετε κάθε δίμηνο.

"Απελπισμένη για πάντα
τα 26: "Η όλη κατάσταση, που
μου περιγράφετε, όφειλεται άσφα-
λώς στη δυσμηνόρροια. Είναι ά-
νάγκη να έπισκεφθείτε ειδικό γυ-
ναικόλογο και να το εκθέσετε
την κατάσταση σας. Είμαι βέβαι-
ος ότι μετά άρισμένη θεραπευτι-
κή άγωγή, θα επανέλθετε στην
κανονική κατάστασι και αυτόμα-
τως θα ύποχωρήσουν τα νευροφυ-
χικά φαινόμενα.

Κ. Φ., Ρέθυμνο: Το καλύτερο
βεβαίως θα ήταν να σας εξέτα-
ζε ένας γιατρός και να σας έλεγε
έκείνος τη γνώμη του. "Αφού ό-
μως, όπως μου λέτε, είναι άδύ-
νατον, τότε σας συιστώ τα άκό-
λουθα: Θα κάμετε 10-15 ένεσεις
Teston των 25 μιλγρ. δυο την έ-
βδομάδα ένδομυϊκά. Κατόπιν θα
παίρνετε πρωί, μεσημέρι και βρά-
δυ, πρό του φαγητού, ένα χα-
πάκι από το ίδιο φάρμακο των έ-
νεσεων, επί 15 ήμερες. Μετά δι-
μήνο θα επαναλάβετε την ίδια
σειρά και μου γράψετε αποτέλεσμα.

Ν. Αύτη L 380: Το έλαφρό ά-
σπριασμα των μαλλιών σε νεαρά
άτομα άποτελεί γοητεία και όχι
λόγο άπογοητεύσεως. "Αφού όμως
και ο πατέρας σας άσπρισε στα
τριάντα του χρόνια, γιατί σας κά-
νει έντύπωσι; Δεν το βρήκα τό-
σο σοβαρό. Δεν υπάρχει δε άλλη
θεραπεία, εκτός από το βάψιμο.
Αυτό όμως άφαισε το για άργό-
τερα.

Αναγνώστη 12193312: Θα
μου επιτρέψετε να διαφωνήσω με
τον έξάδεχό σας και συνάδελφό
μου, ότι για τη διάγνωση, αλλά
για τη θεραπεία, η οποία ειναι βέ-
βαια η χειρουργική επέμβασι, ό-
τι δεν είναι δυνατόν να γίνει στην
"Αθήνα, αλλά μόνο στη Γαλλία.
"Εφαρμόσθηκε άλλωστε πρώτα
στην Αμερική και όχι στη Γαλ-
λία. Τώρα όμως γίνεται και εδώ
από "Ελληνες έπιστήμονες. Δεν έ-
χετε να πάθετε τίποτα από αυτά
που φοβάστε. Το μόνο που μπο-
ρείτε να πάθετε είναι να μην θε-
ραπείσθε.

Α. Α.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ Της Ρενέ

Ταουξού

Το κάθε μάτι στην γυναικογειτονιά προβολέας, κάθε στόμα πομπής, που για προορισμό έχει τον διασυρμό. Έτσι κι η καρσινή τση Ρενέ, σαν ήμασε πώς ήβαλε κλώσσε για να γίνει πτηνοτρόφος, ξεφώνισε:

— 'Ηθοί, καλέ, ούλα τὰ περίμενα, Ρενέ μου, αλλά όχι να σέ δω καί ταουξού!... Κι' εκείνη, ατίσιμένη κι' αγανακτισμένη, τσ' είπε:

— Τί νάκανα: "Όταν τὸ μπουλούκι οἱ ἀδελφίδες σου παρατήσανε τὸ χωριὸ καὶ στρουγυλοκάσανε στὴν Ἀθήνα: Οἱ ἀδελφίδες σου, βλέπεις, θένε βενζινοκίνητα σωφελάκια, Τζώνηδες, καὶ Τζώρτζηδες, μὲ χρυσὰ δόντια, χρυσὲς καδένες, στυλό, καὶ ρολόγια, πού θὰ τίς μάθουνε νὰ πορπατοῦνε στὲς «ἀθηνιού» τοῦ Μπόστον, κάτω ἀπ' τοὺς οὐρανοῦστες! Ἐμεῖς ἐδῶ ἀπ' τὴν ἀπελπισία μας θάπρεπε νὰ πᾶμε νὰ πέσουμε στὸ μουράγιο, καὶ νὰ τραγουδοῦμε τὸ «παλη-οζώ», παληόκοσμε καὶ παληοκοινωνία».

Κι' ἡ τσάτσια Οὐζενή, πού πήρε μπουγιο γιὰ νὰ τὴν ἀγιοτάρη καὶ νὰ τὴν παρτικουλάρη, ἄρχισε τὸ σεγκοντάρισμα: — Βλέπεις, ἡ Ρενέ, εἶναι, κεσά μου, ἀπ' τίς ρωμαντικές ἡ οὐλτιμή! Τώρα πιά οἱ ἄντριοι δὲν γυρεύουνε 20 φθινόπωρα, ἀλλὰ τὴν "Ανοίει κι' ἄς εἶναι σκάρτη καὶ ψεύτικη, δηλαδὴ σαραπεντάρη! Σήμερα, δὲν κάνουνε πιά ἀμύρε, ἀλλὰ σοὺ λένε «σοροπιάστηκα»! Ὁ ἔρωτάς τους δὲν εἶναι ὅπως στὴν ἐποχὴ μας, χλωμός, μὲ βήχα, ἀναστενάρης, οὐλο ἄχ καὶ βᾶχ, ἀλλ' ἀλέγκρος, ζεμανφουτίστας, πού τρώει κινίνο, λουμινά, κοπανισμένα γυαλιά, καρφί-νο, τινιτιτί, καὶ τὰ ρέστα, δίχως νὰ παθαίνει τίποτα!

Καὶ γκιτσίσιμένη συνέχισε:

— Ἀγκαλὰ δά, τώρα οὐλο τὰ πρῶτα νούμερα τῶν Ἀθηνᾶς, κορίτσια νελέ-νελέ, βγήκανε στὴν πιάσανα, πιάσανε τὰ πόστα, κι' ἄλλες βάλανε τὴν ἄσπρη μπλουζά του γιαιτροῦ καὶ κάνουνε ἀναλύσεις, ἄλλες γενήκανε φραγκοραφάδες καὶ βαστοῦνε τὴ μεζούρα κι' ἄλλες βουλεύτινες, κι' ἄλλες σωφελίνες. Λοιπὸν γι-ατί νὰ μὴν ἐργαστῇ κι' ἡ ἀνηψία μου, ἀφού δὲν εἶναι καμμιά ἄ ρ ι ε ρ έ;

Πράγματι, ἡ Ρενέ ἤκανε μοντέρνα κοτέ-τσια μ' οὐλο τὰ κομφορ, ἤβαλε κλώσσε, καὶ σὲ 21 μέρες ἤβαλε 50 πουλιά, πού ξετσουμίσανε στὸ πὶ καὶ φῖ, γιὰτὶ ἦτανε ράτσες. Καὶ τὸ πὶο κοϊδικό, ἕνα μονάχα, ἦταν κόκκορας μέσα σὲ σαρανταεννὰ που-λάδες!

Νὰ σκάση, νὰ πεθάνη πῆγε ἡ καρσινή τση κι' ἀπ' τὴν ζούλια καὶ τὸ μῖσος πού τὴν ἔψηνε, πῆγε κι' ἤβαλε ἱμπρόλια στὴν πρόδρο τῆς Ἐταιρείας Προστασίας τῶν Ζῶων.

— Καλέ κυρία — τσ' εἶπε μ' οὐλο τση τ' ἄχτι — πού ἀκούστηκε νάχη 49 πουλά-δες μ' ἕνα πετεινὸ ἡ κακούργα ἡ Ρενέ; Γί-νεται ποτέ;

Εὐτὺς ἔξω φρεγῶν ἡ πρόεδρος πῆγε καὶ κοντρολάρισε τὸ κοτέτσι κι' ὅταν εἶδε πὺς δὲν ἦταν σπιονιά, ἀλλὰ πραγματικότης, ἤκανε μῆνυσι στὴν Ρενέ γιὰτὶ 49 πουλάδες μ' ἕνα πετεινὸ, ἦτανε λέει ἀπάνθρωπο!...

Σ.Ω.Κ.Ρ. Ρ.Ω.Ν.Α.Σ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Στις τελευταίες εκλογές, πού έγιναν στις Φιλιππίνες, ἐθριάμμευσε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐθνικιστῶν Ραμόν Μαγκασαού. Ὁ πολιτικὸς τὸν ἀντίπαλος Ἐλνίντο Κουρί-νο, δολοφονήθηκε τὴν παραμονὴ τῶν ἐκ-λογῶν κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς προεκλο-γικοῦ τοῦ λόγου. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Ραμόν Μαγκασαού (μὲ τὸ παρδαλο-ποικύμισο), ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν προεκλο-γικὴ περίοδο, ἀντὶ νὰ ἐκφωνῇ λόγους, ἀνακατεῦσαν μὲ τὸ πλῆθος καὶ βοηθοῦ-σε τοὺς ψηφοφόρους του στὴ δουλειά τους. Κάποτε μάλιστα βοηθοὺς ἔναι ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ λάστιχο τοῦ αὐτοκινήτου του.

ΑΘΛΟΣ ΑΚΡΟΒΑΤΟΥ

Ὁ Ἰταλὸς ἀκροβάτης Μαρκέτι, πού ἔ-πειτα ἀπὸ μιά πτώσι του στὸ τοίρκο, ὅπου δούλευε ἔπαθε παράλυσι τοῦ ἀρι-στεροῦ χεριοῦ του, κατέθηκε πρὸ ἡμε-ρῶν τὰ 300 σκαλοπατῖα τῆς Μονμάρ-τρης, μὲ τὸν τρόπο πού βλέπετε, καὶ γιὰ τὴν πατήση καθόλου τὰ πόδια στὸ ἔδαφος!... Ὁ ἀθλὸς αὐτὸς ἔχει πόνον τὸν ἑ-κὼς διάσημο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπέρτεινε νὰ κερδίῃ ἕνα στοίχημα 50.000 φραγκῶν!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Θὰ σὰς δώσουμε μερικές συνταγές γιὰ τὸ βάψιμο τῶν μαλλίων, μὲ φυτικές οὐσίες:

Χεννέ 50 γραμ.
Τριανταφυλλόνερο 50 »
Οινόπνευμα 900 20 »
Νερό 50 »

Ἀφίνετε τὸ χεννέ νὰ μουσκεῖ 5-6 ὥρες μὲς' στὸ τριανταφυλλόνερο. Φιλτράρετε ὑπε-ρα. Στὸ στερεὸ ὑπόλειμμα πού θὰ μείνῃ πᾶ-νω στὸ φίλτρο, χύνετε τὸ νερό, ζεστό, κι' ἀ-φού φιλτράριστη τὸ ἀνακατεῦετε μὲ τὸ τρι-ανταφυλλόνερο. Στὸ τέλος, προσθέτετε τὸ οἶ-νόπνευμα.

Μιά ἄλλη συνταγή, πὺ πολὺπλοκη, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Σκόνη χεννέ 50 γραμ.
» δρυοκούκουτσων 50 »
Καρυδόφυλλα 20 »
Οινόπνευμα 80 »
Τριανταφυλλόνερο 100 »
Νερό βραστὸ Α. Π.
Γλυκερίνη 6 γραμ.
Ἐσάνς ὑλάνγκ-ὕλάνγκ 0,60 »

Ἀφίνομε τὸ χεννέ, τὰ καρυδόφυλλα καὶ τὰ δρυοκούκουτσα 5-6 μέρες μὲς' στὸ οἶνόπνε-υμα. Ὑστερα φιλτράρουμε. Χύνουμε τὸ τριαν-ταφυλλόνερο πᾶνω στὸ ὑπόλειμμα τοῦ φίλ-τρου, κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά ὥρα τὸ ζεστὸ νερό — τόσο πού ὅλο μαζί τὸ ὑγρὸ νὰ γίνῃ 300 γραμμάρια. Ἀνακατεῦουμε καλὰ τὴ γλυκε-ρίνη, τὴν ἑσάνς καὶ λίγο οἶνόπνευμα καὶ τὰ ρίχνουμε κι' αὐτὰ στὸ φίλτρο.

Πλένουμε καλὰ τὰ μαλλιά, τὰ στεγνώνουμε καὶ τὰ περνᾶμε μ' αὐτὸ τὸ μίγμα. Τὸ χρο-μάτισμά τους ἀργεὶ κάπως. Γιὰ νὰ γίνῃ γρη-γορώτερα, μπορούμε νὰ τὰ πλύνουμε μὲ δι-άλυσι 10 γραμμῶν ἀμμωνίας σ' ἕνα λίτρο νερό. Τ' ἀφίνομε νὰ στεγνώσουν καὶ τὰ ξανα-λείφομε μὲ τὸ μίγμα.

Ὑπάρχουν καὶ βαφές μὲ μεταλλικές οὐσίες, εἶναι ὁμως κάπως βλαβερές, ἐκτός ἀπ' τίς ἑ-ξῆς δύο:

1) Περμαγκανὰτ ντέ σοῦντ 50 γραμ.
Νερό βραστὸ 100 »
Δίνει στὰ μαλλιά ἕνα χρῶμα καστανό.

2) Μαῦρο κρασί 360 γραμ.
Ἀλάτι τῆς κουζίνας 4 »
Ἐθικός αἰθίρος 7 »

Ἀφού βράσουν κάμποση ὥρα, προσθέτετε 4 γραμμάρια ὀξείδιον χαλκοῦ. Τ' ἀφίνετε δύο λεπτὰ στὴ φωτιά καὶ προσθέτετε 7 γραμμά-ρια δρυοκούκουτσα. Τριβετε μὲ τὸ μίγμα κα-λὰ τὰ μαλλιά — ἴδιως τίς ρίζες — μ' ἕνα βουρ-τσάκι μέτρια σκληρό. Τὰ σκουπίζετε μὲ μιά ζεστὴ πετσέτα, κι' ἀν εἶναι δυνατόν τ' ἀποστε-γνώνετε στὸν ἥλιο. Ὅταν στεγνώσουν τελείως, τὰ λούζετε πολὺ καλά καὶ τὰ στεγνώνετε μὲ τὸ συνηθισμένο τρόπο.

Ἐνα καλὸ ἑσάνς

Θέλετε νὰ φτιάστε ἕνα πολὺ καλὸς ποιό-τητος ἑσάνς; Πάρτε τὰ λουλουδιὰ τῆς ἀρε-σκείας σας — βιολέττες, μενεζέδες, ἀνθὸ πορ-τοκαλῆς, κλπ. — καὶ μαῖνετε τα μέσα σ' ἕνα πῆλινο δοχεῖο. Σκορπίστε ἀπὸ πᾶνω τους λί-γο ἀλάτι τῆς κουζίνας, κι' ὑστερα ἕνα δεύ-τερο στρώμα ἀπὸ πέταλα λουλουδιῶν. Θὰ σχη-ματίσετε ἔτσι 5-10 στρώματα ἀλατιοῦ καὶ λουλουδιῶν. Ὡς ὅτου γεμίσι τελείως τὸ βά-ζο. Ὑστερα θὰ τὸ κλείετε καλὰ καὶ θὰ τὸ σφραγίστε ὁλόγυρα μὲ πηλὸ ἢ μὲ κερί γιὰ νὰ μὴν παίρῃ ἀέρα. Θὰ τ' ἀφίστε ἕνα μῆνα σὲ ὑπόγειο ἢ σὲ μέρος φροσσο. Ὑστερα παίρ-νετε ἕνα ἀνοιχτὸ πῆλινο δοχεῖο, τεντώνετε ἀ-πὸ πᾶνω ἕνα τουλπάνι, ἀδειάζετε σ' αὐτὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ κλειστοῦ βάζου καὶ τὸ μαλά-ζετε ὥπου νὰ περάσῃ ὅλο τὸ ὑγρὸ. Βάζετε τὸ ὑγρὸ αὐτὸ σ' ἕνα μπουκάλι, τὸ σφραγίζε-τε καλὰ καὶ τ' ἀφίνετε στὸν ἥλιο ὅσον καιρὸ θέλετε. Ὅποτε ἔτσι τὸ ἑσάνς τοῦ λουλουδιοῦ πού διαλέξατε.

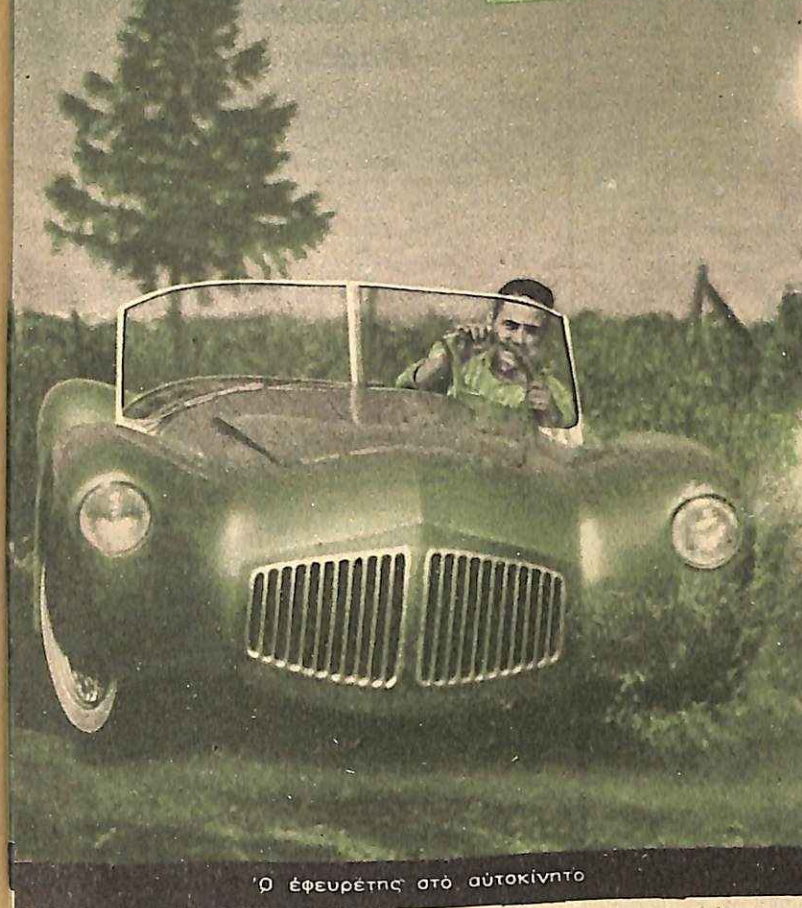
Πὺς γίνεται τὸ ροδόσταμο

Τὸ ροδόσταμο γίνεται, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Παιρνετε μιά ὀκτὰ πέταλα τριανταφυλλῶν πολὺ μυρωδάτων (ἀπριλιάτικων ἢ μαγιάτικων) καὶ τὰ βάζετε σ' ἕνα πῆλινο βάζο. Ρίχνετε μέσα μιά ὀκτὰ νερό καὶ τρεῖς χούφτες ἀλάτι. Ἀνα-κατεῦετε καλὰ μ' ἕνα ἔξλο καὶ τ' ἀφίνετε 8 μέρες, ἀνακατεῦοντας τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα. Ὑστερα τ' ἀφίνετε 2 βδομάδες, τ' ἀνακατεῦ-ετε πάλι καλὰ καὶ τὰ φιλτράρετε ἀπὸ χάρτι-νο φίλτρο. Τὸ ροδόσταμο πρέπει νὰ φυλαγε-ται πάντα σὲ μπουκάλι μὲ γυάλινο βουλόκα.

Γιὰ ν' ἀρωματίσετε ἕνα δωμάτιο

Γιὰ ν' ἀρωματίσετε βιαστικά ἕνα δωμάτιο, πυρώστε ἕνα σίδερο καὶ ρίξτε πᾶνω λίγη σκόνη βενζόνης.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ὁ ἐφευρέτης στὸ αὐτοκίνητο

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἐφεύρεσι ἑνὸς πρακτικοῦ ἡλεκτρομηχανικοῦ

Ὁ λόγος πού δὲν εἶχαν κατασκευασθῇ ὡς τώρα αὐτοκίνητα κι-νούμενα μὲ ἡλεκτρισμὸ, ἦταν γιὰτὶ παρουσίαζαν σοβαρὰ μειονεκτήματα: Οἱ μπαταρίες, μὲ τίς ὁποῖες ἔπρεπε νάναί ἐφοδιασμένα, ἦσαν βαρεῖες καὶ ὀγκώδεις, καὶ τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα πού παρείχαν, δὲν ἀρκούσε γιὰ νὰ δώσῃ ἀξίολογὴ ταχύτητα στὸ ὄχημα. Ἐξ ἄλλου, κάθε λίγα μίλια, χρειάζονταν ξαναγέμισμα.

Ἐτσι, τὸ 1912, ἀναλογούσε μόνον ἕνα ἡλεκτρικὸ αὐτοκίνητο σὲ κάθε 1.000 κοινὰ μὲ βενζινομηχανή. Μετὰ 15 χρόνια, τὰ ἡλεκτρικὰ αὐτοκίνητα εἶχαν λείψει τελείως.

Τώρα ὁμως ἔκαμε τὴν ἐμφανισί του ἕνα καινούργιο τέτοιο ὄχη-μα, ἐντελὸς διαφορετικοῦ τύπου. Κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους τῆς μικρῆς πόλεως Ζιλγούσκου τοῦ Μίτσιγκαν, ὀνομάσθηκε «Μότα» κι' ἔχει σωφὲρ τὸν Τζέραλντ Μπάννινγκ, τὸν ἐφευρέτη του καὶ κατα-σκευαστὴ του. Στὴν τελευταία «Διεθνή Ἐκθεσι Μηχανοκινήτων Σπόρ», στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου ἔκαμε τὴν πρώτη δημοσία ἐμφανισί-του, χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἡ πὺδ προωδευμένη σύλληψις τῆς μηχαν-ικῆς τοῦ αὐτοκινήτου» κι' ἐξασφάλισε ἕνα βραβεῖο στὸν ἐφευρέτη του.

Εἶναι πολὺ ἀπλούστερο ἀπ' τὰ κοινὰ αὐτοκίνητα. Δὲν ἔχει πολ-λύπλοκα συστήματα ταχυτήτων καὶ μεταδόσεως κινήσεως, οὔτε ντε-μπραγιάζ, οὔτε πεντάλ του γκαζιού.

Ἀναπτύσσει ὁμως τόση δύναμι, καὶ συγχρόνως εἶναι τόσο οἰ-κονομικὸ, ὥστε μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότυπο τοῦ αὐ-τοκινήτου τοῦ μέλλοντος.

Ἐχει γραμμὴ ἀρκετὰ ἀεροδυναμικὴ καὶ γυαλιστερὴ καροσερί ἀπὸ «φιμπεργκλας», μπρούτζινου χρώματος. Τὸ μειονέκτημά του — προσωρινὸ ὁμως — εἶναι τὸ μεγάλο βάρος του. Ὁ Μπάννινγκ κι' οἱ 17 μηχανικοὶ πού χρησιμοποιοῦν στὸ ἐργαστήριό του, ἔφτιασαν τὸ «σα-σί» του μὲ τὸ ὕλικο πού εἶχαν διαθέσιμο, δηλαδὴ μὲ βαρὺ καὶ χοντρὸ ἀτσάλι. Ἐτσι, τ' αὐτοκίνητο ζυγίζει πᾶνω ἀπὸ 2 τόνους, περίπου ὅσο ἕνα καμιόνι μέσου μεγέθους. Κι' ὁμως, δὲν δυσκολεύεται ν' ἀναπτύξῃ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων, σὲ ἀνοιχτὸ δρόμο.

Στις δοκιμές του, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀκίνησι, ρυ-μούλκησε τρία πελώρια καμιόνια, συνολικοῦ βάρους 32 τόνων. Σὲ μιὰν ἄλλη δοκιμὴ, ὁ Μπάννινγκ πάτησε καλὰ τὰ φρένα τῶν μπροστινῶν τροχῶν κι' ἔδωσε ὑστερα στὴ μηχανὴ ὅλη τῆς τὴ δύναμι. Τὸ ἀποτέλεσμα, λοιπὸν ἦταν νὰ κατ' ἐλπίδας τὸ λάστιχο τοῦ δεξιοῦ ὀπισθοῦ τροχοῦ (τοῦ μόνου σιιδεδεμένου μὲ τὸ μοτέρ), καθὼς

Τὸ αὐτοκίνητο ρυμουλκεῖ τρία καμιόνια.

περιστρεφόμενα γρήγορα καὶ τριβέταν στὴν ἀσφαλτο!

Ὁλη αὐτὴ ἡ δύναμι ἀναπτύσσεται ἀπὸ ἕνα νέου τύπου μοτέρ ἐναλλασσόμενου ρεύματος, ἰσχύος 20 ἵππων μόνον (ἐνῶ τὰ περισ-σότερα κοινὰ αὐτοκίνητα, ἔχουν μηχανές 75—200 ἵππων). Τὸ ἡ-λεκτρικὸ ρεῦμα γιὰ τὴν κίνησι τοῦ μοτέρ αὐτοῦ, δὲν προέρχεται ἀπὸ μπαταρίες. Τὸ παράγει ἕνα δυναμὸ, πού κινεῖται μὲ μιά μικρὴ τετρακύλινδρη βενζινομηχανή. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ καταναλίσκει 2 γα-λόνια βενζίνης τὴν ὥρα, ἀσχετὰ πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ δαπάνη γιὰ τὴν κίνησι τοῦ ὀχήματος.

Γιὰτὶ, ὁμως, χρειάστηκαν τόσο πολλὰ χρόνια, γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ μυστικὸ ἑνὸς πρακτικοῦ ἡλεκτρικοῦ αὐτοκινήτου;

Ὁ Μπάννινγκ τὸ ἀποδίδει στὰ ἐλαττώματα τῶν συνηθισμένων μοτέρ. Τὸ μοτέρ ἑνὸς ἡλεκτρικοῦ αὐτοκινήτου, ἔπρεπε νάναί μικρὸ, ἀπλὸ κι' ἱκανὸ νὰ κι-νηθῇ μὲ διάφορες ταχύτητες. Ἀλλὰ τὰ ἡλεκτρικὰ μοτέρ μεταβαλ-λομένης ταχύτητος, πού ὑπῆρχαν ὡς τώρα, ἦσαν μεγάλα, πολυδά-πανα καὶ πολὺπλοκα.

Ὁ Μπάννινγκ ἄρχισε ν' ἀσχολῆται μ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα στὰ χρόνια τοῦ πολέμου. Προσπαθοῦσε νὰ φτιάσῃ ἕνα φτηνὸ μοτέρ ἐναλ-λασσόμενου ρεύματος, πού θὰ μπορούσε νὰ κινήθῃ μὲ ὅλες τίς τα-χύτητες καὶ πού θ' ἀνέπτυσσε τοὺς ἴδιους ἵππους μὲ 300 στροφές στὸ λεπτὸ, ὅσους καὶ μὲ 1.800 στροφές. Τέλος, τὸ 1946, εἶχε βρῇ αὐτὸ πού ζητοῦσε.

Πῆρε ἕνα ἡλεκτρικὸ μοτέρ κοινοῦ τύπου, τῶν 1.800 στροφῶν. Καὶ τὸ διασκεύασε ἔτσι, ὥστε τὸ ἐξωτερικὸ πλαισίό του νὰ μὴν εἶναι πιά ἀκίνητο, σταθερὸ, ἀλλὰ νὰ περιστρέφεται κι' αὐτὸ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ κινητὸ μέρος του. Ρυθμί-ζοντας, λοιπὸν, τὴν ταχύτητα αὐτοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ πλαισίου, ἐλάττανε ὅσο ἤθελε τίς στροφές τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἐνῶ οἱ ἵπποι τοῦ μοτέρ ἔμεναν πάντα οἱ ἴδιοι. Ἡ ρύθμιξι αὐτὴ γινόταν μὲ ὑδραυ-λικὴ πίεσι, μὲ τὴ βοήθεια εἰδικῶν κρουγῶν.

Ὁ Μπάννινγκ ἦταν νεώτατος, μόλις 28 ἐτῶν τότε, κι' εἶχε σπου-δάσει ἡλεκτρομηχανικὴ μὲ «μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας». Εἶχε ἀποκτήσει κάποια πείρα στὰ μοτέρ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ κατὰστημα πού εἶχε ὁ πατέρας του. Ἦταν δηλαδὴ «πρακτικὸς».

Κι' ὥστόσο, ὅλοι οἱ μηχανικοὶ πού ἐξέτασαν τὴν ἐφευρέσι του, ἀποφάνθηκαν πὺς ἀποτελοῦσε ἕνα ἐπαναστατικὸ νεωτερισμὸ στὴν ἡλεκτρομηχανικὴ. Αὐτὸ τὸν ἐνθάρρυνε νὰ ἱδρύσῃ μιά ἀνώνυμη ἐται-ρεία, μὲ 160 μετόχους. Ὁ βασικὸς σκοπὸς τοῦ ἦταν νὰ κατα-σκευάσῃ διαφόρων εἰδῶν μοτέρ τοῦ νέου τύπου, προωρισμένα γιὰ διάφορες βιομηχανικὲς ἐφαρμογές, καὶ νὰ πωλήσῃ ὑστερα σὲ ἄλ-λες ἐταιρείες τὰ δικαιώματά εὐρεσιτεχνίας. Ἦδη τὸ ἔχει ἐπιτύχει αὐτὸ μὲ τρία εἶδη μοτέρ: γιὰ ἀσανσέρ, γιὰ βοηθητικὲς μηχανές πλοίων καὶ γιὰ μικροὺς ἀνυψωτήρες.

Ἐνῶ ἐνδιαφέρον σχέδιό του εἶναι νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ μοτέρ του σ' ὁ ἑσωτερικὸ ἑνὸς τροχοῦ, ὥστε νὰ φτιάσῃ ἕνα ὄχημα μὲ ἐξαιρετικὰ μεγάλῃ ἀπόδοσι δυνάμεως. Μ' αὐτὸ τὸν πρωτότυπο τροχὸ, σκοπεύει νὰ ἐφοδιάσῃ γεωργικὰ τρακτέρ, βαρεῖα καμιόνια ἴσως δὲ καὶ στρατιωτικὰ τάνκς.

Ἐνῶ, λοιπὸν, πειραματιζόμενος πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ, ἔφτιασε τὸ ἡλεκτρικὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δοκιμάσῃ πᾶνω τοῦ τῆ βενζινομηχανῆ πού θὰ παρᾶν ἡλεκτρισμὸ γιὰ τὸν τροχὸ-μοτέρ.

Παραδέχεται κι' ὁ ἴδιος, ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ αὐτοῦ δὲν εἶναι τελειοποιημένο. Ἐχει π. χ. ἕνα μοτέρ 20 ἵππων προσαρμοσμένο στὸ δεξιὸ ὀπίσθιο τροχό, ἐνῶ τὸ ἰδεώδες θὰ ἦταν δύο μοτέρ τῶν 10 ἵππων, ἀπὸ ἕνα σὲ κάθε ὀπίσθιο τροχό.

Τὸ ἔχει στοιχίσει 15.000 δολάρια καὶ 2.500 ὥρες ἐργασίας, κι' ὁμως χρειάζεται ἀκόμη ἀρκετὴ δουλειά, γιὰ νὰ τελειοποιηθῇ. Γιὰ τὴν ὥρα, ἔχει τὸ ἐλαττωμα πὺς ἀργεὶ κάπως ν' ἀποκτήσῃ ταχύτητα. Ξεκινώντας δηλαδὴ ἀπ' τὴν ἀκίνησι, πρέπει νὰ διατρέξῃ περίπου 700 μέτρα, ὥσπου ν' ἀναπτύξῃ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων — ἐνῶ ὁ Μπάννινγκ θέλει νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ στὰ 70 μόνο μέτρα. Τὸ μειονέκτημά του ὀφείλεται στὸ κάπως πρωτόγονο σύ-στημα τῶν ἐξῆ κρουγῶν τῆς ὑδραυλικῆς πιέσεως, πού πρέπει νὰ τοὺς στρίβῃ ὁ σωφὲρ μὲ τὸ χερί, σὰν ν' ἀνοίγοκλεινῇ βρύσες.

«Στὸ μέλλον ὁμως — βεβαίως — ὁ ἐφευρέτης — τὸ ἡλεκτρικὸ μου αὐτοκίνητο δόχη ἀπλὸς ἕνα μικρὸ μοχλὸ πᾶνω στὸ ταμπλό γιὰ τὴν κίνησι πρὸς τὰ ἔμπρος, κι' ἄλλον ἕνα γιὰ τὴν κίνησι πρὸς τὰ πίσω. Κι' ὁ σωφὲρ θὰ μετακινή ἀπλὸς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ ρυθμίσῃ ὅπως θέλει τὴν ταχύτητα».

Τὸ χαρέμι τοῦ Χότζα

A cartoon illustration of a man with a large, prominent nose, wearing a traditional Chinese cap and a dark robe over a patterned shirt. He is holding a string of beads or a small object in his hands. The style is simple and humorous, typical of mid-20th-century Chinese cartooning.

καὶ τῆς ἔλεγε:

— Ο Ναστραδίν όμως δὲν τάχασε πάλι:
— Καὶ βέβαια, μπρὲ γυναῖκα! Μὰ
— ὅδες καὶ μὴν σου πῶς, γιὰ νάχης δου-
— ἔμεινε εἴκοσι χρόνια κοντὰ μου, σήμε-
— ρα μιά... κοτζάμ ἐπιστάτρια!...
Καὶ μαλάκωσε πάλι τὴ Φατιμέ.

ΗΡΩΑΣ

О КАРАМЕТ

Παράπονα

... γοητευμένος; "Αει στο διάολο, ἐ-
ινέ!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ Κλάρα πῆρε κι' ἄλλο ἀπειλητικό
«Ἀπόψε, στὶς 11, στὸ «Καφέ ντὲ Παλαί.
Ξετρελλισμένη πάλι ἀπ' τὸν τρόπο, δὲν σκέφτηκε παρὸ

‘Ο άγνωστος καθόταν σ’ ένα κοντινό τραπεζάκι, με τὰ μάτια του καρφωμένα πάνω της!...

— Τὸν ξεπάστρεψα!

★

Ἡ Κλάρα καθόταν πάλι στὸ τραπέζι.

— Σκότωσα έναν άνθρωπο, χτὲς τὴν
στε με...
✱✱
Γιὰ νὰ πανη περ

Κανείς απ' το προσωπικό των κρατικών
δεν πίστεψε τον κατάδικο Ρόμπινσον Τζ.

ἐπὶ αὐτοφώρῳ οἱ δεσμοφύλακες νὰ κάνουν σικὰ ἦσαν ὅλοι βέβαιοι πὼς ἐπιχειροῦς νος ἔδωσε μετὰ ἐξήγησι ἐντελὸς διαφορ σκοπὸς τοῖ ἀπὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἐξήγη

Τὴν ἴδια ἐκδοχὴ ἐξακολούθησε νὰ ὑπο-
τῇ τὸ διάστημα τῶν ἀνακρίσεων ποὺ τὸν ὤ-
ρετο, ὡς ἐκ περισσοῦ, ἑνὸς «φωρατῆς τοῦ
μηχάνημα αὐτὸ πιστοποιήσε... ὅτι ὁ Τζ.

Η ΒΕΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το χτένισμα είναι κάτι που απασχολεί ιδιαίτερα την γυναίκα. Οι μπουκλίσες χαλούν εύκολα, τα μαλλιά είναι άτιθασα και δεν στέκονται εκεί που τα θέλουμε. Θαυμάσαμε κάποιο χτένισμα, αλλά δεν μπορούμε να το κάμουμε στο κεφάλι μας είτε γιατί η ποιότητά της τρίχας μας το απαγορεύει, είτε γιατί δεν ταιριάζει στο σχήμα του προσώπου μας κλπ. Πότε θα βρεθί το σωστό χτένισμα, που να γίνεται... μόνο του; Ευτυχώς, για τους κομμωτές ποτέ!

Τα μαλλιά διατηρούνται και εφέτος κοντά, αλλά σε σχέση με άλλα χρόνια, βλέπουμε μία τάση για λίγο μακρύτερα στύν-χένα, ενώ τουναντίνον στο υπόλοιπο μέρος του κεφαλιού, τα μαλλιά είναι κοντά. 'Ακόμη και στην περίπτωση που μας άρσουν οι μπουκλίσες ως μη λησμονούμε ότι το μακρύτερο τους δεν θα ξεπερνά το μακρύτερο που έχουν οι μπουκλίσες των εφέτων.

Οι γνώμες πάνω σ' αυτό είναι λιγάκι μοιρασμένες: 'Ο 'Αντουάν δεν υπερβαίνει τα 5 ή 6 εκατοστά του μέτρου και ανάλογα με την κάθε φυσιογνωμία, ελευθερώνει ή σκεπάζει τους κροτάφους. 'Ο 'Αρρίε φτάνει τα 8 εκατοστά και ο Πιερ Ρενέ τα 9. Μεγάλο ρόλο παίζει επίσης στα φετεινά χτενίσματα το φιλάρισμα, γιατί αυτό συντελεί στην επιτυχία του κάθε χτενίσματος.

Όλα τα φετεινά χτενίσματα εκ πρώτης όψεως μοιάζουν, γιατί είναι καμωμένα έτσι, που να πηγαίνουν με τα μικρά καπέλλα, που είναι της μόδας. 'Οστόσο εδώ έγκειται η τέχνη του κάθε κομμωτού, ότι κατορθώνει και προσδίδει κάτι το ιδιαίτερο σε

1) 'Η ίδια φούστα φοριέται με δύο διαφορετικά κορσάζ, το ένα σταυρωτό ντεκολτέ και το άλλο ίσιο κλειστό με ορθό γιακά. 'Ετσι το φόρεμα γίνεται άμπιγιέ και περιπάτου.

κάθε χτένισμα, ώστε να αποφευχθεί η μονοτονία. 'Οντούλασιν πολύ αραιές και πατικωτές που πότε έχουν κλίση προς τα πίσω, πότε πέφτουν στα πλάγια και πότε στο μέτωπο προσδίδουν μία γλυκύτητα στο πρόσωπο.

ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Μετά το χτένισμα έρχεται το μακιγιάζ που χωρίς αυτό δεν μπορεί ν' αναδειχθεί το χτένισμα.

'Η Παριζιάνα που κατέχει τα σκίπτρα σ' αυτό το κεφάλαιο, έχει τη γνώμη ότι κάθε φόρεμα θέλει και το ανάλογο μακιγιάρισμα. 'Αλλο μακιγιάρισμα θα κάμουμε με ένα γκρι σύνολο και άλλο με ένα φόρεμα πράσινο, άλλο με μία άσπρη τουαλέτα και άλλο με μία μαύρη. Πρό πάντων δε να μη λησμονούμε ότι με το φως της ημέρας το μακιγιάρισμα του προσώπου πρέπει να είναι πολύ διακριτικό, ενώ τα βραδυνά φώτα ευνοούν το λιγάκι πιο έντονο.

ΤΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΦΟΥΣΤΑ

'Εγινε τόσος θόρυβος εφέτος γύρω από τη φούστα, ώστε παραγκωνίσθηκε κάπως η τάλλια, που θα έπρεπε ωστόσο να βρίσκεται στο πρώτο επίπεδο.

'Η μόδα εφέτος αναφορικώς με την τάλλια βρήκε διάφορους τρόπους, για να την τοποθετήσει φανερικά στην κανονική της θέση, αλλά και να της δίνει κάποια τάση προς τα κάτω ή προς τα πάνω. Αυτό επιτυγχάνεται με φάρδεμα ή στένεμα της ζώνης. Πιο στενή στα πλάγια, φαρδύτερη εμπρός και πίσω παίζει μεγάλο ρόλο στον προσδιορισμό της τάλλιας.

'Επειτα έχουμε το ντραπάρισμα της ζώνης που και αυτό συντελεί για να τοποθετηθεί πιο ψηλά ή πιο χαμηλά την τάλλια και είναι και το είδος κορσάζ, που υποβοηθούμε με μικρές μπαλένες κρατιέται τεντωμένο και δείχνει την τάλλια πιο κοντή. Κατ' ουσίαν όμως η τάλλια μένει σταθερή στη θέση της. Μόνο που δεν φαίνεται, γιατί την κρύβει η ζώνη.

Σε μερικά φορέματα μάλιστα, στυλ πρενσές, μόνον ένα κομμάτι υπογραμμίζει το μέρος, που θα ήταν η ζώνη. Αυτά όσον αφορά την τάλλια. 'Η φούστα όμως, αν παρουσιάζει μερικούς πόντους πιο κοντή, ανακτά τις διαστάσεις της, ανεβαινοντας κάπως ψηλότερα προς το μέρος του κορσάζ.

Το φάρδος της όμως κυμαίνεται και αν τα περισσότερα τα-χιέρ έχουν στεγές φούστες, υπάρχουν σύνολα που συνοδεύονται από φούστες πλατειές. Όλα εξαρτώνται από το σχήμα του κορσάζ.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Οι χρωματισμοί των υφασμάτων παρουσιάζουν εφέτος μεγάλη ποικιλία και δεν μπορεί κανείς να προσδιορίσει ότι το τάδε χρώμα θα επιλεγεί. 'Οστόσο είναι γεγονός ότι τα πιο μόδα χρώματα είναι το κονιάκ, το πράσινο σε διάφορους τόνους, το κίτρινο, το κόκκινο, το γκρι και το μαύρο.

Πολλά υφάσματα έχουν ένα ελαφρύ νουδι, άλλα είναι λεία και άλλα είναι έντελως τριχωτά.

Για βέστες χρησιμοποιούμε όλα τα κάπως μαλλιαρά, χοντρά, αλλά συγχρόνως μαλακά υφάσματα. Χρησιμοποιούμε επίσης δερμα-καστόρι ή άποριμποι καστόριου και επίσης τουντ σε δύο τόνους.

Για επανωφορία έχουμε πολλά είδη υφασμάτων και μονόχρωμα και φανταζι ανάλογα του αν το επανωφόρι είναι καθημερινό ή πιο λουσατό.

Μη λησμονούμε όμως και το κοτλέ βελούδο που είναι το ιδεώδες ύφασμα για ένα κομψό επανωφόρι κάπως άμπιγιέ. 'Ανάλογα με το χρώμα που θα διαλέξουμε θα είναι και η χρήση του επανωφορίου. 'Αν θέλουμε να έχη μία εμφάνιση σπορτίφ, παίρνουμε βελούδο κοτλέ μπέζ ή μαρρόν. 'Αν όμως θέλουμε να έχουμε ένα επανωφόρι πιο άμπιγιέ, τότε επιβάλλεται το μαύρο χρώμα.

Συνηθίζονται επίσης τα βελούρ ντε λαίν και τα χοντρά ντρα, που ενίοτε γαρνίζονται με λίγη γούνα.

Το άστρακιν είναι το πιο σύνθηες γαρνίρισμα, γιατί εξ αιτίας της άσθονίας, με την οποία παρουσιάζεται στο εμπόριο, είναι και το πιο προσιτό.

'Επειτα ποιά από σας δεν έχει μέσα οτά μπαούλα της ένα κομμάτι από καλό άστρακιν; 'Όσο μικρό και αν είναι, θα μπορέσετε να κάμετε μ' αυτό, αν όχι ένα γιακά, τουλάχιστον ένα γαρνίρισμα σε είδος φάσας, μία μικρή γραβάτα, ένα φιδέκο, που θα κάμη άμέσως το επανωφόρι σας κοκέττικο και μοδάτο. Πάντως μην ξεχνάτε ότι το γαρνίρισμα από γούνα πρέπει να είναι πολύ διακριτικό για να είναι ωραίο.

5) 'Ομορφο όντουλάρισμα για κοντά μαλλιά. Τα αυτιά σκεπάζονται έντελως με την κλίση που παίρνουν τα μαλλιά. 6) Τα μαλλιά είναι χτενισμένα προς τα πίσω και κατεβαίνουν στον αυχένα. 7) Προφίλ και πίσω ενός ωραίου μίξ αν πλ. 8) Το ίδιο χτένισμα με λίγες αφέλειες στο μέτωπο.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

'Ακολουθούν και αυτά τη μόδα και εύτυχως απομακρυνθήκαμε αρκετά από τον καιρό που έκρυβαν με φράντζες και αφέλειες τα παιδικά μέτωπα.

Καρμιά μπέρα δεν αδιαφορεί για τα μαλλιά της κορούλας της και τούτο, γιατί τα μαλλιά για την κοπελλίτσα δεν είναι μόνο στολίδι, αλλά και ένδειξη καλής υγείας.

'Εκείνο που χαρακτηρίζει τα χτενίσματα των κοριτσιών στην εποχή μας είναι μία μεγάλη απλότητα και μία προσπάθεια να μη κρύβουν ούτε το παραμικρό μέρος του μετώπου.

Κάμετε στην κοπελλίτσα σας χωρίστρα στη μέση ή χωρίστρα στο πλάι, βάλτε της φιογκάκια, μπαντώ από κορδέλλα, αλλά αφήστε το μέτωπό της ελεύθερο. 'Όταν γίνεται η χωρίστρα στη μέση, μπορείτε να δέσετε δύο φιογκάκια από ένα στο κάθε πλάι, πιάνοντας μία τούφα μαλλιών και εμποδίζοντας τα να πέφτουν οτά μάτια.

Πίσω τα έχετε κομμένα κοντά και τα άφινετε να πέφτουν μόνα τους.

'Αν θέλετε ν' αφήσετε τα μαλλιά λίγο μακρύτερα, περνάτε ένα μπαντώ με κορδέλλα και δέσετε ένα φιδέκο μπροστά ή κριθώς πάνω από τη χωρίστρα στη μέση. 'Αλλο χτένισμα για ακόμη μακρύτερα μαλλιά είναι η πλεξίδα πίσω δεμένη με μεγάλο φιδέκο, καθώς και οι δύο πλεξίδες που διασταυρώνόμενες

2) Πράσινη φούστα και δύο διαφορετικά κορσάζ. 'Ετσι δίνετε την εντύπωση ότι παρουσιάζετε δύο φορέματα. 3) 'Αναμίξε δύο υφασμάτων ριγέ σε υπλούζα ραγκλάν με άντρικό γιακά. 4) 'Επανωφόρι σε στυλ κινέζικο με μανίκια κιμονό και ώμους... άνυπαρκτους! 'Ενα μόνο κουμπι και η ζώνη συμπληρώνουν το κλείσιμο του επανωφορίου αυτού, που είναι μόνο για λεπτές σιλουέτες.

περιβάλλουν το κεφάλι σαν φωτοστέφανος.

Τέλος, μην ξεχνούμε και τα έντελως κοντά κομμένα μαλλιά, που εμφανίζουν πότε το αλά γκαρσόν χτένισμα και πότε το έφηβικό κεφάλι, με μικρές μπούκλες.

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

'Είπαμε και άλλοτε ότι η αντρική μόδα φαινομενικά μόνο δεν αλλάζει, αλλά στις λεπτομέρειες κάθε εποχή έχει κάτι καινούργιο να παρουσιάσει.

'Ας δούμε λοιπόν πώς θα καταλάβουμε ένα κοστούμι αντρικό αν είναι φετεινό ή περσινό. Πρώτ' απ' όλα τα σακκάκια γίνονται πολύ μακρύτερα από πέρσιου και πλεονάζουν τα ίσια και όχι τα σταυρωτά. Συνηθίζονται πολύ τα ριγέ κασμίρια και μπορούμε να πούμε ότι προτιμούνται από τα φασονά. Οι ώμοι γίνονται λιγότερο φαρδείς και η τάλλια είναι τοποθετημένη λιγάκι πιο ψηλά. Τα γιλέκα είναι ανοιχτόχρωμα, κοντά και σταυρωτά με φαρδιά πέτα.

Το παντελόνι γίνεται κατά τι στενότερο από τα γόνατα και κάτω και αγγίζει μόλις τα υποδήματα. Μόνο το άμπιγιέ γίνεται κάπως μακρύτερο.

Το σπορτίφ σακκάκι γίνεται πιο φαρδύ και συνδυάζεται σε ύφασμα και χρώμα με το παντελόνι. Οι διχρωμίες δεν είναι πια της μόδας.

Τα επανωφόρια, που είναι λιγάκι πιο επίσημα, γίνονται σταυρωτά και ελαφρώς μεσάτα, αλλά κάτω φαρδύονται. Μερικά έχουν πίσω μαρτεγκάλ, που δεν είναι όμως απαραίτητο.

Τα ραγκλάν είναι αποκλειστικότητα των σπορτίφ επανωφοριών, που γίνονται ριχτά, φαρδιά και φοριούνται με ζώνη ή χωρίς ζώνη.

'Ας μη ξεχνούν όμως οι κύριοι πώς, αν θέλουν να φαίνονται πάντα καλοβαλμένοι, πρέπει μόλις γυρίσουν στο σπίτι, να περιποιούνται το κοστούμι τους, κρεμώντας το προσεκτικά στην κρεμάστρα και τοποθετώντας το παντελόνι οτά ειδικά ζύλα. 'Επίσης τα υποδήματα θέλουν καλό ξεσκόνισμα και τοποθέτηση σε καλά πόδια.

'Η άλλη λογαριασμός μου

Γλυκειά Νανά: 'Η βαφή που μου ζητάτε βρίσκεται σε ώριμα καταστήματα, που είναι στο Μοναστηράκι. Ζητήστε «Κνόν» και αυτός που το πουλάει θα σας δώσει και τις σχετικές οδηγίες.

Μινωτούρα, Γύθειον: 'Η Χαροκόπειος Οικοκυρική Σχολή βρίσκεται στην Καλλιθέα, αλλά ο αριθμός συνεληρώθη επί εφέτος. Δεν δέχονται άλλες οικοτρόφους.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΩΣ Η ΖΩΪΤΣΑ ΓΛΥΤΩΣΕ ΤΗΝ ΤΙΜΩΡΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΧΕΓΚ

Η ΤΑΝ η δεύτερη φορά που περνούσα απ' το κινεζικό έκεινο χωριουδάκι. Πριν από 5 χρόνια μ' είχε φιλοξενήσει εκεί ο Χέγκ-Σούν-Κιάτ, ο πλουσιότερος του τόπου. Τον ζήτησα και πάλι. Μα ένας γέρος, που τον ρώτησα γι' αυτόν, μου απάντησε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο: «Δεν θα μπορούσατε να τον δείτε. Έχει όρκιστη να μην ξαναμιλήσει σε λευκό!»

Παραξευδτικά, μ' αυτά τα λόγια του... Ο Χέγκ-Σούν-Κιάτ ήταν γιός ενός παλού και δυνατό προεστού, με μεγάλη πε-

δημα για να τον φτάσουν. »Εκείνος πυροβολούσε ολόενα με το πιστόλι του. Μα το μικρό αυτό όπλο, που είχε μαζί του ήταν τελείως ανίσχυρο για να πληγώσει σοβαρά τα θηρία.

»Ο Χέγκ δεν δυσκολεύθηκε να ξεκάνη τις τίγρεις, με τη βοήθειά μας. Ύστερα ανέθηκε τρέχοντας στην κορφή του βράχου, για να βοηθήσει τον ξένο. Δεν ήξερε ποιά θλιβερή εκπλήξη τον περίμενε εκεί πάνω...

»Πλάι στο λευκό, καθόταν, ζαρωμένη, η Τάν-Ατ-Μπά, κι έριχνε φοβισμένες ματιές στον άντρα της! Είχαν επωφεληθεί οι δυο τους απ' την απουσία του Χέγκ, για να σκετισθούν έρωτικά. Κι είχαν πάει, φαίνεται, ένα κρυφό περίπατο στο δάσος δίχως να φαντάζονται τον κίνδυνο που τους περίμενε απ' τις τίγρεις.

»Ο Χέγκ έμεινε αρκετές στιγμές άμιλητος, κυττάζοντας με σκληρό κι άγριο βλέμμα, πότε τη γυναίκα του, που είχε πέσει στα πόδια του, και πότε το λευκό, που αράδιαζε διάφορες δικαιολογίες... Σαφικά, άρπαξε τη γυναίκα του στα δυνατά του μπράτσα. Νομίσαν όλοι πως θα την πετούσε στο γκρεμό, για να τη σκοτώσει!

»Μα δεν ήταν αυτός ο σκοπός του. Την έδωσε απλώς στον υπηρέτη του, που στεκόταν λίγο πιο κάτω, και του είπε:

«Πήγαινε την στο σπίτι... Και σεεις οι άλλοι, ημναινε στα σπείρια σας όλοι!»

»Οι περισσότεροι υπάκουσαν στη διαταγή του. Μα εγώ με κάποιο φίλο μου μείναμε κρυμμένοι στο σκοτάδι, για να δούμε τι θ' απογίνει με το λευκό.

»Ο Χέγκ στάθηκε μπροστά του.

«Είμ' έτοιμος να μοναχίσω μαζί σου, είπε με θάρρος.

«Να μονομαχήσω; »Οχι! Θα παλεύουμε τώρα άμμεσα εδώ πάνω, με τα χέρια μας μόνο.

»Ακούσαμε με φρίκη αυτά τα λόγια. Η κορφή του βράχου ήταν τόσο στενή, που μόλις μπορούσαν να σταθούν δυο άνθρωποι.

Κάθε απότομη κίνηση θάταν κίνδυνος θανάτου!

»Ο Χέγκ πέταξε μακριά τα όπλα του. Το ίδιο έκανε κι ο αντίπαλός του.

»Εδειχνε πως δεν φοβόταν διόλου το θάνατο.

»Πριν προλάβει όμως να φυλακίσει, ο Χέγκ χύμηξε, σαν να χαν ζυγνήσει μέσα του έντονα θηρία, τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω, με τόσο ορμή που νομίσαν πως θα γκρεμιζόταν κι αυτός ο ίδιος μαζι του!

»Ύστερα έτρεξε κάτω, πλάι στο πτώμα του λευκού.

«Α, είδατε τι έγινε; μάς είπε με τραχεία φωνή, καθώς τον πλησιάζαμε, τρομαγμένοι. Πέθανε!... Βοηθήστε με να τον κουβαλήσω στο χωριό.

»Δίχως να πούμε λέξη, φορτωθήκαμε το τοακιμένο κορμί του ξένου και πήραμε το μονοπάτι για το χωριό. Σ' όλο το δρόμο, δεν μιλούσε κανείς μας. Μια φορά μόνο ο Χέγκ, που πήγαινε μπροστά, στράφηκε και μάς είπε:

«Δική μου ήταν άλλωστε η ζωή του, αφού μόλις τον είχα σώσει απ' το θάνατο...

»Ο γέρος σταμάτησε.

«Κι έπειτα; τον ρώτησα. Τι έγινε;

«Νομίζαμε πως θα τον έθαβε. Μ' αυτός τον βαλσάμωσε και διάταξε να τον κερφώσουν ορθό στον τοίχο της κάμαρας, όπου κρατούσε φυλακισμένη τη γυναίκα του.

«Για να τον βλέπεις κάθε μέρα, κάθε ώρα... της είπε.

»Μέρες και νύχτες ολόκληρες, ακούγαμε τους οδυρμούς της. Ήθελε να πεθάνει κι αυτή, μα ο άντρας της φρόντιζε να μη της αφήνουν στα χέρια τίποτε με το οποίο θα μπορούσε ν' αυτοκτονήσει... Τέλος, μία μέρα, πάσανε ν' ακούγονται οι θρήνοι της. Το καθημερινό μαρτύριο την είχε θανατώσει.

»Από τότε, ο Χέγκ-Σούν-Κιάτ όρκιστηκε να μην ξαναμιλήσει πια σε λευκό.

Α. ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ριουσία. Τον ήξεραν όλοι για το θάρρος του και την ικανότητά του στο κυνήγι των τίγρεων. Φιλοξενούσε δε πάντα με μεγάλη ευχαρίστηση τους Ευρωπαίους που περνούσαν από εκεί.

Πως τώρα είχε αλλάξει έτσι;

»Ο γέρος δεν θέλησε να μου δώσει περισσότερες εξηγήσεις. Το βράδυ όμως, πήρε και με βρήκε, έξω από την καλύβα μου. Κι εκεί, άρχισε να μου λέει, με σιγανή φωνή:

«Την ημέρα, δεν θα τολμούσα ποτέ να σας διηγηθώ αυτή την ιστορία. Μα, τώρα που δεν σας βλέπω, στα σκοτεινά, μου φαίνεται σαν να μιλάω με τον εαυτό μου.

»Λίγο αφού φύγατε σεις την πρώτη φορά, είχε εγκατασταθεί εδώ ένας άλλος λευκός... Δεν ξέρω από πού έρχόταν. Μα ο σκοπός του ήταν να κυνηγήσει τίγρεις.

»Δεν δέχτηκε την πρόκληση του Χέγκ-Σούν-Κιάτ να μείνει στο σπίτι του. Είχε στήσει μία σκηνή και ζούσε μόνος του, μ' ένα υπηρέτη. Σύνταξε όμως στο σπίτι του Χέγκ κι είχε γνωρίσει τη γυναίκα του Τάν-Ατ-Μπά και τα παιδιά του.

»Ενα δειλινό, μόλις είχαμε γυρίσει απ' τα χωράφια μας, μία τρομερή είδηση πέρασε από στόμα σε στόμα: »Ο ξένος είχε πάει περίπατο στο δάσος, κι εκεί είχαν βγει μπροστά του δυο τίγρεις! »Υπάρχει στην ανατολική μεριά του δάσους ένα ξεφωτό, μ' ένα ψηλό βράχο στήσιμο στη μέση. Εκεί πάνω λοιπόν είχε σκαρφώσει ο λευκός και προσπαθούσε, πυροβολώντας συνεχώς, να εμποδίσει τα θηρία να τον φτάσουν.

»Κυτταζόμαστε όλοι, τρομαγμένοι. Μόνον ο Χέγκ μπορούσε να χι το θάρρος να κυνηγήσει τίγρεις τη νύχτα. Μα αυτός έλειπε από δυο βδομάδες σε ταξίδι.

»Ας τρέξουμε σπίτι του, φώναξε κάποιος. Ακουσα πως πρόκειται να γυρίσει απόψε.

»Και πραγματικά, τον βρήκαμε στα μισά του δρόμου. Μόλις έμαθε τι συνέβαινε, δεν έπληξε καν στο σπίτι του αλλά τράβηξε άμεσα προς το δάσος. Μερικοί από μάς τον ακολουθήσαν, κρατώντας ανάμεσους πυρρούς.

»Δεν άργησαμε να βρούμε το λευκό. Μόλις ξεχώριζε, στην κορυφή του ψηλού κι απόκρημνου βράχου. Οι τίγρεις στέκονταν πιο κάτω, κυττάζοντας τον, και κάθε τόσο έκαναν ένα τεράστιο πή-

δημα για να τον φτάσουν.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

»Ο Χέγκ τον άρπαξε με τα γέρα του χέρια, τον σπρώξε ψηλά και τον πέταξε κάτω.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΗΛΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΜΑΝΤΕΛΙΝ ΜΟΝΤΑΛΜΠΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

»Ο Ξέλσορ βεβαιώνει τη Μάγια ότι η αδελφή του Τελέμα είναι στείρα. Συνεπώς, αν ζητήσει να μη στήν Κλινική της Γονιμότητος, τότε κανείς προφανώς με τον κρυφό σκοπό να βλάψει με κάποιον τρόπο τη Μάγια που τη ζηλεύει. »Αυτόσο, η Τελέμα υποκρίνεται τη φίλη της Μάγια, όταν μπαίνουν μαζί στην Κλινική. Έκει έπειτα από μία παράξενη προετοιμασία, η Μάγια βλέπει να περνάει εμπρός απ' τα κατάληκτα μάτια της όλη η εξέλιξη της δημιουργίας του Σύμπαντος, σαν κινηματογραφικό φιλμ. »Ύστερα φέρνει στον κόσμο το αγό, απ' το οποίο βγαίνει το παιδί της, που είναι ένα ζωντανό λουλούδι. Μα η Τελέμα το σκοτώνει, με τις ψυχικές δυνάμεις της. Η Μάγια αρχίζει τότε μία πάλη εναντίον της, χρησιμοποιώντας το ίδιο αυτό ισχυρό όπλο.

7ον »Ο Ξέλσορ μου είχε διδάξει τη χρήση της «ακτίνας 16», της καταστρεπτικής δηλαδή. Αυτή λοιπόν τη θανατηφόρο ακτινοβολία μεταχειρίζομαι τώρα κι' ο δυο στη μάχη μας. Μα φαίνεται πως ήμουν ή μάλλον πως είδα το άπιο δυνατό, γιατί είδα το άμορφο πρόσωπο της Τελέμα να χλωμιάζει, τις φτερούγες της να ζωρύνουν. Κι' η αντίπαλός του σωριάστηκε μπροστά στα πόδια μου.

»Εμείνα κυττάζοντας την για λίγο θριαμβευτικά. »Ύστερα έκουσα κάτι δυνατές φωνές έξω απ' την Κλινική. Πήγα άμεσα στην αίθουσα υποδοχής, για να δω τι συνέβαινε. Καί βρέθηκα τότε ξαφνικά μέσα σ' ένα σωστό πεδίο μάχης!

»Οι παραλλαγές είχαν επαναστατήσει κι' είχαν κατακλύσει την Κλινική της Γονιμότητος!

»Απ' την ανοιχτή πόρτα, είδα να καίγονται τα εξωτερικά παλάτια της Κάρμια — εκείνα όπου ζούσαν οι άποικοι απ' τη Γη!

»Εκκινώντας τον κίνδυνο που διέτρεχα κι' εγώ, μη ξέροντας αν θα με υπάκουαν οι παραλλαγές, τους φώναξα, όσο δυνατότερα μπορούσα:

— Σταθείτε!

»Απόρησα όχι λίγο, βλέποντας να σταματούν ξαφνικά όλα εκείνα τα πλάσματα — ζώα, έντομα, πεταλούδες, λουλούδια...

— Τί σημαίνουν όλ' αυτά; ρώτησα.

»Μου απάντησε η φωνή του Άρνοντα του Πολέμου, που είχε εμφανισθεί στην πόρτα:

— Οι παραλλαγές επαναστάτησαν κατά των Λελιανών. Καταστρέφουν τώρα την Κλινική, γιατί τη θεωρούν σύμβολο

της σκλαβιάς τους στη διευθύνουσα τάξη της Αφροδίτης.

— Κι' από τότε σεις αναλάβατε το ρόλο να καταστρέψετε ό,τι έχει δημιουργηθεί: πρόφερα άγέρωχα.

»Ο Άρνοντας του Πολέμου φάνηκε έκπληκτος για μία στιγμή, ενώ εγώ συνέχιζα:

— Σαν άντρας που είσατε, δεν μπορείτε να ήθε με τα μάτια σας την εξέλιξη της ζωής στο Σύμπαν, όπως την είδα εγώ. Σας λέω λοιπόν πως έχουν δίκιο οι Λελιανοί! Δεν πρέπει να σκοτώσουμε!

»Αυτό αντιδράει στη θέλησή του Πλάστη!

— Έτσι, Ξ; Μπορώ να σας ρωτήσω τότε πως πέθανε η Τελέμα;

»Κι' ο Άρνοντας του Πολέμου έδειξε το πτώμα της βασίλισσας των παραλλαγών, που το μετέφεραν οι υπήκοοί της έξω απ' το άσπρο δωμάτιο.

»Ενοίωσα να κοκκινίζουν τα μάγουλά μου. »Ωστόσο, έπρεπε πια να κρατήσω τη θέση που είχα πάρει.

— »Ο,τι έγινε, έγινε! — απάντησα. Μα στο έξης πρέπει να λείψω ο φόνος πάνω σ' αυτό τον πλανήτη. Έσείς κι' οι σύνοτροφοί σας θα γυρίστε στη Γη, με το σκάφος που θα σας φτιάσει ο λαός μου.

— »Ο λαός σας, Μάγια...

»Στράφηκα προς τις παραλλαγές και τους είπα:

— Δέχομαι να κυβερνήσω τη φυλή σας. Θα μ' ακολουθήσετε!

»Ο Ξέλσορ προχώρησε ένα βήμα και δήλωσε πρώτος ότι δεχότανε. »Ύστερα, σαν μέλος της βασιλικής οικογενείας, μίλησε στις παραλλαγές.

— Προσκυνήστε την καινούργια σας βασίλισσα! τους είπε.

»Ο Άρνοντας του Πολέμου με κύτταξε σαρκαστικά.

— Πέτυχε το παρειακόπημά σας, Μάγια, μου είπε. Μα να δούμε αν θα τα βγάλετε πέρα, με τα βάρη του στέμματος!

»Χαμογέλασα και του είπα:

— Θα σας ετοιμάσουμε ένα σκάφος, για την επιστροφή σας στη Γη, Άρνοντά μου.

»Υποκλίθηκε κι' απομακρύνθηκε. »Υπήρχε ωστόσο στα μάτια του μία έκφραση που δεν μ' άρεσε καθόλου...

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ενδυμασιών, σκοροφάγους, αντιστο κλπ. με ύφανση Σ.Τ.Ο. ΠΑΖ. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καμπάρτες, Έργασια εξαιρετική. Παράρτημα το ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περικλέους 21. Δ. ΧΑΤΟΥΠΗ Σ.

1Β'

»Όταν βγήκα απ' την Κλινική, κατάλαβα ότι, με το ν' αρχίσω το στέμμα της νεκρής Τελέμα, είχα δυσχεράσει τόσο τους ανθρώπους της Γης όσο και τους Λελιανούς. Δεν με υποδέχθηκε κανείς αντιπρόσωπος τους στην έξοδο, όπως υπήρχε η συνήθεια. Με συνώδευσαν λοιπόν μόνο ο Ξέλσορ ως την καινούργια κατοικία μου, μέσ' απ' τα έρείπια του Έξωτερικού Κύκλου της ωμορφής άλλοτε Κάρμια.

Τα περισσότερα απ' τα παλατάνια που στέγαζαν τους άποίκους της Γης, είχαν ίσπεσσει δολιχά. Και, μολοντί ομάδες παραλλαγών είχαν επιδοθή στο καθάρισμα, των ερειπίων, η ωραία συμμετρία του Έξωτερικού Κύκλου είχε καταστραφεί.

»Ο Άρνοντας του Πολέμου κι' οι όπαδοί του είχαν υποχρεωθεί να εγκαταλείψουν τον Έξωτερικό Κύκλο κι' είχαν εγκατασταθεί σ' ένα μέρος του Δεύτερου Κύκλου, διώχνοντας κάμποσες παραλλαγές απ' τις κατοικίες τους. Αυτοί οι διαγμένοι είχαν βρή προσωρινό ασυλο στους κήπους του Δεύτερου Κύκλου. Κι' ο Ξέλσορ μου είχε πιας ήταν πολύ δυσχερήσμένοι με τους ανθρώπους της Γης.

»Ρώτησα για την τύχη των ανεκτίμητων αρχείων που είχαν κρατήσει οι προηγούμενοι άποικοι της Γης. Μου είπαν πως τα είχαν διασώσει ο Άρνοντας του Πολέμου κι' οι σύνοτροφοί του και τα είχαν μεταφέρει στις νέες κατοικίες τους. Χάρηκα πολύ, γιατί δεν θα μπορούσαν ποτέ ν' αντικαταστήσουν αυτά τα αρχεία. Περιείχαν όλη την ιστορία των

διαπλανητικών ταξιδιών μεταξύ της και Αφροδίτης, από τότε που ο πρώτος ίπταμένος δίσκος είχε απαγάγει τους πρώτους ανθρώπους απ' τη Γη, που οι περισσότεροί τους είχαν περάσει τη ζωή τους σ' αυτόν τον ξένο πλανήτη κι' είχαν πεθάνει μακριά από το μητρικό τους κόσμο.

»Αφσα εύχαρίστησα τον πυρπολημένο Έξωτερικό Κύκλο κι' έφτασα στην ανέπαφη περιοχή. Παρατήρησα ότι η σημαία του Άρνοντα του Πολέμου κυμάτιζε πάνω σ' ένα απ' τα ωραιότερα παλάτια. Οι άποικοι της Γης, πηγαίνονταν σ' αυτό.

»Όταν όμως με είδαν, μπήκαν όλοι στο κτίριο και δεν ξαναφάνηκαν πια. Έκλεισαν μάλιστα έρμητικά την πελώρια πόρτα.

Κύτταξα μ' άμνησινά τον Ξέλσορ.

— Πρέπει να εγκατασταθώ με στο παλάτι της Τελέμα, με συμβούλεψε το σοφό έντομο. Άλλωστε, είσατε βασίλισσα τώρα.

Και μούδειξε μ' ένα απ' τα λεπτά πόδια του ένα ωραίο κτίριο, που φαινόταν φτιαγμένο από θαμπό γυαλί, όμοιο με αίθριο παλάτι του παραμυθιού.

Μόλις μπήκα σ' αυτό, με τριγύρισαν ένα σωρό παράξενα πλάσματα, της φυλής των παραλλαγών. Σκέφθηκα πως θ' αποτελούσαν το υπηρετικό προσωπικό μου, και τα κύτταξα με προσοχή.

Δεν έμοιαζαν με τίποτε το ανθρώπινο. Είχαν μάλλον σχήμα έντομων. Ένα απ' αυτά, περίπου 60 πόντους ψηλό, είχε οκτώ δαγκάνες, και στην κάθε μία τους κρατούσε ένα ελαστικό νήμα. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω τη δουλειά που θα

Μικρές Ιστορίες

Το τελευταίο επίχειρημα

Τα σπορ είναι της μόδας. Η μανία του φουτ-μπόλ έχει απλωθεί ακόμα και στα μακρυνότερα χωριά. Γι' αυτό, ο έξυπνος νεαρός Άνθιμος Λουλουδάκης, σκέφθηκε να γίνει περιόδων πλάσι αθλητικών ειδών.

Και, πραγματικά, οι δουλειές του πήγαιναν θαυμάσια, αποδεικνύοντας έτσι πως η έμπνευσή του ήταν επιτυχημένη. Μα, μία μέρα, η τύχη του τον έφερε σε κάποιο χωριουδάκι, όπου δεν υπήρχαν νέοι φιλάθλοι.

»Ο φίλος μας κουράστηκε το κάκου για πολλήν ώρα, προσπαθώντας να πείσει τους χωρικούς. Τους έδειξε τα φουτ-μπόλ του, τα αθλητικά μαγιώ, τα κοντά παντελονάκια, τα παπούτσια για τους δρομείς... Τίποτε! Κανείς δεν ήθελε ν' αγοράσει το παραμικρό!

— Τα σπορ είναι ύνεα! Έλεγε και ξανάλεγε με στόμφο ο Άνθιμος.

Κάποια στιγμή, τον διέκοψε ένας γέρος:

— Μα οι παππούδες μας δεν τάξεραν αυτά τα πράγματα, κι' όμως ήσαν αρκετά γεροί...

»Ο Άνθιμος όμως δεν τα χάνει έτσι εύκολα.

— Ναί, απαντάει θριαμβευτικά, οι παππούδες σας δεν ήξεραν τα σπορ. Και γι' αυτό πέθαναν όλοι!

Το αποτέλεσμα ήταν να πουλήσει όλα τα είδη του στους χωρικούς, που είχαν πεισθεί με το τελευταίο επίχειρημά του!

Το φυσικό στόλισμα...

...της γυναίκας είναι
τά μαλλιά! Για να τα διατηρή-
σετε ωραία πρέπει να τα λού-
ζετε τακτικά μόνο με το γνήσιο
Σαμπουάν TÊTE-NOIRE. Θα τα
έχετε πάντοτε υγιή, ελαστικά
σαν μετάξι, γυαλιστερά και στο
φυσικό τους χρώμα και σχήμα.
Με το Σαμπουάν TÊTE-NOIRE δια-
τηρείτε την περμανάντ
περισσότερο καιρό.

Ζητείτε μ' έμπιστη
το γνήσιο Σαμπουάν
TÊTE-NOIRE
Φύλαξι-Φιάλι-Κρέμα

Δ' ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ. ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εικόνες

Το χρησιμότερο βιβλίο της 20ε-
τίας, κατά την κριτική. Έπιση-
μοτικό και απλό. Πωλείται 50 χι-
λιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΤΩΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΑΛΟΚΑΤΕΡΓΗ 52

*Η φίρμα της έμπιστοσύνης...

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
«ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ»
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1920

Το τελευταίο και το πρωτοπό-
ρον ΣΥΣΤΗΜΑ που κατηγορησε
γας πολυάριθμους πρόβας και κατα-
ρτίξει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙ-
ΣΤΑΣ.

Διά τας άπόρους, πολυτέχνους
και εργαζομένους είναι ΔΩΡΕΑΝ
σχέδιο τμήμα με 75.000 δρχ. τών
μήνα. Τα έργα τών μαθητῶν
μας είναι απόδειξις της προόδου
των.

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύν-
ταγμα). Τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταν-
τίνου 73. Τηλ. 47-522.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΑΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

κανε στο νοικοκυριό μου...

— Είναι ο Τσέτσιξ, μου έ-
ξήγησε ο Ξέλσορ. Δεν έχει μω-
λό. Είναι όμως εξασκημένο
στην έντελεια για διάφορες α-
πλές δουλειές, που δεν τις πα-
ραμελεί ποτέ.

— Προέρχεται από ένωσι της
Λελιανής φυλής με τη δική
μας; ρώτησα.

— Όχι. Ο Τσέτσιξ είχε
πατέρα του ένα κάτοικο του
"Αρεως.

Ένα ωραίο φτερωτό πλά-
σμα, μισό άνθρωπος και μισό
λουλουδι, υποκλήθηκε μπροστά
μου, κρατώντας ένα δίσκο πά-
νω στο κεφάλι του.

— Απόγονος ενός καμαρό-
του του πλοίου και μιας Λελια-
νης, μου είπε ο Ξέλσορ. Μιλάει,
μα δεν έχει να πη ποτέ τίποτε
σπουδαίο. Θα σας μεταφέρει
μόνο όλα τα κουτσομπολιά του
σπιτιού.

— Θα τὸν λέω Γανυμήδη,
δήλωσα.

Ο λουλουδιάνθρωπος χοροπή-
δησε απ' τη χαρά του κι' είπε
με φωνή ασπμμένα:

— Με λένε Γανυμήδη! "Έ-
χω ένα όνομα... Ποτέ δεν εί-
χα όνομα, ως τώρα.

Καθώς χάρεσε γύρω μου, ο
δίσκος έπεσε απ' το κεφάλι
του κι' έγινε χίλια κομμάτια,
που ο Τσέτσιξ τα εξασάνισε
μέσα σε μία στιγμή.

— Στη Γη, είπα, αυτά τα
πλάσματα θα έλυναν το πρό-
βλημα του υπηρετικού προσω-
πικού.

Καί, με μία χειρονομία έ-
διωξε το Γανυμήδη, που φαίνό-
ταν μεθυσμένος απ' το γόητρο
που είχε αποκτήσει.

— Πώς σας φαίνεται, τώρα
που είσαστε βασίλισσα τών
έντόμων; με ρώτησε ο Ξέλσορ.

— Καλύτερα να βασίλευω
ανάμεσα σε έντομα, παρά να
μαι μία άσημη μονάδα με-
ταξύ τών ανθρώπων! δήλωσα
χαμογελώντας.

Επιθεώρησα το ύπόλοιπο
παλάτι μου. Ήταν συγυρι-
σμένο στην έντελεια, με πο-
λυτελή επίπλωσι και γεμάτο
θησαυρούς, που στη Γη θα εί-
χαν τεραστία αξία, άλλ' εδώ
στην Αφροδίτη ήταν συνηθι-
σμένα πράγματα της καθημε-
ρινής ζωής.

Διάλεξα ένα διαμέρισμα για
μένα και διάφορα επίπλα τα
όλα το παλάτι για την επί-
πλωσί του. Σ' ελαχίστη ώρα,
ο ακούραστος Τσέτσιξ τάξε
τακτοποιήσε όλα.

Όσο προχωρούσε η μέρα,
γινόταν ολοένα πιο φανερό
πώς οι παραλλαγές μ' είχαν
δεχθῆ πια για καινούργια βα-
σιλίσσά τους κι' είχαν παρο-
δεχθῆ ὅτι τούς είχε πη ο Ξέλ-
σορ για μένα.

Η μοίρα τους μ' έκανε να
συμπωνώ τη φυλή τους, για την
έκμετάλλευσή που έφτάσατο.
Ήταν τόσο άχαρη η ζωή τους!
Και κανείς δεν είχε φροντίσει
ποτέ για τὴ μόρφωσί τους.

Όσοι απ' αυτούς είχαν ά-
νεπτυγμένη διάνοια — όπως
ο Ξέλσορ — υπόφεραν περι-
σσότερο απ' όλους, γιατί πη-
γαινε χαμένη η πνευματική ά-
ξία τους, μια κι' οι Λελιανοί
είχαν αναλάβει αποκλειστικά
το ρόλο αυτό. Οι λίγοι αυτοί
«υπερ-διανοούμενοι» είχαν προ-
ετοιμάσει την επανάστασι τών
παραλλαγών. Οι άλλοι είχαν ά-
πακούσει άπλως στις διατα-
γές τους. "Ετσι θα υπάκουαν
εύκολα και μένα, όπως πριν
την Τελέμα. Στην άπουσία μου

δμως, θα υπάκουαν επίσης και
τον Μάλεν, τὸν "Αρχοντα τὸν
Πολέμου, ὃ ὁποιοδήποτε άλ-
λο θα τούς ἔδινε διαταγές.

Ανακάλυψα πῶς ο εύκολώ-
τερος τρόπος να τούς κυβερ-
νή κανείς, ήταν να τούς δίνῃ
σημασία και να τούς ἐπαινῇ.
Αὐτὸ τούς καλούευν. Εἶδα ἔξη
ἀπ' τούς ὑπηρετές μου να μέ-
νουν ἑκατατικοί ἀπὸ εὐχαρί-
στησι, ὅταν τούς ἐπαίνεσα γιὰ
τὴ δουλειὰ πὺ εἶχαν κάνει στὸ
διαμέρισμά μου.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Μίκαελ
μπήκε στὸ δωμάτιό μου ἀπρο-
εδοποίητα, ὑποκλήθηκε μπρο-
στά μου ἑρωτικά και μὸυ
εἶπε:

— Τὰ σέβη μου, Μεγαλειο-
τάτη!

Ζάρωσα τὰ φρύδια μου, δυ-
σαρεστήμενη γιατί εἶχε φτά-
σει ἔτσι εἰσφινικά και μ' εἶχε
βρῆ με μὴ ἀλλόκοτη στολή, με
τὴν ὁποία ἔλπιζα νὰ κάνω ἐν-
τύπωσι στὸς «ὑπηκόους» μου.

ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
τὴ βραδυνή
διαβόησιν

Στὸ θέατρο, κινηματο-
γράφο ἢ πάρτυ ἡ γυναίκα
πρέπει νὰ διατηρῇ ὅλη τὴ
χάρη και διάδοση, ἔστω και
σ' ὠρισμένη δυσάρεστη πε-
ριόδο τῶ μηνός. Ἡ Σερβιέτ
ὕγεις CAMELIA ἐπιστημο-
νικά κατασκευασμένη, με
εἰδικὰ ὕλικά, δίνει αἰσθημα
ξενοισιάς και ἀσφαλείας.
Ἐκατομμύρια πολιτισμένων
γυναικῶν χρησιμοποιοῦν σή-
μερα μόνο ΚΑΜΕΛΙΑ.

• Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ
εἶναι πρακτικὴ

• Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ
εἶναι οἰκονομικὴ

• Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ
σημαίνει ὕγεια
και καθαριότητα

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ
Προσφέρει σ' ἄλες τὴς γυναῖκες
"Ασφάλεια και Αὐτοπεποίθησι

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μεγάνδρου 75. Τηλ. 55.638

Χαιρετῶ τὴν "Αρχόντισσα
τοῦ Πολέμου τὴς Αφροδίτης!
πρόσθεσε ἐκεῖνος, κυττάζοντας
κοροιδευτικά τὸ φτερωτὸ κρά-
νος μου. Μὰ ὅχι, δὲν σὰς ται-
ριάζει καθόλου ἦταν νὰ κάνω
ρεμα. Μοιάζετε σὰν μισόγυ-
μνη Ζᾶν ντ' "Αρκ ἢ σὰν πα-
ραντυμένη μπαλαρίνα!

Κάθισε πᾶνω σ' ἕνα κασό-
νι ἀπὸ σφυρηλατημένο χρυσὸ
και κύτταξε τὸν Ξέλσορ μ' ἕνα
τρόπο εὐλωττο. Μὰ τὸ σοφὸ
ἐντομό μου ἔξηγησε με τὴ σκέ-
ψή πῶς δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ. "Ε-
πιθυμούσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ και ν'
ἀκούσῃ τὴ συνομιλία μας. "Ο-
ταν τὸ εἶπα στὸν Μίκαελ, ἀνα-
σῆκωσε τούς ὤμους του και
ἄρχισε:

"Ἦρθα ἐδῶ ὡς εἰδικὸς ἀ-
πεσταλμένος δυὸ δυνάμεων.
Πρῶτον, οἱ Λελιανοὶ θέλουν νὰ
παρουσιασθῇ στὸ Ὑπέρτατο
Συμβούλιο τούς και νὰ δικασθῇ-
τε γιὰ δυὸ κατηγορίες: γιὰ
τὸ θάνατο τὴς Τελέμα και γιὰ
τὴ ἔξεγερσί τὴς παραλλαγές
σ' ἐπανάστασι και καταστροφὴ
τοῦ "Εξωτερικοῦ Κύκλου τὴς
Κάρμια, με τὴν προπαγάνδα
ποῦ ἔκανε ἀναμεταξύ τούς ὁ
Ξέλσορ.

Σταμάτησε μὴ σ στιγμή κι'
ὑστερα συνέχισε:

"Οφείλετε ἐπίσης νὰ ἐμ-
φανισθῇτε στὸ Συμβούλιο τῶν
"Αποίκων τὴς Γῆς, ὡς κατηγο-
ρουμένη γιὰ ἐσχάτη προδοσία
ἐναντίον τοῦ πλανήτη σας. Ὁ
ἀποφύγετε ὁπωσδήποτε τὴ θα-
νατικὴ ποινὴ, γιατί ἔχει κα-
ταρτηθῇ στὴν Αφροδίτη πρὶν
ἀπὸ χίλια χρόνια, μπορεῖ ὅμως
νὰ σὰς συμβοῦν ἄλλα δυσάρε-
στα πράγματα...

Στερέωσε καλύτερα τὸ μο-
νόκλ του, ἔδωκε λίγη σκάνη
ποῦ εἶχε καθίσει πᾶνω στὸ
μπλὲ μεταξωτὸ ρούχο του και
φάνηκε πῶς θαύμαζε τὴ ἀση-
μένια του πέδιλα, περιμένον-
τας τὴν ἀπάντησί μου.

Ο Ξέλσορ ἐπενέβη, γιὰ νὰ
παρατηρήσῃ πῶς ἦμουν τελεί-
ως ἄδωα γιὰ τὴν ἐπανάστασι
και πῶς αὐτὸς εἶχε παρακινή-
σει τὴς παραλλαγές νὰ ἐξεγερ-
θοῦν.

Ναί, ἀπάντησε ὁ Μίκαελ,
μὰ δὲν τόχατε σκεφθῇ ποτέ,
ὡς τὴν ἡμέρα πὺ γίνετε φί-
λοι με τὴ Μάγια. Αὐτὴ σὰς ἐ-
πηρεάσε, με τὴ σκέψῃ της. Ἐ-
ρετε δὲ πῶς στὸν πλανήτη αὐ-
τὸν τὰ ἐγκλήματα κρίνονται
ἀπ' τὰ αἶτια πὺ τὰ ἐνέπνευ-
σαν.

Πολὺ καλὰ! δήλωσα ἀ-
ποφασιστικά. Θὰ παρουσιασθῶ
και στὰ δυὸ Συμβούλια. ἔφ'
ὅσον δὲν γίνεταί ἄλλοιῶς και
θ' ἀπαντήσω μόνη μου σ' αὐ-
τὰ πὺ με κατηγοροῦν... "Αν
καταδικασθῶ, ποῖος θὰ ἐκτελέ-
σῃ τὴν ποινὴ μου; "Όχι βέ-
βαια ὀ παραλλαγές, ἀφοῦ εἰ-
μαι βασίλισσά τους, οὔτε κι'
οἱ Λελιανοί, γιατί εἶναι ἀνίκα-
νοι γι' αὐτό.

"Όσο γιὰ τούς ἀποίκους
τὴς Γῆς, δὲν μποροῦν νὰ με
δικάσουν γιὰ ἐσχάτη προδο-
σία ἀπέναντι τοῦ πλανήτη
μου, ἔφ' ὅσον ποδοπατοῦν αὐ-
τοὶ οἱ ἴδιοι τούς νόμους ἐνός
ἄλλου, στὸν ὁποῖο κατοικοῦν!
"Ο "Αρχοντας τοῦ Πολέμου δὲν
μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τούς Λελια-
νοὺς... οὔτε και τὸ ἀντιθε-
το! Εἶμαι περίεργη λοιπὸν
πῶς θὰ τὰ βγάλουν πέρα!

Ο Μίκαελ ἀναστήκωσε πάλι
τούς ὤμους του και μ' ἀποκαί-
ρησε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τί-
ποτ' ἄλλο.

"Όταν μείναμε μόνον με τὸν

Ξέλσορ, κουβεντιάσαμε σοβα-
ρὰ και καταστρώσαμε ἕνα ἀ-
μυντικό σχέδιο. Κρίναμε ὅτι ὁ
μόνος κίνδυνος ἦταν νὰ κάνω
ὅτι μ' ἐμποδίσουν οἱ Λελιανοί,
γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ στεί-
λω πίσω στὸν πλανήτη τους
τούς ἀποίκους τὴς Γῆς.

Απ' τὸ ἄλλο μέρος, εἶχα δώ-
σει τὸ λόγο μου στὸν "Αρχον-
τα τοῦ Πολέμου ὅτι θάβαζα τὴς
παραλλαγές νὰ συναρμολογῇ-
σουν πάλι τὸ διαπλανητικό
σκάφος και νὰ τὸ ἐτοιμάσουν
γιὰ τὸ ταξίδι ὡς τὴ Γῆ. Σκό-
πευα νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχε-
σί μου. "Αν ὅμως ὁ "Αρχοντας
τοῦ Πολέμου συμμαχούσε με
τούς Λελιανούς ἐναντίον μου,
ποῖα ἔλπιδα θὰ εἶχε νὰ γυρί-
σῃ τὴ Γῆ;

"Όσο γιὰ μένα, εἶχα ἀπο-
φασίσει ἀπὸ καιρὸ νὰ μείνω
μᾶλλον στὴν Αφροδίτη, παρά
νὰ γυρίσω στὸν πλανήτη μου,
ὅπου θὰ μ' ἔβλεπαν σὰν κατὶ
τὸ ἀξιοπεριεργὸ ἔπειτα ἀπ' τὰ
γεγονότα πὺ εἶχαν συμβῇ.

Αφοῦ σκέφθηκα ὅλες τὴς
πλευρές τοῦ ζητήματος, ἔκρινα
πῶς δὲν εἶχα νὰ χάσω πολλὰ
πράγματα. Τὸ χειρότερο πὺ
μπορούσαν νὰ μοῦ κάνουν οἱ
Λελιανοί, ἦταν νὰ μ' ἐξαγα-
γῶν σὲ χειρωνακτικὴ ἔργα-
σία. Αὐτὴ ἦταν ἡ δαρύτερη
«ποινή» πᾶνω στὴν Αφροδίτη.
Μὰ δὲν εἶχα παρὰ ν' ἀρνηθῶ,
ἐφ' ὅσον δὲν ἦμουν ἐγὼ μὴ
πειθηνία παραλλαγή. Κι' ἐστὶ,
μὴ ἔχοντας φυλακὲς στὸν -λα-
νήτη τους, οἱ Λελιανοὶ θὰ βρί-
σκονταν σ' ἀδυναμία νὰ ἐκ-
τελέσουν τὴν ἀπόφασί τους.

"Εφ' ὅσον ἄλλωστε εἶχα γεν-
νήσει ἕνα πλάσμα μισό -ἀφρο-
διτίνῳ κι' εἶχα ἐκλεγῇ γι' αὐ-
τὸ μέλος τοῦ Μεγάλου Συμ-
βουλίου τὴς Αφροδίτης, δὲν ἦ-
ταν πια εύκολο νὰ δικασθῶ και
νὰ καταδικασθῶ ἀπ' τούς Λε-
λιανούς.

Ο "Αρχοντας τοῦ Πολέμου
θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῇ πιὸ
ἐπικίνδυνος γιὰ μένα, με τὸ
κύρος πὺ εἶχε μεταξύ τῶν ἀ-
ποίκων τὴς Γῆς. Μὰ τὸν χρεῖ-
αζόταν ἡ βοήθεια μου γιὰ τὴν
ἐπίστροφὴ στὴ Γῆ.

Οἱ σκέψεις αὐτές με καθι-
σύχασαν.

Τώρα πὺ εἶχα γίνει βασί-
λισσα, εἶχα νὰ κάνω πολλὴ
δουλειά. Ἐπρεπε νὰ σηματο-
σώ μὴ Κυβερνήσι τῶν παραλ-
λαγῶν, και νὰ προσπαθῶ ὅ-
σο τὸ δυνατόν νὰ ἐλαφρύνω τὴ
θλιτερὴ μοίρα τους.

Χαμογέλασα στὴ σκέψῃ πῶς
δὲν ἔβα ν' ἀντιμετωπίσω προ-
βλήματα φτώχειας, ἀρρώστει-
ας ἢ ἀνεργίας, ὅπως ἄλλοι ἦ-
γέτες λαῶν. Τὸ μόνο πὺ εἶχα
νὰ κάνω, ἦταν νὰ δώσω στους
Λελιανούς νὰ καταλάβουν ὅτι
ὠρισμένα μέλη τὴς φυλῆς τῶν
παραλλαγῶν — ὅπως ὁ Ξέλ-
σορ — δὲν μπορούσαν νὰ ἔχ-
σουν εὐτυχισμένα κἀντας γιὰ
δουλειὰ κατώτερη ἀπ' τὸ πνευ-
ματικό τους ἐπίπεδο.

Κάλεσα τὸν Ξέλσορ και τοῦ
ἀνήγγειλα πῶς τὸν ἔκανα προ-
θυπουργό μου και πῶς ἔπρεπε
νὰ σχηματίσῃ μὴ Κυβερνήσι
ἀπὸ τὰ καλύτερα μυαλά τὴς
φυλῆς του. Πραγματικά, ἔπει-
τα ἀπὸ λίγα, μὸυ παρουσιάε-
το περιεργότερο δειγματολόγιο
«ὑπουργῶν».

"Όσοι ἀπ' τὴ φυλὴ τῶν πα-
ραλλαγῶν εἶχαν ἀνεπτυγμένη
νοημοσύνη, μπορούσαν νὰ τα-
ξιδεύουν στὸ χρόνο, πρὸς τὰ
ἐμπρὸς και πρὸς τὰ πίσω, και
νὰ βλέπουν γεγονότα πρὸ συ-

νέθηκαν πρὶν ἀπὸ ἑκατοντάδες
χρόνια ἢ πὺ ἐπρόκειτο νὰ συμ-
βοῦν ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνες. Ἐμα-
θα λοιπὸν γρήγορα νὰ δέχο-
μαι τὴς κρίσεις τους και τὴς
συμβουλές τους.

Κι' αὐτοὶ ὡστόσο ἀγαποῦ-
σαν τούς ἐπαίνους. Καί, με τὸ
μέσον αὐτό, τούς ἔπεισα νὰ
βάλουν τὸ λαὸ νὰ ξαναφτιάσῃ
τὸ διαπλανητικό σκάφος, στέλ-
νοντας ἕνα πλῆθος ἐργάτες στὸ
δάσος με τὴς ἀράχνες, ὅπου
βάταν ἀπόλυτα ἀσφαλεῖς ἀπ'
τούς Λελιανούς. Τότε μόνον ἔ-
μαθα πῶς τὸ εἶχαν διαλύσει ἐν
κομμάτια ὅχι μεγαλύτερα ἀπὸ
ἕνα κοῦτι τῶν σπέρτων. Τάβα-
λαν λοιπὸν ὅλα ἀπ' τὴς κρύ-
πτες τους και ξεκίνησαν γιὰ
νὰ τὰ μεταφέρουν τὸ δάσος. Ο
Ξέλσορ πῆγε μαζί τους, γιὰ νὰ
διευθύνῃ τὴν ἐργασία τὴς συ-
ναρμολογήσεως.

Εἶδα ἐργάτες ὅχι μεγαλύτε-
ρους ἀπὸ μεγάλα μυρμηγκία νὰ
συναρμολογοῦν λεπτὰ ὄργανα
με ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια. Ο-

**"Ο,τι ἀφορᾷ τὴν γυ-
ναικεία ὠμορφιά**

Γυναικεία ἀλληλογραφία

Μαίρη,
Τὸ ξέρετε καλὰ κι' ἐγὼ ἀκόμα
καλύτερα πῶς μεταξὺ μας ὑπάρ-
χει μὴ μὴ ἀσπιδὴ φίλια γιατί ἡ
κάθε μὴ μας — ξεχωριστὰ — πῆ
στεῖτε πῶς εἶναι πῶς ὁμορφῇ, πῶ
χαριτωμένη ἀπ' τὴν ἄλλη. Στὸ
τελευταῖο πάρτυ ὅμως διέπιστώσα
— τὸ ὁμολογῶ με λύπη μου — ὅτι
εἶχες μεγάλο σούζε. "Όλοι και ὅ-
λες μιλούσαν γιὰ τὴ φρεσκάδα,
τὴ δροσιά και τὴ γοητεία σου.
ἀκορπισμένη στὸ πρόσωπό σου,
ἄναρτηθήκα σὲ τὴ ἄραγε νὰ ὀ-
φείλεται αὐτὴ σου ἡ μεταβολὴ γι'
ἀπὸ ἐδῶ πὺ τὰ λέμε τὸ θέμα σου
ποτέ δὲν εἶχε ἐκεῖνο πὺ θαύμα-
ζαν ὅλοι στὸ πάρτυ.

Ρώτησα, ἔφαθα και στὸ τέλος
ἀνακάλυψα ἐκεῖνον πὺ ἐζητοῦσα.
Τὸ σούζε σ' αὐτὸ τὸ χροσάτω ΚΟ-
ΛΑΕ και στὸ λαονοιόχο γαλά-
κτωμα Ντεμακιγιάζ ΚΟΛΑΕ. "Ο-
πως βλέπετε τίποτε δὲν μένει μυ-
στικό.

Λένα
ΥΣΤΕΡ.: Δὲν φαντάζομαι νὰ
σοῦ κακοφάνῃ πῶς κι' ἐγὼ τώρα
τὰ χρησιμοποιῶ και τὰ δυὸ κι' ὅτι
ἀκούω τὰ πῶς καλακευτικά λόγια
χωρὶς στὴν κρέμα προσώπου ΚΟ-
ΛΑΕ και τὸ γαλάκτωμα ντεμακι-
γιαζ ΚΟΛΑΕ.

Ἡ ἴδια
ΣΗΜ.: Τὴν διευθύνει και τὸ
ἐπώνυμον τὴς ἀνωτέρου κατόπιν
ἐκφρασθεῖσης ἐπιθυμίας της δὲν
δημοσιεύομεν ἐν τούτοις ὅμως
κρατούμεν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰ
ἀρχεῖα μας και εἰς πάντα ἀμφο-
βάλλοντα μ' αὐτὴν νὰ τὴν ἐπι-
δειξώμεν.

(Ἐκ τὴς Γενικῆς Ἀντιπροσω-
πείας Κ. Ὁ. Ἀ. Ἐ.).
Ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε πρόσωπο
δρσπερό, νεανικό, με βελούδινα
και στιλπνὴ ἐπιδερμίδα.

Ἐὰν θέλετε νὰ ἐξαφανισθοῦν
τὰ σκασίματα, μιμικία, πανά-
δες, κοκκινάδες, βαθιές ρυτίδες,
χρησιμοποιεῖτε τὰ τοιοθεραπευτι-
κά καλλυντικά: 1) Λαονοιόχο
κρέμα ΚΟΛΑΕ και 2) Λαονοιόχο
γαλάκτωμα ντεμακιγιαζ ΚΟ-
ΛΑΕ. Παιλούται εἰς ἄλα τὰ φαρ-
μακεία και Μυροπολεία. Γεν. Ἀν-
τιπροσώπει ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥ-
ΚΟΣ, Κλεισθένους 15. — Τηλ.
52-416.

που ἦταν κατὶ σπασμένο, ἢ τὸ
ἐπισκευάζαν ἢ ἔφτιαχναν και-
νούργια ἐξαρτήματα ἀπὸ ἕνα
μέταλλο ποὺδύγαυε σὲ λυωμένη
κατάστασι ἀπὸ μικρὰ «πιστό-
λια» και κρουώντας ἐπαίρειν
τὸ κατάλληλο σχῆμα.

Πραγματικά, ἡ μεταλλου-
ργία στὴν Αφροδίτη εἶχε φτά-
σει στὸ ἀνώτατο σημεῖο ἀνα-
πτύξεως. Δὲν ὑπῆρχαν χυτήρια,
σὰν αὐτὰ πὺ ἔεραμε στὴ Γῆ.
Ἐβαζαν τὰ ἀκατέργαστα με-
ταλλεύματα σὲ κατὶ γυάλινους
σωλήνες και τὰ κατεργάζονταν
ἐκεῖ μέσα με ἐνέργεια προε-
χομένη ἀπ' τὸ ἡλιακὸ φῶς. "Ε-
τσι, ἀποχωρίζονταν εὐθὺς ἀμέ-
σως τὸ μέταλλο, καθαρὸ και
ὑγροποιημένο, και χυνόταν με
εἰδικὰ «πιστόλια» μέσα στὰ
καλούπια πρὸ τοῦδιναν τὸ κα-
τάλληλο σχῆμα. Ὅταν ἔπρεπε
νὰ συγκολληθοῦν μεταξύ τους
δυὸ κομμάτια μετᾶλλου, ἡ ἐρ-
γασία αὐτὴ γινόταν με ὑγρὴ
φωτιά.

"Όλη αὐτὴ ἡ κατεργασία χα-
ρακτηριζόταν ἀπὸ ἀπίστευτὴ
ταχύτητα, καθαριότητα και ἀ-
κρίβεια.

Οἱ παραλλαγές ἔδειχναν
πραγματικὴ εὐχαρίστησι σὲ
κάθε πρόβλημα πὺ ἐξασκούσε
τὴν ἐπιτηδεωσιτῇ τους, και
δὲν ἦσαν ἱκανοποιημένες προ-
τοῦ συμπληρωθῇ ἡ δουλειὰ τους
στὴν έντελεια. Ἡ συναρμολό-
γησι τοῦ σκάφους ἦταν μὴ
ἀληθινὴ γιορτὴ γι' αὐτοὺς.

Ο Ξέλσορ με πληροφόρησε
ὅτι, κατὰ τὴ διακομὴ μου στὴν
Κλινική τὴς Γονιότητος, εἶχε
σπουδάσει τὰ μυστικά της ἀ-
στρο-πλοῖας και τῶν ταξι-
διῶν τὸν Ἄπειρο. Θὰ μετέδιδε
δὲ τὴς γνώσεις του και στοὺς
ἀποίκους τὴς Γῆς, προκειμένου
νὰ γυρίσῃ μαζί τους στὴ Γῆ.
Μ' αὐτές τὴς ἀσφαλῆσεις
μου, πέρασε μὴ δολοκλήρη μέ-
ρα τὴς Αφροδίτης, κι' ἔφτασε
πῆ ἡ ὥρα νὰ ἐτοιμασθῶ γιὰ
νὰ παρουσιασθῶ στὸ Ἀνώτερο
Συμβούλιο τῶν Λελιανῶν.

Ιπτάμενου δίσκου που με είχε φέρει στην Αφροδίτη.

Μουδωσαν ένα καθίσμα, σε κάποια απόσταση απ' το στρουγγυλό τραπέζι, όπως ταίριαζε σ' ένα κατηγορούμενο. Ο Ξέλερ στάθηκε πίσω μου. Η διαδίκασία ήταν απλή και σύντομη. Ο Μάλεν άρχισε τη συνεδρίαση «ακτινοβολώντας» τις σκέψεις του: Με δάρυνε η κατηγορία ότι μου είχαν παραχωρηθεί ώρισμα προνομία, γιατί συγγένεια με την Αφροδίτη, αλλά ότι εγώ είχα δείξει περισσότερη συμπάθεια στη φυλή των παραλλωγών, παρά στους Λελιανούς ή στη δική μου φυλή.

Αποτέλεσμα της συμπαθείας μου αυτής ήταν να τους πείσω, με τη μεσολάβηση του Ξέλερ, ότι περνούσαν μια θλιβερή ζωή σκλάβων κι' ότι έπρεπε ν' αποκτήσουν κι' αυτοί ίσα δικαιώματα με τους άλλους κατοίκους της Αφροδίτης κι' εκπροσώπησι στα Συμβούλια του πλανήτη τους.

Αυτή η προπαγάνδα μου έρχόταν σ' αντίθεση με το «καθεστώς», συνεπώς είχα φερθεί άσχημα απέναντι των Λελιανών που με φιλοξενούσαν. Δεδομένου δε ότι η έπιρροή μου θάμενε για πάντα στο νου των παραλλωγών και θα δημιουργούσε ένα πρόβλημα άοριστου διαρκείας, το Μεγάλο Συμβούλιο της Αφροδίτης είχε συνεδριάσει για ν' αποφασίσει ποιά θάταν η τιμωρία μου.

Ο Αρχοντας του Πολέμου πήδησε τότε όρθιος και, προς μεγάλη μου έκπληξη, ανέλαβε την υπεράσπισή μου.

Ναι — είπα — είχα έρθει θεληματικά στην Αφροδίτη, έφ' όσον είχα συγκατατεθεί σ' αυτό. Μά, αν δεν δεχόμουν, δεν θα μ' έπαιρναν οι Λελιανοί διά της βίας;

Ο Μάλεν παραδέχθηκε πως έτσι θα συνέβαινε.

Έν τοιαύτη περιπτώσει, πρόσθεσε ο Αρχοντας του Πολέμου, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε τελείως έκουσία την παρουσία της Μάγιας εδώ.

Είλικρινείς πάντα, οι Λελιανοί παραδέχθηκαν πως είχε δικίπο ο συνήγορός μου.

Δεν την πληροφορήσατε ότι, καίτοι γεννήθηκε στη Γη, καταγόταν από ένα πρόγονο που είχε έρθει στην Αφροδίτη κι' είχε υποστή εδώ μια πνευματική μετεκπαίδευση, πριν ξαναγυρίσει στη Γη, έτσι ώστε να διατηρούν οι απόγονοί του ώρισμένες φυλετικές αναμνήσεις απ' την Αφροδίτη και να μη βρίσκουν παράξενη τη νοοτροπία του πλανήτη αυτού; Ο Μάλεν συμφώνησε και πάλι. Κι' ο Αρχοντας του Πολέμου συμπέρανε:

Συνεπώς, η στάσι της Μάγιας απέναντι των παραλλωγών δεν είναι επιλήσιμη, έφ' όσον μπορεί να θεωρηθεί κι' η ίδια — τουλάχιστον πνευματικά — ως μια παραλλωγή!

Το Συμβούλιο έβριχε και πάλι σωστή την παρατήρησή του.

Δικάζετε λοιπόν τη Μάγια, συνέχισε εκείνος, γιατί φέρθηκε σύμφωνα με τη νοοτροπία που είχε κληρονομήσει απ' το μακρινό εκείνο πρόγονό της; Τα μέλη του Συμβουλίου συσκέφθηκαν σύντομα και παραδέχθηκαν πως ο Αρχοντας του Πολέμου είχε δικίπο.

Έρχομαστε τώρα στο

πράξικόπημα της Μάγια, που άρπαξε το στέμμα της βασίλισσας Τελέμα, αφού προκάλεσε το θάνατό της. Αν δεν δεχόταν να φέρη στον κόσμο ένα πλάσμα μισο-αφροδιτικό, δεν θα πήγαινε στην Κλινική και δεν θα μάθαινε εκεί να χρησιμοποιή την Κοσμική Ακτίνα.

Ο Μάλεν συμφώνησε. — Υποστηρίζω λοιπόν, κατέληξε ο Αρχοντας του Πολέμου, ότι αναμειχθήκατε ένε-

γά στο πεπρωμένο της Μάγια, απαγοντάς την, φέρνοντάς την εδώ κι' επηρεάζοντάς το πνεύμα της για να δεχθή τις θεωρίες σας. Δεν μπορείτε λοιπόν να την κατηγορήσετε, επειδή έρμήνευσε τις θεωρίες αυτές με τον τρόπο που θεωρούσε ώφελιμώτερο για τη φυλή των παραλλωγών, στην οποία ανήκει κι' η ίδια.

Ο Μίκας Μιλρόυ κι' ο δόκτωρ Φόρεστ χειροκρότησαν μ'

ένθουσιασμό. Οί Λελιανοί φάνηκαν σατισμένοι. Κι' έπειτα από μια ζωρή συζήτησι, αποφάνθηκαν ότι η πράξη μου έπρεπε να θεωρηθεί ως «λάθος, αλλά καλοπροαίρετο».

Έχω να διατυπώσω ακόμη μια γνώμη, έντελώς συμβουλευτική, πρόσθεσε ο εκπληκτικός συνήγορός μου. Ο σο μένει η Μάγια στην Αφροδίτη, θάνατι μια σκοτούρα για σας, με την έπιρροή που έχει στις παραλλωγές που τη δέχθηκαν για βασίλισσά τους. Δεν θάταν μια καλή λύσι του προβλήματος να τη διώχατε από τον πλανήτη σας;

Ο Μάλεν δήλωσε πως θα εξέταζε το Συμβούλιο αυτή την άποψη. Ακολούθησε μια σιωπή, τηλεπαθητική συνδιασκέψις των Λελιανών.

Υστερα μου πρότειναν να διαλέξω ανάμεσα σε δυο λύσεις: «Η βέβρυα απ' την Αφροδίτη, η θάμενα εκεί, θάκανα την «ποινή» μου στα στρατόπεδα χειρωνακτικής εργασίας, θα περνούσα έπειτα από μια σχολή πνευματικής αναμορφώσεως» και θα βασίλευα στις παραλλωγές όπως πριν η Τελέμα — δηλαδή σαν άλλο διακοσμητικό πρόσωπο, κάτω απ' τις διαταγές των Λελιανών.

«Οχι, απάντησα σταθερά. Η θα γυρίσω στη Γη, η θα συνεχίσω εδώ το έργο μου ως βασίλισσα των παραλλωγών και θα προσπαθήσω να καλύτερώ την τύχη τους. Δεν δεχόμαι όμως να υποδελθώ σε πνευματική αναμόρφωσι».

Έγινε τότε κι' άλλη σύσκεψις, και τελικά το Συμβούλιο αποφάσισε να με διώξουν απ' την Αφροδίτη, να γυρίσω στη Γη με σβυσμένες τις αφροδιτικές αναμνήσεις.

Ημουν έτοιμη να διαμαρτυρηθώ. Αλλά με πρόλαβε ο Αρχοντας του Πολέμου.

«Οχι, είπα, η Μάγια θα γυρίσει στη Γη με τις αναμνήσεις της αθικτές... και θα πάρι κι' εμάς μαζί της!»

Οί Λελιανοί αναστατώθηκαν. Δεν συμφωνούσαν καθόλου μ' αυτή τη λύσι, για το καλό μου: «Αν, γυρίζοντας στη Γη, θυμόμουν όλα όσα είχα μάθει, θα ήταν θλιβερή η τύχη μου — όπως και των άλλων αποίκων — γιατί κανείς δεν θα μάς πίστευε όταν θα διηγώμαστε τις περιπέτειές μας».

Ποιά τύχη σας περιμένει τότε; πρόσθεσε ο Μάλεν.

«Οχι πολύ ευχάριστη, το όμολογώ! συμφώνησε ο Αρχοντας του Πολέμου. Υπάρχουν στη Γη κάτι ιδρύματα που λέγονται άσυλα ψυχοπαθών. Σ' αυτά λοιπόν κλείνουν όσους ισχυρίζονται πως περσσαν περιπέτειες τελείως διαφορετικές απ' των υπόλοιπων κατοίκων του πλανήτη μας. Κάτι τέτοιο προμηνύεται να συμβή και για μας! Μά τι να γίνει;...»

Ο Μάλεν σηκώθηκε και πρόφερε έπίσημα:

«Αναβάλλεται η απόφασι του Συμβουλίου, για να εξετασώμε βαθύτερα το ζήτημα και να δώσωμε την καλύτερη λύσι για την Αφροδίτη και για σας τους ίδιους... Μπορείτε τώρα να πάρετε μαζί σας τη Μάγια και να τη δικάσετε για την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας απέναντι του πλανήτη της. Αυτή τη φορά, θα

γίνω εγώ συνήγορός της».

Μάντεψα πως ο Αρχοντας του Πολέμου δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος γι' αυτό, γιατί είχα παρακολουθήσει τη διπλωματία του στον τρόπο της υπερασπίσώς μου. Καταλάβαινε πως μόνο με τη βοήθειά μου θα μπορούσαν οι άποικοι της Γης ν' αφήσουν την Αφροδίτη. Μά τώρα είχε ν' αντιμετώπιση ως συνήγορό μου το Μάλεν, που δεν ύστερούσε σ' έπιτηδειότητα απ' αυτόν τον ίδιο. Και ήταν βέβαιος πως, αν οι Λελιανοί έδιωχναν ένενα απ' την Αφροδίτη, δεν θ' άφηναν όμως και τους υπόλοιπους αποίκους να φύγουν — πρό πάντων δε τον Αρχοντα του Πολέμου, που ήταν ικανός να έτοιμάσει στη Γη ένα στόλο διαπλανητικών σκαφών και να ξεκινήσει για μια «εκστρατεία τιμωρίας» κατά της Αφροδίτης!

XIII

Η έπιθεσις απ' τον Αρ

Γύρισα για την ώρα στο παλάτι και περίμενα εκεί μια πρόσκλησι του Αρχοντα του Πολέμου, για να παρουσιασθώ στο συμβούλιο των αποίκων της Γης.

Όπως κι' αν εξέταζα τα πράγματα, εύρισα αναπόφευκτη την έπιστροφή μου στη Γη. Πηγαίνοντο νευρικά μέσα στην κάμαρά μου, μη θέλοντας να μιλήσω σε κανένα — ούτε και στον Ξέλερ. Απ' τ' άνοιχτά παράθυρα έβλεπα τον έσπερο νυχτερινό ουράνο και σκεπτόμουν πόσο λάθος έκαναν οι άστρονόμοι της Γης, που πίστευανβολό και συνεφιασμένο τον ουράνο της Αφροδίτης.

Τεράστια άστρα έλαμπαν για λίγο, σαν κομητες, για να σβύσουν ύστερα. Βροχές από διαμαντένια μετέωρα αποτελούσαν ένα θέαμα φαντασμαγορικό. Κι' ένα μεγάλο άστρο, με χρώμα ρόζ, φαινόταν να πλησιάζει με ίλιγγιώδη ταχύτητα στην Αφροδίτη.

Το κύτταξα για λίγο... Μά δεν έλαμπε σαν άστρο, αυτό! Είχε ένα φως θαμπό, κι' όσο το κύτταξα, φαινόταν μεγαλύτερο, πιο λαμπρό και πιο κόκκινο...

Ξαφνικά, αντίχρησαν καμπάνες σ' όλη την Κάρμια! Ήταν σύνθημα συναγερμού.

Ο Ξέλερ ώρμησε μω' στο δωμάτιό μου. Ποτέ δεν τον είχα δει σε τέτοια έξαψι.

Θα μάς έπιτεθούν! φώναξε. Ένα διαπλανητικό σκάφος πέφτει προς τον πλανήτη μας!

Και μουδειξε το κόκκινο «άστρο», που είχε γίνει τώρα μεγάλο σαν πιάτο.

Την ίδια στιγμή, είδα απ' το παράθυρο το «μίφελ» του Μιλρόυ να σταματά έξω απ' το παλάτι μου. Έτρεξα να τον υποδεχθώ. Ο Μίκας ξεπέζεψε, δίχως να χάσει την ήρεμία του, έδειξε το κόκκινο «άστρο» και μου έπρε:

Φαίνεται πως ξαναζωντάνεψε ο «νεκρός» Αρς! Οί Λελιανοί λένε πως αυτό το πράγμα είναι ένα πολεμικό σκάφος των Αρειανών κι' έτοιμάζονται να ξεκινήσουν για να εξακριβώσουν τις προθέσεις του. Θα πάμε κι' έμεις μαζί τους, με τον Αρχοντα του Πολέμου έπικεφαλής. Πιστεύω πως θα έχουμε μάχη στο Απειρο!

Μά εγώ νομίζα πως οι

Αφροδιτινοί αποκλείουν κάθε μορφή βίας.

«Οχι, όταν πρόκειται για τη σωτηρία του πλανήτη τους από εχθρική έπιθεσι... Μά έλατε τώρα. Σας περιμένουμε».

Μούκανε τόπο πάνω στο «μίφελ» του Καί πήγαμε μαζί στο γήπεδο άπογειώσεως, όπου περιμεναν δώδεκα ιπτάμενοι δίσκοι, έτοιμοι να ξεκινήσουν.

Μπήκαμε στη «ναυαρχίδα», που είχε το έμβλημα του Μάλεν. Βρισκόταν εκεί κι' ο Αρχοντας του Πολέμου. Τα ματιά του πετούσαν σπίνες, γιατί θάβρισκε έπιτέλους μια ευκαιρία να δράσει!

Φορέσαμε όλοι τις ειδικές διαπλανητικές στολές και τις διαφανείς περικεφαλαίες από «πέτλω» και ξεπαθήκαμε στις κουκέτες για το ξεκίνημα.

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΣΕ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΟΥΤΙΕΝ ΣΙΛΟΥΕΤ ΕΛΛ.ΒΙΟΤ.ΣΟΥΤΙΕΝ Ν.ΜΑΤΘΙΟΥΔΑΚΗ ΠΑΝ. ΣΚΟΥΖΕ 3.30.114

Υγρασία Κρύο!

NIVEA CREME

ΝΙΒΕΑ!

Το δέρμα που είναι περιποιημένο με κρέμα NIVEA διατηρείται και με την κακοκαιρία, δροσερό, νεανικό και βελούδινο. Το σκασμένο δέρμα γίνεται πάλι λείο και μαλακό. Η κρέμα NIVEA περιέχει την EUCERIT ουσία συγγενή προς τα συστατικά του δέρματος γι' αυτό και εισχωρεί βαθειά εις αυτό, το τρέφει και το προστατεύει.

Ξεθωρωθήτε από τη σκλαβιά της κουζίνας!

ME ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ "SILVER"

ΝΟΣΤΙΜΟ ΦΑΓΗΤΟ, ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Ν. ΣΙΓΑΛΑ - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 161 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 62.510

Νοιώσαμε και πάλι εκείνη την κακοδιαθεσία και την πίεσι που μάς προκαλούσε η άποψις αύρι της ταχύτητας. Μάς φάνηκε πως θάσπαζαν τα κόκαλά μας, απ' τη δύναμι που μάς κόλλησε πάνω στις κουκέτες. «Όσο για τα σωθικά μας... δοκιμάσαμε την έντυπωσι πως τάχαμε αφήσει πίσω μας, στην Αφροδίτη!

Σκέφθηκα ότι, αν γενικεύονταν κάποτε αυτά τα ταξίδια στο Απειρο, θάπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος για να υποφέρουν λιγώτερο οι ταξιδιώτες στο ξεκίνημα.

Υστερα έχασα πιά τις αισθήσεις μου...

Όταν συνήλθα, είδα τον Αρχοντα του Πολέμου να στέκεται πάνω απ' την κουκέτα μου. Ανάμεσα στο διαφανές υλικό της περικεφαλαίας διέκρινα πως το πρόσωπό του είχε πρασινίσει λίγο...

Αυτό ήταν όλο. Πέρασε πιά... μου είπα ένθαρρυντικά. Σηκώθηκα απ' την κουκέτα. Έκανα εύκολατάς κάθε κίνησι, δίχως την παραμικρή προσπάθεια. Παραμέρισα το Μίκας, για να κυττάξω έξω από ένα «παράθυρο» του σκάφους.

Ένα κατακόκκινο διαπλανητικό σκάφος, με σχήμα ρουκέτας, έρχόταν ίσια κατεπάνω μας. Κάτω, βαθειά, διακρίναμε ακόμα τη φαντασμαγορική Κάρμια, την πόλι με τα ώραια παλάτια και τους λεπτούς μιναρέδες. Μά δεν άργησαμε να τη χάσουμε απ' τα μάτια μας. Τώρα η Αφροδίτη φαινόταν σαν μια πελώρια σφαίρα, με λίγο ανάμνηση περιφέρειας.

Σκέφθηκα πως, εκτός απ' την περιοχή της πόλεως των Λελιανών, ο υπόλοιπος πλανήτης μου ήταν άγνωστος. Τώρα είχα την ευκαιρία να τον δω από διάφορες πλευρές. Διέκρινα μια άπεραντη έκτασι έμμου, και μέσα σ' αυτήν, τρεις λίμνες, λαμπρές, σαν πολύτιμα πετρώδια. Μια απ' αυτές είχε ένα άπίστευτο μπλε χρώμα, η δεύτερη πορτοκαλί κι' η τρίτη κατακόκκινη. Φαινόταν σαν να τις είχε ζωγραφίσει κάποιος άδέξιο παιδί...

Πού όφειλεται αυτός ο χρωματισμός; ρώτησα τον Αρχοντα του Πολέμου.

Στη χημική σύθεσι του γύρω εδάφους, μου έξηγησε. Οί Λελιανοί αποφεύγουν να μιλάνε γι' αυτές τις λίμνες, που βρίσκονται στο Απαιρομένο «Εδαφός» τους. Έχω κάνει άλλοτε το γύρο τους, με το «μίφελ» μου. Ήταν ένα θέαμα έκπληκτικό... Το νερό τους πρέπει να προέρχεται από κάποια υπόγεια πηγή. Η κάθε μία τους έχει ιδιαίτερη χαρακτηριστική μυρωδιά.

Η κόκκινη λέγεται «Λίμνη του Αρεως». Κι' οί Λελιανοί — δεν ξέρω γιατί — θα επιδιώκουν να υποχρεώσουν το σκάφος απ' τον Αρ να προσγειωθεί κοντά σ' αυτήν.

Κύτταξα γύρω. Είδα πως οί ιπτάμενοι δίσκοι πετούσαν σε διάταξι V κι' ότι ο δικός μας βρισκόταν επί κεφαλής.

Οί Αρειοί είχαν ένα μόνο σκάφος, που φαινόταν να κινείται με ρουκέτες κι' είχε σχήμα πούρου.

Καθώς το κυττάξαμε, είδαμε να ξεπετιέται απ' αυτό μια δέσμη από σπίνες και να κατευθύνεται προς το στολίσκο

μας. Το σκάφος μας αναταράχθηκε, τραντάχτηκε επικίνδυνα. — Ένα απ' τα σκάφη των Λεβαντών καταστράφηκε από έκρηξη, μου είπε ο Άρχοντας του Πολέμου. Δεν ακούστηκε ο κρότος, γιατί δεν μεταδίδονται τα ήχητικά κύματα στο κενό. Το τραντάγμα όμως που νοιώσαμε, ήταν ο αντίκτυπος της

έκρηξης του σκάφους. — Επρεξά να ρίξω μια ματιά απ' το πίσω μέρος του σκάφους μας. Πραγματικά ένας απ' τους Ιπταμένους δίσκους είχε εκραγή και τα συντρίμματά του αιωρούντο γύρω μας, σαν λείψανα ναυαγίου στην επιφάνεια της θάλασσας. Δεν μπορούσαμε ν' απομακρυνθούμε

απ' αυτό, γιατί είχαν την ίδια ταχύτητα και κατεύθυνση με μας. — Από τα χρωματιστά κουρέλια και τα υπολείμματα των διαπλανητικών στολών, που είδα ανάμεσά τους, βεβαιώθηκα ότι το πλήρωμά είχε χάσει τη ζωή του. Δεύτερη δέσμη από σπιθές

τινάχτηκε απ' το σκάφος των Άρειών. Μά, αυτή τη φορά, ο Μάλεν κι' οι βοηθοί του ήταν έτοιμοι για την άμυνα. Πριν οι σπιθές φτάσουν ως εμάς, τα σκάφη μας είχαν χαμηλώσει και τις απέφυγαν. — Άρχισε τότε ένα «κρυφτούλι» στο κενό. Οι Άρειοι μας χτυπούσαν συνεχώς με τις φοβερές σπιθές τους κι' έμεις κάναμε ελιγμούς και τους ξεφεύγαμε, γιατί προχωρούσαν μόνο κατ' ευθείαν γοαυμή. Παρατήρησα ότι τα δικά μας σκάφη ήταν πιά γρήγορα στις κινήσεις τους.

— Μά γιατί δεν χρησιμοποιούμε κι' εμείς τις ακτίνες αποθάρσυνσης; ρώτησα.

— Δεν θέλουμε να καταστρέψουμε το σκάφος των Άρειών, αλλά να τους εξαναγκάσουμε να προσγειωθούν για να τους ανακρίνουμε. Φαίνεται πως ο Άρης συνήλθε απ' την καταστροφή που είχε πάθει, κι' άρχισε πάλι τις άρπαχτικές επιδρομές. Οι Λεβαντοί θέλουν να πάρουν λεπτομερείς πληροφορίες.

— Κι' αν δεν τους αναγκάσουμε να προσγειωθούν;

— Τότε θα τους κυνηγήσουμε ως τον Άρη και θα κάνουμε με εκεί τις παρατηρήσεις μας. Ο Μικαέλ ήρθε κοντά μας. — Μίλησα με το Μάλεν, μάς είπε. Αυτές οι σπιθές που είδατε είναι εκρήξεις ατόμων. Έκείνο που δεν μπορεί να καταλάβω, είναι πως η ατομική διάσπασις δεν μεταδίδεται σ' όλα μαζί τα σκάφη μας, ώστε να τα καταστρέψει.

— Γιατί κάθε Ιπταμένος δίσκος απορροφεί μια πλήρη μονάδα, κι' όταν κομματιαστεί, οι σπιθές χάνουν για λίγο τη δύναμή τους, εξήγησε ο Άρχοντας του Πολέμου.

— Δεν συμφωνώ μαζί σας, είπα εγώ. Κυττάχτε τα συντρίμματα που μας παρακολουθούν...

Τα λείψανα του καταστραμμένου σκάφους και των επίδατων του έλυωναν σιγά-σιγά, ενώνονταν μεταξύ τους κι' εξαφανίζονταν!

— Ενοίωσα κάποιον να μ' αγγίζει, έλαφρά στο μπράτσο. Στράφηκα κι' είδα το Μάλεν. — Από αυτόν λοιπόν «απορρόφηση» την πληροφορία ότι δεν μπορούσαμε να μείνουμε απερίσπαστοι στο «Απείρο, γιατί όλα τα σκάφη μας είχαν «μολυνθεί» απ' την ατομική διάσπασις εκείνου που είχε καταστράφη. — Αν δεν τελειώναμε το ταχύτερο την αποστολή μας, θα εξαφανίζόμαστε και μες!

Το ανακοίνωσα στον Άρχοντα του Πολέμου και προσέθεσα ότι θα εξαναγκάσαμε το έχθρικο σκάφος να προσγειωθεί, μόλις θαφταν στο πεδίο ενεργείας της ακτίνος αποθάρσυνσης. Γύρω μας, τα Λεβαντά σκάφη είχαν πάρει μια ημικυκλική διάταξη, με το σκάφος των Άρειών στο κέντρο αυτού του ημικυκλίου. Μόλις ο Μάλεν έδωσε ένα σύνθημα, διέφυγαν όλα μαζί τις ακτίνες αποθάρσυνσης τους προς το πελώριο «πούρο». Συγχρόνως, έκαναν επιδέξιους ελιγμούς, για ν' αποφεύγουν τις ολέθριες σπιθές που εξακολουθούσε να εκσφενδονίζει. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

„ΓΚΡΕΚΑ“

Ο νέος στυλογράφος
Parker "51" pen
... ένα δώρον διαρκούς χρησιμότητος & χαράς!

Οιοσδήποτε είναι ο εύτυχής που δα λάβη το δώρον σας να είδατε βέβαιαι ότι ο στυλογράφος PARKER 51 θα του δίδει διαρκή ευχαρίστησι και θα σ' είνδυμηται για πολλά χρόνια. Το PARKER 51 οφείλει την παγκόσμιον ανεξάντλητον φήμην του εις την τελείαν κατασκευήν του και το κατά πολλά ετη πρωτοπόρον σχέδιόν του.

Είναι ο μοναδικός στυλογράφος με αερομετρικόν σύστημα

μελάνης και γέμισμα εύκολο με ευχάριστο απαλό γράψιμο.

Ένας στυλογράφος PARKER 51, με το ταιριαστό PARKER 51 μολύβι του είναι το ιδεώδες ασυγκρίτον δώρον.

Για να έχετε μίαν ετι πλέον καλλιτέραν απόδοσιν με PARKER η και με άλλους στυλογράφους χρησιμοποιείτε μελάνην PARKER QUINK η μόνη που περιέχει SOLV-X.

ΤΙΜΑΙ:

Το ζευγάρι με κάλυμμο επεστρωμένω χρυσώ δραχ. 760.000 και με κάλυμμο λευκόν LUSTRALOY . . . 650.000

Πωλείται εις όλα τα καλά καταστήματα

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΒΑΣΙΛ. Γ. ΔΕΡΤΙΑΝΗΣ

Όδος Αμερικής 1 — ΑΘΗΝΑΙ

Πιστή στον όρκο της

— Έν' απόγευμα, ενώ ο ήλιος έδυε πίσω απ' το βουνό κι' έβασε με την κοκκινωπή ανταύγεια του τη θάλασσα και τους βράχους της θρεατύδας, ένα ζευγάρι, ο Μέμος και η Φούλα, καθιέμενοι σ' ένα άπομερο βραχάκι, μιλούσαν για την πονεμένη αγάπη τους.

— Αυτό, που μου λες, Μέμο μου, να κλεφτούμε, δεν μπορώ να το κάνω, όσο κι' αν σ' αγαπώ, του είπε μια στιγμή η Φούλα. Για σέβου το καί σου, αγάπη μου: οι γονείς μου θα πεθάνουν από τον καύμό τους!

— Εκείνος όμως με θερμά λόγια προσπαθούσε να την πείσει: — Όταν κλεφτούμε και γυρίσωμε παντρεμένοι, θα μάς δεχθούν.

— Όχι, όχι, είναι αδύνατον του απάντησε η Φούλα. Ο πατέρας μου είναι πολύ καλός, αλλά δεν θα μου το συγχωρήσει ποτέ. — Ή αλλιώς, του είπε καθαρά: «Κόρη μου, αν παρής τον άνθρωπο, που σου διέλεξε εγώ, θα έχης την ευχή μου. Αν όμως επιμένεις να παντρευτείς αυτόν τον απεντρού μπι ουμώνας αγάπη μου, έτσι μου είπε. — Ετσι μου είπες! Θα μάς καταραστή, κι' εγώ φοβάμαι την κατάρα του... Καλύτερα, λοιπόν, να χωρίσωμε, Μέμο μου, αν μ' αγαπάς και δεν θέλεις τη δυστυχία μου.

— Κι' η Φούλα ξέσπασε σε λυγμούς μεσ' στην αγκαλιά του. — Ας περιμένουμε... Ίπου ξέρεις, με τον καιρό τι μπορεί να γίνει... Έγώ, πάντως, αν δεν πάρω έσοδο, δεν θα παντρευτώ ποτέ ένα άλλον!

— Χρυσή μου! είπε ο Μέμος. Θ' αγωνιστούμε και θα νικήσιν η αγάπη μας. Πρέπει όμως, να σε βλέπω, αν δεν θές να τρελλαθώ! — Έκείνη του υποσχέθηκε πως θα τον έδλενε κάπου, κάπου στις φιλενάδας της, της Γιούλας, που η ζερε την αγάπη τους. Ετσι με όρκους και φιλία χωρίσαν.

Η Φούλα ήταν μία συμπαθητική κοπέλλα, είκοσι χρόνων, μ' ευαίσθητη καρδιά και ρωμαντική ψυχή. Τον έρωτά της τον ένοιωθε, όπως στα αισθηματικά μυθιστορήματα, που διάβαζε: αγνό και μαρτυρικό! Με το Μέμο αγαπήθηκαν από πρώτα μέρα που συναντήθηκαν για πρώτη φορά στο Πανεπιστήμιο. Κα του έδωσε όλη της την καρδιά και τη σκέψη της. Ο πατέρας της, που δεν έδλεπε με καλό μάτι τη φιλία της κόρης του με το Μέμο, που ήταν καλό παιδί, αλλά φτωχός τους παρακολουθούσε κι' οι υποψίες του βγήκαν σωτές.

— Τα καμώματα της κόρης μας, δεν μ' άρεσαν, γυναικαί! είπε μια μέρα. Ο Μέμος είναι καλό παιδί κι' από νοικοκυρεμένο σπίτι δεν σου λέω, αλλά είναι απέντρος: Ά-α-α, καμιά θεοούλα κι' αυτό είναι όλο. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως δεν έχω σκοπό να κάνω ένα τέτοιο γάμο.

— Δεν νομίζω πως έχουν πάρει στα σοβαρά τη φιλία τους. Γι' αυτό, είπε η γυναικα του, Παιδιά είναι, στην ίδια Σχολή πάνε... Δεν βλέ-

πω τίποτα το κακό, αν πάνε και σε κανένα πάρτυ, σε καμμία έκδρομουλα.

— Εσύ κοιμάσαι! Έγώ, όμως, βλέπω! Και γι' αυτό θα τη σταματήσω από το Πανεπιστήμιο. — Έρωτάς και σπυρδες δεν παύαζαν, γυναικα.

Ετσι η Φούλα έμεινε στο σπίτι και το μαρτύριο της άρχισε με περιορισμούς γιατί δεν της επέτρεπαν να βγαίνει και να βλέπ τον αγαπημένο της. Άρχισε, λοιπόν, η αλληλογραφία μέσω της Γιούλας, της φιλενάδας της. Οι γονείς της, όμως, που αγρυπνούσαν, βρήκαν ένα γράμμα του Μέμου. Και τότε ο πατέρας της αποφάσισε να την παντρεύη με το γυιό του συνταίρου του, ένα νομομικχανικό.

Η Φούλα κόντεψε να πεθάνη από τη λύπη της.

— Λογικέφου, παιδί μου, της έλεγε η μητέρα της. Πες το (ναί)... Ο Γιώργης είναι καλός νέος!

— Μα δεν τον αγαπώ, μητέρα!...

— Τολμάς να εναντιωθής στη θέληση του πατέρα σου; Θέλεις να μάς βρή καμιά συμφωνία; Ξέρεις καλά πως ο πατέρας σου υποφέρει από την καρδιά του και πως η ζωή του κρέμεται από μια κλωστή! Άλλα μη τέτοια συζητείς να του δώσεις, θα τον πεθάνεις. Σκέψου καλά τα λόγια μου...

Ετσι με πολλές προφυλάξεις και με τη βοήθεια της φιλενάδας της, η Φούλα συνάντησε τον αγαπημένο της εκείνο το βράδυ στο βραχάκι της θρεατύδας, για να κλάψουν μαζί το χωρισμό τους.

— Ένα Σάββατο βράδυ της είπαν πως την άλλη μέρα, την Κυριακή, θ' έδεχόντουσαν το Γιώργη για να δώσουν λόγο.

Η Φούλα τότε δάλωσε μ' αφάνταστη τόλμη, πως δεν θα παντρευόταν άλλον από το Μέμο και η άρνησις της αυτή είχε γι' αποτέλεσμα μια απροσδόκητη συμφωνία.

Ο πατέρας της έγινε έξω φρενών κι' από το θυμό του ογκώσε το χέρι του να τη χτυπήσει. Το χέρι του, όμως, αντί να πέσει στο κεφάλι της Φούλας, σφίχτηκε πάνω στο μέρος της καρδιάς του και στο μέρος της καρδιάς του και πριν προστάσουν να τον συκρατήσουν, ομυριάστηκε στο πάτωμα.

— Όταν, ύστερα από λίγο, ήρθε ο γιατρός, ο πατέρας της Φούλας ήταν πιά νεκρός...

— Εμβολή της καρδιάς, δάλωσε ο γιατρός.

— Όλη τη νύχτα θρηνούσε απελπισμένη η Φούλα. Τα ζημερώματα, όταν οι φίλοι τους, που αγρυπνύσαν μαζί τους, έφυγαν και μείνανε μόνες, για μια στιγμή, η μητέρα έφερε την κόρη της κοντά στο κρεβάτι και την έβαλε να όρκιστη φέρετρο στο εικονισμάκι, που βρισκόταν ανάμεσα στα σταυρωμένα σκέλια του νεκρού πατέρα της, πως δεν θα παντρευόταν το Μέμο τον αϊτό της συμφωνίας τους.

Η Φούλα τότε, σαν υπνωτισμένη από το μεγάλο πόνο της, όρκιστηκε.

— Τώρα, φίλσέ του και τα πόδια να του ζητήσης συγχώρεσι...

— Πατερούλη μου, στέναξε η Φούλα, συγχώρεσε με... Πάρε με μαζί σου. Δεν θα μπορούσε να ζήσω με το βάρος της φόνισσας στην καρδιά μου...

— Εκλαιγε οπαρκατικά ώπου άπόμεινε αναίσθητη από τον πόνο της.

Ένας χρόνος πέρασε από εκείνη την τραγική νύχτα. Η Φούλα δεν μπόρεσε να ξεχάσει τον πατέρα της, που πέθανε εξ αιτίας της, αλλ' ούτε και τον αγαπημένο της. Ο όρκος, όμως, την τρώαζε κι' έσβυνε τη φλόγα της αγάπης της.

Ο Μέμος, όμως, έστελνε ταχυτά τη φιλενάδα της, τη Γιούλα, να της υπενθυμίζει πως την αγαπούσε πάντα.

Ένα βράδυ, λοιπόν, πήρε την οριστική απόφασι της και τουώαρε: «Μη ζητήσης να με ξαναδεις πια, Μέμο μου. Δεν μπορώ να σε παντρευτώ, γιατί ανάμεσα μας θα όρπώνεται πάντα το φάσμα του πατέρα μου και δεν θα ευτυχίσουμε ποτέ! Έγώ θα ζήσω — αν θα ζήσω — με τη γλυκειά ανάμνησι της αγάπης μας... Πιστή στον όρκο μου δεν θα παντρευτώ ποτέ άλλον, αφού δεν θα έχω έσένα για άντρα μου. Άντιο! Άντιο αγάπη μου, και προστάθω να με ξεχάσης, και να ευτυχίσης έσύ!

ΦΟΥΛΑ ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΦΟΥΡΝΑΚΙ

Στην εποχή μας που οι γυναίκες αγωνίζονται για να διατηρήσουν τη λεπτή σιλουέττα τους, ο φούρνος αυτός, που φημι το κρέας ή τα κοτόπουλα με υπέρυθρες ακτίνες θα τράβηξη ιδιαίτερα το ενδιαφέρον κάθε νοικοκυράς. Κατά το ψήσιμο οι υιοί του ψητού δεν χάνονται, διατηρούνται δε οι βιταμίνες και το άρωμά του, σε τρόπον ώστε να παίρνει μια εντελώς εξαιρετική και νόστιμη γεύσι. Ο νέος αυτός μικρός φούρνος είναι γερμανικής κατασκευής.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το παιδικό αυτό αυτοκίνητάκι είναι γερμανικής κατασκευής και η τιμή του είναι 35 δολάρια. Το σασί του, είναι ολόκληρο μεταλλικό, καλύπτεται δε από ένα διαφανές «καπό» από πλαστική ύλη. Το αυτοκίνητάκι κινείται με τα πόδια, και μιά αλυσίδα μεταδίδει την κίνησι από τα πεντάλ στους πίσω τροχούς. Έχει χειρόφρενο και ελαστικούς τροχούς, όπως τα συνήθη αυτοκίνητα.

ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟΣ ΑΠΟ... ΝΑΥΛΟ Ν

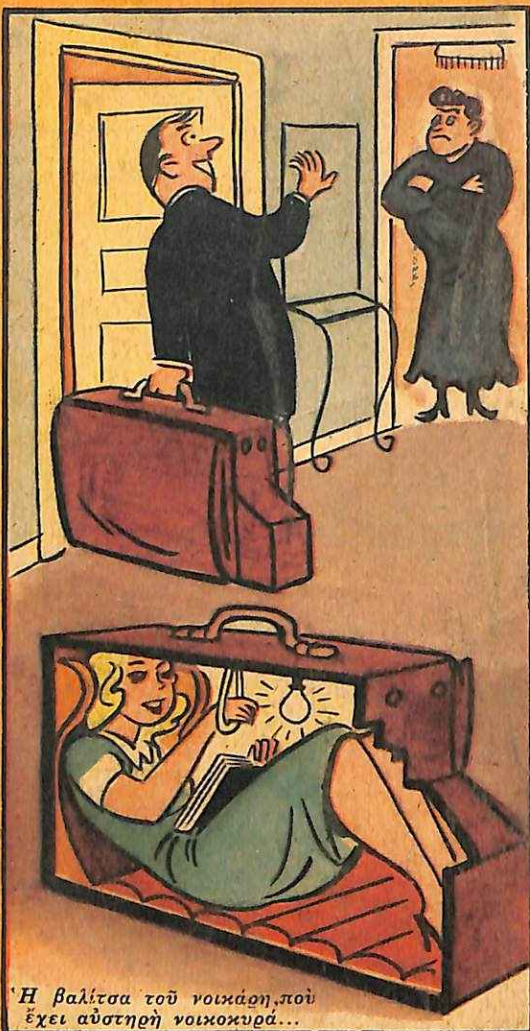
Η λαοτιχένια αυτή βενζινακτος κατασκευάζεται τώρα στην Αμερική από την «Πλάτες Κορπορέσιον» για λογαριασμό του Αμερικανικού Ναυτικού. Το πλοίαριο είναι από πλαστική ύλη και φουσκώνει αυτόματως. Το βάρος του φτάνει τα 500 κιλά μπορεί δε να αναπτύξη ταχύτητα πολύ μεγαλύτερη από τα συνήθως μενα πλοίαρια του είδους του.

ΑΠΑΛΟ ΒΑΔΙΣΜΑ

Περπατώντας με τα παπούτσια αυτά νομίζετε πως πετάτε. Οι σόλες τους είναι από λάστιχο, γεμάτο από ελαστικό σφουγγάρι και αέρα. Κατασκευάζονται από ένα αμερικανικό εργοστάσιο για τους τραυματίες του πολέμου, που κουράζονται εύκολα από περπάτημα.

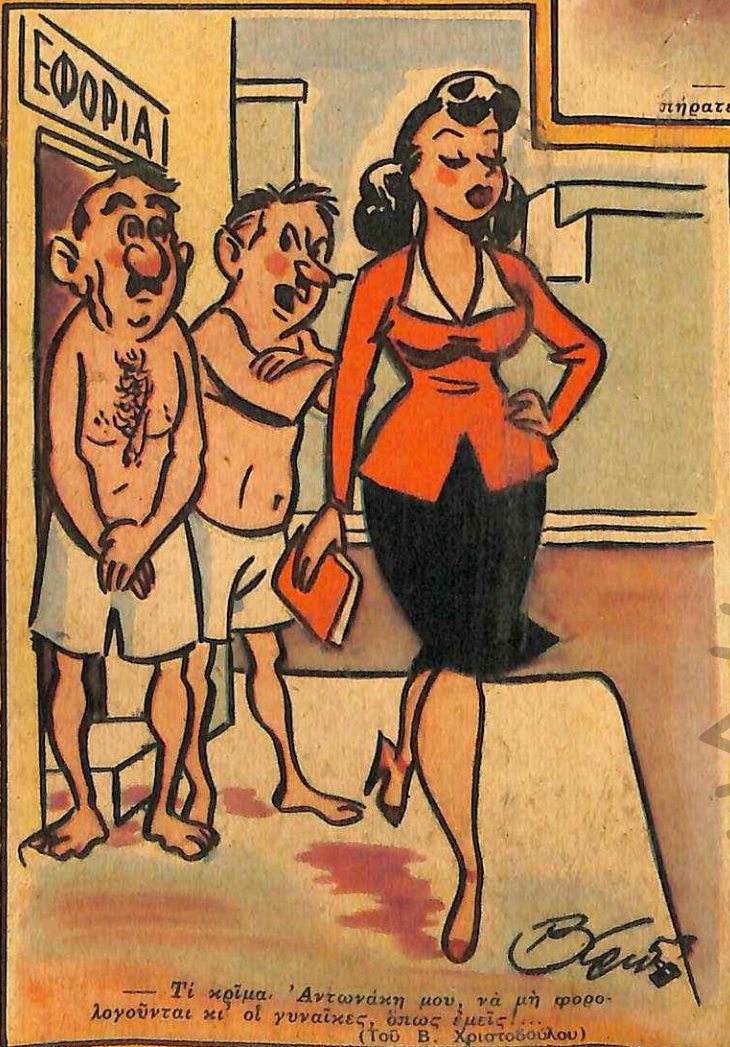

Ἡ βαλίτσα τοῦ νοικάρη, ποὺ
ἔχει ἀύστηρή νοικοκυρά...

— Μπᾶ!... Τί βλέπω, κυρία μου; 'Απὸ τὸν περασμένο μῆνα,
πῆρατε πάλι μερικὸς πόντους!...

— Τί κρίμα, Ἀντωνάκη μου, νὰ μὴ φορο-
λογοῦνται κι' οἱ γυναῖκες, ὅπως ἐμεῖς!...
(τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Στραβομάρα!...
(τοῦ Β. Χριστοδούλου)